

உலகத் தமிழ் இலக்கிய மாநாடு

சிட்னி, ஆஸ்திரேலியா

2013

செப்டம்பர்

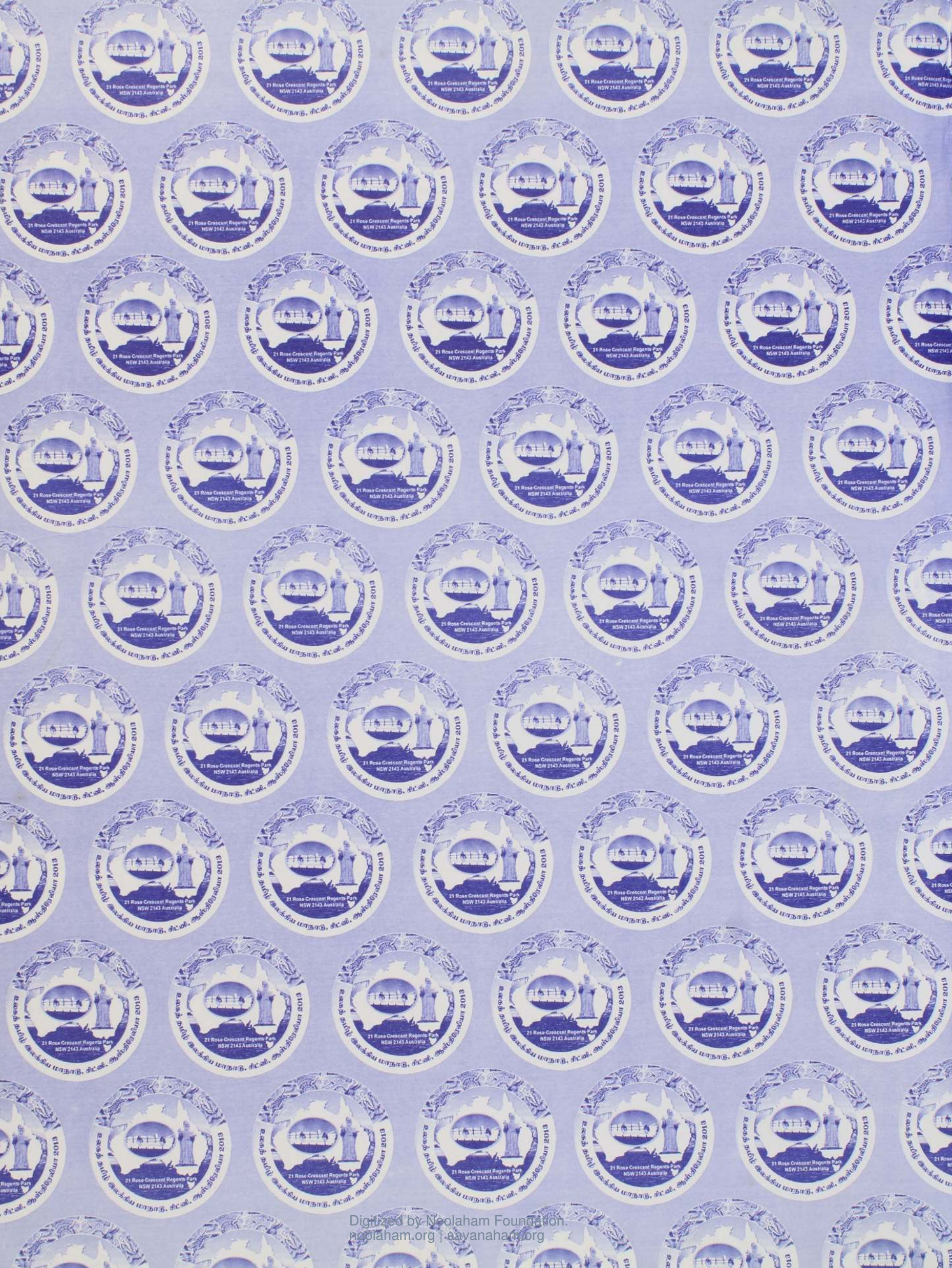
தேமதுரத் தமிழோசை உலகமெலாம்
பரவும் வகை செய்தல் வேண்டும்.

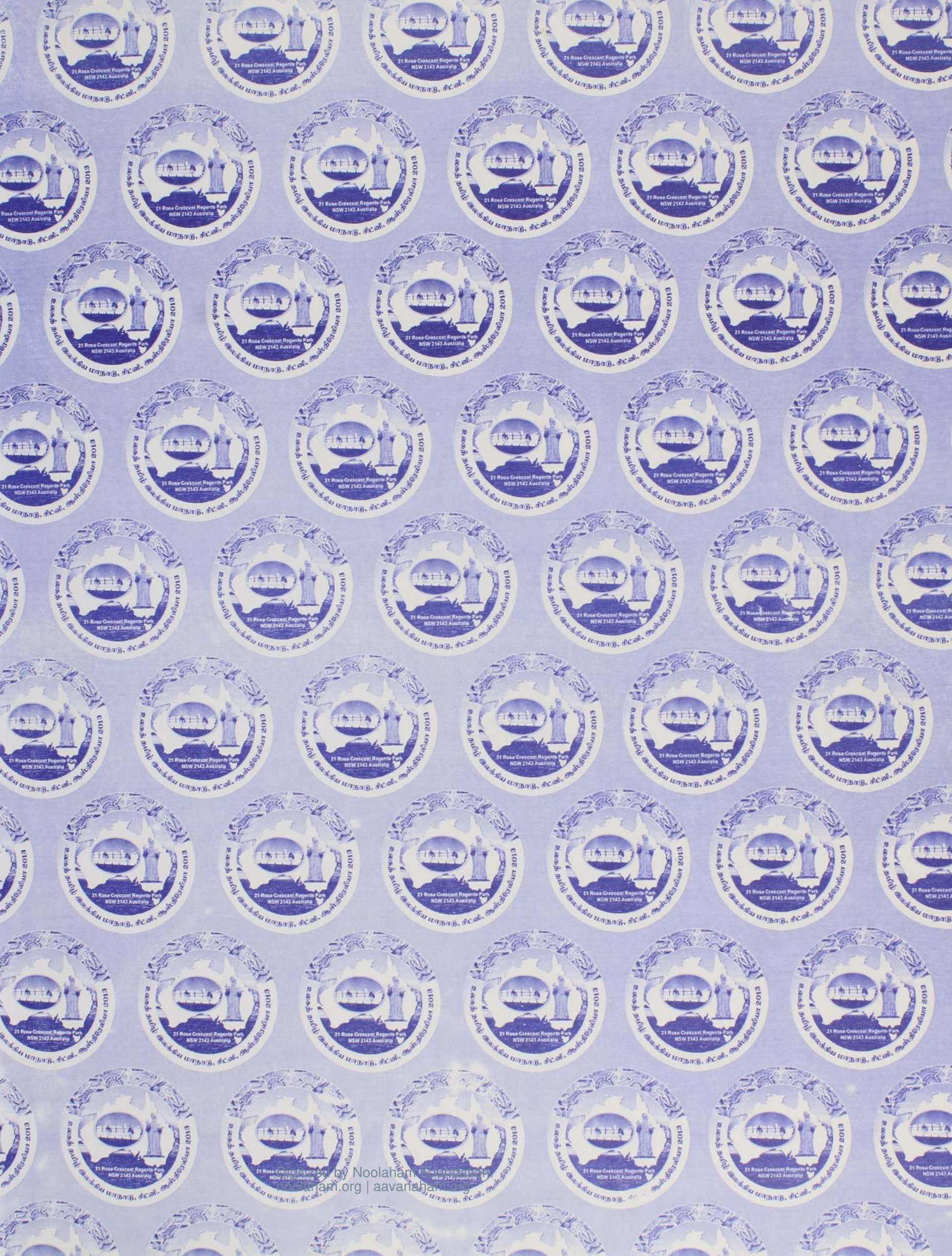

இடம் :

தமிழர் கலாசார மன்றம்
துர்கைஅம்மன் ஆலய வளாகம்
21 Rose Crescent Regents Park
NSW 2143 Australia

Digitized by Noolaham Foundation.
noolaham.org | aavanaham.org

“தேமதுரத் தமிழோசை உலகமெலாம்
பரவும் வகை செய்தல் வேண்டும்”

என்பது புதுமைக் கவிஞர் பாரதியாரின் பொன்மொழியாகும்.
நறைபழுத்த துறைத் தீந்தமிழின் ஒழுகும் நறுஞ்சுவையை
நனி சொட்டச் சொட்ட உலகோர்க்கு அறிமுகப்படுத்தவும்,
உலகோரை அறியச் செய்யவும் நாம் மேற்கொள்ளும்
முயற்சிகளில் ஒன்று தான், உலகத் தமிழ் இலக்கிய
மாநாட்டினைக் கூட்டுவதாகும்.

“தமிழுக்கும் அமுதென்று பேர்! - அந்தத்
தமிழ் இன்பத் தமிழ் எங்கள் உயிருக்கு நேர் !”
என்று அழகாக எடுத்துச் சொல்கிறார் பாவேந்தர் பாரதிதாசன்.

“யாமறிந்த மொழிகளிலே தமிழ்மொழிபோல்
இனிதாவது எங்கும் காணோம்”

என்று பெருமிதம் பொங்கிட உரைக்கின்றார் மகாகவி பாரதியார்
உலகத்தின் இருளை அகற்றுவதில் ஒப்பற்று நிற்பன “மின்னேர்
தனியாழி வெங்கதிர் ஒன்று, ஏனையது தன்னேர் இலாத தமிழ்”
என்று தண்டியலங்கார மேற்கோள் பாடல் குறிப்பிடுகின்றது.

“இருந்தமிழே உன்னால் இருந்தேன் - இமையோர்
விருந்தமிழ்தம் என்றாலும் வேண்டேன்”

என்று தமிழ்விடு தூது கோடிட்டுக் காட்டுகிறது.

டாக்டர் கால்டுவெல் அவர்கள் “உலகில் மிகச் சிலவான மொழிகளுக்குத் தான் அறிவியல்
அடிப்படையிலான இலக்கணம் அமைந்துள்ளது. அவற்றில் தமிழே முன்னிற்கிறது.
தொல்காப்பிய மும் நன்னூலுமே இதற்கு மாபெரும் சான்றுகள்” என்று குறிப்பிடுகிறார்.
தமிழ்மொழி வெறும் வழி மட்டுமில்லை, அதுவே நமக்கு ‘விழி’. உணர்ச்சி வயப்பட்டு
உற்சாகத்தில் உதிர்கின்ற சொற்களில்லை இவை இரண்டாயிரம் ஆண்டுகாலத் தமிழகத்தின்
எழுச்சி - வீழ்ச்சி - வெளிச்சம் - இருட்டு - மேடு - பள்ளம் - இவற்றை உற்றுப் பார்த்தால் -
உணர்ந்து நினைத்தால் ஒன்று புலப்படும்.

தமிழனின் - தமிழ்ச் சமுதாயத்தின் வாழ்வும் வளமும் அவனது மொழியோடு
இரண்டறக் கலந்து இணைந்து இயைந்து நிற்பதைப் பார்க்கிறோம்.
மொழி தமிழின் மக்கள் தங்களின் தொன்மையான வரலாற்றுச்
சிறப்புகளையும், நாகரிக வளர்ச்சியையும்,
பண்பாட்டு மேம்பாட்டினையும்கலை உயர்வையும், சிறப்புத் தன்மைகளையும்
உலகுக்கு உணர்த்தவே உலகத் தமிழ் இலக்கிய மாநாடு நடைபெறுகிறது.

இரத்தினம் மகேந்திரன்

Digitized by Noolaham Foundation.
noolaham.org | aavanaham.org
தலைவர், உலகத் தமிழ் இலக்கிய மாநாடு - சிட்னி

தேமதுரத் தமிழோசை உலகமெலாம்
பரவும் வகை செய்தல் வேண்டும்.

தமிழ்த் தாய்

உலகத் தமிழ் இலக்கிய மாநாடு

சிட்னி, ஆஸ்திரேலியா 2013

Digitized by Noolaham Foundation.
noolaham.org | aavananam.org

உலகத் தமிழ் இலக்கிய மாநாடு

சிட்னி, ஆஸ்திரேலியா 2013

President

Mr Ratnam Mahendran

Patron

Dr VG Santhosam

President

VGP Ulaga Tamil Sangam

Secretary

Mr Coomar Karunasaladeva

Treasurer

Mrs Bremini Amalan

Mr Mahalingam Sasseendran

National Manadu Coordinator

Mr Shan Kumaralingam

Research and Exhibition Coordinator

Mr Angelo Arulanantham

International Coordinators

Dr Vijayalakshmi Ramasamy

Dr Vasuki Kannappan

Dr Ilakkuvanar Maraimalai

Malar Director

Dr Chandrika Subramaniam

Educational Directors

Mr Anbu Jaya

Dr Annamalai

Cultural Directors

Mr Nada Karunakaran

Mrs Kanaga Jeganathan

Student Director

Dr Malini Anandakrishnan

Audio & Visual Director

Mr Chelliah Paskaran

Welcoming Committee

Dr Maheswaran

Mr Sathy Surendran

Mr Jovan S Titus

Mr Bala Balendra

Mrs Geetha Velummylum

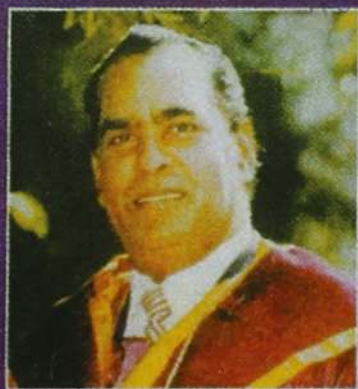
Fundraising Committee

Mr Vellupillai

Mr Panchacharam

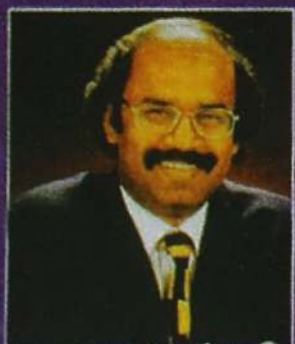
வி.ஜி.பி உலகத் தமிழ்ச் சங்கம் நிர்வாகக் குழு

டாக்டர் வி.ஜி.சந்தோசம்
தலைவர்

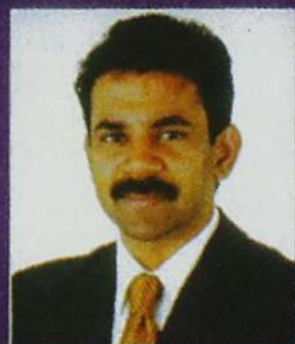
டாக்டர் வி.ஜி.செல்வராஜ்
பொதுச்செயலாளர்

வி.ஜி.பி.ரவிதாஸ்
துணைத்தலைவர்

வி.ஜி.பி.ராஜாதாஸ்
இணைச்செயலாளர்

வி.ஜி.பி.பாபுதாஸ்
சிறப்பு உறுப்பினர்

வி.ஜி.எஸ்.ராஜேஸ்
பொருளாளர்

தமிழ் ஸ்ரீரத்த
சான்றோர்கள் ...

சிவஞான முனிவர்
1785

சிவஞான சித்தியார் சிற்றூரை
தொல்காப்பிய சூத்திர விருத்தி
கண்டு தமிழ் மணம் பரப்பியவர்

டாக்டர் உ. வே. சாமிநாதனார்
1855 - 1942

தமிழ் நூல் பதிப்பிப்பதில்
தலையாய புகழ் கண்டவர்

தஞ்சை வேதநாயகர்
1774 - 1864

பேர்பெற்ற பெத்லகேம்
குறவஞ்சி படைத்தவர்

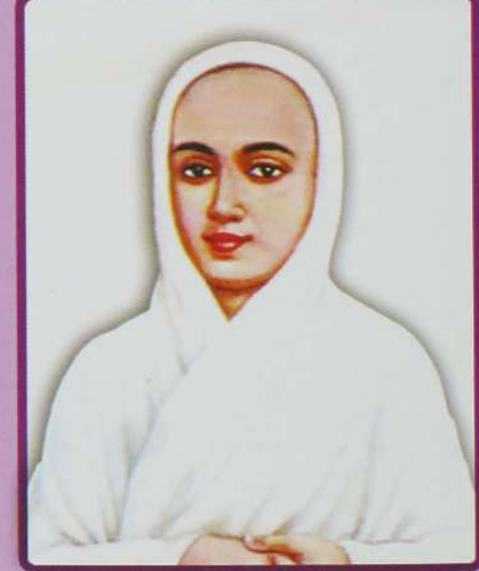
மகாவித்துவான் மீனாட்சிசுந்தரனார்
1815 - 1876

சிற்றிலக்கியங்களும் புராணங்களும்
சீருடன் படைத்தவர்

ஆறுமுக நாவலர்
1822 - 1879

வசனநடை கைவந்த வல்லாளர்

இராமலிங்க அடிகளார்
1823 - 1874

“திரு அருட்பா” தந்தவர்

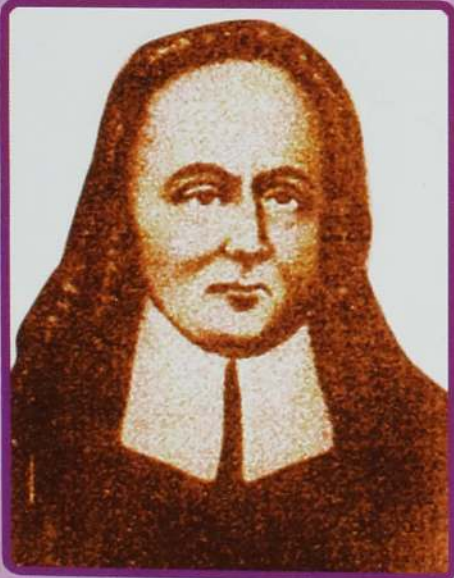
பட்டுக்கோட்டை கல்யாணசுந்தரம்
1930 - 1959
மக்கள் கவிஞராய் மலர்ந்து
புகழ்மணம் பெற்றவர்

வீரமாமுனிவர்
1680 - 1747
தீந்தமிழ்க் காப்பியமாம்
தேம்பாவணி தந்தவர்

சீகன் பால்கு
1683 - 1719
கிறித்துவ வேதாகமத்தின்
முதல் தமிழாக்கம் செய்தவர்

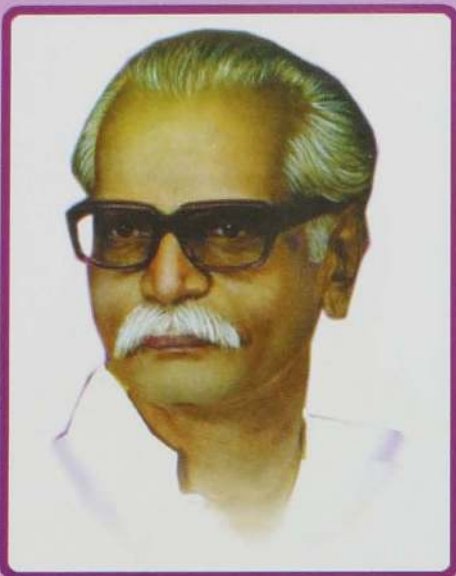
பெப்ரீசியஸ்
1711 - 1791
முதல் தமிழ் - ஆங்கில அகராதி
முதல் ஆங்கில - தமிழ் அகராதிகளைத்
தொகுத்தவர்

காட்டுவெல்
1814 - 1891
திராவிட மொழிகளின்
ஒப்பிலக்கணம் கண்டவர்

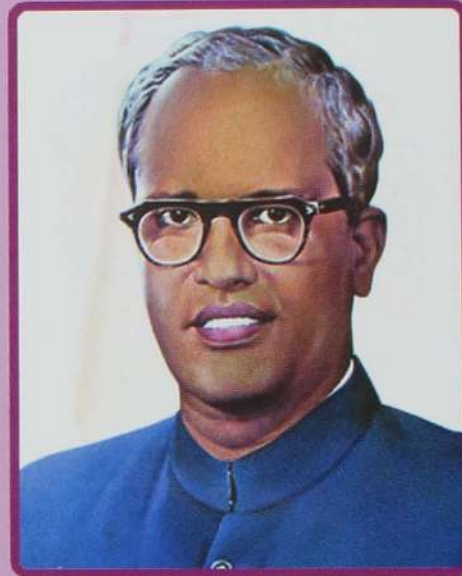
ஜான் மர்டாக்
1819 - 1904
அச்சான தமிழ் நூல்களின்
நூற்றொகை தந்தவர்

டாக்டர் சி. இலக்குவனார்
1910 - 1971
தொல்காப்பியத்தை
ஆங்கிலத்தில் ஆக்கியவர்

அவ்வை **டி. கே. சண்முகம்**
1912 - 1973
நாடகமேடைத் தமிழ் வளர்த்த
நற்றிறமையாளர்

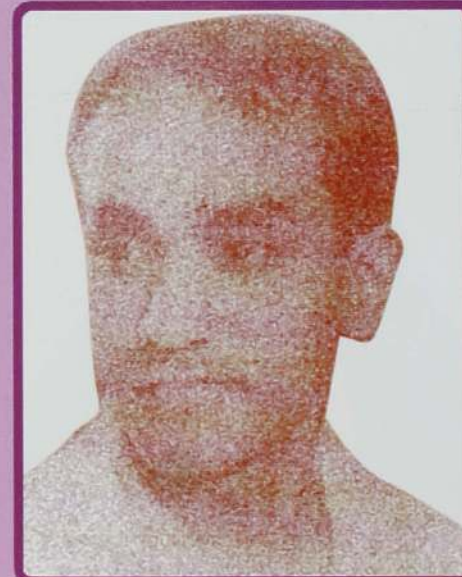
டாக்டர் மு. வரதராசனார்
1912 - 1974
தீந்தமிழ்க் குறளுக்குத்
தெளிவுரை கண்டவர்

டாக்டர் தனிநாயக அழகர்
1913 - 1980
தேமதுரத் தமிழோசை உலகெலாம்
பரப்பியவர்

கவிஞர் வாணிதாசன்
1915 - 1974
பாரதிதாசனாரின் தலைமாணாக்கர்
தமிழ்நாட்டுத் தாகூர் எனப்
போற்றப்படும் நற்கவிஞர்

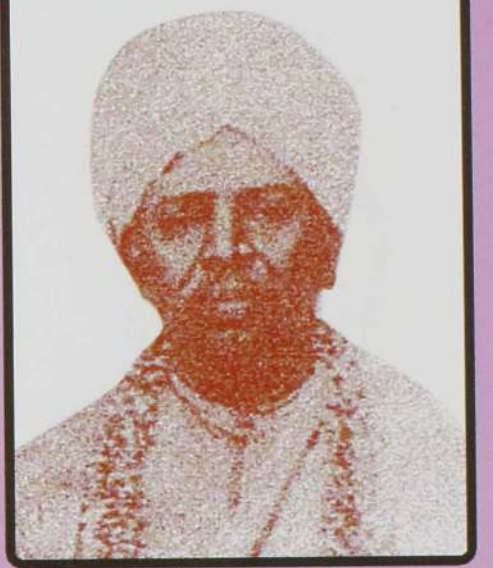
எஸ்.டி. சுந்தரம்
1921 - 1979
கவியின் கனவால்
கன்னித் தமிழ் வளர்த்துவர்

பூண்டி ஓரங்கநாதர்
1844 - 1893
கச்சிக் கலம்பகம் கவினுறப்
பாடியவர்

நவாலியூர் க. சோமசுந்தரம் புலவர்
1878 - 1953
ஈழத்தில் செந்தமிழ் வளர்ச்சியில்
பங்களித்தவர்

வ.த. சுப்ரமணியனார்
1846 - 1908
அருணகிரியின் அருள்திருப்புகழை
அழகுடன் பதிப்பித்தவர்

தஞ்சை கே. எஸ். சீனிவாசனார்
1850 - 1929
தமிழ் வரலாறு தனி நூல் கண்டவர்

சர் பொன்னம்பலம் இராமநாதனார்
1851 - 1930
பகவத் கீதைக்குச் சைவசித்தாந்த
விளக்கவுரை கண்டவர்

சர் பொன்னம்பலம் அருணாசலனார்
1853 - 1924
இலங்கையில் தமிழ்ச் சங்கம்
நிறுவியவர்

சுப்மிரமணிய பாரதியார்

1882 - 1921

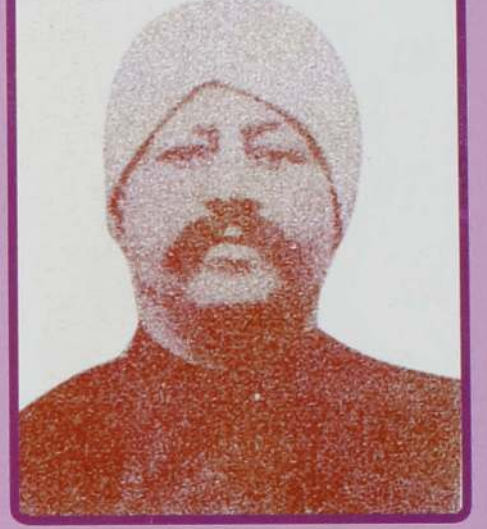
பாட்டுத்திறத்தாலே வையகத்தைப்
பாலித்திடவைத்தவர்

வெ. சுந்தரனார்

1855 - 1897

மன்னுபுகழ் மன்னோன்மணியம்
படைத்தவர்

வி. கனகசபையார்

1855 - 1906

ஆயிரத்தெண்ணூறு ஆண்டுகட்கு
முற்பட்ட தமிழகம் எனும்
அரிய நூல் படைத்தவர்

ஓ. சிங்காரவேலனார்

1855 - 1931

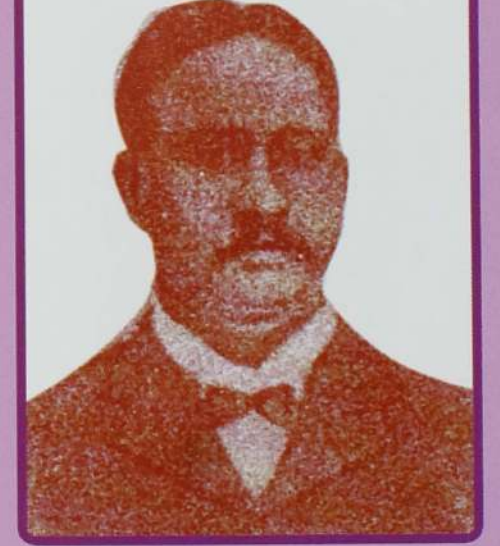
அபிதான சிந்தாமணி
அழகுறப் படைத்தவர்

நாமக்கல் வி. ராமலிங்கம் பிள்ளை

1888 - 1972

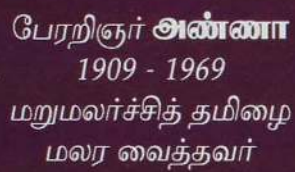
கவிதைகல் படைத்தவர்
நாமக்கல் கவிஞர்

ச. பூபாலனார்

1856 - 1920

தமிழ் வரலாறு
தகவுடன் வரைந்தவர்

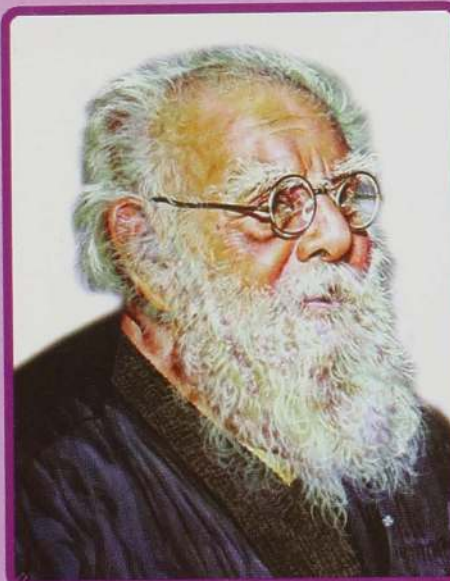
சுவாமி ஞானப்பிரகாசர்
1875 - 1947
தமிழ்ச் சொற்பிறப்பியல் அகராதியை
ஆக்கியவர்

பாரதிதாசனார்
1891 - 1964
புரட்சிக் கவிஞர் எனப்
பேற்றப்படுபவர்

சுவாமி விபுலானந்தர்
1892 - 1947
யாழ் நூல் படைத்து இசைத் தமிழ்
வளர்த்தவர்

பெரியார் ஈ. வே. இராமசாமி
1879 - 1973
தமிழின எழுச்சியைத்
தோற்றுவித்தவர்; எழுத்துச்
சீர்மையைக் கண்டவர்

தி. வை. சதாசிவனார்
1892 - 1960
பாண்டியர், சோழ வரலாறுகளைச்
சீருடன் தீட்டியவர்

மறைமலையடிகளார்
1876 - 1950
தனித் தமிழியக்கத்தின்
தானைத் தலைவர்

A decorative archway with a scalloped top edge and ornate pillars on either side. The pillars have a dark, textured appearance with horizontal bands. At the bottom center, there is a large, detailed floral arrangement featuring various flowers and leaves.

வாழ்த்துரைகள்

**அகர முதல எழுத்தெல்லாம் ஆதி
பகவன் முதற்றே உலகு.**

- குறள் 1

பொருள் : எழுத்துக்கள் யாவும் 'அ' என்னும் அகரத்தை முதலாக
உடையன. அதுபோல இந்த உலகமானது ஆதிபகவனாகிய
முதலை உடையது

வாழ்த்து உரை

தமிழ் வளர்ப்போம்

கவிச்சக்கரவர்த்தி கலைமாமணி செவாலியர்
டாக்டர் வி.ஜி. சந்தோசம்
தலைவர் வி.ஜி.பி. உலகத் தமிழ்ச் சங்கம்

அன்புள்ள தமிழ் நெஞ்சங்களே . . .

அன்னைத் தமிழுக்குத் தன் அன்புப் பரிசாக அறநூலாம் 'முப்பால்' என்னும் திருக்குறள் என்னும் தமிழ் மறையைத் தந்த தெய்வப் புலவர் திருவள்ளுவரின் புகழ் பரவவும், திருக்குறள் நெறிகள் உலகமெலாம் பரப்பவும், 'உலகநாடுகளில்' திருவள்ளுவரின் திருவுருவச் சிலை நிறுவுவதும், திருக்குறள் மாநாடு நடத்துவதும் என் தணியாத தாகமாக இருக்கிறது.

கல்தோன்றி மண்தோன்றா காலத்தே முன்தோன்றிய மூத்த மொழியாம் பைந்தமிழில் உலகப் பொதுமறை என்று போற்றப்படும் திருக்குறள் மூலம் தமிழ் இனப் பெருமையை உலகுக்குப் பறைசாற்றியவர் வான்புகழ் வள்ளுவர்.

மனித வாழ்க்கைக்கு வழிகாட்டும் அற நூலை நமக்களித்து மானுடம் எப்படி வாழ வேண்டும் என்றும், எப்படி வாழ்ந்தால் சிறந்த சமூகம் உருவாக முடியும் என்றும் மானுட வாழ்வியலை அனைத்துக் கோணங்களிலும் நுணுகி நுண்மான் நுழைபுலம் கண்டு சமயம், வகுப்பு, இனம், மொழி, கால எல்லை என்னும் கோடுகளுக்கு அப்பாற்பட்டு சிந்தித்து எழுபுள்ள திருவள்ளுவரின் திருக்குறள் பெருமையை

**'அண்ணவத் துணைத்தேழ் கடனவப் புகட்டிக்
குறுகத் தறித்த குறள்'**

என்று அவ்வை பிராட்டியும்,

**'கருணை துணைத்தேழ் கடனவப் புகட்டிக்
குறுகத் தறித்த குறள்'**

என்று இடைக்காடனாரும்,

**'வள்ளுவன் துன்னை உலகிணுக்கே தற்கு
வரன்புகழ் கொன்றட தமிழ்நாடு'**

என்று பாரதியாரும்,

'தொற்று தமிழ்நடை சின்னஞ்சிறிய

இரண்டடிகள்

அள்ளந் தொறுஞ்சுவை உள்ளந்தொறும்

உணர்வுகள்'

என்று புரட்சிக் கவிஞர் பாரதிதாசனும் பாராட்டி பாடியுள்ளனர்.

ஈராயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்பே தமிழுக்கும் தமிழ் மக்களுக்கும் பெருமை சேர்க்கும் வகையில் உலகப் பொதுமறை கண்ட திருவள்ளுவரை. திருக்குறளை தமிழ்கூறும் நல்லுகம் ஏற்று, போற்றி, பாதுகாத்து வந்துள்ளது. இந்நிலையில், வி.ஜி.பி என்னும் நம் நிறுவனத்தின் சார்பில் திருவள்ளுவருக்கு புகழ் சேர்க்கவும், திருக்குறள் நெறிபரப்பவும் 06-12-1993 ஆம் நாளில் வி.ஜி.பி உலகத் தமிழ்ச் சங்கம் என்ற அமைப்பை உருவாக்கினோம்.

**வி.ஜி.பி உலகத் தமிழ்ச் சங்கம்
உருவாகக் காரணம் :**

அன்னை சந்தனம்மாள் அவர்களால் ஊட்டப்பட்ட தமிழ் உணர்வோடு வளர்ந்த

அண்ணாச்சி அமரர் வி.ஜி. பன்னீர்தாஸ் அவர்களும் நானும், தம்பி செல்வராஜம் பிள்ளைகளும் சேர்ந்து, சந்தனம்மாள் அறக்கட்டளை என்ற பெயரில் ஓர் அமைப்பை நிறுவி, அதன் ஒரு பகுதியாக 'இலக்கியப் பேரவை' அமைத்து, தமிழ்நாட்டில் உள்ள சிறந்த எழுத்தாளர்கள், கவிஞர்கள், கலைஞர்கள், பத்திரிகையாளர்கள், ஆசிரியர்களைத் தேர்ந்தெடுத்து ஒவ்வொருவருக்கும் ரூபாய் 1001, 2000, 3000, 5000 என்ற வகையில் சற்று ஏறக்குறைய ஒரு லட்சம் ரூபாய் அளவுக்குப் பரிசுகளும், விருதுகளும் ஒவ்வொரு ஆண்டும் வழங்கி வந்தோம். ஒரு பெரும் மாநாடு போல இதை நடத்த வேண்டுமென்ற எண்ணம் எங்கள் அனைவரின் உள்ளங்களிலும் ஊற்றெடுத்தது. அந்த எண்ணத்திற்கு நாங்கள் தந்த செயல்வடிவமே வி.ஜி.பி. உலகத் தமிழ்ச் சங்கம்.

மேலும், சிலர் நினைக்கலாம், தொழில் செய்யும் இவர்களுக்கு எப்படி இலக்கியப் பற்றும், எழுத்தாற்றலும் வந்தது என்று, இதற்கு முன்னோடிகளாக சங்க காலத்தில் வாழ்ந்த புலவர் பெருமக்கள் தமிழறிஞர்களாக விளங்கியது மட்டுமன்றிப் பல்வேறு தொழில் புரிந்தவர்களாகவும் விளங்கினர் என்பது அவர்களுடைய அடைமொழிப் பெயர்களாலே அறிய முடிகிறது.

- கூலவாணி சாத்தன் என்னும் வணிகரும்,
 - கணியன் பூங்குன்றன் என்னும் சோதிடரும்,
 - மருத்துவன் தாமோதரன் என்னும் மருத்துவரும்,
 - கோவூர் கிழார் என்னும் நிலக்கிழாரும்
 - கடலுள் மாய்ந்த இளம் பெருவழுதி போன்ற அரசர்களும்,
 - பெருங்கோபெண்டு போன்ற அரசியாரும்
- தமிழ்ப்புலவர்களாக விளங்கினர்.

இன்று தமிழர்கள் தொழில் காரணமாகவும், வணிகம் காரணமாகவும், பல்வேறு அயல்நாடுகளுக்குச் சென்று, வாழ வேண்டிய நிலையில் உள்ளனர் ஏறக்குறைய

உலகின் எல்லா நாடுகளிலும் தமிழர்கள் குடியேறியுள்ளனர் என்பது சரித்திர உண்மை.

தமிழ்நாட்டிலிருந்து குடிபெயர்ந்து அயல்நாடுகளுக்குச் சென்றவர்கள் தமிழைத் தாய்மொழியாகக் கொண்டவர்களாக இருப்பினும், அவர்களுடைய பிள்ளைகள் தாம் வாழும் இடங்களிலுள்ள மொழியில் எழுதியும் பேசியும் வருகின்றனர். அவர்களுள் பலருக்குத் தமிழ் மொழியே தெரியாது.

உலகில் வாழும் தமிழர்கள் எந்தெந்த நாட்டில் எத்தனை பேர், எந்தெந்த நிலையில் உள்ளனர் என்பதை நாம் கணக்கிடவும், அறிந்துகொள்ளவும் முடியவில்லை என்றாலும், அவர்களை ஒன்று திரட்டி, அவர்களிடையே தமிழ் உணர்வை ஊட்டவும், தொழில் வளம் பெருக்கவும், வணிகர்களிடையே ஒத்த உணர்வை உருவாக்கவும் ஏற்பட்டதுதான் வி.ஜி.பி உலகத் தமிழ் சங்கம். இச்சங்கம் பொழுது போக்கிற்காகவோ, பொருள் சேர்ப்பதற்காகவோ, அரசியல் செல்வாக்கு பெறுவதற்காகவோ அமைக்கப் பெற்ற அமைப்பல்ல. முழுக்க முழுக்க தமிழ்ப்பணியை நோக்கமாகக் கொண்டு தொடங்கப்பட்டது. இச்சங்கத்தின் தலைவராக இருந்து செயல்படுவதில் தான் அகமகிழ்வும் பெருமையும் அடைகிறேன். என்னுடன் அன்புத்தம்பி வி.ஜி. செல்வராஜ் பொதுச் செயலாளராகவும், அருமை மகன்கள் வி.ஜி.பி. ரவிதாஸ் துணைத்தலைவராகவும், வி.ஜி.பி. ராஜாதாஸ் இணைச் செயலாளராகவும், வி.ஜி. எஸ். ராஜேஷ் பொருளாளராகவும் இருந்து உதவுகின்றனர்.

சங்கத்தின் கொள்ளை முழுக்கம் :

ஒரு சந்தர்பத்தில் நாகை மாவட்ட சந்தனம்மாள் அறக்கட்டளை இலக்கியப் பேரவையில் கலந்து கொண்டுவிட்டு, நள்ளிரவில் மகிழ்வுந்தில் பயணம் செய்து கொண்டிருந்த பொழுது, ஊர்தி ஓட்டுநர் உறங்காமலிருக்க வேண்டும் என்பதற்காகத் தமிழ் மொழியைப் பற்றியும், அதன் வளர்ச்சிக்கு வேண்டிய செயல் திட்டங்கள் பற்றியும் உருவாகவுள்ள தமிழ்ச் சங்கம் பற்றியும் மகிழ்வுந்தில் பயணம் செய்த

பெருங்கவிக்கோ, சுரதா, வலம்புரிஜான், வாசவன், மா. செங்குட்டுவன் ஆகிய தமிழறிஞர்களுடன் உரையாடிக் கொண்டு வந்தேன். அப்போது இச்சங்கத்தின் குறிக்கோளாக எதை அமைக்கலாம் என்னும் வினாவை எழுப்பினேன். ‘யாதும் ஊரே, யாவரும் கேளிர்’ என்னும் கணியன் பூங்குன்றனார் புறநானூற்றுத் தொடரையும், ‘தமிழ் எங்கள் உயிருக்கு நேர்’ என்னும் பாவேந்தர் பாரதிதாசன் வாக்கையும் உடனிருந்தவர்கள் நினைவுப்படுத்தினர். அவை அனைத்தும் உயர்ந்தவை என்றாலும், முன்னோர் உழைத்துச் சேர்த்த செல்வத்தை மட்டும் அனுபவிக்காமல், நாமும் புதியதாகச் செல்வம் திரட்ட வேண்டும் என்னும் கருத்தில்,

‘உலகைத் தமிழால் உயர்த்துவோம்’

என்று நமது கொள்கை முடிக்கம் அமையலாம் அல்லவா? என்று என் ஆலோசனையைச் சொன்னேன். அதை அனைவரும் ஒப்புக் கொண்டனர்.

இக்கொள்கை முடிக்கத் தொடர்க்குரிய விழுமிய பொருட்களை ஒவ்வொருவரும் தத்தம் நோக்கிலும் போக்கிலும் விரிவாக விளக்கினர். எனவே இந்தத் தொடர் இச்சங்கத்தின் குறிக்கோளாக அமைந்தது.

இச்சங்கத்தின் நோக்கங்களுள் ஓர் அங்கமாக உலக நாடுகளிலும், இந்தியாவிலும் திருவள்ளுவர் திருவுருவச் சிலைகள் நிறுவவும், அவ்விழாவையொட்டி திருக்குறள் மாநாடுகள் நடத்தவும் உறுதி பூண்டு, தென் ஆப்ரிக்கா தலைநகர் டர்பன், மலேசியா தோட்டமாளிகை, வாஷிங்டன் தமிழ்ச்சங்கம், புனித கங்கை ரிஷிகேஷ், மும்பை நவி மும்பை, விசாகப்பட்டினம், அந்தமான் தமிழர்சங்கம், வி.ஜி.பி. தங்க கடற்கரையிலும், திருவள்ளுவர் திருவுருவச் சிலைகள் அமைத்த நாம் இப்போது ஆஸ்திரேலியா சிட்னியில் வான்புகழ் வள்ளுவரின் திருவுருவச் சிலையை நிறுவியுள்ளோம். அதையொட்டி வி.ஜி.பி உலகத்தமிழ்ச் சங்கத்தின் 13ஆவது மாநாடும், தமிழ் இலக்கிய கலை மன்றத்துடன் இணைந்து உலகத் தமிழ் இலக்கிய மாநாடும் மலர்ந்துள்ளது.

உலகமெல்லாம் பல்வேறு காரணங் களுக்காகக் குடியேறி, அங்கேயே நிலை பெற்றுவிட்ட குடும்பங்கள் லட்சக் கணக்கில் உள்ளன. குடியேறிய தமிழர்கள் மட்டுமே தமிழ் அறிந்தவர்கள். அவர்களின் குழந்தைகள் வெளிநாடுகளில் பிறந்து, வளர்ந்து பயின்றவர்கள். ஆகையால் அவர்களுக்குத் தமிழில் பேசுவோ எழுதவோ வாய்ப்பில்லை. அத்தகைய சிறுவர்கள் தம் பெற்றோர் பிறந்து வளர்ந்த தமிழ்நாட்டிற்கு வரும் போது இங்குள்ள தமிழர்களுடனும், சுற்றத்தாருடனும் கலந்து பேசி, உறவாட முடியாத ஓர் இடர்ப்பாடான நிலையை அடைகின்றனர். இந்தக் குறையைப் போக்க வேண்டுமென்று, தமிழறியாத தமிழர்களும், மற்றவர்களும் தமிழ் மொழியை எளிமையாகக் கற்கவும் பேசவும் வாய்ப்பளிக்கும் வகையில், “தாய்மொழி என் தேன்மொழி” என்னும் ஒளிப்பதிவு நாடாவைத் தயாரித்து வெளியிட்டுள்ளோம். அது தற்போது குறுந்தகடு வடிவில் தயாரிக்கப்பட்டு வருகிறது என்பது மகிழ்ச்சிக்குரிய செய்தியாகும்.

இப்படி ஒண்டமிழ்த்தாய் சிலம்படியின் முன்னேற்றம் ஒவ்வொன்றும் உன் முன்னேற்றம் என்னும் பாவேந்தரின் பாடலுக்கேற்பத் துறைதோறும் அன்னைத் தமிழ்மொழியை அரசோச்சச் செய்வதுடன் வணிகம், தொழில் போன்றவற்றில் தமிழர்களை உயர்த்த வேண்டும் என்ற நோக்கத்துடன் செயலாற்றி வருகின்றோம், இத்தகைய அரிய முயற்சியில் ஈடுபட்டுள்ள நம் வி.ஜி.பி உலகத் தமிழ்ச் சங்கத்திற்கு உலகின் பல்வேறு பகுதிகளில் வாழும் தமிழர்களும், தமிழ் அறிஞர்களும் அறிவுரை வழங்கி எங்களை ஆற்றுப்படுத்த வேண்டுகிறோம்.

திருவள்ளுவர் புகழ்பரப்பும் முயற்சியும் திருக்குறள் நெறிபரப்பும் எழுச்சியும் எப்போதும் எமக்குள் தணியாத தாகமாக இருப்பதால் உலகமெங்கும் திருவள்ளுவரின் திருவுருவச் சிலைகள் நிறுவப்படும். அம்முயற்சியில் வி.ஜி.பி உலகத் தமிழ்ச் சங்கத்தின் நெடும் பயணம் தொடரும்.

தமிழ் இலக்கிய கலை மன்றம், சிட்னியும் VGP உலகத் தமிழ் சங்கமும் இணைந்து மலர்ந்தது தான் சிட்னியின் உலகத் தமிழ் இலக்கிய மாநாடு.

**ஈதல் இசைபட வாழ்தல் அதுவல்லது
ஊதியம் இல்லை உயிர்க்கு.**

- குறள் 231

பொருள் : வறியவர்க்கு பொருள் ஈதல் வேண்டும். அதனால்
புகழுண்டாக வாழ வேண்டும். அப்புகழ் அல்லாமல் உயிர்க்கு
ஊதியம் (பயன்) வேறு யாதும் இல்லை.

உயர்ந்த உரை

உயர்ந்த இலக்கியம்

அருட்செல்வர்

டாக்டர் நா. மகாலிங்கம்

தமிழ் மொழிக்கு எத்தனையோ சிறப்புகள் இருக்கின்றன. அந்தச் சிறப்புகளில் எல்லாம் தலை சிறந்தது செம்மொழித் தகுதிதான். இச் சிறப்பினால் நமது பண்டைய தமிழ் மொழி. உலகத்தில் உள்ள பெருமைமிக்க செம்மொழிகளில் ஒன்றாகத் திகழ்கிறது. அத்தகைய சிறப்பு வாய்ந்த நமது தாய்மொழியில் உருவான திருக்குறள் மனிதகுலம் முழுமைக்கும் உரியனவாக விளங்குகிறது.

தேச வேறுபாடு இல்லாமல் உலகச் சான்றோர்களால் போற்றப்பட்டுள்ள நூல் திருக்குறள். மானுட வாழ்க்கையின் உன்னதங்களை மிக எளிய முறையில் ஒரு வழிகாட்டி போல் திருக்குறளை வழங்கியுள்ளார் திருவள்ளுவர். திருக்குறள் தமிழில்தான் தோன்றியது என்று ஆய்வாளர்கள்தான் முயன்று கண்டறிய முடியுமே தவிர, அந்தந்த மொழியில் அதை வாசிப்பவர்கள் அவ்வளவு எளிதாக அதனை உணர முடியாது. திருக்குறளைப் பற்றிப் பேசிய ஜெர்மானிய அறிஞர் ஆல்பர்ட் சுவைட்சர், உலக இலக்கியத்தில் திருக்குறளைப் போல உயர்ந்த மெய்யறிவு எந்த நூலிலும் போற்றப்படவில்லை என்று வியந்து போற்றியுள்ளார்.

ருஷ்யப் பேரறிஞர் டால்ஸ்டாய், காந்தியடிகளுக்கு எழுதிய கடிதத்தில் குறளின் மாண்பினைப் போற்றி உரைத்துள்ளார். அவர் வழியாகத்தான் அண்ணல் காந்தியடிகளே

திருக்குறளின் பெருமையை உணர்ந்தார். தேசப் பிதாவும் திருக்குறளை அதன் மூல மொழியிலேயே பயில வேண்டும் என்ற பெரும் விருப்பமும் கொண்டிருந்தார்.

பெர்னாட்ஷா அவர்களும் வள்ளுவரின் புலால் மறுத்தல் கொள்கையை வெகுவாகப் போற்றிப் புகழ்ந்துள்ளார். பிரெஞ்சு நாட்டு அறிஞர் ஏரியல் திருக்குறளை மனித இனத்தின் இலக்கியப் பெட்டகம் எனப் போற்றியுள்ளார். டாக்டர் ஜி.யு. போப் திருவள்ளுவரை அனைத்துலக மனிதனைப் பாடிய பாவலர் என்று புகழ்ந்துள்ளார்.

பகுத்தறிவுத் தந்தையாக விளங்கிய இங்கர்சால் அவர்களும் திருக்குறள் அறிவை முதன்மையாகப் போற்றுகிற நூல் எனப் பாராட்டியுள்ளார். இவ்வாறு தேச வேறுபாடு இல்லாமல் உலகச் சான்றோர்களால் போற்றப்பட்டுள்ள திருக்குறளுக்கு நாம் ஒரு சிறப்பான இடத்தை உருவாக்க வேண்டும்.

வள்ளுவரின் திருக்குறள் உலக மக்களை மட்டுமல்ல, உலக உயிரினங்களைக் கருத்தில் கொண்டு எழுதப்பட்ட நூல். மரம்போல்வர் மக்கட்பண்பு இல்லாதவர் என்பார் வள்ளுவப் பெருந்தகை. அந்த மரத்தை புளிய மரம், வேப்பமரம், என்றால் தமிழ் நாடு என்று புரிந்துவிடும். அதனால்தான் அதனைப் பொதுவான மரம் என்பதோடு நிறுத்திக்கொண்டார். நீரின்றி அமையாத உலகு என்பார். மலையினும்

மாணப் பெரிது என்கிறார். பொன்னி ஆறு, வைகை ஆறு, தாமிரபரணி என்று சொல்லாமலும், பொதிகை மலையா, விந்திய மலையா என்று குறிப்பிடாமலும் விட்டிருப்பார் திருவள்ளுவர்.

இதைப் போலவே அறிவினால் ஆகுவது உண்டோ, பிறிதின்றோய் தன்றோய்போல் போற்றாக் கடை என்று ஒரு குறளில் குறிப்பிட்டிருப்பார். பிறரின் நோய் என்று எழுதாமல், பிறிதின் நோய் என்று சுட்டியதன் மூலம் மனிதர்கள் மட்டுமல்ல. அனைத்து ஜீவராசிகளின் துன்பங்களையும் துடைப்பது தான் அறிவின் பயன் என்று வள்ளுவர் உரைத்திருக்கிறார்.

கொல்லான் புலால் மறுத்தானைக் கைகூப்பி எல்லா உயிரும் தொழும் என்றபோது உயிர்க்கொலையை வள்ளுவர் வெறுத்தவர் என்பது விளக்கும்.

மக்கள் மத்தியில் தீமைகளாகப் பரவியுள்ள மது, சூது, பொய், களவு, பரத்தமை ஆகிய அனைத்தையும் கண்டனம் செய்தவர் திருவள்ளுவர், இந்த நோக்கில் பார்த்தால், சாத்வீக சமுதாயத்தை உருவாக்க வந்த ஒரு நல்ல இலக்கியம் திருக்குறள் ஆகும்.

திருக்குறளின் சிறப்பை அனைவரும் அறிய வேண்டும் என்ற நோக்கில் ஆங்கிலப் புலமையும் தமிழ் புலமையும் கொண்ட திரு எஸ்.எம். டயாஸ் அவர்களைக் கொண்டு திருக்குறளை ஆங்கிலத்தில் மொழிபெயர்க்க வைத்து சிறப்பாக இரண்டு தொகுதிகளாக நான் வெளியிட்டேன். இந்த மொழி பெயர்ப்பு முழுமையாக வெளிவர சுமார் 19 ஆண்டுகள் ஆகிற்று. இன்று உலகெங்கும் இந்த மொழி பெயர்ப்பு நூல் பேசப்படும் ஒரு நூலாகத் திகழ்கிறது. இதைப் போலவே ஒரியா மொழியிலும் திருக்குறளை வெளியிட்டோம். திருக்குறளின் பெருமையைக் கருதியே வடலூரில் உள்ள பெருமான் திருக்குறள் வகுப்பு நடத்தியிருக்கிறார் என்ற செய்தியும் உள்ளது.

நம் பாரத நாடு மதச் சார்பற்ற கொள்கையைக் கொண்டது. இந்தியாவிலுள்ள பிரபலமான எந்த இலக்கியத்தை அறிவித்தாலும் அது ஒரு மொழியினருக்கு மட்டுமே உரியதாக இருப்பதோடு, மற்ற மற்ற மொழியினரின் வரவேற்புக்கு உரியதாக அமையுமா என்பது சந்தேகமே.

திருக்குறள் இறை நம்பிக்கையை பேசுகிற இலக்கிமானாலும் இறைவனை ஒரு குறிப்பிட்ட மதம் சார்ந்தவனாகக் காட்டவில்லை.

திருக்குறள் நமது சமய நல்லிணக்கத்திற்கும் பாரதத்தின் மதச்சார்பற்ற கொள்கையின் மாண்பினை வெளிப்படுத்துவதற்கும் ஏற்ற நூலாக விளங்குகிறது.

தேசிய இலக்கியம் என்பது இந்தியக் கலாச்சாரத்திற்கும் இந்திய ஆன்மீகத்திற்கும் ஏற்றதாக விளங்க வேண்டும்.

இவ்வாறு பலவகையிலும் பொருத்தமுள்ள திருக்குறளை தேசிய இலக்கியமாக அறிவிக்கப் படுமானால் பாரதத்திற்கு அது நிச்சயமாகப் பெருமிதத்தைச் சேர்க்கும் என்பதில் எவ்வித ஐயமுமில்லை.

திருக்குறளை தேசிய இலக்கியமாக மத்திய அரசு அறிவிப்பதற்கு இத்தகைய மாநாடுகள் வலியுறுத்தும் என்பதில் சந்தேகமில்லை.

**கவங்காகு கண்ட விண்ணக்கண்ட குளங்காகு
கூர்க்கம் கடிந்கு செயல்**

என்ற வள்ளுவப் பெருந்தகையின் வாக்கினிற்கேற்ப நல்ல காரியம் என்று தெளிவாகத் தெரிந்து, மேற்கொண்டுவிட்ட காரியத்தைப் பூர்த்தி செய்யும் மன உறுதியுடன் ஓய்வின்றி உழைக்கும் தங்களின் செயல்களை வியந்து போற்றுகின்றேன்.

உலக தமிழ் இலக்கிய விழா சிட்னி ஆஸ்திரேலியாவில் திருவள்ளுவர் திருவுருவச் சிலை திறப்பு விழா மற்றும் வி.ஜி.பி. உலகத் தமிழ்ச் சங்கத்தின் 13ஆவது மாநாடு சிறப்புடன் நடைபெற எல்லாம்வல்ல அருட்பெருஞ்ஜோதி ஆண்டவரின் திருவருளை வணங்கி வாழ்த்துகின்றேன்.

**நன்றி மறப்பது நன்றன்று நன்றல்லது
அன்றே மறப்பது நன்று.**

- குறள் 108

பொருள் : பிறர் செய்த நன்மையை மறப்பது அறமாகாது.
அவர் செய்த தீமையை உடனே மறந்து விடுவதே அறமாகும்.

தமிழ்மொழி எங்கள் மொழி

தொன்மையான மொழி

இரத்தினம் மகேந்திரன்

B.Sc. (Hons)Eng, M.Sc., CPEng, MIE (Aust)

தமிழ் இலக்கிய கலைமன்றம், சிட்னி, ஆஸ்திரேலியா

முதலில் தோன்றிய மொழி

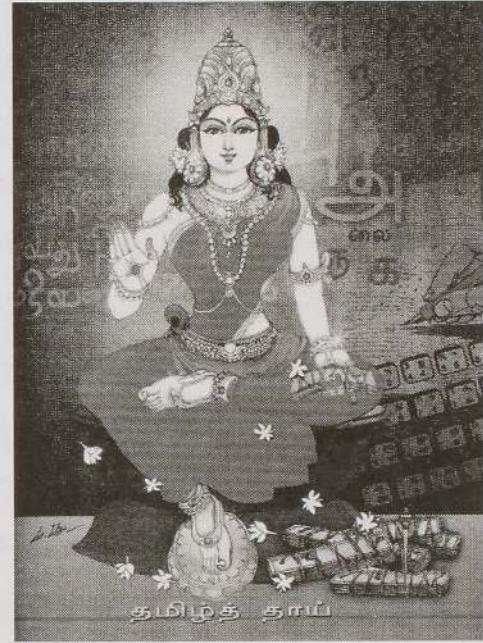
உலகில் முதல்முதல் மக்கள் தோன்றிய நாடு தமிழகமும் அதனையடுத்திருந்த கடல் கொண்ட தென்னாடுமே என நில ஆராய்ச்சியாளர் கூறுகின்றனர்.

தமிழ் மக்கள் தோன்றிய காலத்தைக் குறிப்பிடும் பொழுது “கல்தோன்றி மன்தோன்றாக் காலத்திற்கு முன் தோன்றி மூத்த குடியினர்” என ஆசிரியர் பரிமேலழகர் கூறுகிறார். இது கற்பாறைகள் தோன்றிய காலத்திற்குப் பின்னும் அது மழை பெய்து பெய்து கரைந்து மணலாகத் தோன்றிய காலத்திற்கு முன்னும் உள்ள காலத்தைக் குறிப்பிடுவதாகும். இத்தகைய மக்கள் பேசிய மொழியே தமிழ்.

உலகின் மூத்த மொழி

தமிழ் மொழியின் காலத்தை எவரும் கணித்துக் கூறுவதற்கில்லை. ஏனெனில் அது ஒரு காலங்கடந்த மொழி. அதற்கு வரலாறு இல்லை. எனவே அதன் தொன்மையை ஆராய்ந்து கூறுவதற்கில்லை. எனினும் காவியமும், ஓவியமும் காவிரியும் வையையும், கட்டடமும் சிற்பமும், கல்வெட்டும் புதை பொருள்களும் ஒருவாறு அதன் தொன்மையைக் காட்டிக் கொண்டிருக்கின்றன.

உலகமொழி ஆராய்ச்சியாளர் சிலர் “தமிழ் மொழியே உலகின் முதல் மொழி” எனக் கூறுவர். இன்னும் சிலர் “இலத்தீன் கிரீக் மொழிகளுக்கு முந்தியமொழி” எனக் கூறுவர். வேறு சிலர். “இலத்தீன் கிரேக்க சீன மொழிகளோடு ஒத்த

மொழி எனக் கூறுவர். இம்மூன்றில் எது உண்மையாகயிருப்பினும் அது தமிழின் தொன்மைச் சிறப்பைக் காட்டுவதாகவே இருக்கும்.

தொன்னூல் விளக்கம் எனும் ஓர் அருமையான நூல் இன்னும் தமிழகத்தில் இருந்து வருகிறது. இதை எழுதியவர் இன்றைக்கு 300 ஆண்டுகளுக்கு முன்னே இத்தாலி நாட்டிலிருந்து இங்கு வந்த பெஸ்கி பாதிரியார் என்கிற திரு வீரமாமுனிவர். இந்நூலைப் படிப்பதன் மூலம் மிகத் தொன்மையான பழந்தமிழ் நூல்களின் தன்மையை ஒருவாறு அறியலாம்.

பண்பட்ட மொழித்தன்மை

முற்காலத்திய சீன யாத்திரிகர் திரு.யுவாங், சுவாங், பாகியான் முதல் பிற்காலத்திய ஜி.யு.போப், கால்டுவெல், லின்சலோ, டேய்லர் வரையுள்ள வேறு நாட்டினர், வேறு நிறத்தினர், வேற்று

மொழியினர் ஆகிய பலரால் தமிழின் பண்பட்ட தன்மை போற்றிப் பாராட்டப் பெற்றிருக்கிறது. இந்த அளவிற்குப் பாராட்டப்பெற்ற ஒரு மொழி உலகின் பழையமொழிகளில் எதுவுமேயில்லை.

தமிழ்மொழி பன்னெடுங் காலத்திற்கு முன்பே தனக்கென ஒரு பாரம்பரியத்தைத் தோற்றுவித்து வாழ்ந்தது என்பதும், சில மொழிகளைப் போல் வளர்ந்து வீழ்ந்தவிடாத ஒரு வீறுகொண்ட மொழி யென்பதும் விளங்கும். பழைமையைக் கண்டது எனினும் பாபிலோனிய மொழியைப் போலவோ அல்லது பண்டைய எகிப்திய மொழியைப் போலவோ அழிந்துவிடவில்லை. ஆக்கம் பல கண்டு இன்னும் வாழக் காண்கிறோம். இலத்தீனைப் போன்றோ அல்லது சமஸ்கிருதத்தைப் போன்றோ வாழ்வில் நலிந்து, கோயில்களிலும், குகைகளிலும் கரந்துறைய வில்லை.

அறிஞர்களின் ஆராய்ச்சியில் மட்டுமின்றிப் பாமர மக்களின் மத்தியிலும் வாழக் காண்கிறோம். வாழும் மொழியாகவும், வளரும் மொழியாகவும், வரலாற்று மொழியாகவும் இருக்கக் காண்கிறோம். ஆங்கிலம், ஃபிரெஞ்சு போன்ற பழைமை இல்லாத நிலையில் இல்லை இம் மொழி. எத்தனையோ நூற்றாண்டு வாழ்வு கொண்டு வரலாறு கொண்டு விளங்குகிறது.

நாகரிக மொழிகளாகக் கருதப்படும் ஆங்கிலமும் ஃபிரெஞ்சும் பிறப்பதற்குப் பல நூற்றாண்டுகளுக்கு முன்பே வளர்ந்து நின்ற சிறப்பையும் கொண்டுள்ளது. சிந்தனைத் தெளிவும், சிறந்த கற்பனையும் கொண்ட இம்மக்களிடையே தோன்றிய கவிதைகளும் காப்பியங்களும் பல எண்ணங்களும் எழுச்சிகளும் பலப்பல. அவர்களின் சிந்தனையில் சிந்தி நின்ற காவிய மலர்கள் மிகப்பல ! வாடாத எண்ணத்திலும் வற்றாத கற்பனை ஓட்டத்திலும் கருக்கொண்ட வாழ்வு நூல்கள் பலப்பல.

பழைய சிறந்த நாகரிகம்

கி.மு. 5000 ஆண்டுகட்கு முன்பே நைல்

நதிக்கரையில் தோன்றி வளர்ந்து நாகரிகத்தின் சின்னமாக எகிப்திய மொழி விளங்கியது என்று அறிஞர் கூறுவர்.

ஆனால், சிந்துவெளி நாகரிகம் சிறப்புற்றிருந்த அரப்பா, மொகஞ்சதாரோ எனும் இடங்களில் சுமார் ஆறாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன் வழங்கிய மொழியில் தமிழ்ச் சொற்கள் நிறைந்துள்ளதென ஈராஸ் பாதிரியார் கூறுகின்றார்.

இவ்வாறு நிலஇயல் அறிஞர்களும், மொழியியல் அறிஞர்களும், இலக்கிய அறிஞர்களும், வரலாற்றறிஞர்களும் காட்டும் சான்றுகளைக் கொண்டு, தமிழகத்தின் தொன்மையை அறியப்புகின், மனித இனம் பிறந்து, அதன் நாகரிகம் சிறந்து விளங்கிய தமிழகத்தின் தொன்மைச் சிறப்பு எல்லை காண முடியாததாக இருப்பதை உணரலாம்.

தாய்நாட்டின் பிறப்புச் சிறப்பிற்குப் பாரதியார் பாடும் நாட்டின் அரும்பொருளே தமிழ்நாடு, இனம், மொழி, இலக்கியம் இவற்றின் தொன்மைச் சிறப்பிற்கும் பொருந்தும்.

“தொன்று நிகழ்ந்த தனைத்தும் உணர்ந்திடு
கூழ்கலை வாணர்களும் – இவள்
என்று பிறந்தவள் என்றுண ராத
இயல்பின் ளாம்எங்கள் தாய்.”

தரணியை ஆண்ட மொழி

1700 ஆண்டுகளுக்கு முன்பு சோழ மன்னர்கள் பலர் மலாயாவை, கெடாவை, சயாமைக் கைப்பற்றி ஆண்ட செய்திகளும் அவர்களில் முதலாம் குலோத்துங்கன் பர்மாவை ஆண்ட செய்தியும், சோழன் கரிகாலன் இலங்கையைக் கைப்பற்றி ஆண்ட செய்திகளும் இலக்கியங்களாலும் வரலாறுகளாலும் அறியப்பெறும் உண்மைகளாகும். இதனால் தமிழ் மொழியானது அக்காலத்திலேயே உள்நாட்டை ஆட்சி புரிந்தும் ஒரு வல்லரசின் ஆட்சி மொழியாகவும் இருந்திருக்கிறது எனத் தெரிய வருகிறது.

2000 ஆண்டுகளுக்கு முன் கிரேக்கர்கள் இந்தியாவைப் பற்றி எழுதியிருக்கும் குறிப்புகளில் பல தமிழ்ப் பெயர்கள் காணப்படுகின்றன.

சங்ககால நூல்கள் தொல்காப்பியம்

2800 ஆண்டுகளுக்கு முன்பு ரோமாபுரியை ஆண்ட ஏழாவது சாலமோன் காலத்திலேயே தமிழ் நாட்டிலிருந்து தமிழ் நாட்டுக் கப்பல்களில் தமிழ் நாட்டுப் பண்டங்களை தமிழ் நாட்டு வாணிகர்கள் கிரேக்க நாட்டிற்குக் கொண்டு சென்று தமிழ் மொழியிலேயே விலை பேசி விற்று வந்திருக்கின்றனர். அப்பொருள்களுக்கு இன்னும் தமிழ்ச் சொற்களே வழங்கப்பெற்று வருகின்றன. அரிசி, றைஸ் எனவும் மயில்தோகை, டோகை எனவும் சந்தனம், சாண்டல் எனவும் தேக்கு, டீக்கு எனவும் கட்டுமரம், கட்டமரான் எனவும் இஞ்சி, ஜின்சர் எனவும் அணைக்கட்டு, அணைக்கட் எனவும் ஒலை ஒல்லா எனவும் கயிறு, காயர் எனவும் வெற்றிலை, வெற்றில் எனவும் மாங்காய், மேங்கோ எனவும் ஆயின. காலப்போக்கில் இத்தமிழ்ச் சொற்கள் அவர்களின் சொற்களாக மாறி பிரெஞ்சு ஆங்கில அகராதிகளிலும் புகுந்துகொண்டு விட்டன.

3000 ஆண்டுகளுக்கு முன்பு உள்ள நூல்களில் இன்று நம்மிடையே சிறிதும் அழியாமல் முழுவதுமாகக் கிடைத்துள்ள நூல் “தொல்காப்பியம்” ஒன்றே. அதற்கு முன்னும் பல இலக்கண நூல்கள் தோன்றி இருந்திருக்கின்றன. இவ்வுண்மையை “என்ப” “என்மனார் புலவர்” “யாப்பென மொழியாப்பறி புலவர்” “தோலென மொழி தொன் மொழிப் புலவர்” எனத் தொல்காப்பியரே தமது நூலில் கூறியிருப்பதால் நன்கறியலாம்.

3500 ஆண்டுகளுக்கு முற்பட்டது என உறுதியாக நம்பப் பெறுகிற நூல்களில் “அகத்தியம்” எனப்படும் தமிழ் இலக்கணநூல் ஒன்று. அதை 5000 ஆண்டுகளுக்கு முன்புள்ளது, 7000 ஆண்டுகளுக்கு முன்புள்ளது, 9000 ஆண்டுகளுக்கு

முன்புள்ளது எனக் கூறுவாரும் உண்டு. அகத்தியத்தை செய்தவர் அகத்தியர். இவர்தான் தமிழ் மொழியை உண்டு பண்ணியவர் எனவும் கூறுவோரும் உண்டு.

உலக அரங்கில் தமிழ்மொழி, தமிழினம், தமிழ்நாடு, இவற்றின் பெருமையைப் பறைசாற்றும் ஒப்பற்ற நூலாகத் திகழ்வது தொல்காப்பியம். காலத்தால் பழமையான நூல் என்பதற்குச் சான்றாக விளங்கும் தொல்காப்பியம். காலத்தால் பழமையானது. தமிழ்மொழி என்பதற்கும் சான்றாக உள்ளது. கி.மு. 2ம் நூற்றாண்டில் தோன்றியது தொல்காப்பியம் ஆகும். பண்டைத் தமிழரின் நாகரிகம், பண்பாடு, வரலாறு ஆகியனவற்றை நயமுற எடுத்துரைக்கும் நூலாகத் திகழ்வது தொல்காப்பியம். பண்டைத் தமிழரின் மொழிப்பற்றையும், இன உணர்வையும் அழகுற எடுத்துரைக்கும் நூலாகத் திகழ்வது தொல்காப்பியம் ஆகும்.

செம்மையான மொழி

செம்மை என்ற சொல்லுக்குத் தமிழ்ப் பேரகராதி பின்வரும் எட்டுப்பொருள்களைச் சுட்டுகிறது. சிவப்பு, செவ்வை, நேர்மை, மனக்கோட்டமின்மை, ஒற்றுமை, பெருமை, சுத்தம், அழகு என்று குறிப்பிட்டுள்ள இச்சொற்கள் தமிழில் சிறப்போடு பொருத்தமுடைய சொற்களாகத் திகழ்கின்றன.

செம்மை என்ற சொல்லானது முழுமை பெற்ற, சிறப்புப் பொருந்திய, சீரிய நெறியில் இலங்குகின்ற என்ற பொருள்களையுடைய நிலையில், மூவாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்னரே மொழியான தமிழானது முழுமை பெற்ற மொழியாகவும் சீரிய மொழியில் இலங்குகின்ற மொழியாகவும் திகழ வேண்டும் எனத் தமிழர் விழைந்ததை அறிய முடிகிறது.

செந்தமிழ் என்ற சொல்லுக்குக் கலப்பற்றத் தூய தமிழ் என்ற பொருளையும் ஈண்டு நோக்குதல் சிறப்புடையது.

தூய்மொழியே தூய்ப்பால் !

குழந்தையின் உடல்வளர்ச்சிக்குத் தூய்ப்பால்

எவ்வளவு இன்றியமையாதோ அவ்வளவு
இன்றியமையாதது மனிதனின் மன வளர்ச்சிக்குத்
தூய்மொழி. சுவறு எவ்வதம் இருக்க முடியும்?

குழந்தை தனது முதல் பாடத்தைக் கற்பது

தாயிடமிருந்து தானே!

ஆகவே குழந்தையின் உள வளர்ச்சிக்குத் தூய்

மொழிகையன்றி சுவனொரு மொழிகைய அவர்கள்
மீதுதிணிப்பது தாய் நாட்டுக்குச் சரியும்
பெரிய பாவம் என்று நிகனக்கிறேன்.

-காந்தியடிகள்

சங்க இலக்கியங்கள் கூறும் பண்டைத் தமிழரின் வாழ்க்கை முறை

திருமதி. கனகாம்பிகை ஜெகநாதன்

B.A.,(Cey) Dip.in.Edu

சிட்னி, ஆஸ்திரேலியா

உலகில் சிறப்போடு வழங்கிய உயர்தனிச் செம்மொழிகளில் தமிழ்மொழியும் ஒன்றாகப் போற்றப் படுகிறது. செம்மொழிகளில் பல இன்று வழக்கொழிந்து விட்டன. ஆனால் பழமைக்கும் பழமையாய் புதுமைக்கும் புதுமையாய் இரு வளமும் கொண்டு என்றும் குன்றாத சீரிளமைக் திறத்தோடு இன்றும் விளங்குவது காலத்தால் மூத்த கன்னித் தமிழ் ஒன்றேயாகும். அத்தகைய பழமையும் இளமையும் கொண்ட தமிழ்மொழியில் தோன்றிய இலக்கியங்கள் உலகச் சிறப்புடையனவாகும். அவற்றுள் மிகவும் பழமையானவை சங்க இலக்கியங்கள் ஆகும்.

“திங்களொடும் செழும்பரிதி தன்னோடும்
விண்ணோடும் உடுக்களோடும்
பொங்குகடல் இவற்றோடும் பிறந்த தமிழ்”
என்கிறார்.

பாவேந்தர் பாரதிதாசன் தரணியின் மூத்தமொழியாய்த் தமிழ் திகழ்ந்தமையால் உலகின் தொன்மை மொழிகள் பலவற்றிலும் தமிழ் மணம் வீசக் காணலாம்.

பண்டைக் காலத்தில் முதற்சங்கம், இடைச்சங்கம், கடைச்சங்கம் என முச்சங்கங்கள் பாண்டி நாட்டிலிருந்து தமிழை வளர்த்து வந்தன என்பர். அவை வீற்றிருந்த இடங்கள் முறையே தென்மதுரை, கபாடபுரம், மதுரை என்பன. முன்னொரு காலத்தில் தென்மதுரையும், அதனைச் சார்ந்த நிலப்பரப்பினையும் கடல் கொள்ளவே, அதற்கு வடக்கிலிருந்த கபாடபுரம் என்னும் நகரைப் பாண்டியர் அமைத்து,

அங்கிருந்து தமது நாட்டை ஆண்டு வந்தன. பின்னொரு காலத்தில் அந்நகரிருந்த நிலப்பரப்பையும் கடல் கொள்ள, அவர்கள் குமரிமுனைக்கு வடக்கே சென்று இப்போதுள்ள மதுரையை அமைத்து அதன்கண் இருந்து ஆட்சிபுரிந்து வந்தனர். பாண்டிய மன்னர்கள் தம் தலைநகரில் சங்கம் நிறுவித் தமிழ் வளர்த்த வரலாற்றை இறையனார் களவியல் உரை விளக்குகின்றது. முதற் சங்கத்தில் தமிழ் நாட்டிலிருந்து தமிழ் மொழியை வளர்த்து வந்த பேரறிஞர்களுள் அகத்தியர் சிறந்தவரென்றும், அவர் சிவபெருமானிடத்திலே தமிழைக் கேட்டறிந்தார் என்றும், அவர் இயற்றமிழ், இசைத்தமிழ், நாடகத்தமிழ் என்னும் முத்தமிழையும் கற்றுணர்ந்து ‘அகத்தியம்’ என்னும் முத்தமிழிலக்கண நூலொன்றை இயற்றினார் என்பர். அகத்தியம் முதற்சங்கத்தில் அரங்கேறிய இலக்கணநூல் அகத்தியருடைய முதன் மாணாக்கராக விளங்கிய தொல்காப்பியர் ‘தொல்காப்பியம்’ என்னும் ஒப்புயர்வற்ற இலக்கண நூலை இயற்றினார்.

“ஒல்காப் பெரும் புகழ் தொல்காப்பியம்”

என்னும் சிறப்பினைப் பெற்றது. இந்நூல் தமிழர்தம் தன்னிகரற்ற பண்பாட்டின் பெருமையைப் பறை சாற்றுவதாகும். செந்தமிழர் தம் வாழ்க்கை முறையினை வடித்துக் காட்டும் ஒரு வாழ்வியல் நூலாகும். எழுத்து, சொல், பொருள் என்னும் முப்பெரும் பகுதிகளைத் தன்னகத்தே கொண்டது.

“வடவேங்கடம் தென்குமரி ஆயிடைத் தமிழ் கடறு நல்லுகம்”

எனத் தொல்காப்பியம் குறிப்பிடுகின்றது தொல்காப்பியரை ‘பல் புகழ் நிறுத்தும் பழமையோன்’ எனப் பணம்பாரனார் கூறியிருக்கின்றார் தொல்காப்பியம் தமிழர்தம் தனிப்பெருஞ்செல்வமாகும்.

சங்ககாலம் என்பது தமிழரின் பொற்காலம் எனப்பட்டது. இலக்கியம் வாழ்வின் கண்ணாடி என்பர் இன்றைக்கு இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்பு தமிழ் மக்கள் வாழ்ந்த வாழ்க்கையைப் படம் பிடித்துக் காட்டுவன சங்க இலக்கியங்கள். தமிழரின் தொன்மைக்கும் பெருமைக்கும் சான்றாக நிற்பவை சங்கப் பாடல்களாகும். பண்டைக் காலத்தில் வாழ்ந்தவர்கள் அனைவரும் காதலும் வீரமுமே வாழ்க்கை எனக் கொண்டனர். அதனையே அன்று வாழ்ந்த புலவர் பெருமக்கள் சிறப்பித்துப் பாடினர். காதலை அகம் என்றும், வீரத்தைப் புறம் என்றும் கூறினர். இவற்றைச் சித்தரிப்பனவாகவே சங்க இலக்கியங்கள் அமைந்தன. காதலும் வீரமும் சேர்ந்ததே மனித வாழ்வு ! அதுவே முழுமைபெற்ற உலகம் போற்றும் வாழ்வு ! பண்டைத்தமிழரின் பெருமித மிக்க வாழ்வும் அதுவேயாகும். முடியுடை மூவேந்தர் தமிழ்நாட்டை ஆண்ட காலத்தில் நாட்டில் அமைதியும் இன்பமும் நிலவின. மக்கள் செழிப்புடனும் சிறப்புடனும் வாழ்ந்தன. ஆண்களும் பெண்களும் கல்வி கேள்விகளில் சிறந்து விளங்கினர். கலைகள் பேணப்பட்டன. உள்நாட்டு வெளிநாட்டு வாணிபம் மேம்பட்டது. புலவர்கள் எண்ணில்லாத இலக்கியங்களைப் படைத்தனர். இத்தகைய ஒப்பற்ற வாழ்வினைப் படம் பிடித்துக் காட்டுவன சங்க நூல்கள் காதலும் போரும் சங்க காலச்

செய்யுளிற் போல வேறு எக்காலச் செய்யுளிலும் பாராட்டப்படவில்லை.

சங்க காலச் செய்யுட்கள் வாயிலாக அக்கால மக்கள் வாழ்க்கை முறையினைத் தெளிவாக அறியலாம். மலை பிரதேசம், காட்டுப் பிரதேசம், நீர்வளமும் நிலவளமும் உள்ள வயற்பிரதேசம், கடற்கரைப் பிரதேசம், வறண்ட நிலப் பிரதேசம் என ஐந்துவகையான இயற்கைப்பிரிவுகளையுடையது. தமிழ்நாடு அவற்றை முறையே குறிஞ்சி நிலம், முல்லைநிலம், மருத நிலம், நெய்தல் நிலம், பாலை நிலம் என வழங்கினர். குறிஞ்சி, முல்லை, மருதம், நெய்தல், பாலை என்னும் தாவரங்கள் முறையே அவ்வநிலங்களிற் சிறப்பாகக் காணப் பட்டமையால் அவற்றின் பெயரால் அந்நிலங்களும் பெயர் பெற்றன. புணர்தல், பிரிதல், இருத்தல், இரங்கல், ஊடல் என்னும் ஐந்தும் அன்பினைத் திணையென்று சிறப்பித்துக் கூறப்பட்ட தூய காதலொழுக்கங்களாம். இவை உலக வழக்கில் எல்லா நில மக்களிடையே காணப்பட்டதாயினும், எந்நிலமக்களுக்கு எவ்வொழுக்கம் சிறந்து நின்றதோ, அதனை அந்நிலத்திற்கு உரியதாக்க கொண்டு சங்கப்புலவர்கள் செய்யுள்கள் இயற்றினர். அதனால் அம்முறைபற்றிக் குறிஞ்சி நிலத்திற்குப் புணர்தலும், பாலைக்குப் பிரிதலும், முல்லைக்கு இருத்தலும், மருதத்திற்கு ஊடலும், நெய்தலுக்கு இரங்கலும் சிறப்பாக உரிய ஒழுக்கங்களாகச் சங்க இலக்கியங்களில் அமைந்துள்ளன.

பண்டைக் காலத்து நூல்களுள் தொல்காப்பியம், இறையனாரகப் பொருள் என்னும் இலக்கணநூல்களும், எட்டுத்தொகை, பத்துப்பாட்டு என்னும் இலக்கிய நூல்களுமே இப்போது நமக்குக் கிடைத்துள்ளவை. இந்நூல்கள் மூலம் பண்டைக் கால மக்கள் வாழ்க்கை முறையினைத் தெளிவாக அறிந்து கொள்ளலாம். மலையும் மலைசார்ந்த இடமுமாகும். குறிஞ்சி நிலத்தில் வாழ்ந்த மக்கள் தம் உணவுக்கு வேட்டையாடுதல் திணை விதைத்தல் முதலிய தொழில்களைச் செய்து வந்தனர் குறிஞ்சி நிலத்தில் திணை விளையும் காலத்தில் அதனை அந்நிலத்து இளம் பெண்கள் பகற் பொழுதில் காத்து நிற்க ஆடவர் வேட்டையாடச் செல்வது

வழுக்கமாயிருந்தது. காளையரும் இளங்கன்னியரும் ஒருவரையொருவர் தினைப்புனத்துக் கருகிலுள்ள சோலையில் கண்டு காதல் கொள்வதற்கும் பின் சந்திப்பதற்கும் ஏற்ற வசதிகள் குறிஞ்சி நில மக்கள் வாழ்க்கையில் காணப்பட்டன. இதனால் சங்ககாலப் புலவர்கள் புணர்தல் என்னும் ஒழுக்கத்தை குறிஞ்சி உரியதொரு காதலொழுக்கமாகக் கொண்டனர்.

குறிஞ்சி, முல்லை முதலிய செழிப்புள்ள நிலங்களுக்கிடையே பரந்து கிடந்த வறட்சி பொருந்திய பிரதேசம் பாலை நிலம் எனப்பட்டது. பாலைநிலத்தினூடும் செல்லும் பிரயாணிகள் கொண்டு சென்ற பொருட்களை பாலை நிலத்தில் வாழ்ந்த மக்கள் சூறையாடினர் அவ்வாறு சூறையாடுதலைத் தொழிலாகக் கொண்ட பாலை நிலத்து ஆடவன் இடையிடையே தன் காதலியை விட்டுப் பிரிந்து செல்லுதல் வழக்கமாயிருந்தது. அதனால் பிரிதல் என்னும் காதலொழுக்கம் பாலை நிலத்திற்கு உரியதோர் ஒழுக்கமாகக் கொள்ளப்பட்டது. பிரிதலால் வரும் துன்பம் பாலைச் செய்யுட்களில் நன்கு சித்தரிக்கப் பட்டுள்ளது. இன்பச் சுவையிலும் துன்பச் சுவையே மக்களுடைய மனதைப் பெரிதும் கவர்கின்றது. தொகைநூல்களுள் பெரும்பாலான பாலைத் திணைச் செய்யுட்கள் உள்ளன. காதலன் காதலியாகிய இருவரும் ஒருவரையொருவர் விட்டுப் பிரிய முடியாதபோது இருவரும் ஒருங்கு செல்வதாகிய உடன்போக்கு என்னும் ஒழுக்கமும் பாலைநிலத்திற்கு உரியதாகும்.

காடும் காடு சார்ந்த நிலமுமாகிய முல்லைநிலத்தில் வாழ்ந்தோர் ஆயர் எனப்படுவர். அவர்கள் பெரும்பாலும் மந்தை மேய்த்தல் தொழிலையே செய்து வந்தனர். தம் நிலத்தினையும் மந்தைகளையும் பகைவரிடமிருந்து காப்பதற்காக நிலத்தின் எல்லைப் புறங்களில் பாடிவீடு அமைத்து சில நாட்கள் தங்கி இருத்தல் வழக்கமாயிருந்தது. தாம் பாசறைக்குச் செல்லும்போது தம் மனைவியை வீட்டில் விட்டுத் தாம் மீண்டும் வரும் காலம் இன்னது எனக் கூறிச் செல்வர். அவ்வாறு பிரிந்த ஆடவர் மீண்டும் வருவதாகக் குறித்தகாலம் வரும்வரையும் மனைவியர் தம்முடைய

துன்பத்தை ஆற்றிக் கொண்டு வீட்டில் இருத்தலும், அப்பருவம் வந்ததும் வராவிடில் ஆற்றாமையால் துன்புறுதலும் முல்லைநில ஒழுக்கங்களாகக் கொள்ளப்பட்டன. முல்லைப்பாட்டு, நெடுநல்வாடை என்னும் நூல்கள் இருத்தல் என்னும் ஒழுக்கத்தினைச் சிறப்பாகச் சித்திரிக்கின்றன.

வயலும் வயல் சார்ந்த நிலமுமாகிய மருத நிலம் பிறநிலங்களிலும் வளம் மிக்கதாகும். இந்நிலமக்கள் உழவுத் தொழிலை மேற்கொண்டு செல்வச் சிறப்புடையோரா வாழ்ந்தனர் மருதநிலமக்கள் ஓய்வு நேரத்தை ஆடல் பாடல் முதலிய இன்பக்கலைகளை விருத்தி செய்வதிலும், அறிவை வளர்த்தலிலும் ஈடுபட்டனர். ஆடவர் பகற்பொழுதில் தமது வேலைகளையெல்லாம் செய்து முடித்துவிட்டு, இராக்காலத்தில் இன்பக்கலைவல்ல பாணரும், பரத்தையரும் வாழும் இடம் சென்று அவர்கள் செய்யும் ஆடல், பாடல் முதலியவற்றில் ஈடுபட்டு இன்புற்று வாழ்ந்தனர். இதனை விரும்பாத அவர் மனைவியருக்கு அச்செயல் ஊடல் விளைவிப்பதாயிற்று. ஆதலால் கூடுதலைப் போன்று காதலருக்கு இன்பம் தரும் ஊடுதலை மருதநிலத்துக்குரிய காதலொழுக்கமாகக் கொண்டு சங்கப் புலவர்கள் செய்யுட்களைச் செய்தனர்.

வெண் மணற்குன்றுகளை உடைய கடற்கரைப் பிரதேசமாகிய நெய்தல் நிலத்தில் மீன் பிடித்தல், உப்பு விளைத்தல் முதலியவற்றைத் தொழிலாகக் கொண்ட பரதவர் வாழ்ந்தனர் மீன் பிடித்தற்குப் படகிலேறிக் காலையிற் சென்ற ஆடவர் மாலையில் திரும்பி வராவிடின் அவர் மனைவியர் அவரை நினைத்து இரங்குவர். வெண்மணற் குன்றுப் பிரதேசத்திலே நாள்தோறும் காதலனைக் கண்டு இன்புறும் காதலி, ஒரு நாளைக்காயினும் அவனைக் காணாவிடின், அவன் தன்னை விட்டொழிந்தானோ என்னும் கவலை அவன் மனத்தை துன்புறுத்துவதால் அவளுக்கு இரக்கல் உண்டாகிறது. இரங்கல் என்னும் அகத்தினை ஒழுக்கம் நெய்தல் நிலத்திற்கு உரியதாகக் கொள்ளப்பட்டது.

அன்பினைந்திணையில் அடங்காத பிற அகவொழுக்கங்கள் கைக்கிளை பெருந் திணையென இரண்டாக வகுக்கப்பட்டுள்ளன.

அவற்றுட் கைக்கிளை என்பது ஒரு தலைக்காமம். அது தலைவன் தலைவி ஆகிய இருவருள் ஒருவரிடமே தோன்றி விளங்கும் காதல். பெருந்திணை என்பது பொருந்தாக் காமம் ஒருவன் ஒருத்தியிடம் மிகுந்த காமம் உள்ளவனாய் அவளை அடைய முடியாமல் மடலேறுதல் வரை பாய்தல், முதலியவற்றால் தன்னை மாய்த்துக் கொள்ளுதல்.

புணர்தல் முதலிய தூய காதலொழுக்கம் ஐந்திணையும் ஐவகை நிலங்களுக்கு உரியனவாக வகுத்த புலவர்கள் மக்கள் பேரொழுக்கத்தினையும் வெட்சி, வாகை, வஞ்சி, உழிஞை, தும்பை என ஐந்தாக வகுத்து முறையே குறிஞ்சி, பாலை, முல்லை, மருதம், நெய்தல் ஆகிய ஐவகை நிலங்களுக்குமுரிய புறவொழுக்கங்களாகக் கொண்டனர்.

என்றுமில்லாத இன்பத் தமிழ்ப் பாக்களைச் சங்க புலவர்கள் எப்படிப்பாடினர் என்பதை ஆராய்ந்தால் அப்புலவர்களின் பெருமையை ஒருவாறு கண்டு கொள்ளலாம். ஆழ்ந்த கருத்துக்கள் இனிய மொழி நடையில் தெளிவாகப்பாடுவதற்கு அவர்களின் கல்வியறிவு மட்டுமின்றிச் சீரிய ஒழுக்கமும் காரணமாயிற்று. சங்ககாலத்தில் வாழ்ந்த புலவர் பெருமக்கள் சமயத்தால் வேறுபட்டவர்கள். இனத்தால் மாறுபட்டவர்கள். செய்யும் தொழிலால் வெவ்வேறு நிலையினர். ஆனால் உள்ளத்தால் ஒன்று பட்டவர்கள் உணர்வால் ஒன்றுபட்டவர்கள் இப்பூமியில் பிறந்தவர்கள் அனைவரும் உறவினர்களே என்ற பேருணர்வு கொண்டவர்கள்

“யாதும் ஊரே; யாவரும் கேளிர்;
தீதும் நன்றும் பிறர்தர வாரா”

- (புறம் 192)

என்றார் கணியன் பூங்குன்றனார்

பெரியவர்கள், சிறியவர்கள் என்னும் வேறுபாடில்லை வேறுபாடிருந்தால் உள்ளத்தில் பகை உணர்வு வாழ்வில் பொறாமை ஏற்படும் அனைவரையும் ஒன்றாகக் கருதினர்

“பெரியோரை வியத்தலு மிலவே
சிறியோரை இகழ்தல் அதனினு மிலவே”

- (புறம் 192)

சங்கத் தமிழர் வாய்மை மிக்கவர் பொய்மை

தவிர்தவர் உண்மைக்காக எவ்வித தியாகமும் செய்ய முன்வருவர் சங்கப் புலவர்கள் பிறர் மேல் பற்றும் பாசமும் மிகுந்தோராய் வாழ்திருக்கிறார்கள் வறுமையில் திளைத்த வண்டமிழ்ப் புலவர் பெருமக்கள். வள்ளல்களைப் பாடித் தங்கள் வறுமையைக் களைத் திருக்கிறார்கள். பிறர்மேல் அன்பு கொண்டு அவர்தம் வறுமையைக் களைந்தும் அவருக்கு தவியும் வளமையான நெஞ்சோடு வாழ்ந்திருக்கிறார்கள் சங்கச் செய்யுட்களில் இயற்கை வருணனை முதலிடம் பெறவில்லை. மக்களுடைய ஒழுகுந்தான் முதலிடம் பெற்று விளங்குகின்றது. புறத்திணை செய்யுட்களிலும் முதலிடம் பெறுபவை மக்களுடைய புறவொழுக்க மாகிய போர் முதலியனவே.

பேருளமிக்க பேரரசர்கள் பண்புமிக்க புலவர்களுக்குப் பரிசுகள் வழங்கினர். பாராட்டினர் அத்துடன் அவர் வாழ்வையும் பாதுகாத்தனர். புலவர்கள் தமது ஆட்சியின் மாட்சியையும் நாட்டு வளத்தையும் பாடுவதைப் பெரிதும் விரும்பினர். புலவர் பெருமக்களும் தம் உள்ளத்தில் எழுந்தவற்றைத் தெளிவாகப்பாடினர். நாட்டினைப் போற்றினர். இயற்கையைப் பாடினர். இன்பத்தைப் பாடினர். அறம் மலிந்தது. அன்பு பெருகியது. மக்கள் வாழ்வில் இன்பம் சூழ்ந்தது. இச்சூழ்நிலையில் புலவர்கள் பாடிய அழியாத இலக்கியச் செல்வங்கள் வந்து குவிந்தன. கலைகள் வளர்ந்தன. மக்கள் யாவரும் எல்லாச் செல்வங்களும் பெற்றுப் பெருவாழ்வு வாழ்ந்தனர். இத்தகைய ஒப்புயர்வற்ற சங்ககாலத்தைத் தான் தமிழரின் பொற்காலம் என ஆசிரியர்கள் போற்றிப் புகழ்கின்றனர்.

சான்றுக் குறிப்புகள் :

1. இலக்கிய வரலாறு - ப. சங்கரலிங்கம்
2. தமிழ் இலக்கிய வரலாறு
- டாக்டர். புவண்ணன் M.A., Ph.D.,
3. தமிழ் இலக்கிய வரலாறு - வி. செல்வநாயகம் M.A., தமிழ்ப்பேராசிரியர், இலங்கைப் பல்கலைக் கழகம், பேராதனை
4. தமிழ் இலக்கிய வரலாறு - பேராசிரியர் எம்மாள் அடைக்கலசாமி M.A.,
5. தமிழ் இலக்கிய வரலாறு - மு. வரதராசன்
6. புறநானூறு தெளிவுரை - புலியூர்க் கேசிகன்

சங்க காலத்தமிழர்களின் வளம்

அன்பு ஜெயா,

பாலர் மலர் தமிழ்ப் பள்ளி, சிட்னி

முன்னுரை

தமிழ் மொழியின் மீது கொண்ட பற்றினால் பாண்டிய மன்னர்கள் தலைச்சங்கம், இடைச்சங்கம், கடைச்சங்கம் என்று மூன்று சங்கங்களை அமைத்து கல்விப் பணி புரிந்த காலம் 'சங்க காலம்' என்று போற்றப்படுகிறது. சங்க காலத்தில் தமிழிலக்கியங்கள் வளம் பெற்றிருந்ததைப் போலவே, தமிழ் மக்களின் வாழ்க்கையும் வளம் பெற்றிருந்தது. நீர் வளமும், நில வளமும், பொருள் வளமும் சிறப்பாக இருந்தன. அதற்கான சான்றுகளில் சிலவற்றை உற்றுநோக்குவதே இக்கட்டுரையின் நோக்கமாகும்.

நீர் வளமும் நில வளமும்

நாட்டு மக்கள் வளம்பெற நாடு வளமுள்ளதாக இருக்க வேண்டும். சங்க காலத் தமிழர்களின் வளத்தை அறிய அவர்கள் வாழ்ந்த போது இருந்த நாட்டின் வளங்களைப்பற்றி சற்று ஆராயவேண்டும்.

சங்க இலக்கியங்களில் ஒன்றான 'மதுரைக் காஞ்சி'யில் அதன் ஆசிரியர் மாங்குடி மருதனார் பாண்டிய நாட்டின் நிலவளம் பற்றி பின்வருமாறு கூறுகின்றார்.

“கல் காயும் கடு வேனிலொடு,

இரு வானம் பெயல் ஒளிப்பினும்

வரும் வைகல் மீன் பிறழினும்,

வெள்ளம் மாறாது விளையுள் பெருக,

.....” (மதுரைக் காஞ்சி, 106-109)

விளக்கம் : மலைகள் சூடேறிக் காய்ந்து போகும் படி வெப்பம் அதிகமாகி, மேகம் மழை பெய்யாது போனாலும், விடியற்காலை தோன்றும் வெள்ளி நட்சத்திரம் வடக்கே தோன்றுவதற்குப் பதிலாக தெற்கே தோன்றினாலும், ஆறுகள் வற்றாது நீர்ப் பெருக்கோடு ஓடுவதால், விளைச்சல் பெருகியிருக்கும்.

இதைப் போலவே, சேர நாட்டிலுள்ள பேரியாற்றில் (பெரியாறு) வறண்ட காலத்திலும் வெள்ளம் பாய்ந்தோடியது என்பதை காசறு செய்யுட் பரணர் பின்வரும் சங்கப் பாடலில் கூறுகின்றார்.

‘குன்று வறம் கூரச் சுடர் சினம் திகழ,

அருவி அற்ற பெரு வற்ற் காலையும்,

அருஞ் செலல் பேர் ஆற்று இருங்கரை உடைத்து’

.... (புதிற்றுப்பத்து, 5:3.13-15)

சோழ நாட்டின் காவிரி நீர்வளம் பற்றி பட்டினப்பாலையில் கடியலூர் உருத்திரங் கண்ணனாரின் கூற்று:

“வான் பொய்ப்பினும், தான் பொய்யா,
மலைத் தலைய கடல் காவிரி
புனல் பரந்து பொன் கொழிக்கும்.”

-(பட்டினப்பாலை 5-8)

விளக்கம் : மழை பெய்யாது போனாலும் தான் பொய்க்காது. நீர் சுமந்து வரும் காவிரி ஆறு பாயப் பொன்னாய் விளையும் கழனி வயல்கள்.

நாட்டின் நீர்வளத்தைப் பெருக்க மன்னர்கள் செய்தவை பற்றி பின்வரும் பாடல் உணர்த்துகிறது.

“காடு கொன்று நாடாக்கிக்
குளம் தொட்டே வளம்பெருக்கி”

-(பட்டினப்பாலை, 283-284)

விளக்கம் : காடுகளைத் திருத்தி, நாடாக்கி, குளங்களை வெட்டி, நாட்டின் வளங்களைப் பெருக்கி

அக்கால மன்னர்கள் ஆறுகளை வெட்டி அவற்றின் வழியே மலைகளில் பெய்யும் மழை நீரை ஏரி, குளம், ஊருணி என்னும் நிலைகளில் பாய்ச்சி நாட்டை வளப்படுத்தினர். கரிகால் சோழன் காவிரிக்குக் கரை அமைத்து, அதன் நீர் கால்வாய் வழி ஓடி நாடெங்கும் பயனளிக்க வழிசெய்தான்.

நாட்டில் ஒவ்வொரு வீட்டின் வளம்பற்றி பின்வரும் சங்கப் பாடலும் சாட்சி கூறுகின்றது:

“கோள் தொங்கின் குலைவாழைக்
காய்க்கழுகின் கம்புமஞ்சள்
இளமாவின் அணர்ப்பெண்ணை
முதற்சேம்பின் முளைஇஞ்சி
அகல்நகர் வியன்முற்றத்து.....”

-(பட்டினப்பாலை, 16-20)

விளக்கம்: குலைக்காய்களுடன் உள்ள தென்னையும், குலைவாழைத் தாருடைய வாழையும், பசும் காயுடன் உள்ள பாக்கு மரமும், வாசமிகு மஞ்சளும், குலைதொங்கும் பனையும், சேம்பும், இஞ்சியும் வீடுகளின் முன்புறத்தில் விளைந்திருந்தன.....

இவ்வாறு சங்க காலத் தமிழகத்தில்

நீர்வளமும் நிலவளமும் பெருகி இருந்தன.

பொருள் வளம்

வாணிகமே ஒரு நாட்டின் செல்வ வளத்தைக் கணிக்கும் அளவு கோளாகும். சங்க காலத் தமிழர்களின் வாணிகம் பற்றிய செய்திகள் சங்கப் பாடல்களில் மிகுதியாகக் காணப்படுகின்றன. வாணிகம் செய்யும் கடை வீதிக்கு ‘அங்காடி’ என்ற பெயர் வழங்கியது. காவிரிப்பூம்பட்டினத்துக் கடைவீதிகளைப்பற்றிப் பட்டினப்பாலையிலும், மதுரை மாநகரின் கடைவீதிகளைப் பற்றி மதுரைக் காஞ்சியிலும் சிலப்பதிகாரத்திலும் அதிகமாகக் காணலாம்.

“மதுரைக் காஞ்சியிலிருந்து ஓர் எடுத்துக்காட்டு:
மழை கொளக் குறையாது, புனல் புக மிகாது,
கரை பொருது இரங்கும் முந்நீர் போல,
கொளக் கொளக் குறையாது,

தரத் தர மிகாது.....

மாடம் பிறங்கிய மலி புகழ்க் கூடல்

நாள் அங்காடி

-(மதுரைக் காஞ்சி, 425-430)

விளக்கம் : மேகங்கள் மழைக்காக கடலிலிருந்து நீரைக் கொண்டுபோனாலும் கடல் நீர் வற்றுவதில்லை. அதே போல் ஆற்று நீர் தினமும் தன்னுடன் வந்து சேர்ந்தாலும், கடல் பொங்கி வழிந்துவிடாமல், கரையை உடைத்துக்கொண்டு வெளியேறாமல் இருக்கும். அதைப்போலவே, பலரும் வந்து பண்டங்களை வாங்கிப் போனாலும் குறையாமல், மேலும் மேலும் பண்டங்கள் வந்து கொண்டு இருந்தாலும் அளவுக்கு அதிகமாகி அவை தேங்கிவிடாமலும் இருக்கும்படி விற்பனை சிறந்திருக்கும் மதுரை அங்காடி.

வெளிநாட்டு வாணிகம் :

தென்னிந்தியர் கடல் வாணிகத்தில் சிறந்திருந்தனர் என்று தாலமி, பிளைநி போன்ற அயல் நாட்டார் எழுதிவைத்த குறிப்புகளைக் கொண்டும் புதைபொருள் ஆராய்ச்சி கொண்டும் அறிஞர் கூறுகின்றனர் ①

கி.மு. 10 ஆம் நூற்றாண்டில் தமிழ்நாட்டிலிருந்து கப்பல்கள் மூலமாக மயில் தோகை, யானைத்தந்தம், மணப்பொருள்கள்

முதலியன ஏற்றுமதியாகின. எருதுகள் பாரசீக வளைகுடாவிற்கும் ஆப்பிரிக்காவிற்கும் தமிழகத்திலிருந்து ஏற்றுமதி செய்யப்பட்டன. பொனீசியருடைய (Phonicia - சீரியாவின் கரையோரப் பகுதிகள்) கப்பல்களின் சேர நாட்டு மிளகு ஏற்றுமதி செய்யப்பட்டது. (2)

கி.மு. ஐந்தாம் நூற்றாண்டிற்கு முன்பு பாபிலோன் நகரத்திற்குக் கடல் வழியாக அரிசி, மயில், சந்தனம் முதலியன அனுப்பப்பட்டன (3)

தமிழகத்திலிருந்து ரோமிப் பேரரசுக்கு இரும்பு, விலங்குகளின் தோல்கள், ஆட்டுமயிர், நெய் முதலியன ஏற்றுமதி செய்யப்பட்டன. சேர நாட்டிலிருந்து யானைத் தந்தம், ஆடை ஓடுகள் அனுப்பப்பட்டன. மதுரை, உறையூர் இவற்றிலிருந்து முத்துக்கள் ஏற்றுமதி செய்யப்பட்டன. (4)

முசிறித் துறைமுகத்திலிருந்து மிளகு யவனர் நாட்டுக் ஏற்றுமதி செய்யப்பட்டதை புலவர் தாயங்கண்ணனார் பின்வரும் பாடலில் குறிப்பிடுகின்றார்:

..... சேரலர்
சுள்ளிஅம் பேரியாற்று வெண் நுரை கலங்க,
யவனர் தந்த வினை மான் நன் கலம்
பொன்னொடு வந்து கறியொடு பெயரும்
வளம் கெழு முசிறி

- (அகநாநாறு, 149)

விளக்கம் : யவனர் மரக்கலங்களில் முசிறிக் துறைமுகத்திற்கு வந்து பொன்னைக் கொடுத்து மிளகை (கறி) ஏற்றிக் கொண்டு சென்றனர்.

*கிரேக்கர்களையும் ரோமர்களையும் சங்க காலத்தில் 'யவனர்' என்று அழைத்தனர் என்று ஒரு குறிப்பு கூறுகின்றது.

இப்பொருள்களைப் பெற்றுக்கொண்டு இவற்றுக்கு மாற்றுப் பண்டங்களாக பொன் வெள்ளி காசுகள், உயர்ந்த மது வகைகள், பவழம், ஈயம், தகரம், எந்திரப் பொறிகள் முதலியவற்றை ரோமர்கள் தமிழ்நாட்டுக்கு ஏற்றுமதி செய்தார்கள் (5)

கி.பி. 60ல் பெரிப்ளஸ் (Periplus) என்னும் நூலில் அதன் ஆசிரியர் இந்தியத் துறை

முகங்களையும், நேரில் கண்டு சேர நாட்டில் தொண்டி, முசிறி, குமரி, என்ற துறைமுகங்களையும், பாண்டிய நாட்டில் கொற்கைத் துறைமுகத்தையும், சோழ நாட்டில் காவிரிப்பூம்பட்டினத்தையும் பற்றி குறிப்பிட்டுள்ளார் (1)

சங்க காலத் தமிழர்களின் வாணிகம் அனைத்துத் திசைகளிலும் பரவி இருந்தது என்பதை புகார் நகரின் சிறப்பு பற்றி விவரிக்கும் பின்வரும் சங்கப்பாடல் விளக்குகின்றது.

“நீரின் வந்த நிமிர்பரிப் புரவியும்,

காலின் வந்த கருங்கறி மூடையும்,

வடமலைப் பிறந்த மணியும் பொன்னும்,

குடமலைப் பிறந்த ஆரமும் அகிலும்,

தென்கடல் முத்தும் குணகடல் துகிரும்,

கங்கை வாரியும் காவிரிப் பயனும்,

ஈழத்து உணவும் காழகத்து ஆக்கமும்

அரியவும் பெரியவும் நெரிய ஈண்டி

வளந்தலை மயங்கிய நளந்தலை மறுகின்....”

- (பட்டினப்பாலை, 185-193)

விளக்கம் : வேற்று நாடுகளிலிருந்து கடல் வழி கொண்டு வரப்பட்ட குதிரைகளும், பக்கத்து ஊர்களிலிருந்து வண்டிகளில் வந்த மிளகு மூட்டைகளும்: வடக்கே மேரு மலையில் தோன்றிய பொன்னும், இரத்தின மணிகளும், மேற்கு மலையில் விளைந்த சந்தனமும், அகிலும்; தெற்குக் கடலில் தோன்றிய முத்தும், கீழ்க் கடலில் வளர்ந்த பவழமும், கங்கைக்கரையில் இருந்து வந்த பொருட்களும், கடாரத்திலிருந்து வந்த நுகர் பொருள்களும்; மற்றும் சீனத்திலிருந்து தருவிக்கப்பட்ட கர்ப்பூரமும், பணிநீர், முதலான பல வகைப் பண்டங்களும், நிலத்தின் முதுகு நெளியும்படி இடப்பட்டிருந்த புகார் நகரம்.

குணகடல் துகிர் என்னும் பொழுது இன்றைய ஆஸ்திரேலியப் பகுதியின் பவழத்தைக் குறிக்கின்றது என்று கொள்வதில் பிழையில்லை. (6)

முடிவுரை

மேற்குறிப்பிட்ட செய்திகளிலிருந்து, ஏறத்தாழ கி.மு. ஆயிரம் முதலே தமிழகம் கடல் வாணிகத்தில் சிறந்திருந்தது என்பது

புலனாகின்றது. ஒரு நாட்டில் ஏற்றுமதி இறக்குமதி செய்யப்படும் பொருள்களின் அளவைப் பொறுத்தே அந்நாட்டின் பொருளாதார நிலை இருக்கும். அந்த முறையில் காணும் பர்முது, சங்க காலத்தில் தமிழர்கள் இறக்குமதி செய்ததைவிட ஏற்றுமதி செய்த பொருட்களே மிகுதியாக இருந்தன. சங்க காலத் தமிழர்களின் வாழ்க்கை வளமுடன் இருந்தமைக்கு இது ஒரு சான்றாக அமைகின்றது.

சான்றுக் குறிப்புகள் :

1. தமிழ் இலக்கிய வரலாறு பகுதி 6-மா. இராசமாணிக்கனார்
2. தமிழர் வரலாறு - புலவர் கா கோவிந்தன், மூலம் :

P T S Ayyangar, History of the Tamils. Pages 129 - 134

3. தமிழ் இலக்கிய வரலாறு - பகுதி 6 மா. இராசமாணிக்கனார். மூலம் :

K A N Sastry, A History of India Pages 76 -78)

4. தமிழர் வரலாறு - புலவர் கா கோவிந்தன் மூலம் :

Ref : PTS Ayyangar, History of the Tamils. Pages 301-304.

5. தமிழ் இலக்கிய வரலாறு - பகுதி 6 - மா. இராசமாணிக்கனார் மூலம் :

Periplus of the Erithraean Sea-p 56.

6. அகமும் புறமும் - பேராசிரியர் அ.ச. ஞானசம்பந்தன்.

**பருவத்தோடு ஒட்ட வொழுவல் திருவினைத்
தீரமை ஆர்க்கும் கயிறு.**

- குறள் 482

பொருள் : அரசன், காலத்தோடு பொருந்தத் தொழிலைச் செய்தல், செல்வத்தைத் தன்னிடமிருந்து நீங்காமல் கட்டி வைக்கும் கயிறு ஆகும்.

சங்க காலப் போர் முறைகள்

கேசினி கோணேஸ்வரன்
யாழ்ப்பாணம், இலங்கை

சங்க காலத்தில் முடியாட்சியே வழக்கில் இருந்தது. இதனால் அரசர்களிடையே அடிக்கடி போர் நிகழ்வது இயற்கை. இத்தகைய போர்கள் நிகழ்வதற்கு நிறைய காரணங்கள் இருந்தன. அவையாவன :- அளவு கடந்த மண்ணாசை அல்லது எல்லைப்போர், தன்னுடைய புகழ் எட்டுத்திக்கிலும் பரவ வேண்டும் என்ற பேராசை, தன்னுடைய ஆணைக்குக் கீழே எல்லோரையும் கொண்டு வந்து தான் பேரரசனாகத் திகழ வேண்டும் என்ற பேரவா, அரசுரிமை மறுக்கப்படும் சந்தர்ப்பங்கள் உதாரணமாக கரிகாற்பெருவளத்தான் பகைவருடைய காவலில் இருந்து தப்பியோடி, தனது அரசுரிமையைப் பெற போர் புரிந்தமை பற்றி பட்டினப் பாலையும், பொருநராற்றுப் படையும் கூறுகின்றன.

சொல்லிலோ அல்லது செயலிலோ மானக் குறைவு ஏற்படும்போது போர் நிகழ்ந்தது. நெடுஞ்செழியன், நலங்கிள்ளி போன்றோர் இத்தகைய காரணங்களுக்காக போர் செய்தமை பற்றி புறநானூறு கூறுகின்றது. தமக்கு விரும்பிய மகளிரைத் திருமணம் செய்ய முடியாதவிடத்தும் போர் நிகழ்ந்துள்ளது. தமிழ் நாட்டுப் மூவேந்தரும் பாரியின் மகளிரை வேண்டி பறம்பு மலைக் கோட்டையை முற்றுகை இட்டமை பற்றி புறநானூறு கூறுகின்றது. போரின்றேல் வீரர்களின் சீர் வாடிவிடும் என்றும், படையின்றேல் மன்னர் சீர் வாடி விடும் என்று கருதியும், ஒருவனை ஒருவன் அடுதலும், தொலைதலும் உலகத்து இயற்கை என்று கருதியும் போர் நிகழ்ந்துள்ளது.

தமிழர்களிலே மறவர், எயினர், மழவர், மல்லர் என்ற தொன்மையான மறக் குடியினர் இருந்தனர். இவர்கள் இயற்கையாகவே மறப்பண்பு கொண்டவர்களாக இருந்துள்ளனர். அவர்களுடைய பழக்க வழக்கம், விளையாட்டு, தொழில், யாவும் போர்ப்பண்புடன் திகழ்ந்தன. இவர்கள் தமது பிள்ளைகளுக்கு சங்கு, சக்கரம், தண்டாயுதம், வாள், வில் ஆகிய 5 உருவங்களும் அடங்கிய ஐம்படைத் தாலியையும், புலியின் பல்லைக் கோத்து செய்த தாலியையும் அணிந்ததாக புறநானூறும், அகநானூறும் எடுத்துக் கூறுகின்றன. விளையாட்டாக சேவற்கோழி, ஆட்டுக்கடா, ஏறு முதலியவற்றை தம்முடன் ஒன்றோடு ஒன்று பொருதும் படி பயிற்சி கொடுத்து போர் செய்ய விட்டுமகிழ்வர். இதனை மலைபடுகடாம், பட்டினப்பாலை போன்ற சங்ககால இலக்கியங்கள் குறிப்பிடுகின்றன.

“நன்று புறந்தழுதல் எந்தலைக் கடனே
சான்றோன் ஆக்குதல் தந்தைக்கு கடனே
வேல் வடித்துக் கொடுத்தல்

கொல்லர்க்குக் கடனே
ஒளிருவாள் அருஞ்சம முருக்கிக்
களிறெறிந்து பெயர்தல் காளைக்குக் கடனே”

என புறநானூற்றில் போர்க்களத்தில் மத யானைகளை வெட்டி வெற்றியுடன் திரும்புவது வீரனின் கடமை என குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. மறப்பண்பு படைத்த தமிழர் தினவெடுத்த தோள்களோடு, அரையில் கச்சை, வாள் முதலியவற்றை அணிந்து, மார்பில் கவசம் பூண்டு,

வில், வேல் முதலிய ஆயுதப் பயிற்சி உடையவராய் விளங்கினர் என நற்றிணை, பதிற்றுப்பத்து, புறநானூறு ஆகிய இலக்கியங்களில் கூறப்பட்டுள்ளது. அரசர்கள் ஆயுதங்களை எண்ணெய் முதலியன பூசி, பாதுகாப்பாக ஆயுதசாலைகளில் வைத்திருந்தனர் எனவும் கூறப்பட்டுள்ளது.

பெண்களும் வீரத் தாய்மாராக விளங்கினார்கள். தம் வயிற்றில் பிறந்து, தம்முடைய முலைப்பாலை உண்ட தம்மக்கள் குன்றாத மானமும், வீரம் செறிந்த வீராப்பும் உடைய வராய், போரிலே பகைவரை வெற்றி கொள்ள வேண்டும் அல்லது வீர சுவர்க்கம் அடைய வேண்டும் என விரும்பினர். “போரின் கண் என்மகன் புறமுதுகிட்டு ஓடியிருப்பின் அவனுக்குப் பாலூட்டிய இம்முலையை அறுத்திடுவேன்” என வீர சபதம் செய்யும் தாய்மார் பற்றி புறநானூறு கூறுகின்றது. பெண்கள் போர்க்காலத்தில் பாசறைக்கு செல்லும் வழக்கம் இருந்துள்ளது. அவர்கள் இரவில் அரசனின் படுக்கையறையைக் காவல் செய்வதோடு, விளக்குகளையும் அணையாமற் பாதுகாத்து, ஒளி பொருந்திய வாளை இடுப்பிலே தொங்க விட்டு, எண்ணெய் சிந்துகின்ற குழாய் வடிவமான நீண்ட பந்தத்தைக் கொளுத்தி பாசறைக் காவல் செய்தனர் என முல்லைப்பாட்டு கூறுகின்றது.

போர் முனையிலே புண்பட்டு இறந்த மகனைக் கண்ட தாய்மார் இறும்புது எய்தியதானவும், வேறு விதமாக இறந்தவர்களைக் கூட மார்பில் வாளால் கீறி புதைத்தன ரெனவும் புறநானூறு கூறுகின்றது. முதல் நாள் போரில் தமையனையும், அடுத்த நாள் போரில் கணவனையும் இழந்தும் உள்ளம் சோராத தாய், தன் குடிக்கு ஒரு மகனையே பெற்றிருந்தும், அவனைச் சீவி சிங்காரித்து வேல் கொடுத்து அனுப்பும் நிகழ்வை புறநானூறு கூறுகின்றது. இதிலிருந்து மானம் அழிந்து வாழ்வதிலும், உயிர் துறத்தலே உத்தமம் என்னும் உயரிய கொள்கையைக் கொண்டிருந்தனர் மறத்தமிழர் எனத் துணியலாம்.

போருக்குச் செல்லுமுன் நல்லநாள் பார்ப்பது, படைக் கலங்களை எடுக்கும் முன்

நிமித்தம் பார்ப்பது போன்ற நிகழ்வுகள் நடைபெற்றதாக புறநானூறும் அகநானூறும் குறிப்பிடுகின்றன. நாடு காப்பதற்காக அரசர்கள் நாற்பெரும் படைகளை வைத்திருந்தனர். “நெடு நல் யானையும், தேரும், மாவும், படைஅமை மறவரும் உடையம் யாம்” என்று அரசர்கள் செருக்குடன் மொழிந்ததாக புறநானூற்றில் கூறப்பட்டுள்ளது. குதிரைப் படைக்குரிய குதிரைகள் அரேபியாவில் இருந்து இறக்குமதி செய்யப்பட்டதாக பட்டினப்பாலையிலும் மதுரைக் காஞ்சியிலும் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. இக்காரணத்தினால் குதிரைப் படை மிக அருமையாகப் போற்றப்பட்டது. காற்றை விட கனவேகத்தில் செல்லும் குதிரைகளைப் பழக்கி போர்களில் ஈடுபடுத்தினர். போரில் அக்குதிரைகள் அம்பு தைத்த வலியால் உணவு கொள்ளாது, காதுகளைக் கவிழ்த்து நிற்பதைப் பார்த்த அரசன் நித்திரையின்றி பாசறையில் தவிப்பதாக முல்லைப் பாட்டில் கூறப்பட்டுள்ளது. குதிரைப் படையைக் கொண்டு எதிரியின் படையை அழித்தலை “குதிரைமறம்” என புறநானூறு கூறும்.

நாற்படைகளில் யானைப் படைக்கு கூடிய முக்கியத்துவம் வழங்கப்பட்டது. பெரிய காடுகளில் குழிகளை வெட்டி யானைகளைப் பிடித்தார்கள். பெண்யானையைக் காட்டி குழியிலிருந்து ஆண் யானையை மேலே ஏற்றியதாக பட்டினப்பாலை கூறுகிறது. இவ்வாறாக யானைகளைப் பிடித்து, அவற்றைப் பழக்கி போர்ப் பயிற்சி கொடுத்து வந்தோரை பாகர் எனவும், அருகில் இருந்து குத்துக்கோலால் வழி நடத்துபவர்களை காழோர் எனவும் அழைத்தனர். இவர்களுக்கு முறையே மேலோர், கோலோர் என்ற பெயர்கள் வழங்கப்பட்டதாக மதுரைக்காஞ்சி கூறுகிறது. யானைப் பாகர்கள் யானையை அடக்கப் பயன்படுத்தும் பரிபாஷைகள் வடமொழிச் சொற்களாக இருந்தன. அந்த வடமொழிச் சொற்களை அவர்கள் படித்துத் தெரிந்து கொண்டவர்கள் அல்லர். மாறாக கேட்டுத் தெரிந்து கொண்டவர்கள் என முல்லைப் பாட்டு கூறுகின்றது.

யானைகளின் சினத்தை தணிய வைப்பதற்கு அவற்றை பெரிய இரும்புச் சங்கிலிகளால் பிணைத்து பெரிய கம்பத்திலே கட்டி

வைத்திருந்ததாக மலைபடுகடாம் கூறுகின்றது. யானைகளை நீர்நிலைகளுக்கும், வேறு இடங்களுக்கும் கொண்டு செல்லும் போது, பறையடித்து மக்களை விலகி நிற்கச் செய்ததாக கலித்தொகையில் கூறப்பட்டுள்ளது. யானை கட்டு நெற்சோற்றுக் கவளத்தை ஊட்டி பெருங்காவுகளில் காப்பாற்றியதாக புறநானூறும் பெரும்பாணாற்றுப் படையும் கூறுகின்றன. “கடுஞ்சினத்த கொல் களிறும் கதழ் பரிய கலிமாவும், நெடுந்கொடிய நிமிர் தேரும், நெஞ்சு உடைய புகல் மறவரும் என நான்குடன்” என புறநானூற்றில் அரசர் நால்வகை படைகள் வைத்திருந்தமைபற்றிக் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது.

போர் புரிவதற்கு நிமித்தம் பார்த்தபின் அரசன் தன் தூதுவர்களை அனுப்பி மறவீர்களைத் திரட்டுவான். மறவர் குடியினர் தினவெடுத்த தோள்களுடன் உடனே வந்து கூடுவர். அவ்வீர்களுக்குரிய அடையாளப் பூக்களை வழங்கும் நாள் முரசு முழக்கி அறிவிக்கப்பட்டதாக புறநானூறு கூறுகிறது. பனங்குருத்தில் அலர்ந்த ஓலையை சேரரும், வேம்பின் தளிர்களால் செய்த மாலையை பாண்டியரும், அழகான ஆத்தி மாலையை சோழரும் சூடினர். போருக்குச் செல்லும் யானைக்கு நெற்றிப் பட்டம் சூட்டியும், மருப்புகளில் வளையங்களைச் செறித்தும் அழகு படுத்தினர்.

மூவேந்தரில் ஒருவனாகிய சேரன் பனை மாலையை அணிந்து வீரக்கழலைப் புனைந்து, படைகளோடு போர்க்களம் புகுந்து எதிரிகளுடன் கடுமையாகப் போர் புரிந்தான், பிளிறி ஆரவாரித்து வரும் களிறறை வேலால் குத்தினர் சிலர்; எதிர்த்த மறவரை வாளால் வெட்டினர் சிலர்; அம்பினாலே பகைவர் உடலைத் துளைத்தனர் சிலர். வேலாற் குத்திய போது குத்திய புண்ணில் இருந்து குபீர் குபீர் என குருதி கொப்புளித்தது. வாளால் வெட்டிய போது சலார் என்று இரத்தத் துளிகள் நெடுந்தூரம் தெறித்தன. சேர மன்னனுடைய பெரிய பனை மாலையிலும் அந்த இரத்தத் துளிகள் படிந்தன. அவனுடைய வீரக் கழலிலும் இரத்தக் கறை படிந்ததால் கழல் சிவந்து தோன்றியது. போர்க்களத்தில் வெற்றி பெற்று அரசரும் வீரரும் துணங்கை ஆடுகிறார்கள். இதனை

“ஓடாப் பூக்கை மறவர் மிடல்தப்
இரும்பனம் புடையலொடு வான்கழல் சிவப்ப
குருதி பனிற்றும் புலவுக் களத்தோளே
துணங்கை ஆடிய வலம்படு கோமான்”
என்ற பாடலில் இருந்து அறியலாம்.

புறத் திணையில் கூறப்பட்டுள்ள வெட்சி, வஞ்சி, உழிஞை, தும்பை ஆகியன போரைப் பற்றிக் குறிப்பிடுவன. பகை நாட்டினுள் புகுந்து அவர்கட்குரிய ஆநிறைகளைக் கவர்ந்து வருவதும், அவற்றை உரியவர் மீட்டலும் வெட்சித் திணையின் பார்ப்படும். வஞ்சியாவது மண்ணை விரும்பிய பகைமன்னனை எதிர்த்து மன்னன் தன்படை கொண்டு செல்வதாகும். பகைவருடைய மதிலைச் சுற்றி வளைத்து முற்றுகையிடுவது உழிஞையாகும். அரசரும் பகைவரும் களம் குறித்து கடுமையாகப் போரிட்டு மடிவது தும்பைத் திணையாகும். இதனை

“வெட்சி நிறைக்கவர்தல் மீட்டல் கரந்தையாம்
வட்கார்மேல் செல்வது வஞ்சியாம் - உட்கா
தெதிநூன்றல் காஞ்சி எயில்காத்தல் நொச்சி
அதுவளைத்த லாகு முழிஞை - அதிரப்
பொருவது தும்பையாம் போர்க்களத்து
மிக்கோர்

செருவென்றது வாகையாம்”
என்ற பாடல் மூலம் அறியலாம்.

போர் புரிவதற்காக புறப்பட்டுச் செல்லும்போது, வழியிலுள்ள பகைவர்களின் ஊர்களை பாழாக்கிச் சென்று பகைவர் நாட்டை அடைந்து, கோட்டையை முற்றுகை இடுவர். பழந்தமிழ் அரசர்களின் கோட்டைகள் மிகவும் உறுதி வாய்ந்தவை. கோட்டையைச் சுற்றி மிக ஆழமான அகழிகள் காணப்பட்டன. அவ் அகழிகளில் பெரிய முதலைகள் பசியுடன் நீந்திக் கொண்டிருக்கும். கோட்டையின் மதில்கள் மிகவும் உயரமாகக் காணப்பட்டன. அவை இரட்டைச் சுவர்களால் அமைக்கப்பட்டிருந்தன. கோட்டை வாசலில் கொடி உயரமாகப் பறக்கும். மதிலைக் குறிப்பதற்கு எயில், நொச்சி, இஞ்சி, புரிசை என்ற சொற்கள் வழங்கப் பட்டதாக பட்டினப் பாலை, மதுரைக்காஞ்சி, புறநானூறு, அகநானூறு என்பன கூறுகின்றன.

படகுகள் மூலம் அகழியைக் கடந்து, யானைப்படையை முன்னேற விட்டு கோட்டையைத் தகர்த்து, அரசரின் படைகள் முன்னேறும். கோட்டை மதில் மேலிருந்து எதிர்ப்படையினர் இவர்களை சரமாரியாகத் தாக்குவர். இருசாராரும் மிக முனைப்புடன் போர் புரிவர். வாள், வில், ஈட்டி, அம்பு என்பன சரமாரியாக இருதரப்பாலும் பயன்படுத்தப்படும். பகல் முழுவதும் போர் புரிந்து, இரவில் பாசறையில் ஓய்வெடுப்பார். அந்நேரத்தில் அரசன் புண்பட்ட வீரர்களை, சென்று பார்த்து, முகம் மலர இன்னுரை கூறி, அவர்களை அகமலர்ச்சி கொள்ள வைப்பான். அக்கால அரசனின் பெருமையையும், மாண்பினையும், வீரர் பால் அவர் கொண்ட பேரன்பையும் இந்நிகழ்ச்சி தெளிவாக எடுத்துக் காட்டுகிறது.

பண்டைத் தமிழர் மறம் விளையும் போரிலும் அறநெறி காத்தார்கள் என்பதை பின்வரும் புறநானூற்றுப் பாடல் மூலம் அறியலாம்.

“ஆவும் ஆன் இயற் பார்ப்பன மாக்களும்
பெண்டிரும் பினி உடையீரும் பேணித்
தென்புல வாழ்நர்க்கு அருங்கடன் இறுக்கும்
பொன் போற் புதல்வர்ப் பெறாஅ தீரும்
எம் அம்பு கடிவிதேயும்; நும் அரண் சேர்மின் என
அறத்தாறு நுவலும் யூகை”

போர் தொடங்குவதற்கு முன்னரே மேற்குறிப் பட்டவர்கள் பாதுகாப்பான இடத்தைத் தேடிக்கொள்வர். போர் புரியும் போதும் படைக்கலங்களை கைநழுவ விட்டவரையும், உடை நெகிழ விட்டவரையும், புல் மேய்வது போல குப்புற வீழ்ந்தோரையும், பெண்ணின் பெயரைக் கொண்டோரையும், மயிர் குலைந்தோரையும், ஒத்த படை எடாதோரையும் தமிழ் வீரர் கொல்ல மாட்டார் என்கிறார் நச்சினார்க்கினியார். மதுரையை எரித்த கண்ணகியும் தீக் கடவுளை ஏவும்போது பசு, பத்தினிப் பெண்டிர், மூத்தோர், குழவி இவர்களைக் கைவிட்டு தீயோரை மட்டும் அழிக்குமாறு பணித்தது இங்கு குறிப்பிடத் தக்கது.

செங்குட்டுவன் கனகவிசயரை வென்ற போது, அஞ்சியோடிய பலர் சடை உடையவராகவும், பாடும் பாணர்களாகவும், வாத்தியக் கருவிகளை தோளில் சுமந்தவர்களாகவும், ஆடுகின்ற கூத்தர்களாகவும், சமண குருமாராகவும், மயில்

பீலி ஏந்தியவராகவும், கூறப்படுகிறது. தமிழ் வீரர் சமயத்திற்கும் கலைக்கும் மதிப்புக் கொடுத்தனர் என இதிலிருந்து அறியலாம். வீரர் அல்லாதவரையும், புண்பட்டோரையும், முதியோரையும், இளையோரையும் கொல்வது பிழை எனக் கருதப் பட்டது. அஞ்சி ஒளிந்தவனை தாக்குதலும், முற்றுகையின் போது வெளியே வராது, மக்களை துன்பத்தில் ஆழ்த்தி உள்ளே இருத்தலும் அறமற்ற செயல்களாகக் கூறப்பட்டன. மன்னர்கள் இறந்தால் தோல்வியை ஒப்புக் கொண்டு, அத்துடன் போரை நிறுத்தினர்.

தோல்வியுற்றுப் புறங்காட்டும் வீரர் முதுகிலே வேல் பாய்ச்சாத தறுகண்மையைப் பாடும் பாட்டு தமிழ்ச்சித் துறைப்பாட்டு. பகைவரை அழிக்கும் வீரத்தைக் காட்டிலும் புறங்காட்டி னோரைக் கொல்லாத வீரம் பெரிது. அறப்போரில் வெற்றி பெற்ற மன்னர் முன் பாணர்கள் பாலைப் பண்ணிலே தமிழஞ்சி பாடி, யாழையும் வாசிப்பார்.

அரசர்கள் நிலத்தில் மட்டுமல்ல, கடலிலும் பல போர்களை நிகழ்த்தி உள்ளனர். சோழன் கரிகாற் பெருவளத்தானின் முன்னோர் நீர் செறிந்த கடலின் கண்ணே கப்பல்களை யோட்டிப் போர் செய்தனர் என புறநானூறு கூறுகின்றது. போரில் வெற்றி பெற்ற அரசன் பகைவரின் காவல் மரத்தை வெட்டி, அதனில் முரசு செய்து முழங்குவர். பகை அரசனின் பொன் முடியைக் கவர்ந்து, அதனில் வீரக் கழல் செய்து அணிந்து கொள்வர். அம்பு தைப் பினும், வேல் வந்து பாயினும், களிறுகள் கொண்டு தாக்கினும் அஞ்சிப் புறங்காட்டி ஓடாத மறவர்க்கு அரசன் ஊர்களைப் பரிசாக வழங்கினான்.

உசாத்துணை நூல்கள் :-

1. தமிழர் சால்பு - கலாநிதி. சு. வித்தியானந்தன்
2. தமிழர் நாகரிகமும் பண்பாடும் - கலாநிதி மா. ரா. இராசமாணிக்கனார்
3. எட்டுத் தொகையும் தமிழர் பண்பாடும் - சாமி. சிதம்பரனார்
4. பத்துப் பாட்டும் தமிழர் பண்பாடும் - சாமி. சிதம்பரனார்
5. சங்க நூற் காட்சிகள் - கி.வா. ஜகந்நாதன்
6. தமிழர் நாகரிகமும் பண்பாடும் - கலாநிதி அ. தட்சிணாமூர்த்தி
7. சங்கத்தமிழர் வாழ்வியல் - சண்முகம் பிள்ளை

சிந்துவெளி நாகரிகமும் தமிழ்ப் பண்பாடும்

பண்டை உலக நாகரிகங்களுள், சிந்துவெளி நாகரிகம் தொன்மையானது; சிறப்புமிக்கது; இந்திய வரலாற்றின் பொழுது புலர் காலையைப் படம்பிடித்துக் காட்டுவது; தமிழ்ப் பண்பாட்டின் தலையூற்றாய் விளங்குவதாகும்.

நாகரிகத்தின் சிறப்பு இயல்புகள்

இன்று பாகிஸ்தானில் உள்ள மொகஞ்சொதாரோ, ஹாரப்பா எனும் இடங்களில் 1920 அளவில் டாக்டர் பானர்ஜியும், சர்ஜான் மார்ஷலும் செய்த அகழ்வாராய்ச்சியின் பயனாக, வேதகாலத்திற்கு (கி.மு. 2000-1500) முற்பட்ட பழம் பெரும் நாகரிகச் சின்னங்கள் கண்டு பிடிக்கப்பட்டன. மேற்கண்ட இரண்டு சின்னங்களும் சிந்து நதியின் ஆற்றுப் படுகையை ஒட்டி அமைந்து இருப்பதால், இந்தியப் புதிய நாகரிகத்தைச் சிந்துவெளி நாகரிகம் எனும் பெயரினால், சர் ஜான் மார்ஷல் சுட்டினார்.

காலம்

சிந்துவெளி நாகரிகச் சின்னங்களின் கால கட்டத்தைப் பல்வேறு அறிஞர்கள், பலவகையாகக் கணித்துள்ளனர். இவற்றுள், கார்பன் பதினான்கு (Carbon 14) ஆய்வு முறையில் சர் மார்ட்டிமர் வீலர் (Sir Mortimer Wheeler) எனும் அறிஞர் ஆராய்ந்து கண்டுள்ள முடிவு, உலகத்தின் கருத்தைப் பெரிதும் கவர்ந்துள்ளதைக் காணுகின்றோம். கி.மு. 3000 த்திற்கு முற்பட்ட காலம் முதல் கி.மு. 1500க்குப் பிற்படாத காலத்தில், சிந்துவெளி நாகரிகம்

தமிழ் இலக்கிய மன்றம்
சிட்னி - ஆஸ்திரேலியா

சிறப்புற்று விளங்கியதாக சர் மார்ட்டிமர் வீலர் கருதுகிறார்.

மக்கள்

(1) மொகஞ்சொதாரோ, ஹாரப்பா பகுதிகளில் கிடைத்துள்ள மனித எலும்புக் கூடுகளுள், பெரும் பாலானவை உடற்கூற்று அமைப்பில் திராவிடருக்கு உரியதாகக் காணப்படுகிறது.

அங்கு வாழ்ந்த மக்கள், பேசிய மொழி யாது என்பதைப் பற்றி அறிஞர்கள் பல கோணங்களில், விஞ்ஞானக் கருவிகளைக் கொண்டு ஆராய்ந்து வருகின்றனர். அவர்களுள், ஸ்காண்டிநேவிய அறிஞர்களான அஸ்கா பர்போலாவும் அவருடைய சகோதரரும், சிந்துவெளியில் கிடைத்துள்ள முத்திரைகளில் கிடைத்துள்ள எழுத்துக் குறியீடுகளைக் கொண்டு திராவிட மூலமொழிக்குரிய கருத்தோவிய எழுத்துகளாகக் கண்டு அறிந்துள்ளனர். மற்றும் சோவியத் நாட்டு அறிஞர்கள், அந்த எழுத்துப் பொறிப்புகள் யாவும் திராவிட மொழியின் பொருள்களைச் சுட்டும் குறியீடுகளாக உள்ளன என்பதைத் தக்க ஆதாரங்களைக் கொண்டு நிறுவியுள்ளனர். இந்த வரிவடிவங்களில், தமிழ்ச் சொற்களின் பகுதி, விசுவகளை அவ்வாராய்ச்சி யாளர்கள், கண்டு அறிந்துள்ளனர்.

இவற்றால் சிந்துவெளியில் வாழ்ந்த மக்களுள் பெரும்பாலோர் திராவிட இனத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் என்பதும், அவர்கள் பேசிய - எழுதிய மொழி, தொல் பழங்காலத் திராவிடம்

(Proto-Dravidian) என்பதும் போதருகின்றன.

சிறப்பு இயல்புகள்

முதலாவதாகச் சிந்துவெளி நாகரிகம் ஆற்றுவெளியைச் (River Valley) சார்ந்த வேளாண்மைப் பொருளாதார நாகரிகமாகும். உழவுத் தொழிலையே உயிர்நாடியாகக் கொண்ட நாகரிகம் என்பதற்குப் பல்வேறு தடயங்கள் (அச்சின்னங்களில்) கிடைத்துள்ளன.

நகர நாகரிகம்

கோட்டை, கொத்தளங்களைக் கொண்ட நகர நாகரிகமாகச் சிந்துவெளி நாகரிகம் காட்சி அளிக்கிறது. கட்டடங்கள் எல்லாம், சூரிய ஒளியில் உலர்த்தப்பட்ட களிமண் கற்களால் கட்டப்பட்டுள்ளன; சுட்ட கற்களான செங்கற்களை அங்குக் காண இயலவில்லை.

செம்புக் கற்காலம்

சிந்துவெளி மக்கள், செம்பினாலும், மாக் கற்களாலும் செய்யப்பட்ட கருவிகளையும் சாமான்களையுமே பயன்படுத்தியுள்ளனர்.

நல்வாழ்வு வசதிகள்

அங்கு வாழ்ந்த மக்கள், நல்வாழ்வு - நலவாழ்வு வசதிகள் பலவற்றைப் பெற்றிருந்தனர்.

வீட்டு அமைப்பு வியப்பிற்குரியதாகும். வீட்டின் கீழ்ப்பகுதி வண்டிகள் விடுவதற்கும், கால்நடைகளைக் கட்டுவதற்குமே பயன்படுத்தப்பட்டது. அதற்கு மேல் இருந்த மாடியே மக்கள் வாழ்விடமாகப் பயன்படுத்தப்பட்டது. பரந்ததும் விரிந்ததுமான வாழ்விடத்தோடு, காற்றோட்டமான அமைப்பிற்காகப் பலகணிகளையும் கொண்டதாக அவ்வீடுகள் இருந்தமை தெரிய வருகிறது. வீடு தோறும் நல்ல முறையில் அமைக்கப்பட்ட சாய்க்கடைகளைக் கொண்ட வடிகால் வசதிகள் செய்யப்பட்டு இருந்தன. ஒவ்வொரு வீட்டிலும் புழைக்கடையில் கிணறு ஒன்று இருந்தது.

வீடுகளின் முன்புறத்தில் அகலமான (30 அடி) தெருக்கள் இருந்தன. பின்புறத்தில் குறுகலான சந்துகள் (2.5மீ) இருந்தன. இந்தத் தெருக்களும் சந்துகளும் ஒன்றையொன்று செங்கோண நிலையில் வெட்டும் வகையில்,

அமைக்கப்பட்டு இருந்தன.

ஒவ்வொரு வீட்டின் சாய்க்கடையும் வீட்டின் பின் புறத்தே உள்ள குறுகலான சந்துகளில் அமைக்கப்பட்டு இருந்த புதை சாய்க்கடைகளில் போய் விழுந்தன. நகரின் பல பகுதிகளில் இருந்த புதைசாய்க்கடைகளை ஒன்றாக இணைத்து நகருக்கு நெடுந்தொலைவிற்கு அப்பால் ஓடும் ஆற்றில் சென்று கலக்குமாறு அமைத்து இருந்தனர். நகர அமைப்புத் திட்டத்தில் இப்பாதாளச் சாய்க்கடை வியப்பூட்டும் வகையில் அமைக்கப்பட்டு இருக்கிறது.

ஊர்ப் பொது இடங்களில், கால் நடைகளுக்குத் தண்ணீர் கிடைக்கும் வகையில், குளங்கள் வெட்டப்பட்டு இருந்தன. கோட்டையின் வெளிப்புறத்து இடங்களை ஒட்டிப் பெரிய தெப்பக் குளங்கள் அமைக்கப்பட்டு இருந்தன.

களஞ்சியங்கள்

ஊர்ப்புறத்தே, உணவுப் பொருளான தானியங்களைச் சேமித்து வைப்பதற்காகத் தரையில் மரப் பலகைகள் பொருத்தப்பட்ட நெற்களஞ்சியங்கள் காற்றோட்டம் உடையனவாக அமைக்கப்பட்டு இருந்தன. அவற்றில் சில, அந்த நாட்டு அரசு, வரிப் பணமாகத் தண்டிய நெல் முதலிய தானியங்களைச் சேர்த்து வைக்கும் களஞ்சியமாகப் பயன்படுத்தப்பட்டு இருக்க வேண்டும் என ஆய்வாளர்கள் கருதுகின்றனர்.

ஆடை

சிந்து வெளியில் வாழ்ந்த மக்கள் பருத்தியைப் பேரளவிற்குப் பயன்படுத்தியுள்ளனர். பருத்தியால் நெய்யப்பட்ட துணிகளை அவர்கள் பெரிதும் பயன்படுத்தியுள்ளனர். ஆடவர் இடுப்பில் ஒரு வேட்டியையும் தோளின் மீது ஒரு துண்டினையும் அணிந்து இருந்தனர். மகளிர் இக்காலத்தைப் போலவே, சேலையை இடுப்பில் கட்டி, அதன் மூன்றாணையால், உடலின் மேற்புறத்தை மூடிக் கொண்டனர். மார்பகங்களை மறைக்கும் கச்சுகளையோ, ரவிகைகளையோ அவர்கள் அணிந்து இருந்ததாகத் தெரியவில்லை.

ஒப்பனைக் கலை

மகளிர் ஒப்பனைக் கலையில் நாட்டம்

உடையவர்களாக இருந்தனர். ஒருவகை நறுமணப் பொடியை மேல்பூச்சாக அவர்கள் பயன்படுத்தியுள்ளனர். கூந்தல் அலங்காரத்திலும் அவர்கள் ஆர்வம் காட்டியுள்ளனர். கூந்தலைச் சடையாகப் பின்னி, பின்னலாகத் தொங்க விட்டுக் கொள்ளுவது பெரு வழக்காக இருந்தது. மேட்டுக்குடி மகளிர் வாழைப்பூக் கொண்டையும், கூடைக் கொண்டையும் போட்டுக்கொண்டு இருந்தமை அங்குக் கிடைத்துள்ள முத்திரைச் சித்திரங்களாலும் வெண்கலச் சிலைகளாலும் தெரிய வருகின்றது.

அணிகலன்

அவர்களுடைய அணிகலன்களுள் மூக்குத்தி, முதலிடம் பெறுகிறது. இசுலாமியர் ஊடுருவலுக்கு முன்னர், இந்தியப் பெண்கள் மூக்குத்தி அணிந்து இருந்தமைக்குரிய இலக்கியச் சான்றுகளோ, கல்வெட்டு, சிற்பச் சான்றுகளோ இன்றுவரை கிடைக்கவில்லை. கி.பி. பன்னிரண்டாம் நூற்றாண்டை ஒட்டியே, நாசிகாபரணம் எனும் அணிகலன் இலக்கியங்களில் இடம் பெற்றுள்ளதைக் காணுகின்றோம்.

மகளிர் முழங்கை வரையில் நிறைய வளையல்கள் அணிவது அக்காலத்திய வழக்கமாக இருந்தது. வளையல்கள் சங்கினாலும், பொன், வெள்ளி, செம்பினாலும் செய்யப்பட்டனவாகத் தோன்றுகின்றன.

பலவகையான மோதிரங்களை அப்பெண்கள் அணிந்து இருந்தனர். அவற்றுள் நெளி எனும் வகையே பெருவழக்காக இருந்தது.

பொன்னினால் செய்யப்பட்டு, முத்து, வைரக் கற்கள் பொருத்தப்பட்ட பலவகை நகைகளைப் பெண்கள் அணிந்து மகிழ்ந்தனர். அவற்றுள் கடகம், தங்கச் சங்கிலி, பதக்கம் பொருத்தப்பட்ட அட்டிகை போன்றவை பெருவழக்கின.

குடும்பியும் மீசையும்

ஆடவர் தலையில் முடியை வளர்த்து, குடும்பி போன்ற அமைப்பில் அதனை முடிந்து கொண்டனர். வயது முதிர்ந்தோர் குடும்பிக்குப்

பதிலாகச் சதுர வட்டை எனப்படும் முறையில், குறுகிய அளவினதாகத் தலை மயிரை வெட்டிக் கொண்டு இருந்தனர். சிலர் குறுந்தாடி வைத்துக்கொண்டு இருந்தனர். ஆடவர் எல்லாருமே அரும்பு மீசை உடையவர்களாக இருந்திருக்க வேண்டுமெனத் தோன்றுகிறது.

விளையாட்டுப் பொம்மைகள்

குழந்தையின் விளையாட்டுப் பொருள்கள் சிந்து வெளியில் பல கிடைத்துள்ளன. பொம்மைகள் பல வடிவில் செய்யப்பட்டன. அவை சுட்ட மண்ணால் ஆனவை. குழந்தைகள் கைகளால் இழுத்துச் செல்லும் சிறு சிறு வண்டிகள் வெண்கலத்தாலும் செய்யப்பட்டு இருந்தன. நடைவண்டிகளும் ஏராளமாகக் கிடைத்துள்ளன. பொம்மைகளுள் பலவகை விலங்குகள் இடம் பெறுகின்றன. அந்த விலங்குகளின் தலைகள், ஆட்டக்கூடிய வகையில் செய்யப்பட்டுள்ளன. தலையாட்டும் விலங்குகள், வாலினையாட்டும் விலங்குகள் போன்ற பொம்மைகள், நான்கு ஆயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்பே, செய்யப்பட்டு இருந்தன எனும் செய்தி நம்மை வியப்பில் ஆழ்த்துவதாகும்.

இசைக் கருவிகள்

குழல், யாழ் போன்ற இசைக் கருவிகள், அங்குக் கிடைத்துள்ளன. முத்திரைகளிலும் இவற்றின் வடிவங்கள் பொறிக்கப்பட்டுள்ளன. இவற்றால், இசைக் கலையும், கருவி இசைக் கலையும் சிந்து வெளியில் நன்கு வளர்ச்சியுற்றிருக்க வேண்டும் என்பது புலனாகிறது.

ஆடற் கலை

ஆடல் கலை நன்கு போற்றி வளர்க்கப் பட்டதைப் பல தொல்பொருள் சின்னங்கள் தெரிவிக்கின்றன. சிந்து வெளியில் கிடைத்துள்ள ஆடல் மகளுடைய சிலை, நம்முடைய கருத்தைக் கவருவதாகும். அந்தப் பெண்ணின், கைகளுடைய அமைப்பும், அவிநயமும், கால்களின் சதிர் ஆட்ட பாணியும், அவளைக் கைதேர்ந்த ஆடல் மகள் என்பதை அறிவிக்கின்றன.

இந்தச் சிலையைப் போன்ற வடிவ அமைப்பும், ஆடல் பாணியும் வாய்ந்த வடிவங்கள், முத்திரைகளில் அழகுறப் பொறிக்கப் பட்டுள்ளன, அவை நடனக் கலை, அந்த மக்களிடம் சிறந்த முறையில் வளர்ச்சி யுற்றிருந்ததைப் புலப்படுத்துகின்றன.

வெண்கலச் சிலையில் காணப்படும் அப்பெண் இடுப்பின்மேல் ஒரு கையை வைத்தவண்ணம் செருக்குடன் நிற்கிறாள். அவளுடைய கைகளும் கால்களும் மிகவும் நீண்டனவாக உள்ளன. அந்த ஆடல் மகள், தன் கால்களைச் சிறிது முன்னும் பின்னுமாக வைத்து, இசைக்கு ஏற்ப, தனது அடிகளினால் தாளம் போடுகிறாள். வெண்கலத்தினால் செய்யப்பட்ட இச்சிலையின் தோற்றம், கற்களில் செதுக்கப்பட்டுள்ள சிலைகளையும், சிற்பங் களையும் விடக் காண்போர் உள்ளத்தில் பதியும் வண்ணம், கவர்ச்சி உடையதாக இருக்கிறது. அந்நடன மாங்கை நிற்கும் தோற்றத்தில் எளிமையின் எழில் நிழலாடுகிறது. அவளுடைய துடிப்புமிகு இயற்கை எழில், நம்முடைய கருத்தைக் கொள்ளை கொள்ளுவதாகும்.

நடராசருக்கு முன்னோடி

சுண்ணாம்புக் கல்லினால், ஆடவர் ஆடும் கோலத்தில் செய்யப்பட்ட சிலைகள் சில, சிந்துவெளிச் சின்னங்களில் கிடைத்துள்ளன. அவற்றைச் சிவபெருமானின் நடனக்கோலமான நடராச வடிவிற்கு முன்னோடியாக தொல்பழங்கால வடிவமாக (Proto type of Nataraja) அறிஞர்கள் கருதுகின்றனர். அச்சிலைகள் நடனம் செய்வதற்கு ஏற்றவாறு ஒரு காலினை ஊன்றி, இன்னொரு காலினைத் தூக்கிய (குஞ்சித பாதம்) நிலையில் அமைக்கப்பட்டுள்ளன, மேலும் அச்சிலைகள் யாவும் இடது காலைத் தூக்கி, வலது காலினால் நின்று நடனம் செய்வதைப் போன்று செய்யப்பட்டுள்ளன. தமிழகத்து ஆடவல்லானின் ஆனந்த நடனக் கோலத்தை நாம் காணுகின்றபொழுது, சிந்துவெளி நாகரிகக் காலம் முதற்கொண்டு படிப்படியாக வளர்ந்து வடிவில் சிறந்த ஒன்றாகவே நடராசரின் ஆனந்தக்கூத்துத் தோன்றுகிறது.

வார்ப்புக் கலை

படிமக் கலை எனவும் இதனைக் கூறுவர். வெண்கலச் சிலைகள் வனப்பும் வடிவழகும் உடையனவாகச் செய்யப்பட்டுள்ளன. செப்பினால் செய்யப்பட்ட சிறு சிறு சிலைகள் கிடைத்துள்ளன. நான்காயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்பே, படிமக்கலையில் சிந்துவெளி மக்கள் தேர்ச்சியுற்றிருந்தமைக்கு, இவை சிறப்புமிகு சான்றுகளாகும்.

(Terracotta) டெரகோட்டா எனப்படும் சுட்ட மண்ணாலான பொம்மைகள், சிலைகள் பலவும் அங்குக் கிடைத்துள்ளன. மனித உருவச் சிலைகளுள், பல பெண்களுடைய சிலைகளாக - ஏறக்குறைய ஒரே அமைப்புடையனவாகக் காணப்படுகின்றன. அவை தாய்த் தெய்வ வழிபாட்டிற்குச் செய்யப்பட்டனவாக இருக்க வேண்டும் என ஆராய்ச்சியாளர் கருதுகின்றனர்.

சிற்பக் கலை

முத்திரைகளில் செதுக்கப்பட்டுள்ள சிற்பங்களுள் குறுங்கொம்புடைய எருதுகள், எருமைகள், காட்டெருமைகள் போன்றவை நேர்த்திவாய்ந்தனவாகும்.

தாயத்து ஒன்று நீலநிறச் சுண்ணாம்புக் கல்லால் செய்யப்பட்டுள்ளது. அதில் ஒரு தாய்த்தெய்வத்தின் சிறு வடிவம் செதுக்கப் பட்டுள்ளது. அதன் முன்னால் பக்தர்கள் பணிந்து போற்றுவதும், இரு பக்கங்களிலும் இரு பணிப்பெண்கள் நிற்பதும், பின்னால் பாம்பு ஒன்று தன் படத்தினால் அத் தாயின் தலைமீது குடை விரித்து நிற்பது போன்றும் செதுக்கப்பட்டுள்ள சிறு சிற்பங்கள், கலை நுட்பமும், அழகும், நேர்த்தியும், நளினமும் வாய்ந்த சிற்றோவியங்களாகக் (Miniature Paintings) காட்சி தருகின்றன.

ஓவியங்கள்

ஓவியக் கலையிலும், சிந்துவெளி மக்கள் தேர்ச்சி பெற்று இருந்தனர். மண்பாண்டங்களின் மீது, நல்லதொரு வண்ணத்தைத் தீட்டி, அது காய்ந்த பிறகு, அதன்மீது பறவைகள், விலங்குகள், இலைகள், பூங்கொத்துகள், மயில்கள், மான்கள், ஆடுகள், மீன்கள், பாம்புகள் போன்றவற்றின்

வடிவங்களை, அவர்கள் அழகுறத் தீட்டியுள்ளனர்.

இவை அல்லாமல் கீற்று ஓவியங்களாகப் பலவகையான மரங்கள், வட்டங்கள், முக்கோணங்கள், சதுரமான கட்டங்கள் போன்றவற்றைச் செம்மையாகத் தீட்டியுள்ளனர்.

கீழ்வாய் இலக்கக் கணக்கு

சிந்துவெளியில் கிடைத்துள்ள எடைக் கற்கள், அளவுகோல்கள், முகத்தல் அளவைக் கருவிகள் போன்றவை ஒன்று எனும் எண்ணிற்குக் குறைவான முக்கால், அரை, கால், அரைக்கால் (1/8) வீசம் (1/16) முந்திரி (1/32) போன்ற கீழ்வாய்க் கணக்கு முறையில் அமைந்துள்ளதைக் கணக்கியலார் கண்டு அறிந்துள்ளனர்.

சமய வழிபாட்டு நெறி

சிந்துவெளி மக்கள், கடவுள் நம்பிக்கையுடையவர்கள். அவர்கள் பலவகையான வழிபாட்டு முறைகளைப் பின்பற்றியுள்ளனர்.

அன்னை வழிபாடு

தாய்த் தெய்வ வழிபாடு சிந்துவெளியில் சிறந்து விளங்கியது. இதற்கு ஆதாரமாக அன்னையின் சுட்ட மண் சிலைகளும், வெண்கலச் செப்புச் சிலைகளும் கிடைத்துள்ளன. அவற்றில் அன்னையின் அழகிய சிற்ப வடிவங்களும் உள்ளன. மரம், செடி, கொடிகளில் உறையும் தெய்வங்களையும், நீர் நிலைகளில் உறையும் தெய்வங்களையும் அவர்கள் பெண் தெய்வமாகவே உருவகப்படுத்தியுள்ளனர் எனலாம்.

சில வழிபாடு

யோக நிலையில் அமைந்துள்ள ஆடவனுடைய வடிவம் பொறிக்கப்பட்ட முத்திரைகளும், செப்புக் கட்டைகளும் பல கிடைத்துள்ளன. அந்த ஆடவனுடைய தலையில் இருந்து சூலம் போன்ற மூன்று தலையுடைய கொம்புகள் செதுக்கப்பட்டுள்ளன. அந்த ஆடவனோ பாதி விழிகளை மூடிய வண்ணம், ஆழ்ந்து சிந்தனையில் மூழ்கி இருப்பதைப் போன்ற தோற்றத்துடன், அருள் ஒழுகும் முகத்துடன் ஒரு யோகியாகக் காணப்படுகிறான். இத்தகைய

வடிவங்கள் சிவபெருமானின் தொல்பழங்கால வடிவமாக இருக்கவேண்டும் என அறிஞர் கருதுகின்றனர்.

முத்திரைகள் சிலவற்றில் மேற்கண்ட நிலையில் பொறிக்கப்பட்ட ஆடவனைச் சுற்றி, இரு பக்கங்களிலும் முன்புறத்திலும் மான், எருது, புலி, பறவைகள், பாம்பு போன்றவை பொறிக்கப் பட்டுள்ளன. இந்த வடிவ அமைப்புடைய சிலைகள் சிவபெருமானின், பசுபதி எனும் கோலத்தைக் காட்டுவனாக இருக்க வேண்டும் என சர் ஜான் மார்ஷல் முதலிய அகழ்வாராய்ச்சியாளர்கள் கருதுகின்றனர்.

சிவலிங்கம்

லிங்கங்களைப் போன்ற பல வடிவங்கள், கல்வினால் செய்யப்பட்டனவாகக் கிடைத்துள்ளன. அவற்றைப் பிற்கால சைவ சமயத்தில் சிறப்பிடம் பெற்றுள்ள சிவலிங்கங்களாக ஆராய்ச்சி யாளர்கள் கருதுகின்றனர். அவற்றின் வடிவ அமைப்பு, இக்காலத்திய சிவலிங்கங்களை (ஆவுடையாரும் அதன்மேல் லிங்க வடிவத்தை)ப் போன்றே காணப்படுகின்றன.

எழுத்து வடிவங்கள்

சிந்துவெளி எழுத்துப் பொறிப்புகள், கருத்தோவிய எழுத்து வடிவின என்பதை முன்னரே நாம் கண்டோம். அங்கு ஏராளமாகக் கிடைத்துள்ள முத்திரைகளிலும், செப்புக் கட்டைகளிலும் பல்வேறு வடிவங்களைக் கொண்ட குறியீடுகள் பொறிக்கப்பட்டுள்ளன. அவற்றை ஆராய்ந்த அறிஞர்கள், அந்தக் குறியீடுகள் திராவிட மொழிக்குரியவை என்று துணிந்துள்ளனர். அந்த எழுத்து முறையில் இருந்து தான் தமிழ்நாட்டில் தமிழிற்குரிய எழுத்து முறையாகிய திராவிடி எனப்படும் எழுத்து முறையும், வடநாட்டு பிராமி எழுத்துகளும் தோன்றின என்பதனை என்னுடைய சிந்துவெளி எழுத்து வடிவங்கள் எனும் நூலில் தெளிவுறுத்தியுள்ளேன்.

இவையாவும், சிந்துவெளி நாகரிகத்தில் காணப்படும் சிறப்பு இயல்புகளாகும். இச்சிறப்பு இயல்புகள், தமிழ்ப் பண்பாட்டில் இடம் பெற்றுள்ளனவா என்பதை அடுத்துக் காண முயலுவோம்.

தமிழ்ப் பண்பாட்டில்

சிந்துவெளி நாகரிகத்தின் கூறுகள்

வேளாண்மை

பண்டைத் தமிழரின் பண்பாடு, வேளாண்மைப் பொருளாதாரத்தையே அடிப்படையாகக் கொண்டதாகும்.

ஆற்றுவெளிப் பண்பாடு

தமிழகத்தின் ஆற்றுப் பள்ளத்தாக்குகளில் தான், நாகரிகம் மலர்ச்சியுற்றது. அதனை மருதநிலப் பண்பாடு எனப் பழைய தமிழ் இலக்கியங்கள் சிறப்பித்துப் பேசுகின்றன. மருத நிலத்தில் நகர நாகரிகம் செழித்தோங்கியது.

நகர அமைப்பு

பண்டைத் தமிழகத்தின் இடிபாடுகள் முழுமையாக இன்னும் அகழ்வாராய்ச்சி செய்யப்படாமையால், நகர அமைப்பு, குடியிருப்புகள், வடிகால் வசதிகள் போன்றவற்றைத் திட்டவட்டமாக மதிப்பிட இயலவில்லை. ஆயினும், பட்டினப் பாலை, மதுரைக்காஞ்சி, சிலப்பதிகாரம், மணிமேகலை, ஆகிய இலக்கியங்களில் காணப்படும். அகச்சான்றுகளைக் கருத்தில் கொண்டு நோக்குகின்ற பொழுது, அக்கால நகரங்களில் ஆறு கிடந்தன்ன அகல்நெடுந் தெருக்கள் இருந்தமையும் அரண்மனையை மையமாகக் கொண்டு பலவகைக் கடைத் தெருக்களும், அவற்றை அடுத்துப் பல்வகை மக்களின் குடியிருப்புகளும் இருந்தமையும் புலனாகின்றன. நகரங்களுக்கும் புறத்தே, உறுதியும் அகலமும் வாய்ந்த கோட்டை மதில்களும் இருந்தன.

ஆடல் கலை

இன்று இந்தியப் பண்பாட்டின் தனிப்பெரும் சின்னமாக உலகம் வியந்து போற்றுவது பரத நாட்டியத்தையாகும். சங்க காலத்தில், விறலியரால் வளர்க்கப்பட்ட ஆடல் கலை, ஆடலரசி மாதவியிடம் கைவழி நயனம் செல்ல கண்வழி மனமும் செல்ல கவினும் கவர்ச்சியும் பெற்றுக் கருத்தை மயக்கும் காதற்கலையாகச் செழித்தோங்கியது.

பக்தி இயக்க காலத்தில் தெய்வீக மணம் கமழும் கவினின் கலையாக மடைமாற்றம்

செய்யப்பட்டு, அத்தா உன் ஆடல்காண்பான் அடியனேன் வந்த வாறே என்று அடியார்கள் போற்றும் சிறப்பை எய்தியது.

சோழப் பேரரசர் காலத்தில், நடனக் கலையின் வளர்ப்புப் பண்ணைகளாகத் திருக்கோயில்கள் திகழ்ந்தன. மாண்புமிகு சோழப் பெருவேந்தன் இராசராசனின் திருமகளான இளவரசி குந்தவை, தாராசுரம் கோயில் திருவிழாவின் பொழுது. தம் தந்தையின் தலைமையில், மக்கள் எல்லாம் கண்டு ஆனந்தப் பரவசம் அடையுமாறு நடனமாடிய திருக்கோலத்தை, ஒரு சிற்பி கல்லோவியமாகச் செதுக்கியுள்ளமை, சோழர் காலத்தில் நடனக்கலை பெற்றிருந்த பெருவாழ்விற்குச் சிறந்ததொரு சான்றாக விளங்குகிறது.

இந்நூற்றாண்டில், இப்பரதக்கலை புத்துயிர் பெற்றுப் புதுவாழ்வை அடைவதற்கும், உலகப் புகழைப் பெற்றுச் சிறப்பதற்கும் தஞ்சை மாவட்டத்தில் நெடுங்காலமாக இக்கலையைத் தொழிலாகக் கொண்டு, அதனை அழியாது போற்றிக் காத்த பல கலைக் குடும்பங்களே காரணமாகும்.

ஆடவல்லானின் ஆனந்தக் கூத்து

சிந்து வெளியில் கிடைத்துள்ள சுண்ணாம்புக் கல்லினால் செய்யப்பட்ட நடராசரின் நடனத் திருக்கோலத்திற்கு மூலவடிவங்களாகக் கருதப்படும் சிலைகள், சிந்துவெளி மக்களின், இருப்பும் (Being), இயக்கமும் (Becoming) எனும் கலைக் கோட்பாட்டைப் புலப்படுத்துகின்றன.

சங்க காலத்தின் கடைப்பகுதியைச் சேர்ந்த கலித்தொகையில்,

“ படுபறை பல இயம்ப
பல்லுருவம் பெயர்த்து நீ
கொடுகொட்டி ஆடுங்கால்
கோடுயர் அகலல்கூல்,
கொழுகுரை நுசுப்பினாள்
கொண்டசீர் தருவாளோ?
மண்குஅமர் பலகடந்து
மதுகையால் நீறணிந்து
பண்டரங்கம் ஆடுங்கால்
பணைஎழில் அணைமென்தோள்

வண்டுஅரற்றும் கூந்தலாள்
வளர்தூக்குத் தருவாளோ?
கொலைஉழவைத் தோள்அசைஇ
கொன்றைத்தார் சுவற்புரள
தலை அங்கை கொண்டு
நீ காபாலம் அடுங்கால்
முலை அணிந்த முறுவலாள்
முன்பாணி தருவாளோ ?”

(கலித். கடவு)

எனும் கடவுள் வாழ்த்துப் பாடற்பகுதி
இறைவனின் மூவகைத் தாண்டவங்கள் ஒரே

பாடலில் சித்தரிக்கப்பட்டுள்ளன. இந்தப் பாடலில்
சுட்டப்படும் ‘கொடு கொட்டி’ எனப்படும் ஆடல்,
சிலப்பதிகாரத்தில், ‘கொட்டிச் சேதம்’ எனும்
பெயரால் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளதைக் காணுகிறோம்.

இந்த கண்ணோட்டத்தில் “சிந்துவெளி
நாகரீகம் திராவிடருடைதே” எனும் மூவே
பிலியோசாவின் துணிவு உண்மை எனும்
முடிவிற்கு நாம் வரலாம்.

நன்றி : Dr. க.த. திருநாவுக்கரசு.

யாகாவா ராயினும் நாகாக்க காவாக்கால்
சோகாப்பர் சொல்லிழுக்குப் பட்டு.

- குறள் 127

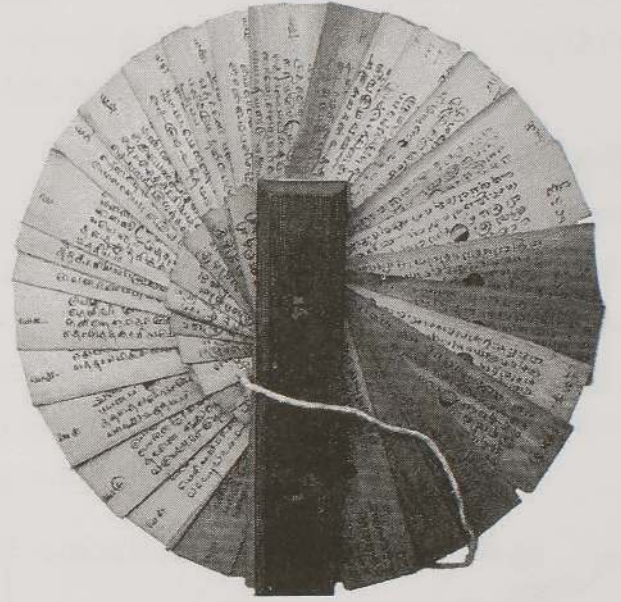
பொருள் : ஒருவர் எவற்றை அடக்காவிட்டாலும் நாக்கு
ஒன்றையாவது தீயசொற்கள் பயிலாமல் அடக்கியாள
வேண்டும். அங்ஙனம் அடக்கியாளாவிட்டால் பேசும்போது
சொற்குற்றத்திற்கு ஆளாகிப் பெரிதும் துன்பப்படுவர்.

ஞானமையான மொழி குமிழ்

க.ஜீவரதி,

3ம் வருடம், தமிழ்சிறப்புக் கற்கைநெறி,
கிழக்குப் பல்கலைக்கழகம், இலங்கை

பேச்சாலும், எழுத்தாலும் மனிதன் தனது கருத்தைப் பிறருக்குத் தெரிவிக்கும் கருவி மொழியாகும். அவன் வாழ்ந்ததும், வாழப்போவதும் மொழியாலேதான். மக்கள் வாழ்வில் பிறந்து, மக்களால் வளர்க்கப்பட்டு மக்களின் வாழ்வை நாகரிகமுடையதாக உயர்த்தி வரும் அரிய கலை மொழியே. ஆற்றிவு பெற்ற மனித சமுதாயத்தையும் ஐயறிவு கொண்ட விலங்குகளையும் வேறுபடுத்துவது மொழி. நினைப்பிற்கும் எட்டாத நெடுங்காலத்திலிருந்தே அவனோடு பின்னிப் பிணைந்து வாழ்ந்து வளர்ந்து வரும் மொழி, மனிதனின் வாழ்க்கையில் இல்லையேல், மனிதன் மனிதனாக வாழ முடியாது. மொழி இல்லாவிட்டால் மனித நாகரிகமே இல்லை. மொழி இல்லாத மனித சமுதாயத்தையோ, சமுதாயம் இல்லாத மொழியையோ காண்பது அரிதாகும். மொழி சமூகச் செயலாக விளங்குகின்றது. நமது முன்னோர்கள் விட்டுச்சென்ற அறிவுக் கருவூலங்களை நாம் கண்டு துய்ப்பதற்கும், நாம் இன்று பெற்றுள்ள அறிவுச் செல்வத்தை நமது வழித்தோன்றல்களுக்கு வழங்குவதற்கும், மொழி பெருந்துணையாக அமைந்துள்ளது. மனித வரலாற்றின் தொடக்க காலத்திலிருந்தே மனிதன் தன் கருத்தைப் பிறருக்குத் தெரிவிக்க வேண்டிய உணர்வோடு முயன்று வந்த முயற்சியின் முற்றிய வளர்ச்சியே இன்றைய மொழியாகும். மொழியின் இத்தகைய வளர்ச்சிக்கும், மொழியை ஆராய்கின்ற மொழியியலின் வளர்ச்சிக்கும்

அடிகோலிய இலக்கண நூலாரும், மொழியியல் அறிஞரும், பழைய பண்பாடுகள் பின்பற்றப்பட்ட கதைப்பகுதியில் மொழியமைப்பைப் பற்றி ஆராய்ந்துள்ளனர்.

“பொய் திகல நாளும் புகழ்விளைத்தல் என் வியப்பாம்
வையம் போர்த்த வயங்கொலிநீர் - கையகலக்
கல்தோன்றி மண்தோன்றாக் காலத்தே வாளொடு
முன்தோன்றிய மூத்தகுடி”

என்று புறப்பொருள் வெண்பாமாலையிலே ஐயனாரிதனார் என்கின்ற புலவர் தமிழ் இனத்தின் தொன்மை பற்றி வளம்புகின்றார். முன்தோன்றிய மூத்தகுடி தமிழ்க்குடி என்றால் முன்தோன்றிய மூத்தமொழியும் தமிழ் மொழியாகவே திகழ்வது வியப்படைவதற்கில்லை.

உலகிலேயே நாகரிகடைந்த முதல் இனம் தோன்றிய இடமாக லெமூரியாக் கண்டத்தையும்,

அங்கு தோன்றிய முதலாவது மொழி தமிழ்மொழி என்றும், அறிஞர்கள் கூறுகின்றனர். ஆதியிலே அனல் பிழம்பாக இருந்த உலகம் கொஞ்சம் கொஞ்சமாகக் குளிர்ந்தது. கால ஓட்டத்திலே வெப்பம் தணிந்தது. அவ்வாறு முதன் முதலில் வெப்பம் தணிந்த பகுதி குமரி முனைக்குத் தெற்கே நில நடுக்கோட்டிற்கு இருபகுதியும் இருந்த நிலப்பரப்பே என்றும், அதுவே லெமூரியாக் கண்டம் என்றும், அதுவே மக்களினம் முதன் முதலில் தோன்றிய பகுதியென்றும் “புவியியல் அறிஞர் ஹக்கேல்” அவர்கள் அறிக்கை யிட்டுள்ளார்.

உலக மொழிகள் எல்லாவற்றிலுமே, மிகவும் பழமையான மொழி தமிழ்தான் என்பதைத் தனது ஆய்வின் மூலம் நிறுவிக்காட்டினார். உலகின் சிறந்த மொழியியல் அறிஞரான ‘நோம சோம்ஸ்கி’ அவர்கள்.

கடலால் மூழ்கடிக்கப்பட்ட இலெமூரியாக் கண்டத்திலே வாழ்ந்த இனமே, உலகின் முதல் மனித இனம் என்றும், அவர்கள் பேசிய மொழி தமிழ் என்றும், ‘பேராசிரியர் பெஸ்ருகோவ்’ (Prof.Bezrukov) தலைமையிலான ரஷ்ய நாட்டு மொழி ஆய்வுக்குழுவினர் அறிக்கையிட்டுள்ளனர்.

“வடவேங்கடம் தென்குமரி ஆயிடைத் தமிழ்கூறும் நல்லுலகத்து” என்கிறது தொல்காப்பியம். இதிலிருந்து ஐயாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்னர், வேங்கடத்தை வடக்கு எல்லையாகக் கொண்டு தெற்கே கடல் எல்லை வரை விரிந்து, பரந்து, பூமி முழுவதும் வழங்கியிருந்த மொழி தமிழ் மட்டுமே என்பதை அறிய முடிகின்றது.

ஆறாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முற்பட்டதென ஆராய்ச்சியாளர்களால் கூறப்படுகின்ற சிந்து வெளி நாகரீகத்திலே, சிறந்து விளங்கியதாகக் கூறப்படும் மொஹஞ்சதாரோ, ஹரப்பா என்னும்

நகரங்கள் இருந்த இடங்களிலே செய்யப்பட்ட அகழ்வாராய்ச்சியின் போது கண்டெடுக்கப்பட்ட சித்திர எழுத்துக்கள், பழந்திராவிட மொழியாகிய தமிழ்மொழிக்குரியன என்று புனா பல்கலைக் கழகப் பேராசிரியரான ‘ஹன்றி ஹீராஸ் பாதிரியார்’ அவர்கள் தக்க சான்றுகளோடு கூறியுள்ளார்.

தமிழ்மொழியே மனிதன் பேசிய முதல் மொழியென்று தமிழிசை ஆராய்ச்சி அறிஞர் ‘இராவ் சேகிப் ஏபிரகாம் பண்டிதர்’ அவர்களும், ‘தவத்திரு தனிநாயகம் அடிகளார்’ அவர்களும் தக்க சான்றோடு கூறியுள்ளார்கள்.

தமிழ் சொற்பிறப்பு ஒப்பியல் அகராதி தந்த ‘சுவாமி ஞானப்பிரகாசர்’ அவர்கள், வடமொழி, ஆங்கிலம், கிரேக்கம், லத்தீன், எபிரேயம் முதலிய மொழிகளுக்குத் தாய்மொழியாகத் திகழ்வது சுமேரிய மொழியேன்றும் அந்தச் சுமேரிய மொழிக்கும் தாய்மொழி தமிழே என்றும் குறிப்பிட்டுள்ளார். உலக மொழிகள் அனைத்தும் ஒரு மொழியிலிருந்து தான் தோன்றியுள்ளன. அம்மொழி தான் தமிழ்மொழி என்று தன் மொழி ஆராய்ச்சியின் முடிவாக சுவாமி ஞானப்பிரகாசர் அவர்கள் அறுதியிட்டுக் கூறியுள்ளார்.

ஏறத்தாழ 1900 ஆண்டுகளுக்கு முன்னர், மேற்குலகில் டிராயன் என்பவனது ஆட்சிக் காலத்தில் உரோமாபுரிப் பேரரசு உச்சநிலை அடைந்திருந்தபோது கிழக்கில் பசுபிக் சமுத்திரத்திலிருந்து-கஸ்பியன் கடல்வரை, அட்லாஸ் மலைகளிலிருந்து இமாலயத்தொடர் வரை சீனப் பேரரசு எழுந்து சிறந்த போது, தமிழில் ஆழ்ந்த கருத்தமைந்த அழகான கவிதைகள் சிறந்த உயர்ந்த இலக்கியத் தகுதிகளோடு பாடப்பட்டுள்ளன. தமிழில் எழுத்து வடிவம் 2000 ஆண்டுகளுக்கு முன்பே தமிழ் கல்வெட்டுக்களில் காணப்பட்டது. வடமொழிக் கல்வெட்டுக்களை

தமிழே உலகின் ஆதித்தாய்மொழி என்பதை

“பாரரசு செய்கு தமிழ்ப் பைந்தேள்”

என்று தமிழ்விடு தூது பகர்கின்றது.

விடத் தமிழ்மொழிக் கல்வெட்டுகள் மிகப் பழமையானவை. 2000 ஆண்டுகளுக்கும் மேலாகத் தமிழின் எழுத்து வடிவம் பாதுகாக்கப்பட்டு வருகின்றது. இதிலிருந்து தமிழின் தொன்மை தெற்றெனப் புலப்படுவதனை உணரமுடிகின்றது.

முற்காலத்தைய சீன யாத்திரிகர் யுவாங், சுவாங் முதல் பிற்காலத்தைய ஜி.யு.போப், கால்டுவெல் வரையுள்ள வேற்று நாட்டினர், வேற்று மதத்தினர், வேற்று மொழியினர் ஆகிய பலரால் தமிழின் பண்பட்ட தன்மை போற்றிப் பாராட்டப்பட்டிருக்கிறது. இந்த அளவிற்கு பாராட்டப்பெற்ற ஒரு மொழி உலகின் பழைய மொழிகளில் எதுவுமேயில்லை. ஏறத்தாழ 2000 ஆண்டுகள் ஒரே இனத்தால், ஒரே மொழியில் தொடர்ந்து ஆளப்பெற்று வந்த நாடு நம் தமிழ்நாடு என்பதே அதன் மொழியின் தொன்மைக்குச் சான்று.

தமிழே உலகின் ஆதித்தாய்மொழி என்பதை “பாரரசு செய்த தமிழ்ப் பைந்தேவி” என்று தமிழ்விடு தூது பகர்கின்றது.

சதுமறையா நியம் வருமுன் சகமுமுதும் நினதாயின் முதுமொழிநீ யனாதியென் முழங்குவதும் வியப்பாமே

என்று மனோன்மணியம் முழங்குகின்றது

உலகிலே ஆறாயிரத்துக்கும் அதிகமான மொழிகள் இருப்பதாக அறியப்படுகின்றது. அவற்றுள் இலக்கண, இலக்கியமுடைய மொழிகள் ஏறத்தாழ மூவாயிரம் என்று, அறிஞர்கள் கூறுகின்றனர். இன்றைக்கு இரண்டாயிரம் வருடங்களுக்கு மேல் தொன்மையான மொழிகள் ஆறு. அவற்றிலே தமிழ்மொழியும் ஒன்றாகும். உலகில் வழங்கப்படுகின்ற ஆறாயிரம் மொழிகளிலே, ஆறே ஆறு மொழிகள்தான் இரண்டாயிரம் வருடங்களுக்கு முன்னர் தோன்றியவை என்று மொழியாய்வாளர்கள் தெரிவித்துள்ளனர். அந்த ஆறும் செவ்வியல் மொழிகள் என யுனெஸ்கோ நிறுவனம் ஏற்கனேவே அறிவித்துள்ளது. இந்திய அரசும் சில வருடங்களுக்கு முன்னர் தமிழைச் செம்மொழியாக அங்கீகரித்துள்ளது.

இந்தி மொழிக்கும், மராத்திய மொழிக்கும், தாய்மொழி சமஸ்கிருதம். இந்தியும் வாழ்கிறது. மராத்தியும் வாழ்கிறது. ஆனால் சமஸ்கிருதம் இறந்து விட்டது. இலத்தீன் மொழிதான் ஆங்கிலத்துக்கும், பிரஞ்சுக்கும், ஜெர்மனுக்கும் எழுத்துக்களை வழங்கியது. அந்த இலத்தீன் எப்போதோ பேச்சுவழக்கில் இல்லையென்றாகி விட்டது. தமிழ்மொழியிலிருந்தே உலகின் பல மொழிகள் தோன்றியிருக்கின்றன. தெலுங்கு, மலையாளம், கன்னடம் ஆகிய மொழிகளுக்குத் தாய்மொழி தமிழ். இந்திக்கும், சிங்களத்திற்கும் ஏராளமான சொற்களைத் தந்தது தமிழ், ஆயினும் இன்னும் அது வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறது. மேலும் வளர்ந்து கொண்டிருக்கிறது. அதனால்தான்.

“ பல்லுயிரும் பலவாகும்
படைத்தளித்துத் துடைக்கினுமோர்
எல்லையறு பரம்பொருள் முன்
இருந்தபடி இருப்பது போல்
கன்னடமும் களிதெலுங்கும்
கவினமலையாளமும் துளுவும்
உன் உதரத்து உதித்து எழுந்ததே
ஒன்று பலவாயிடினும்
ஆரியம் போல் உலகவழக்கு
அழிந்தொழிந்து சிதையா உன்
சீரிளமைத் திறம் வியந்து
செயல் மறந்து வாழ்த்துதுமே ”

என்று மனோன்மணியம் தமிழ் மொழியைப் போற்றுகின்றது.

ஒரு நாட்டின் வரலாற்றில் கல்வெட்டுக்கள் இடம் பெறுவதைப் போல, ஒரு மொழியின் வரலாற்றிலும், அவை இடம்பெறுகின்றன. எத்தனையோ பழமையான மொழிகள், கல்வெட்டுக் களையே ஆதாரமாகக் கொண்டுள்ளன. பல்வேறு நூற்றாண்டுகளில் எழுதப்பட்ட கல்வெட்டுக்கள் ஒரு மொழி எவ்வாறு வளர்ந்து வந்தது என்றும், அம்மொழியில் எத்தகைய மாற்றங்கள் உண்டாயின என்றும், இலக்கிய மொழிக்கும், பேச்சு மொழிக்குமிடையே என்னென்ன மாறுபாடுகள் இருக்கின்றன என்றும், சுட்டிக்காட்டுவனவாக அமைகின்றன.

தமிழ் மொழியில் பல்லாயிரக்கணக்கான கல்வெட்டுக்கள் உள்ளன. இவற்றுள் மிகப் பழமையானவை பிராமிக் கல்வெட்டுக் களாகும். இக்கல்வெட்டுகள் கி.மு மூன்றாம் நூற்றாண்டைச் சார்ந்தவை என்பர். கீழ் வளைவு, மறுகால் தலை, ஆனைமலை, அழகர் மலை, மேட்டுப்பட்டி, முத்துப்பட்டி, சித்தன்னவாசல், திருவாதவூர், விக்கிர மங்கலம், திருப்பரங்குன்றம், மாங்குளம், கருங்காலக்குடி, புகழூர், அரசலூர், மாமண்டூர் போன்ற இடங்களில் இக்கல்வெட்டுக்களைக் காணலாம். மாங்குளம் கல்வெட்டு முன்னைய எழுத்து வடிவிற்கும், புகழூர் கல்வெட்டு பின்னைய எழுத்து வடிவிற்கும் சான்றாகும்.

ஒரு காலத்திலே தமிழ்மொழி அகிலத்தின் பல பாகங்களிலும் ஆட்சி மொழியாக சிறப்புற்றிருந்தது என்பது வரலாறு கூறும் உண்மை. தென்னிந்தியாவில் மட்டுமன்றி கங்கம், கலிங்கம், வங்காளம், இலங்கை, மலேஷியா, மாலைத்தீவுகள் ஆகிய நாடுகளில் ஒரு காலத்தில் ஆட்சிமொழியாக இருந்தது தமிழே. கடந்த இருநூறு ஆண்டுகளுக்கு முன்புவரை ஆயிரக்கணக்கான வருடங்கள் தமிழகத்தின் ஆட்சிமொழியாகத் தமிழ் இருந்திருக்கிறது. கடந்த எட்டு நூற்றாண்டுகளுக்கு முன்புவரை கேரளத்தில் ஆட்சி மொழியாக இருந்தது தமிழே. அங்கே கலைகள் வளர்ந்ததும் தமிழிலேயே. வரலாற்றுக்கு முற்பட்ட காலத்திலிருந்து மாவீரன் எல்லாளன் வீழ்ச்சி அடையும்வரை இலங்கைத் தீவு முழுவதுமே அரச மொழியாகவும், ஆட்சிமொழியாகவும் இருந்தது தமிழே.

இத்தகு தொன்மை வாய்ந்த தமிழ்மொழி இன்றைக்கு உலகநாடுகளில் எப்படியிருக்கிறது என்று பார்த்தோமானால், பிஜித் தீவுகளில் தமிழர்கள் இருந்தார்கள். தமிழும் இருந்தது. இன்றைக்கு அங்கே தமிழர்கள் இருக்கின்றார்கள். அவர்கள் தமிழர்களாக

இல்லை. தமிழும் அங்கே இல்லை. மொரீசியஸ் நாட்டிலே தமிழர்கள் இருந்தார்கள். தமிழும் இருந்தது. இன்று அங்கே இருக்கின்ற தமிழர்களுக்குத் தாங்கள் தமிழர்கள் என்று தெரியவில்லை. தமிழும் அங்கே இல்லை. தென்னாப்பிரிக்கா விலே இன்றைய கணக்குப் படி ஆறரை இலட்சம் தமிழ்மக்கள் வாழ்கின்றார்கள். சில ஆயிரம் மூத்தகுடி மக்கள் மட்டும் தமிழ் பேசக்கூடியவர்களாக இருக்கின்றார்கள். அடுத்த பரம்பரையில் தமிழ்மொழி பேசுவோர் அடியோடு எவருமே இல்லாமல் போய் விடுவார்கள். மிகவும் செழுமையாகத் தமிழ்மொழி வளர்ந்து வருகின்ற சிங்கப்பூரிலும், மலேசியாவிலும் கூட அடுத்த தலைமுறை ஆங்கிலத்துக்கே தம்மை அர்ப்பணிக்கப் போகின்ற நிலைமை தெரிகிறது. அங்கெல்லாம் தமிழ்மொழியின் பயன்பாடு குறைந்துகொண்டு வருகின்றது. அதாவது தமிழ்மொழி அழிந்து கொண்டு வருகின்றது.

ஆயிரக்கணக்கான வருடங்களுக்கு முன்னால் இயற்கையில் ஏற்பட்ட மாற்றங்களால் தமிழன் இடம்பெயர்ந்தான். கடல்கடந்து வணிகம் செய்த போதும், போர்களிலே ஈடுபட்டு புது இடங்களுக்குச் சென்ற போதும், மனித இனத்தின் வாழ்வியலின் ஒரு பகுதியாக இடம்பெயர்தலும் இருந்த காலத்தில் எத்தனையோ நாடுகளுக்குத் தமிழன் இடம்பெயர்ந்தான். அவ்வாறு சென்ற தமிழினம் உலகின் வெவ்வேறு பகுதிகளில் வாய்ப்புக்கும் வசதிக்கும் ஏற்றபடி வாழத்தலைப்பட்டது. சென்ற இடங்களில் சீவித்துக் கொண்டிருந்த தமிழினம் ஒன்றோடொன்று தொடர்பு இல்லாதிருந்தது. அதனால் அவர்கள் பேசிய செந்தமிழ் மொழி அந்தந்த இடத்திற்கேற்றவாறு திரிந்தது. மெல்லமெல்லப் புதுப்புது வடிவத்தை அடைந்தது. வெவ்வேறு மொழிகளாகப் பிரிந்தது. இவ்வாறாக ஊருக்கு ஊர், மாவட்டத்துக்கு மாவட்டம், மாநிலத்திற்கு

தென்னிந்தியாவில் மட்டுமன்றி கங்கம், கலிங்கம், வங்காளம், இலங்கை, மலேஷியா, மாலைத்தீவுகள் ஆகிய நாடுகளில் ஒரு காலத்தில் ஆட்சிமொழியாக இருந்தது தமிழே.

மாநிலம், நாட்டுக்கு நாடு வழங்குகின்ற தமிழ் மொழி 'வேறுபட்டு விளங்குகின்றபோது வரலாற்றுக்கு முற்பட்ட காலத்தில் தொடர்பற்றுப்போன நிலையில் தொலை தூரங்களில் வாழ்ந்த மக்களிடையே பேசப்பட்ட தமிழ்மொழி தேசத்திற்கு தேசம் திரிபடைந்து போனதிலும், வெவ்வேறு மொழியானதிலும் ஆச்சரியப்படுவதற்கு இடமே இல்லை.

இன்றைக்கு மேலை நாடுகளில் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கின்ற தமிழ்மொழிக்கு என்ன நடந்துகொண்டிருக்கிறது? என்பது பற்றிப் பார்த்தோமானால், ஈழத்திலேயிருந்து புலம் பெயர்ந்து மேலை நாடுகளிலே வாழ்கின்ற தமிழ்மக்களின் எதிர்காலச் சந்ததிகள் பேசப்போகின்ற தமிழ்மொழி இடத்திற்கிடம் வேறுபட்டு, நாட்டுக்கு நாடு மாறுபட்டுத் தான் விளங்கப் போகின்றது. இங்கிலாந்திலே வாழப் போகின்ற நம் எதிர்காலச் சந்ததிகளின் தமிழுக்கும், சுவிற்சர்லாந்திலே, கனடாவிலே, நார்வேயிலே, ஜெர்மனியிலே, ஆஸ்திரேலியாவிலே, அமெரிக்காவிலே வழங்கப் போகின்ற தமிழுக்கும் இடையே வித்தியாசம் இருக்க தான் செய்யும். அந்தந்த நாடுகளிலே வழங்குகின்ற மொழிகளின் சாயலிலே பல்வேறு வடிவங்களில் தான் தமிழ்மொழி வாழப் போகின்றது.

அந்தந்த நாடுகளின் ஆட்சி மொழிகளிலும், கல்வி மொழிகளிலும் தேர்ச்சி பெற வேண்டிய தேவை புலம்பெயர்ந்த தமிழனுக்கு இருக்கின்றது. அந்த மொழிகளே நமது சந்ததிகளின் வாழ்வு மொழிகளாகின்ற சூழ்நிலையின் அவசியம் இருக்கின்றது. அதனால் தாய்மொழி என்று சொல்லப்படும் தமிழ்மொழியில் வாழுகின்ற நாட்டில், வழங்குகின்ற மொழியின் எண்ணம் கலக்கும். தமிழ்மொழி தன் தனித் தன்மையை இழக்கும். புதிய மொழியொன்று பிறக்க வாய்ப்பில்லாத அளவுக்கு ஆங்கிலமும், அந்தந்த நாடுகளின் ஆட்சிமொழிகளும், தமிழ்மக்களின் வாழ்வு மொழியாகிவிடும். அதனால் தமிழன் புலம்பெயர்ந்த நாடுகளிலெல்லாம் காலப்போக்கில் தமிழ்மொழி காணாமல் போகின்ற நிலை ஏற்பட்டுள்ளது.

இவ்வாறாக பல்லாயிரக் கணக்கான வருடங்களாக வாழ்ந்து வருகின்ற தொன்மையான தமிழ்மொழி இன்னும் நூறு வருடங்களுக்குப் பின்னர் இந்த உலகிலே வாழப்போகின்ற மொழிகளின் பட்டியலிலே இல்லை எனக் கூறப்படுகின்றது. அதாவது பாரிஸ் நகரத்திலே உலகத்து மொழிகள் சம்பந்தமாக செய்யப்பட்ட ஆய்வு ஒன்றின் பின்னர் தயாரிக்கப்பட்ட அறிக்கையிலே அடுத்த நூறு வருடங்களின் பின்னரும் நிலைத்து வாழப்போகின்ற மொழிகளின் பட்டியல் ஒன்றை வெளியிட்டிருந்தார்களாம். அந்தப் பட்டியலிலே தமிழ்மொழி இல்லையாம். அந்த முடிவை அக்கறையோடு நோக்கவேண்டியது செந்தமிழ் பேசும் ஒவ்வொருவரதும் தவிர்க்கமுடியாத கடமையாகும். அந்தக் கடமையைக் கருத்தில் கொண்டு ஆவன செய்யவேண்டியது இன்றைய காலகட்டத்தில் நம் தமிழ்மொழிக்கு நாம் செய்ய வேண்டிய முக்கிய பணியாகும். தமிழ்மொழியின் தொன்மையான வரலாற்றை சிறிது நேரம் நமது சிந்தனைக்கு எடுத்து சீர்தூக்கிப் பார்த்தோ மேன்றால், இந்தக் கருத்திலே இருக்கக்கூடிய எச்சரிக்கையை நாம் உணரமுடியும்.

தமிழறிஞர் 'பேராசிரியர் மு.வரதராசன்' அவர்கள் தமது "மொழிப்பற்று" என்ற நூலிலே பின்வருமாறு குறிப்பிடுகின்றார். "உண்மை இதுதான். இதை யாரும் மறைத்துப் பயனில்லை, தமிழ் பலவளம் படைத்துப் பல மொழிக்கும் தாயாகும் பெருமையும் பெற்றுத் தொன்மைச் சிறப்புடையதாய் விளங்குவதாகப் பெருமை கொள்ளலாம். அதனால் அது வாழ முடியாது. மொழியின் உயிர் புலவரிடம் இல்லை. பொதுமக்களின் உள்ளத்தில்தான் உள்ளது. மக்களின் வாழ்க்கை அரசியலை அடிப்படையாகக் கொண்டது. ஆகையால் எந்த மொழி அரசியல் மொழியாக விளங்குமோ அந்த மொழிதான் மக்கள் மொழியாக விளங்கும். நேற்றுத் தோன்றிய கொச்சை மொழியாக இருந்தாலும், அரசியல் மொழியானால் அது ஓங்கி வளர முடியும். உலகம் தோன்றிய நாளில் தோன்றிய பண்பட்ட மொழியாக இருந்தாலும் அரசியல் மொழியாக விளங்க வில்லையானால் வாழ வழி இல்லை. ஆகவே

தமிழ்நாட்டின் ஆட்சி தமிழில் நடைபெற்றால்தான் தமிழர் தமிழைக் கற்றுப்போற்றுவார்கள். தமிழ் வாழ வழி உண்டு, இல்லையானால் இல்லை” என்று 1960 ஆம் ஆண்டுக்கு முன்பே சொல்லியிருக்கிறார்.

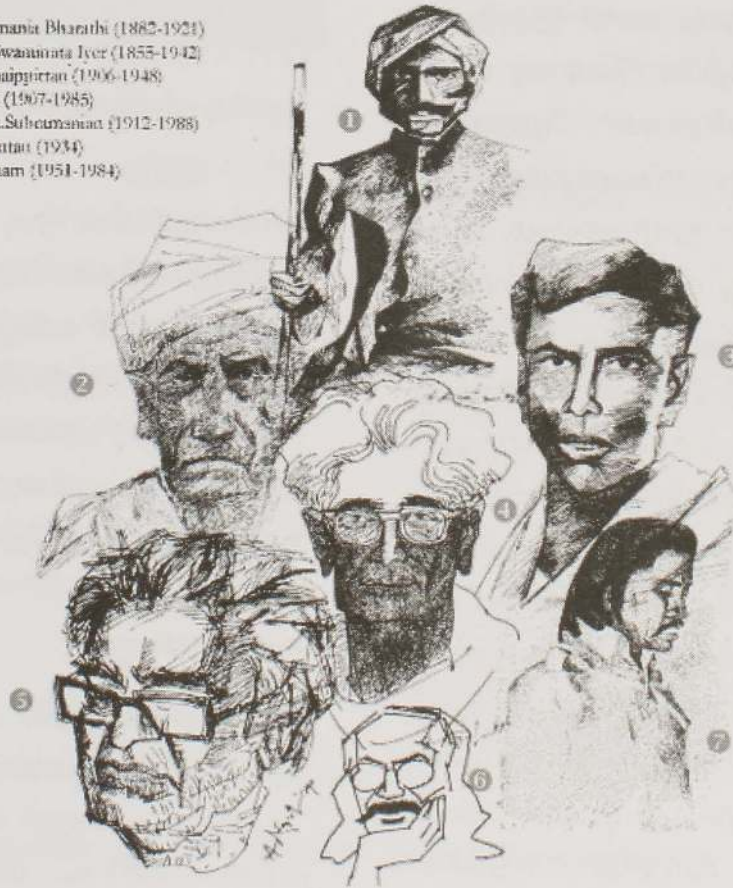
தொகுத்து நோக்கம் போது, முதலாவதாக செம்மொழித் தகுதியைப் பெறுவதற்கு ஒரு மொழி தொன்மையான மொழியாக இருக்க வேண்டும். அந்த வகையில் தமிழ்மொழியானது இன்று செம்மொழித் தகுதியைப் பெற்று தொன்மையான மொழியாக மிளர்கின்றது. எனவே, செந்தமிழ் மொழியின் தொன்மையைச் சிந்தை மேற்கொண்டு, மற்றைய மொழிகளை மதித்து நடக்கும் அதே வேளை, நம் தொன்மைமிகு தாய்மொழி கால ஓட்டத்தில் மறைந்து செல்லாத வகையில் பழமையைப் புறக்கணிக்காது, பாதுகாப்பதும், பயன்படுத்துவதும், தமிழ் மொழி

பேசுகின்ற ஒவ்வொருவரும் கவனத்தில் எடுத்துச் செயற்பட வேண்டிய மிக முக்கிய விடயமாகும். இதன்மூலம் நமது தமிழ்மொழியைப் பல நூறு ஆண்டுகள் கடந்து வாழச்செய்யவும், தொன்மை மிக்கதாக விளங்கச் செய்யவும் முடியும். ‘தொன்மையான மொழி தமிழ்’ என்ற கருத்து நிலையும் காலத்தாலும் அழியாது பாதுகாக்கப்படும்.

உசாத்துணை நூல்கள்

01. ஞானம், கலை இலக்கியச் சஞ்சிகை, ஈழத்து நவீன இலக்கியச் சிறப்பிதழ் (செப்டம்பர் 2008)
02. அருணாசலம்.க. ‘இலங்கையில் தமிழியல் ஆய்வு முயற்சிகள்’ (1997) குமரன் புத்தக இல்லம், கொழும்பு.
03. சக்திவேல்.சு., “தமிழ்மொழி வரலாறு” (2006), மணிவாசகர் ஆப்செட் பிரிண்டர்ஸ், சென்னை.

1. Subramania Bharathi (1882-1921)
2. U.Ve.Swaminatha Iyer (1855-1942)
3. Putumaiyappiran (1906-1948)
4. Mauni (1907-1985)
5. Ka.Na.Subramaniam (1912-1988)
6. Jeyakantam (1934)
7. Atmanam (1951-1984)

தமிழரின் வரலாறு

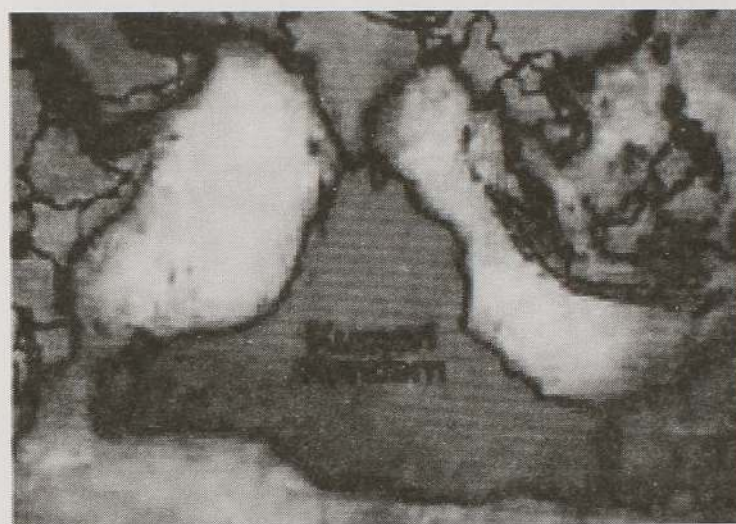
முனைவர் வாசுக்கி கண்ணப்பன் எம்.ஏ., எம்.ஃபில், பிஎச்டி.,
சென்னை

“மனத்துக்கண் மாசிலன் ஆதல் அனைத்தறன்
ஆகுல் நீர பிற”

- குறள் 34

நுழைவாயில்

உலகம் 400 கோடி வருடங்களுக்கு முன் தோன்றியது என்று சொல்கின்றார்கள். இமயமலை தோன்றி 2 கோடி வருடங்கள் ஆகின்றன. விந்திய மலையிலிருந்து தென்பாலிவரை தமிழ்நாடு பரவி இருந்தது. இங்குதான் மனிதன் தோன்றினான் என்று குறிப்பிடுகிறார்கள். தமிழர்கள் தென்பாலி முகத்திலிருந்து தென் அயனம்வரையிலிருந்து உலகநாடு வரை பெருவள நாடு என்றும், உலக நடுவரைமுதல் குமரியாறு வரையில் குமரிநாடு என்றும், குமரியாற்றிலிருந்து துங்கப்பத்திரையாறு வரையில் பாண்டிய நாடு, சேரநாடு, சோழநாடு, பல்லவநாடு, எருமைநாடு என்றும், துங்கப்பத்திரையாறு முதல் விந்திய மலைவரை துண்டிரநாடு என்றும் பழங்காலத்தில் பிரித்து ஆண்டு வந்தனர். இமயமலை தோன்றிய பின் அங்கே வாழ வசதிகள் ஏற்பட்ட பின்பு தமிழர்கள் குடியேறி இந்துநாடு, கசமார்நாடு, கங்கைநாடு, பனிமலைநாடு, (இமயம்) யூதர்நாடு (பூட்டான்) எனப்பிரிந்து அரசாட்சி நடத்தியதாகப் பழைய வரலாறுகள் கூறுகின்றன. இந்நாடுகளை ஒளியர், சேர, சோழ பாண்டியர்கள் ஆண்டு வந்தனர். பாண்டியர்கள் தென்னாடுகளில் பாண்டிய நாடு, குமரிநாடு, பெருவளநாடு, ஒளிநாடு முதலான நாடுகளை ஆட்சி புரிந்தனர் எனக் கூறப்படுகிறது.

மனிதனின் வரலாறு

இந்து மாக்கடலில் மூழ்கியிருக்கும் நாவலந்தீவின் ஒரு பகுதியாகிய தமிழகத்தில் தான்(குமரிக்கண்டம்) மனிதன் முதன் முதலில் தோன்றினான் என்று ஹெக்கல் என்ற சரித்திரப் பேராசிரியர் எழுதியுள்ளார். மனிதர்கள் தோன்றி உலகெங்கும் பரவினார்கள் என்று குமரிக்கண்ட வரலாறு கூறுகின்றது. அதனால்தான் கல் தோன்றி மண் தோன்றாக் காலத்தே முன் தோன்றியவர்கள் நம் தமிழர்கள் என்று கூறப்படுகிறது.

நாவலந்தீவு, இலவந்தீவு, அன்றில்தீவு, சூசைத்தீவு, தெங்கத்தீவு, தாமரைத்தீவு பல ஆயிரக்கணக்கான ஆண்டுகளுக்கு முன் ஆறு கண்டங்களாகப் பிரிக்கப்பட்டிருந்தன. பழம் பாண்டிய நாட்டோடு கூடியதே நாவலந்தீவு. பழம் பாண்டிய நாட்டை ஆயிரக் கணக்கான வருடங்கள் பல பாண்டியர்கள் வழிவழியாக ஆட்சிபுரிந்தார்கள் என்று வரலாறு கூறுகின்றது.

தென்னிந்தியாவின் தென் பகுதியில் ஒரு பெரிய நிலப்பகுதி இருந்ததென்றும், அதுவும் இப்போதுள்ள தென்னிந்தியாவும் சேர்ந்ததே பழைய தமிழகம் அதாவது குமார்க்கண்டம் என்றும், அங்கிருந்தே நாகரிகம் பரவியது என்றும், உலகத்திலேயே என்றும் கடல் கோட்படாத நிலையான பகுதி, தற்சமயம் உள்ள நிலப்பகுதி, மிகப் பழையமையான நிலமாகும் என்று சரித்திரப் பேராசிரியர்கள் குறிப்பிடுகிறார்கள். சுமார் 20 ஆயிரம் ஆண்டுகள் முன்னிருந்து வளர்ந்தது தமிழர்கள், திராவிடர்கள் நாகரிகம் என்றும் அதுவே உலகம் முழுவதும் பரவியது என்றும் டாக்டர் பும் என்ற அறிஞர் ஆதிகால மனிதனின் தொன்மையைப் பற்றிக் குறிப்பிடுகிறார் . குமார்க்கண்ட நாகரிகம் கி.மு. 20,000 முதல் கி.மு. 50,000 வரை என்று ஸ்காட் எலியட் கூறியுள்ளார்.

குமார்க்கண்டம் இன்றைய தமிழ்ப்பகுதி தவிர மற்ற பகுதிகள் கடலுக்குட்பட்ட அதற்கேற்றவாறு மக்கள் நான்கு திசைகளிலும் பிரிந்து சென்று, பல்வேறு நாட்டினராய், மொழியினராய் வாழ்ந்து பல நூற்றாண்டுகள் கடந்து எகிப்து, சைப்ரஸ், கிரீக், கிரேக்கம், இத்தாலி, ஸ்காண்டிநேவியாவரை சென்று ஆரியராக மாறி பாரசீகம் வழியாக இந்தியா வந்தனர். தமிழர் நாகரிகம் 20,000 வருடங்கள் வளர்ச்சியுடையதாகவும், அதுவே உலகம் முழுவதும் பரவியதாகவும், ஐரோப்பிய, சுமேரிய, இந்தோனேஷியா போன்ற மொழிகளிலும் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன. பலமொழிகளைவிட மற்ற திராவிட மொழிகளைவிட பழமையான இலக்கண, இலக்கியங்களையும், அதிகமான சொற்பொருட்களையும் பெற்றிருப்பதால் திராவிட மொழிகளுள் முன்மையான மொழி தமிழ் மொழியாகும்.

பொதியமலையில் வாழ்ந்த அகத்தியர்

தமிழ்மொழிக்கு இலக்கணம் வகுத்தவர். இவர் 16,000 ஆண்டுகட்கு முன் தோன்றியவர் என்று அகத்தியர் வரலாறு என்ற நூல் கூறுகின்றது. அன்றைய தமிழ் உரையாசிரியர்கள் இவர் படைத்த இலக்கணங்களிலிருந்து சூத்திரங்களைப் பயன்படுத்தி யிருக்கிறார்கள்.

முதல் சங்கம்

குமார்க்கண்டம் பழந்தமிழகமாக பழங்காலத்தில் இருந்தது. அந்தச் சமயத்தில் தமிழை முதற்சங்கம், இடைச்சங்கம், கடைச்சங்கம் என அமைத்து வளர்த்தனர். முதற் சங்கம் தென் மதுரையில் சுமார் கி.மு. 16,000 ஆண்டுகளுக்கு முன் குமார்க்கண்டத்தில் காய்சின இளவழுதியால் உண்டாக்கப்பட்டு, அச்சங்கம் 549 சங்க உறுப்பினர்களுடன் 4449 புலவர்களைக் கொண்டு 4440 ஆண்டுகள் நடந்ததாகவும், பரிபாடல், முதுநாரை, முதுகு குரு, களரியாவிரை முதலான நூல்கள் இயற்றப்பட்டதாகவும், அகத்தியம் என்ற இலக்கண நூல் உருவாக்கப்பட்டதாகவும் வரலாறுகள் கூறுகின்றன. ஆனால் கி.மு. 9504 இல் ஏற்பட்ட கடல்கோளினால் முதல் சங்க நூல்கள் பல அழிய நேரிட்டது. தமிழ் நூல்கள் கிடைக்கவில்லை. சில சுவடிகள் மட்டுமே கிடைத்தன என்பர்.

இடைச்சங்க காலம்

இடைச் சங்கம், கபாடபுரத்தில் வெண்டோர் செழியனால் சுமார் கி.மு. 6000 ஆண்டுகளுக்கு முன் உருவாக்கப்பட்டு கிட்டத்தட்ட 3700 ஆண்டுகள் நடைபெற்றதாகவும், 50 பேர்கள் சங்க உறுப்பினர்களாக இருந்ததாகவும், 3700 புலவர்கள் இருந்ததாகவும், பல நூல்கள் படைத்ததாகவும் வரலாற்றுக் குறிப்புகள் சொல்கின்றன. பெருங்கனி, பெருங்குரு, வெண்டாளி, வியாழமாலை, மரபு புராணம், யூதபுராணம், தொல்காப்பிய இலக்கண நூல்கள்

இந்து மாக்கடலில் முழுகியிருக்கும் நாவலந்தீவின் ஒரு பகுதியாகிய தமிழகத்தில் தான்(குமார்க்கண்டம்) மனிதன் முதன் முதலில் தோன்றினான் என்று 'ஹெக்கல்' என்ற சரித்திரப் பேராசிரியர் எழுதியுள்ளார்.

இயற்றப்பட்டன. கடல் கொந்தளிப்பாலும், கடல் கோளினாலும் பல நூல்கள் அழிந்துபட்டன என அறியப்படுகிறது.

வட்டெழுத்துகளே இவ்விடைச் சங்க காலத்தில பயன்பாட்டில் இருந்திருக்கிறது. தொல்காப்பியர் இக்கால கட்டத்தில் தான் தோன்றியிருக்கிறார். ஐந்திரம் என்னும் இலக்கணத் தமிழ் நூல் அன்றைய தமிழ்ச் சங்கத்தில் இந்திரன் என்பவரால் படைக்கப் பட்டிருக்கிறது. தொல்காப்பியம் இதனை அடிப்படையாகக் கொண்டுதான் படைத்திருக்கிறார். அக்கால கட்டத்தில் தமிழ் மொழிக்கு 51 வட்டெழுத்துகள்தான் இருந்தன. பின்பு 31 ஆகியது. அதன்பின் வட்டெழுத்து சதுர எழுத்தாயிற்று. இதனை அடிப்படையாகக் கொண்டுதான் தொல்காப்பியம் உருவாகியிருக்கிறது என்பது போன்ற செய்திகள் அகத்தியர் வரலாற்றில் காணக்கிடைக்கின்றது. வடமொழி நூல்கள் மற்றும் பல இந்திய மொழிகள் அதற்குப் பின்னால்தான் தோன்றின என்றும் எழுதியுள்ளார்கள்.

சில பேராசிரியர்களும் தொல்காப்பியம் இயற்றப்பட்ட காலம் கி.மு. 6000 என்று சிலரும், கி.மு. 350 என்று குறிப்பிடுகிறார்கள். ஆனால் ஆங்கிலம் கி.பி. 500 என்றும், உருசிய மொழி கி.பி. 1100 என்றும், ஜெருமானிய மொழி கி.பி. 600 என்றும் தெரிவிக்கிறார்கள். ஆனால் பேச்சுத் தமிழ்மொழி கி.மு. 50,000 ஆண்டுகளுக்கு முன்பாகவே பேச்சுவழக்கில் இருந்தது என்றும் பல ஆயிரம் ஆண்டுகளுக்குப்பின் கடல்கோளினால் சிதறி உலகில் பல நாடுகளுக்குச் சென்றவர்கள் பல மொழியினராகவும், பல இனத்தவராகவும் வாழும் நிலை உருவாகியதாகச் சரித்திரப் பேராசிரியர்கள் எழுதியுள்ளார்கள். உலகில் உள்ள அனைத்து மொழிகளுக்கும் அடிப்படை மொழி தமிழ்மொழியே என்று சரித்திரப் பேராசிரியர்கள் ஆதாரத்தோடு குறிப்பிடுகிறார்கள்.

கடைச்சங்கம்

முடத்திருமாறன் என்பவர் தற்சமயம் மதுரை என விளங்கும் நகரில் கடைச் சங்கத்தைச் தோற்றுவித்தார். இச்சங்கத்தில் 49 பேர் சங்க

உறுப்பினர்களாக இருந்திருக்கின்றார்கள். 449 புலவர்கள் இடம் பெற்றிருந்திருக்கிறார்கள். இச்சங்கம் சுமார் 1850 ஆண்டுகள் நடைபெற்றது என்ற தகவல்கள் கிடைக்கின்றன.

நெடுந்தொகை, குறுந்தொகை, நற்றிணை, புறநானூறு, ஐங்குறுநூறு, பதிற்றுப் பத்து, நூற்றைம்பதுகலி, பரிபாடல், கூத்து வரி, சிற்றிசை, பேரிசை முதலான நூல்கள் தொல்காப்பியம் அகத்தியம் முதலான இலக்கண நூல்கள் இயற்றப்பட்டன. அதன்பின் கி.மு. 1000-1500 ஆண்டுகளில்தான் வடமொழி நூல்கள் எழுதப்பட்டன எனக் குறிப்பிடுகிறார்கள்.

ஆனால் பல நூல்கள் சங்கம் தோன்றுவதற்கு முன்பாகவே இருந்திருக்கின்றன. முத்து நூல் என்ற இலக்கண நூலும், மற்றும் பல இலக்கண நூல்கள் இருந்தன என்றும் அகத்தியம், தொல்காப்பியம் போன்ற நூல்கள் இவற்றையெல்லாம் பின்பற்றி எழுதப்பட்டன என்றும் பதிவுகள் கிடைக்கின்றன.

அன்றைய மனிதன் இன்றைய மனிதனைப்போல் வாழ்ந்தான் என்றும், மன்னர்களால் ஆட்சி செய்யப்பட்டு வாழ்ந்தான் என்றும் வரலாறுகள் தெளிவுறுத்துகின்றன. மேலும் வரலாறுகள் தமிழ்மொழி பேச்சுமொழியாக இருந்தது எனவும் குறிப்பிடுகின்றன. தொல்காப்பியனாரே தமிழ் மொழிக்கு இலக்கணம் வகுத்த புலவர்களுள் சிறந்தவர் என்பதையும் குறிப்பிட்டுள்ளார்கள். வேறு எந்த மொழியிலும் தொல்காப்பியத்திற்கு இணையான நூல் இல்லை எனவும் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது மிகவும் பெருமைக்குரியதாகும்.

முடிவுரை

தமிழினமே முதல் மனித இனம் முதல் பேச்சு மொழியும் தமிழ் மொழியே. தமிழ் மொழியே பழமையான மொழி என மேலை நாட்டுச் சரித்திரப் பேராசிரியர்களே ஒப்புக்கொண்டுள்ளனர். உலகம் முழுவதும் தமிழ் ஒரே பேச்சு மொழியாக இருந்ததாக கிருத்துவ வேத நூலான பைபிள் குறிப்பிட்டுள்ளது. தமிழ் மொழியிலிருந்துதான் உலகில் பல மொழிகள் தோன்றின என்று பல பேராசிரியர்கள் ஒப்புக்கொண்டுள்ளனர்.

புலவர்களின் பார்வையில் சங்க கால போர்கள்

சொக்கன்,
சிட்னி - ஆஸ்திரேலியா

அறிமுகம்

போர் என்பது ஒரு நாட்டின் அழிவு ஒரு இனத்தின் அழிவு. போரினால், பெற்றோர்கள் தங்களின் வாரிசுகளையும், குழந்தைகள் தங்களின் பெற்றோர்களை இழப்பதே உச்சகட்ட கொடுமை. அதனால் தான், இன்று உலகமெங்கும் உள்ள மக்கள் அமைதியை விரும்புகிறார்கள். ஆனால் இவையனைத்தும் தெரிந்தும் கூட உலகின் சில மூலைகளில் இன்றும் போர்கள் நடந்து கொண்டதான் இருக்கின்றன. இருபதாம் நூற்றாண்டின் ஆரம்பத்தில் இரண்பாம் உலகப்போர் நடந்தது, (1) இதில் மிகவும் சக்தி வாய்ந்த, ஒரு நகரத்தையே அழிக்கக்கூடிய அணுகுண்டுகள் பயன்படுத்தப்பட்டன. இது மட்டுமல்லாமல் கனரகப் பீரங்கிகள், இயந்திரத் துப்பாக்கிகள், நீர்மூழ்கிகள், வான்வழிப் போர்முறைகள் போன்றவைகளும் பயன்படுத்தப்பட்டன. ஆனால் விஞ்ஞானமும், தொழில்நுட்பமும் வளர்ச்சி அடையாத கால காட்டமான சங்க காலத்தில் நம் தமிழ் மன்னர்கள், போர்கள் பல புரிந்து, பல நாடுகளையும் கைப்பற்றியுள்ளனர். (2). சங்க காலத்தில் வாழ்ந்த புலவர்கள் மன்னனின் போர்த்திறத்தையும், போரில் வெற்றிப்பெற்றதையும் பாடியிருக்கின்றனர். சில புலவர்கள் போரினால் ஏற்பட்ட கொடுமைகளை பாடியிருக்கின்றனர். இன்னும் சிலரோ, மன்னர்கள் பகையின்றி ஒற்றுமையுடன் வாழ பாடுபட்டிருக்கிறார்கள். சங்ககாலத்தில் நடந்த போர்களை பற்றி புலவர்கள் பாடிய சில பாடல்களைப் பற்றியும், போரை விரும்பாத சில புலவர்களை பற்றியும்

விரிவாக அலசி ஆராய்வதே இக்கட்டுரையின் நோக்கமாகும்.

சங்க கால அரசர்கள்

சங்க கால தமிழகத்தை, சேரர், சோழர் பாண்டியர் என்ற மூன்று பேரரசர்கள் ஆண்டனர் (3). இம்மூவரும் மண்ணாசையினாலும், தங்களுள் யார் வலிமை மிக்கவர் என்பதை காட்டுவதற்காகவும் அடிக்கடி போர் புரிந்தனர். மன்னர்கள் தங்களுக்கு என்று ஒரு அடையாளச் சின்னமாக ஒரு கொடியை வைத்திருந்தனர். சோழர்கள் புலிக்கொடியையும், பாண்டியர்கள் மீன் கொடியையும், சேரர்கள் வில்கொடியையும் வைத்திருந்தனர். சங்க கால மன்னர்கள் தங்கள் நாட்டை பகைவர்கள் கைப்பற்றாமல் இருக்க கோட்டையை எழுப்பியும் அந்த கோட்டையை சுற்றி அகழிகளையும் அமைத்தனர். அந்த கோட்டையின் வாயிலில் தங்களின் கொடியை பறக்க விட்டிருந்தனர்.

குறுநில மன்னர்களும் தாங்களுக்கென ஒரு கொடியை வைத்திருந்தனர். இவர்கள் தாங்கள் சார்ந்த பேரரசுகளுக்கு கப்பம் கட்டி ஆட்சி புரிந்தனர். இந்த பேரரசுகளின் போர்களின் போது, குறுநில மன்னர்களும் தாங்கள் சார்ந்த பேரரசுகளுக்கு ஆதரவாக போர் புரிந்தனர் (4)

அறவழிப்போரை குறிக்கும் பாடல்

சங்க காலத்தில் தமிழ் மன்னர்களின் போர்முறைகள் அறப்போர் முறை ஆகும். அதாவது, அவர்களின் போர்களில் வஞ்சகம், சூழ்ச்சி என்று எதுவும் இல்லாமல் நேர்மையானதாக இருந்துள்ளது. காலையில் சூரிய உதயத்தின் போது முரசறைந்து போர் தொடங்கி, மாலையில் சூரியன் அஸ்தமிக்கும் போது முரசறைந்து போர் நிறுத்தப்படும். முழு இரவு ஓய்வுக்கு பிறகு மறு நாள் மீண்டும் போர் தொடங்கும். இன்று போய் போர்க்கு நாளை வா என்று இராவணனை அனுப்பிய இராமனின்(5) உள்ளம் தமிழரின் போர்ப் பண்பாட்டில் கடைப் பிடிக்கப்பட்டது. மேலும் போரில் தோல்விகண்டு ஓடும் பகைவனின் மேல் ஈட்டிகளையும், வேல்களையும் செலுத்தாத அறநெறி இருந்தது. போரில் காயமடைந்தவன் பகைவனே ஆனாலும் அவனிடம் இரக்கம் காட்டும் பண்பு இருந்தது.

குடுமி என்ற இயற்பெயரை கொண்ட பல்யாகசாலை முதுகுடுமிப் பெருவழுதி என்னும் பாண்டிய மன்னன், தான் போருக்கு போகும்போது முதலில் போரில் பங்குகொள்ளாதாவர்களை, விலகச் செய்த பின்புதான் அறப்போர் செய்யத் துவங்குவான். நெட்டிமையார் எனும் புலவர், புறநானூற்றில் ஒன்பதாவது பாடலாக இந்த மன்னனை பற்றி இவ்வாறு பாடியிருக்கிறார்.

“ஆவும், ஆனியற் பார்ப்பன மாக்களும்
பெண்டிரும், பினியுடை யீரும் பேணித்
தென்புலம் வாழ்நர்க்கு அருங்கடன் இறுக்கும்

பொன்போற் புதல்வர்ப் பெறாஅ தீரும்
எம்அம்பு கடிவிதும் நுன்அரண் சேர்மின் என
அறத்துஆறு நுவலும் பூக்கை, மறத்தின்
கொல்களிற்று மீமிசைக் கொடிவிசும்பு நிழற்றும்
எங்கோ, வாழிய குடுமி!”

- புறநானூறு : 09

அதாவது, பசுக்களும், பசுவை போன்ற குணமுடைய அந்தணர்களும், பெண்களும், நோயுற்றவர்களும், பிதிர்க்கடன் ஆற்ற ஆண்குழந்தை இல்லாதவர்களும் கேளுங்கள், என்னுடைய அம்புகள் விரைவாக பாய உள்ளன. அதனால் பாதுகாப்பான இடத்துக்கு போய்விடுங்கள் என்று அறிவுறுத்திப் போர் புரியும் அறநெறியாளனாம் எம்முடைய வேந்தனாகிய குடுமி என்று பொருள் படுகிறது இப்பாடல்.

போரின் அழிவை குறிக்கும் பாடல்

இப்படி புகழ்ந்து பாடிய இதே புலவர், இந்த மன்னன் சிற்றூர்களின் மேல் பெரும்படை கொண்டு தாக்கியதானால் ஏற்பட்ட பேரழிவுகளைப் பார்த்து மனம் வருந்தி புறநானூற்றில் பதினனைந்தாவது பாடலாக பாடியுள்ளார்.

“கடுந்தேர் குழித்த னெள்ளல் ஆங்கண்,
வெள்வாய்க் கழுதைப் புல்லினம் பூட்டிப்
பாழ்செய்தனை அவர் நளந்தலை நல்லெயில்,
புள்ளினமிமிழும் புகழ்சால் விளைவயல்,
வெள்ளுளைக் கலிமான் கவிஞளம் புகளத்
தேர் வழங்கினை நின்தெவ்வர் தேளத்துத்
துளங்கியலாற் பணையெருத்திற்
பாவடியாற் செறல் நோக்கின்
ஒளிறு மருப்பின் களிறு அவர
காப்புடைய கயம் படியினை”

- புறநானூறு : 15

பெருமானே ! பகைவருடைய நல்ல கோட்டைகள் சூழ்ந்த அகன்ற தெருக்களை கழுதை ஏர் பூட்டி உழுது பாழ் செய்தாய். நெய்ப்பயிர்கள்

காலையில் சூரிய உதயத்தின் போது முரசறைந்து போர் தொடங்கி,

மாலையில் சூரியன் அஸ்தமிக்கும் போது முரசறைந்து போர் நிறுத்தப்படும்.

முழு இரவு ஓய்வுக்கு பிறகு மறு நாள் மீண்டும் போர் தொடங்கும்.

விளைந்துள்ள வயல்களில் தேர்களைச் செலுத்தி அழித்தாய். அவர்களின் காவல் மிகுந்த நீர்த்துறைகளில் உனது யானைகளை நீராட்டி அழித்தாய் என்று அம்மன்னன் சிற்றூர்களில் போர் நிகழ்த்திய கொடுஞ்செயல்கள் குறித்து வருந்திக் கூறினார்.

போரின் வெற்றியை குறிக்கும் பாடல்

சோழ நாட்டை ஆண்ட சோழன் குராப்பள்ளித் துஞ்சிய கிள்ளி வளவன் எனும் நீண்ட பெயருடைய கிள்ளி வளவன் முதலில் கொங்கு நாட்டை வெற்றி கொண்டான். பிறகு சேரர்கள் ஆண்டு வந்த குட நாட்டை தாக்கி வெற்றி கொண்டான். கோவூர் கிழார் என்னும் புலவர், இந்த போர்க்களத்தை நேரில் கண்டு, இம்மன்னனை புகழ்ந்து பாடி பரிசுகளைப் பெற்றார். இந்த பாடல் புறநானூற்றில் முன்னூற்றி எழுபத்தி மூன்றாவது பாடலாக உள்ளது.

“உருமிசை முழக்கென முரசம் இசைப்பச்
செருநவில் வேழம் கொண்மூ ஆகத்
தேர்மா அழிதுளி தலைஇ நாம்உறக்
கணைக்காற் றெடுத்த கண்ணகன் பாசறை
இழிதரு குருதியோடு ஏந்திய ஓள்வாள்
பிழிவது போலப் பிட்டைஊறு உவப்ப
மைந்தர் ஆடிய மயங்குபெருந் தானைக்
கொங்கு புறம் பெற்ற கொற்ற வேந்தே !

.....
.....”

-புறநானூறு : 373

அதாவது உன்னுடைய இடமகன்ற பாசறையில், இடியின் ஓசையை போல் முரசு ஒலித்தது. போரில் பயிற்சி பெற்ற யானைகள் மேகங்கள் போல் காட்சி அளித்தன. தேர், குதிரைகள் அழிந்ததால் அவற்றிலிற்றிந்து சிதைந்த தூள்கள் மழைத்துளிகள் போல் விழுந்தன. போர்க்களத்தில் எய்யப்பட்ட அச்சம்தரும் அம்புகள் காற்றுப் போல் பறந்தன. சொறியும் குருதியோடு கையிலேந்திய ஒளிபொருந்திய வாள்களால் உடலைப் பிழிந்து எடுப்பதற்கு பிளந்ததுபோல் பகைவரைப் பிளந்ததால் உன் படைவீரர்கள் மகிழ்ந்தனர். போர் செய்வதை விரும்பி திரண்ட பெரும்படையால் கொங்கு நாட்டவரைப் புறமுதுகு காட்டி ஓடச் செய்த

வெற்றியையுடைய வேந்தனே ! என்று கிள்ளி வளவனை போர்க்களத்தில் கண்டு அவனைப் பற்றி இப்பாடலை பாடி, பரிசில்களை பெற்றார்.

மன்னர்கள் பகையின்றி ஒற்றுமையுடன் வாழ பாடுபட்ட புலவர்கள்

சோழ அரசர்களான நலங்கிள்ளிக்கும் நெடுங்கிள்ளிக்கும் இடையே போர் மூண்டது. சோழர் குலத்தில் தோன்றிய நீங்கள் இருவரும் போரிட்டு, யாற் தோற்றாலும், அது சோழ குலத்துக்கு தோல்வியே ஆகும் என்று அவர்களுக்கு சோவூர் கிழார் எடுத்துரைத்த பாடல் தான் இந்த பாடல்.

“இரும்பனை வெண்தோடு மலைந்தோன் அல்லன்
கருஞ்சினை வேம்பின் தெரியலோன் அல்லன்
நிள்ள கண்ணியும் ஆர்மிடைந் தன்றே

.....
.....”

இங்கு போர் செய்பவர்களில் யாரும் பனந்தோட்டால் ஆன மாலையை (சேரர்களுக்கான மாலை) யாரும் அணிய வில்லை. கரிய வேப்பம்பூ மாலையை (பாண்டியர் களுக்கான மாலை) யாரும் அணியவில்லை. உன்னுடைய மாலை அத்திப்பூவால் தொடுக்கப்பட்டது. உன்னோடு போர் புரிபவனின் மாலையும் அத்திப்பூவால் தொடுக்கப்பட்டது தான். உங்கள் இருவரில் ஒருவர் தோற்றாலும் தோற்பது சோழனின் குடி தான். இப்போரில் நீங்கள் வெற்றி பெறுவது என்பது முடியாத காரியம். ஆதலால் உங்கள் செயல் உங்கள் குடிப்பெருமைக்குத் தான் இழுக்கு. இந்தப் போரைப்பார்த்து மற்றவர்கள் ஏளனமாகச் சிரிப்பார்கள் என்று இந்த பாடலின் மூலம் சோவூர் கிழார் அறிவுரை வழங்கினார். இதனைக் கேட்ட நெடுங்கிள்ளி, நலங்கிள்ளிக்கு விட்டுக்கொடுத்தான் என்று தெரியவருகிறது.

தகடூர் மன்னன் அதியமான் அஞ்சி மீது தொண்டைநாட்டு மன்னன் தொண்டைமான் இளந்திரையன் போர் புரிவதற்காக படைகளை பேருக்கும் வேளையில் ஈடுபட்டிருந்தான். ஒற்றர்கள் மூலம் தெரிந்துக்கொண்ட அதியமான், இந்த போரை நிறுத்துவதற்காக அவ்வையாரை தூது அனுப்பினான். தன் படைபலத்தை

அவ்வையிடம் காட்டி, அதன் மூலம் அதியமானை எச்சரிக்க நினைத்து அவ்வையை தன் படைக்கலத்தை காட்டினான் தொண்டைமான். அவ்வைக்கு அவனுடைய கர்வம் புரிந்தது. அவனுடைய கர்வத்தை அடக்குவதற்காக வஞ்சப்புகழ்ச்சியில் ஒரு பாடலை பாடினார்.

“**இவ்வே பீலி அணிந்து மாலை கூட்டிக் கண்திரள் நோன்காழ் திருத்தி செய் அணிந்து கடியுடை வியன்நகர் அவ்வே, அவ்வே பகைவர் குத்திக் கொடுநுதி சிதைந்து கொல்துறைக் குற்றில் !**”

அதாவது, இங்கே ஆயுதங்கள் எல்லாம் பூவாலும் மயில் இரகாலும் அலங்கரிக்கப்பட்டு நெய் தடவி புதிதாக இருக்கிறது. ஆனால் அதியமானின் படைக்கலத்தில் இந்த மாதிரி எல்லாம் காட்சி இல்லை. அவன் ஆயுதங்கள் எல்லாம் பகைவர்களின் ரத்தம் தோய்ந்து அவர்கள் உடம்பிலிருந்த சதைகள் எல்லாம் ஆயுதங்களில் ஒட்டி கூர் மங்கி போய் கொல்லனிடத்தில் சரி செய்யவைக்கப்பட்டுள்ளன.

இப்படி அதியமானின் படைபலத்தையும் போர்களில் அவன் செய்த வீரத்தையும் வஞ்சப்புகழ்ச்சியின் மூலமாக தொண்டைமானுக்கு தெரிவித்தார் அவ்வையார். இந்த வஞ்சப்

புகழ்ச்சியை தெரிந்துக்கொண்ட தொண்டைமான், அதியமானுடன் போரிடும் எண்ணத்தை விட்டுவிட்டு, நட்பு பாராட்டினான்.

முடிவுரை :

சங்க காலத்தில், புலவர்கள் மன்னனை பாராட்டி பாடல்களை பாடி பரிசுகள் பெற்றிருந்தாலும், மன்னனுக்கே அறிவுரைகள் கூறும் அளவிற்கு அவர்கள் புகழ் உயர்ந்திருந்தது. மன்னர்களும் அவர்களின் அறிவுரைகளை கேட்டு, பல போர்களை தவிர்த்திருக்கின்றனர். இக்கட்டுரையில் அவ்வாறு இரண்டு உதாரணங்கள் சுட்டிக்காட்டப்பட்டுள்ளன. இன்று, அந்த மாதிரி புலவர்கள் இருந்து, நாட்டை ஆள்பவர்களும் அவர்களின் அறிவுரைகளை கேட்டு நடந்தால் இன்றைய உலகம் ஒரு அமைதிப் பூங்காவாக திகழும் என்பதில் சிறிதளவும் ஐயமில்லை.

சான்றுக் குறிப்புகள் :

1. இரண்டாம் உலக போர் - மருதன்
2. கம்பராமாயணம் - யுத்த காண்டம்

ஒழுக்கம் விழுப்பம் தரலான் ஒழுக்கம் உயிரினும் ஒம்பப் படும். - குறள் 131

பொருள் : ஒழுக்கம் எப்போதும் மேன்மையைத் தருவதால், அந்த ஒழுக்கமே உயிரினும் மேலானதாகப் போற்றப்படும்.

கணினித் தமிழ்

கலாநிதி சந்திரிகா சுப்ரமண்யன்
சிட்னி - ஆஸ்திரேலியா

மொழி நமது கலாச்சாரத்தின் அங்கமாகும். மொழிப் பிரச்சனைதான் இனப் பிரச்சனையின் கருப்பொருளானது என்பது இலங்கை சந்தித்திருக்கும் நிதர்சனம். எமது சந்ததியினரது வாழ்க்கை இன்று உலக மொழிகளில் இயங்க வேண்டியுள்ளது காலத்தின் கட்டாயம்.

ஆனால் வெளிநாடுகளில் மொழியைத் தமிழ் பள்ளிக் கூடங்கள் மட்டும் பேணி விடும் என்று அலட்சியமாக இருப்பது தவறு பிள்ளைகளின் பேச்சுத்தமிழும், தமிழ் வாசிப்பும் தொடர்ச்சியாக மொழிப் பேணலின் ஓர் அம்சமாக இருப்பது அவசியமாகும். ஆஸ்திரேலிய அரசு தாய் மொழி பராமரிப்புக்கு முக்கியத்துவம் வழங்குகிறது.

இதுவரை மொழி மட்டுமே, சமுதாயத் தொடர்பிற்கு ஒரு வழியாய் இருந்த நிலையில், கணினி வழித் தொடர்பு அனைத்துத் தடைகளையும் தகர்த்தது.

கணினி பெரிய அளவிலிருந்து சுருங்கி, மேசைக்கு எட்டியதும், அலுவலக பயன்பாடு களைத் தாண்டி தனி நபர் பயனுக்கும் தாவியது. அல்டஸ் (Aldus) பக்க அமைப்பு மென்பொருளும், விண்டோஸ் 3.1 செயலியும் சங்கேத மொழியால் (Coding) உள்ளீடு செய்யும் தேவையை குறைத்து எளிய ஆங்கிலத்தோடு கூடிய பார்வை சார்ந்த உள்ளீட்டு முறையை அறிமுகப்படுத்தியது.

எழுத்துருக்கள்

இந்த மாற்றங்கள் தமிழ் அச்சத்துறைக்கு பெரும் மாற்றத்தை அறிமுகப் படுத்தியது. அச்சத்துறையும் பெரிய அச்சக் கருவிகளை பயன்படுத்துவதை விட்டு சிறிய அச்சத் தேவைகளுக்கு மேசை அச்சகங்களை பயன் படுத்தத் தொடங்கின. பதிப்புத்துறை, அதைச் சார்ந்த மற்ற ஊடகங்களையும் மாற்றத் தொடங்கியது. விளம்பரம், தொலைகாட்சி, சினிமா போன்றவைகளும் கணினித் தமிழால் பயன் பெறத் தொடங்கின.

இலங்கையில் 1983 ஜூலைக் கலவரம் தமிழர்களுக்குத் தீங்காக அமைந்தாலும் கூட, உலகளாவிய ரீதியில் தமிழர்கள் பரந்து வாழும் சந்தர்ப்பத்தை ஏற்படுத்தியது என்றால் மிகை ஆகாது. தமிழர்களின் வாழ்வோடு இணைந்தது

கலையும் கலாச்சாரமும், தொடர்பியல் கலைக்கும் கலாச்சாரத்துக்கு மிக இன்றியமையாதது. இதனால் தமிழர்களின் உலகளாவியத் தொடர்பியல் தேவை அதிகரித்தது. அதற்கு கணினி அத்தியாவசியமாயிற்று.

மேசைக் கணினி மடிக் கணினி ஆனது. பின் அலைபேசியின் அவதாரங்கள், இ இணையத்தின் வரவு தமிழ் சமூகத்தின் உலக அளவிலான விரிவாக்கல், தமிழில் வலை மனைகளின் அறிமுகம் எனக் கணினி சார்ந்த தமிழின் வளர்ச்சி வேறு ஒரு பரிமாணத்தைக் தொட்டது.

இதனால் எழுத்துருக்கள் விதவிதமாக வரவேண்டிய தேவை உருவானது. 1980களில் முதலில் தோன்றிய மென்பொருள் ஆவணங்கள் எழுதும் ஆதமி (Adami) என்பதாகும். கனடாவை சேர்ந்த கலாநிதி ஸ்ரீநிவாசன் அவர்களுடைய முயற்சியால் இது உருவானது. டாஸ்(DOS) இயங்கு தளத்தில் இது பயன் படுத்தப்பட்டது. தொடர்ந்து பெங்களுர் வேர்ட் லோர்ட் நிறுவனம் டாஸ் இயக்க வேர்ட் (word) மென்பொருள் மூலம் பாரதி என்ற தமிழ் மென்பொருள் தொகுப்பினைக் கொண்டு வந்தது.

அதன் வழித்தோன்றலாக ஸ்ரீநிவாசன் வடிவமைத்த (ஆங்கிலம் + தமிழ் + விண்டோஸ் பெயர் இணைத்து) ஆதவிண் வந்தது. தொடர்ந்து பாரதி வந்தது. ஆப்பிள் கணினிகள் பிரபலமாகத் தொடங்கிய கால கட்டத்தில் அல்டஸ் பக்க அமைப்புக்கு ஏற்றபடி பேராசிரியர் ஜியார்ஜ் ஹார்ட் அவர்கள் ஆப்பிள் கணினியில் தமிழ் எழுத்துருக்களை அறிமுகப்படுத்தினார். யூனிக்ஸில் தமிழுருக்கள் கலாநிதி பால சுவாமிநாதன் மற்றும் கலாநிதி ஞானசேகர் சகோதரர்களால் அறிமுகப்படுத்தப்பட்டன. கனடாவில் கலாநிதி விஜயகுமார் ராகங்களின் பெயரில் பல எழுத்துருக்களை அறிமுகப் படுத்தினார். கலாநிதி குப்புசாமி அவர்கள் உருவாக்கிய எழுத்துருக்களும், கலாநிதி கல்யாணசுந்தரம் உருவாக்கிய மயிலை மற்றும்

பாமினி போன்றவையும் பரவலாக பயன்படுத்தப்பட்டன.

தினமலர் ஆசிரியர் இரா. கிருஷ்ணமூர்த்தி தன் சொந்த முயற்சியில், புனே மொடூலர் நிறுவனத்தின் துணையுடன் பல எழுத்து வகைகளை உருவாக்கி, பத்திரிக்கை யாக்கத்திற்குப் பயன்படுத்தினார்.

தமிழ் பத்திரிகை நிறுவனங்கள் வெவ்வேறு தமிழ் எழுத்துருக்களை பயன் படுத்தின. இதில் ஒரு சிக்கல் எழுந்தது. பாமினியில் எழுதப்பட்ட ஓர் ஆவணத்தை மற்றவர் அவரது கணினியில் பாமினி எழுத்துரு இருந்தால் மட்டுமே படிக்க முடியும். பொதுவான ஒரு தர நிர்ணயம் எழுத்துருக்களை நெறிப்படுத்துவதற்காக இருக்கவில்லை. ஓர் ஆவணத்தை தரவிறக்கம் செய்தால் எழுத்துருக்கள் வித்தியாசப்பட்டன. மின்னஞ்சல் அனுப்புவதில் இந்த வித்தியாசம் குழப்பங்களை உண்டு பண்ணியது. அனுப்புனர், பெறுநர் இருவருமே ஒரே எழுத்துருவை தங்கள் கணினியில் வைத்திருக்கா விட்டால் மின்னஞ்சலைப் படிக்க முடியாது.

1990 களில் இந்த சிக்கலை நீக்கி மதுரை என்ற மென்பொருளை கலாநிதி பால சுவாமிநாதன் உருவாக்கி ஆங்கிலத் தட்டச்சி லிருக்கும் கோடுகள், புள்ளிகள் மற்றும் சில எழுத்துக்களின் உதவியால் உருவாக்கினார். AASCI முறையில் எந்த ஒரு எழுத்துருவையும் சாராமல் இந்த மென் பொருள் இயங்கியது சிறப்பாகும்.

மின்னஞ்சல்

மின்னஞ்சல் தொடர்பாடல் மிக முக்கியமாக கருதப்பட்ட காலகட்டத்தில் மலேசியா, சிங்கப்பூர் தமிழர்களின் முயற்சிகள் மிக முக்கியப் பங்கு வகிக்கின்றன. திரு. முத்து நெடுமாறன், முரசு நிறுவனத்தினிலிருந்து முரசு அஞ்சலைக் கொண்டு வந்தார். இதில் எழுத்துரு, சொல் திருத்தி மின்னஞ்சல் செயலி, விசைப்பலகை என்பனவும் வேறு சில சேவைகளும் உள்ளடக்கப்பட்டன.

தட்டச்சு அறிவு இல்லாமலேயே எழுத்துப் பெயர்ப்பு மூலம் கணினியில் தமிழில் எழுதுவது இலகுவானது. தமிழை எழுத, வாசிக்கத் தெரியாதவர்கள் கூட தமிழில் தட்டச்சு செய்யும் வாய்ப்பை இது உருவாக்கியது.

ஒற்றைக் குறியீட்டு அமைப்பு (Unicode)

மொழி ஆர்வலர்களும், கணினித்துறை விற்பன்னர்களும், சர்வதேசக் கணினி நிறுவனங்களும் பல மொழி புழங்கும் நாடுகளைச் சேர்ந்த பல்கலைக்கழகங்களும் இணைந்து ஒற்றைக் குறியீட்டு - Unicode consortium (<http://www.unicode.org/>) என்பதனை உருவாக்கினர். ஒற்றைக் குறியீட்டு அமைப்பு பொதுவான ஒரு தர நிர்ணயம் ஒன்றை அறிமுகப்படுத்தி உலக மொழிகள் அனைத்தையும் தரப்படுத்த முயற்சிகள் மேற்கொண்டது. அனைத்து மொழிகளுக்கும் இது பொருந்துவதனால் உலக அளவில் இது ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டது. இதை ஏற்றுக் கொள்ளும் முகமாகத் தமிழக அரசு நடத்திய தமிழ்நெட்99 ஆய்வு மாநாட்டில் ஒற்றைக் குறியீட்டுமுறை ஒருமனதாக ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டது.

தமிழ் கணினித்துறைக்கு பங்காற்றியுள்ளவர்கள்

தமிழ் கணினித்துறைக்கு பெரும் பங்காற்றியுள்ளவர்களில் கலாநிதி வா.செ. குழந்தைசாமி, கலாநிதி மு. ஆனந்தகிருஷ்ணன், பேராசிரியர்கள் நா. கோவிந்தசாமி, வி. கிருஷ்ணமூர்த்தி, பொன்னவைக்கோ, நா. தெய்வசுந்தரம், குப்புசாமி, மொழியியலாளர் எம். கணேசன் மற்றும் மென் பொருள் தயாரிப்பாளர்களான முத்தெழிலன், கல்யாண சுந்தரம், அன்பரசன், இளங்கோவன், செல்லப்பன், மனோஜ் அண்ணாத்துரை, ஆண்டோ பீட்டர் மற்றும் தமிழரல்லாதவர்களில் பேராசிரியர் ஹெரால்ட் ஷிப்மேன், சீன கணிப்பொறியாளர் ஜேம்ஸ் செங் ஆகியோரும் அடங்குவர். ஆஸ்திரேலியாவைச் சேர்ந்த பாலா பிள்ளை தமிழ் நெட் என்ற வலை அமைப்பினை

ஏற்படுத்தி, தமிழ் வளர்க்கும் முயற்சிகளுக்கான முன்னோடியாக இருக்கிறார்.

தமிழ் இணைய மாநாடுகள்

தமிழில் கணினி தொடர்பாக மொழி ஆர்வலர்களும் கணினித்துறை விற்பன்னர்களும் பெரு முயற்சி எடுத்துக் கொண்டுள்ளமை போற்றுதற்குரிய ஒரு விடயமாகும். இதற்காக நடத்தப்பட்ட மாநாடுகளில் முக்கியமானவை

- × 1994 இல் சென்னை அண்ணா பல்கலைக் கழகத்தில் நடந்த தமிழும் கணிப்பொறியும் கருத்தரங்கு.
- × 1997 மே மாதம் சிங்கப்பூர் தேசியப் பல்கலைக்கழகத்தில் தமிழ்க் கணினி மற்றும் இணைய மாநாடு தமிழ் நெட் 97 கணியன் மென்பொருள் புகழ் நா. கோவிந்தசாமியின் முயற்சியில் நடத்தப்பட்டது. இம்மாநாடு கணித் தமிழ் வளர்ச்சியிலும், தமிழ் வரலாற்றிலும் ஒரு புதிய திருப்புமுனையை உருவாக்கியது.
- × 1999 இல் சென்னையில் தமிழ்நெட் 99 இணையம் தொடர்பான சர்வதேச மாநாட்டை தமிழக அரசு நடத்தியது.

இவை தவிர இதுவரை 12 தமிழ் இணைய மாநாடுகள் நடந்திருக்கின்றன. 13வது தமிழ் இணைய மாநாடு இந்த ஆண்டு மலேசியாவில் நடக்கிறது.

இணையம்

முதல் தமிழ் வலைப்பக்கத்தை சிங்கப்பூர் தேசியப் பல்கலைக்கழகத்தைச் சேர்ந்த நா. கோவிந்தசாமி 1995 இல் வடிவமைத்தார். இணையம் வளர்ந்ததோடு தமிழ் செயலிகள், நாளிதழ்கள், நூல்கள், சஞ்சிகைகளின் மின் பதிப்புகள், வானொலிகள், மொழி வளர்க்கும் கருவிகள், தொலைக்காட்சிகள், சமூக மற்றும் தனி நபர் வலைமனைகள், தேடு பொறிகள், அகராதிகள், பதிவுகள், முகநூலில் தமிழ் போன்ற உபரி அம்சங்களும் வளர்ச்சியடைந்தன. உலகின் மிகப்பெரிய இணைய தேடல் இயந்திர இணையத்தளமான “கூகுள்” தேடு கருவியில்

தமிழிலே தட்டச்சிட வசதி வந்துள்ளது. இணையத்தில் தமிழ் பக்கங்களை தேடுவதற்கும் ஜிமெயிலில் தொடர்பு கொள்வதற்கும் இது பயன் தருகிறது. இன்னொரு தேடல் இயந்திர இணையத்தளமான “யாஹ்” வும் தமிழைக் தங்கள் வலைமனைக்களில் பயன்படுத்த வசதி செய்து கொடுத்து வருகின்றன.

அலைபேசிகள்

மடியில் இருந்த கணினி கைக்குத் தாவியது கணினியின் அம்சங்களுடன் கூடிய அலைபேசிகள் அதை சார்ந்து வந்த குளிகைக் கணினிகள் இணையம் தொடர்பான அனைத்து அம்சங்களுக்கும் ஈடு கொடுக்கத் தொடங்கின. இதற்கேற்றவாறு தமிழும் தன்னைத் தயார் செய்து கொள்ளவேண்டி இருந்தது. ஐஃபோன், ஐ பேட், அன்ரொய்ட் வருகையால் அவற்றின் இயங்குதளங்களுக்கு ஏற்றபடி செயலிகளையும் தேடுபொறி பக்கங்கள், எழுத்துருக்கள் இன்ன பிறவும் தமிழில் அமைய வேண்டியதாயிற்று. இதனால் தொழில் நுட்ப வளர்ச்சியின் ஓர் அங்கமாக தமிழ் வளர்ச்சியும் இணையத்துடன் இணைந்து கொண்டது.

இணையத் தமிழ் தகவல் தொடர்பில் தனி நபர்களுக்கிடையே மட்டும் நடக்கும் மின் அஞ்சல், அரட்டை போன்ற தனி நபர் நிலைப்பட்ட தொடர்புகள், அடுத்து, மின்னஞ்சல் குழுக்கள், செய்திக் குழுக்கள் போன்ற குழு நிலைப்பட்ட தொடர்புகள் மற்றும் பரவலாகத் தகவல் பெறுநர்களுக்காக நடத்தும் வலைமனைகள் மின் அஞ்சல், மின் இதழ்கள் போன்ற வெகு சன ஊடகங்கள் ஆகிய முக்கிய அம்சங்கள் இடம் பெற்றிப்பதனால் இணையத் தமிழ் நின்று நிலைக்கும் என்பது உறுதியாகும்.

ஆனாலும் தமிழ் ஆசிரியர்களும், தமிழ் அறிஞர்களும் தமிழில் முழுத்தொடர் பாடலையும் செய்யும் சூழ்நிலையில் இருப்பவர்களும் இன்னும் தமிழில் தட்டச்சுக்கு கணினியைப் பயன் படுத்தாதது கவலைக்குரியதாகிறது. இந்தக் குறைநிவர்த்தி செய்யப் படவேண்டும். ஏனென்றால்

எதிர் காலத்தில் அச்சில் வரும் ஆவணங்கள் EE கணினி சார்ந்த மின்னியல் ஆவணங்களினால் பிரதீயீடு செய்யப்படும் நாள் வெகு தூரத்தில் இல்லை.

சில பரிந்துரைகள் :

× தமிழர்கள் அனைவரும் தமிழில் எழுதவதற்குக் கணினியை பயன் படுத்தவேண்டும்.

× தமிழ் சார்ந்து பணி புரிபவர்கள் குறிப்பாக ஆசிரியர்கள், தமிழறிஞர்கள், பேச்சாளர்கள், பேராசிரியர்கள் அனைவரும் தமிழில் எழுதவதற்குக் கணினியை பயன் படுத்த வேண்டும்.

× உயர் கல்வியில் தமிழ் படிப்பவர்களுக்கு கணினி ஒரு கட்டாய பாடமாக்கப்பட வேண்டும்

× கணினியை பயன் படுத்தி தமிழில் எழுதவதற்கு தகுந்த பயிற்சி அளிக்க முகாம்கள் நடத்தப்பட வேண்டும்.

கட்டுரை ஆசிரியர்

கலாநிதி சந்திரிகா சுப்ரமண்யன் இதழியல் மற்றும் தொடர்பியல் துறையில் ஆய்வுப் பட்டம் பெற்றவர். சென்னை, மதுரை மற்றும் கொழும்பில் பல்கலைக்கழகங்களில் இதழியலும் தற்போது மேற்கு சிட்னி பல்கலைக்கழகத்தில் சட்டமும் பயில்விப்பவர். பத்திரிகையாளராக தினமலர், சென்னை வானொலி, தொலைக்காட்சியிலும் இலங்கை வீரகேசரியில் வார இதழ் ஆசிரியராகவும் பணிபுரிந்தார். இவர் பத்துக்கும் மேலான நூல்களை எழுதி இருக்கிறார். இவரது மக்கள் தொடர்பு சாதனமும் மகளிரும் என்ற நூலுக்கு தமிழக அரசின் சிறந்த நூல்களுக்கான விருதினைப் பெற்றுள்ளார். சிட்னி முருகனின் மீது இவர் எழுதிய பாடல்கள் இசைத் தட்டாக வெளிவந்துள்ளன. சிசி கணினித் துறையில் மைக்ரோசொஃப்ட் மென்பொருள் திறமையாளர் மற்றும் பயிற்சியாளர் அங்கீகாரம் பெற்றவர் தற்போது சிட்னியில் வழக்கறிஞராகப் பணிபுரிகிறார்.

செந்தமிழும் தமிழரின் செழுமிய விழுமியங்களும்

அன்றைய சிறப்பு இன்றைய தேவையுள்

பல் மருத்துவ கலாநிதி இளமுருகனார் பாரதி
சிட்னி - ஆஸ்திரேலியா

செந்தமிழ் மக்களே வாரீர் - எங்கள்
தெய்வத் தமிழ்மொழிச் சீரினைத் தேரீர்

அந்தமில் எம்மொழி மாதா - படும்
அல்லலைத் தீர்க்க அறிவு வராதா ?

என்று ஈழவளநாட்டின் பெரும் புலவரான
'நவாலியூர் சோமசுந்தரப் புலவர்' ('தங்கத்
தாத்தா')

அவர்கள் எம்மொழிக்கும் இல்லாத
தனிப்பெருஞ் சிறப்பியல்புகளுடன் தன்னேரில்லா
மொழியாக விளங்கிய செந்தமிழ் மெருகு குன்றிப்
பொலிவிழந்து வரும் நிலைகண்டு மனம் வருந்திப்
பாடினார். இலக்கியச் செழுமையும் இலக்கணச்
சிறப்பும் கொண்ட எமது தமிழ்மொழி மெருகு குன்றி
வருவது உண்மை அன்றோ? பிறமொழிக் கலப்பு
ஒரு புறம்? வியாபார நோக்கோடு கொடுத்தமிழ்
வளர்ப்போர் மறுபுறம்! திரையுலகால் ஏற்படும்
சிதைவு இன்னொருபுறம்! புலம்பெயர்ந்த தமிழர்
பலரிடம் தமிழைத் தம் பிள்ளைகளுக்குக்
கற்பிப்பதில் காணப்படும் உதாசீனம் வேறோர்
புறம்! கடந்த எழுபத்தைந்து ஆண்டுகளாகச் சொல்
மரபும் - சொற்றொடர் மரபும் - புணர்ச்சி முதலிய
தமிழின் இனிய ஒலிமரபும் - மறக்கப்பட்டும்
சிதைக்கப்பட்டும் வந்துள்ளன. மொழி அமைப்புத்
திறங்களைப் பெருமளவிலே திரிவடையச் செய்து
கொடுத்தமிழ் நடையில் எழுதுவோர் தொகை
அதிகரித்த வண்ணமே காணப்படுகின்றது. இந்த
நிலை தொடர்ந்து பல்லாண்டு காலம்
நிலைக்குமானால் செந்தமிழ் வழக்கும் அதன்
வளர்ச்சியில் மலர்ந்த பல்லாயிரக் கணக்கான

நவாலியூர் க. சோமசுந்தரப் புலவர்

இலக்கியச் செல்வங்களும் சமய நூல்களும்
தமிழர்களின் படிப்பாரின்றித் தேடுவாரற்ற
நிலைக்குத் தள்ளப்படும் என்பதில் ஐயம் ஏது?

'பழைமைப் புலமை சான்ற தொல்காப்பியம்
தமிழினை வீற்றிருக்கும் சிங்காசனம்! சிவம் வளர்க்கும்
தீருத் தொண்டர் யூரணம் திருமுடி! வளமான வாழ்விற்குத்
தளம் அமைக்கும் திருக்குறள் நீதி நிலைநாட்டும் செங்கோல்!
குண்டலகேசி அவளின் பொற்றோடு! மெய்ப்பொருள்
விளக்கும் சிவஞானபோதம் நெற்றித் திலகம்! புக்திச் சுவை
தரும்பு நாமினமாரிகளின் திருமுறைகள் பொன்
ஆரங்கள்! சிந்தாமணியும் கௌமணியும் தங்கப்
புகைகங்கள்! வளையாபதி கை வளையல்! இராமாயணம்
கணையாழி! மணிமேகலை இடையணி மேகலை!
சிலப்பதிகாரம் பாரசீ சிலம்பு! நாலடியார் வண்ண மிதியடி!
ஐந்திலக்கணங்களை விளக்கும் அரிய நூல்கள்
வித்தாரமணிகள்!

இவ்வண்ணம் இன்னும் எத்தனையோ அணிகள்
கூடிப் பொலிவுற்றவள் தமிழன்னை அன்றோ?
நவில்தொறும் நவில்தொறும் இன்பம் பயக்கும்
பழைமைச் செந்தமிழ் நூல்களெல்லாம்
வருங்காலத்தில் நூதன சாலையில் வைக்கப்படும்
காட்சிப் பொருள்களாக மட்டும் இருக்கப்
போகின்றனவோ அன்றிப் படிப்போர் தொகை
பன்மடங்காகப் பெருக மறுமலர்ச்சி தோன்றுமோ
என்பதற்குக் காலம்தான் பதில் பகரும்.

மொழித்திறம் உணர்ந்து இலக்கணக்
கட்டுக்கோப்போடு இலக்கியங்கள் சமைத்தனர்
சங்கப் புலவர்கள். அவர்களைத் தொடர்ந்து
தலையாய தமிழ் உரையாசிரியர்களான
இளம்பூரணர் பரிமேலழகர் நச்சினார்க்கினியர்
அடியார்க்கு நல்லார் ஆகியோருடன் வேறு
புலவர்கள் பலரும் செந்தமிழிற்குச் சிறப்புச்
செய்தனர். அளப்பரிய பங்களிப்பைச் செய்து
சைவத்திற்கும் தமிழிற்கும் ஒரு மறு மலர்ச்சியை
ஏற்படுத்திய நல்லைநகர் ஆறுமுக நாவலர்
சுவாமிநாத ஐயர் போன்றோரைத் தொடர்ந்து
மகாகவி பாரதியார் குமாரசாமிப் புலவர்
சின்னத்தம்பிப் புலவர் விபுலாநந்த அடிகளார்
தேசிகவிநாயகம்பிள்ளை சோமசுந்தரப் புலவர்
மறைமலை அடிகள் கதிரவேற்பிள்ளை கதிரேசச்
செட்டியார் சுவாமி ஞானப்பிரகாசர்
நவந்திரிசுருட்டணபாரதியார் போன்றோர் மேலும்
மெருகூட்டிச் செந்தமிழ் வழக்கைத் தொடர்ந்து
காப்பாற்றிவந்தனர். அண்மைக் காலத்தில்
வாழ்ந்த பெரியதம்பிப் புலவர் வித்துவான்
வேந்தனார், புலவர்மணி இளமுருகனார்,
பண்டிதமணி கணபதிப் பிள்ளை, புலவர்மணி
மயில்வாகனனார் ஆகியோரும் செந்தமிழ்
வளர்க்க அயராது உழைத்தனர். இவர்களைப்
போல் மேலைநாட்டிலிருந்து தமிழகம் வந்து
தமிழின் இனிமையை உணர்ந்து அதனைக்
கற்றுத்தேர்ந்த வீரமாமுனிவர் போப்பையர்

எல்லீசர் போன்றோரின் பங்களிப்புப்
போற்றுதற்குரியதே!. இவர்கள் மட்டும் அல்லாது
சோனகப் புலவர்களாகிய சவ்வாதுப் புலவர்,
உமறுப் புலவர், உசெயின் புலவர் போன்றோரும்
செந்தமிழ் வளர்ச்சிக்கு அளப்பரிய
தொண்டாற்றியவர்களாவர். இன்று பழம்பெரும்
அரிய தமிழ் நூல்களை ஐயந்திரபற ஆழமாகப்
படிப்போரும் அவற்றை இளைய சந்ததியினருக்கு
முறையாகப் பயிற்றுவிப்போரும்
எண்ணிக்கையில் மிகவும் குறைந்து
வருகிறார்கள்.

முச்சங்க அரியணையேறி முடிதொட்ட
மூவரசர்களும் அடிதொட்டுப் போற்ற இச்சையால்
அரசாண்ட செந்தமிழ் அன்னையின் அன்றைய
பூரித்துப் பொலிந்த நிலைக்கும் இன்றைய மங்கிய
மெலிந்த நிலைக்கும் என்னே இடைவெளி ! கவி
அரங்கம் ஒன்றிற்காக நான் இயற்றிய
கவிதையொன்றை நினைவுகூருகிறேன்.

**மகிழ்ச் சுணவகள் மும்மூன்றும்
மரபின் வனப்பு ஈர்நூன்றும்
மரறாக் குணங்கள் ஐயிரன்றும்
மன்னும் வன்றனும் ஐர்கூறும்
பழகு தமிழின் பெருள்கொள்ளப்
பயின்ற முணுணம் நூலிரன்றும்
பரிந ரணமாய்ச் செய்யுற்றீர்
பதிக்க முப்பகும் கொண்டிவங்கி
அழகுத் தமிழே பெருமையுடன்
அன்று வியர தோங்கிநின்று
ஆட்சி செய்த சிறப்பெல்லாம்
அருகி அருகிக் குன்றியதே!
இளமைக் கன்னித் தமிழினது
இற்றை நிலைக்கு என்செய்வோம்?
இடிந்த பெருவினை மீட்டிடநாம்
ஏற்ற மகுடங் சூட்டிவோம்!**

**முச்சங்க அரியணையேறி முடிதொட்ட மூவரசர்களும் அடிதொட்டுப் போற்ற
இச்சையால் அந்நாண்ட செந்தமிழ் அன்னையின் அன்றைய பூரித்துப் பொலிந்த
நிலைக்கும் இன்றைய மங்கிய மெலிந்த நிலைக்கும் என்னே இடைவெளி !**

மும்மூன்று சுவைகள் 9 -

பெருமிதம், அச்சம், இளிவரல், வியப்பு, உவகை, அவலம், ஈகை, நடுவுநிலை, வெகுளி.

ஈர்நான்கு வனப்புகள் 8 -

அம்மை, அழகு, தொன்மை, தோல், விருந்து, இயைபு, புலன், இழைபு.

ஐயிரண்டு குணங்கள் 10 -

செறிவு, தெளிவு, சமநிலை, இன்பம், ஒழுகிசை, உதாரம், உய்த்தலில், பொருண்மை, காந்தம், வலி, சமாத்ரி.

ஓர் நூறு வண்ணங்கள் 100 -

தூங்கிசை வண்ணம் முதலாம் வண்ணங்கள் தமிழுக்கு 100

நாலிரண்டு பொருள் கோள்கள் 8 -

ஆற்றுநீர், மொழிமாற்று, நிரனிறை, விற்பட்டு, தாப்பிசை, அளைமறி பாப்பு, கொண்டுக்கூட்டு, அடிமறிமாற்று.

முப்பது சீர்கள் 30 -

ஓரசைச் சீர் 2 ஈரசைச்சீர் - 4

மூவகைச் சீர் 8 நாலசைச் சீர் 16

(எல்லாமாக 30 சீர்கள்)

இத்தகைய தமிழின் சிறப்பெல்லாம் இன்று மங்கிவருகின்றதே!

கடந்த காலங்களில் அந்நியரின் ஆக்கிரமிப்புகளால் தமிழ்மொழியின் பயன்பாடு பெரிதும் பாதிக்கப்பட்டது. புலம் பெயர்ந்த தமிழர் பலரின் இனப்பற்றும் மொழிப்பற்றும் படிப்படியாகக் குன்றி வருவதனால் தமிழ்மொழி மறக்கப்பட்டு வருகின்றது. புலம்பெயர்ந்த நாடுகளில் தமிழைப் புறக்கணிப்போர் அதிகரிக் கின்றார்களே! முன்பெல்லாம் ஆங்கிலம் பயின்று வாழ்க்கை நிலையில் வசதி படைத்தோர் தமிழை உதாசீனப்படுத்தினர். இன்றோ புலம் பெயர்ந்தவர்களில் ஒருசாரார் தமிழைத் தம் பிள்ளைகளுக்குக் கற்பிக்காமைக்குப் பல காரணங்கள் கூறித் தம்மை நியாயப்படுத்தி வருகிறார்கள். தமிழ் படிப்பதால் அது சோறு போடுமா என்பது பெற்றோர் பலரின் முக்கிய வாதம். தமிழை மறப்போமானால் நாம் தமிழர் என்று கூறமுடியாது எமது தனித்துவம் படிப்படியாக

மறைந்துவிடுமன்றோ? இன்றைய தமிழ் மாணவர்கள் பொதுவிபங்களில் தாய் மொழியாகிய தமிழ்மொழியிற் பேசுவதற்கு வெட்கப்படுவதையும் பேசுவதைத் தவிர்த்து வருவதையும் நாம் அவதானிக்கக்கூடியதாக உள்ளது. அப்படித் தமிழிற் பேசுபவர்களும் அநேகமாக ஆங்கிலம் கலந்தே பேசுகிறார்கள். அது மட்டுமா? சங்கீதம் மற்றும் நடனம் கற்பிக்கும் ஆசிரியர்களிற் சிலர் பாடங்களை ஆங்கிலத்தில் எழுதிப் படிக்க வைக்கிறார்கள். புலம்பெயர்ந்து புகுந்த நாடுகளில் பிறந்து வளரும் பிள்ளைகள் (தமிழ்ப் பிள்ளைகளிடம் கூட) ஆங்கிலத்திற் சரளமாகப் பேசினால் மட்டும்தான் தமிழரும் பிறரும் தம்மை மதிப்பார்கள் என்ற போலிக் கௌரவத்தை வளர்த்துவருகிறார்கள். வேற்று மொழிகளைத் துணை மொழியாகப் பாடசாலைகளிற் படிக்கும் மாணவர் பலருக்குத் தமிழ் கசக்கிறது. என்னே தமிழின் நிலைமை! இந்த நிலை நிச்சயமாக மாறவேண்டும். மாற்றப்பட வேண்டும்.

அநேகமாகப் புலம் பெயர்ந்த எல்லா நாடுகளிலும் தமிழ்ப் பள்ளிகளை தமிழ் ஆர்வலர்களால்; நிறுவப்பட்டு நீர்வாகத் திறங்கொண்ட அதிபர்கள் - தகைமை சான்ற ஆசிரியர்கள்- மற்றும் சேவை மனங்கொண்ட உதவியாளர் - ஆகியோரின் தன்னலமற்ற பங்களிப்பின் தீர்மான நடாத்தப்பட்டு வருவது மிகவும் பாராட்டக்கூடிய விடயம். இவர்கள் எல்லோரும் வணக்கத்திற்கும் போற்று தலுக்கும் உரியவர்கள். ஆனால் எமது தமிழ்ச் சமூகத்தில் ஒரு சிறிய அளவு சத வீதத்தினர் மட்டுமே இந்த அளப்பரிய சேவையை ஆதரித்துத் தமது பிள்ளைகளைத் தமிழ் கற்பிக்க அனுப்புகிறார்கள். அதிலும் பலர் சில வருடங்களின்பின் பல காரணங்களைக் கூறி தமிழ்ப் பள்ளிகளிலிருந்து நிறுத்தி விடுகிறார்கள் இந்த நிலையும் மாறவேண்டும். 12ஆம் வகுப்பு வரை தொடர்ந்து தமிழைப் படித்தாற்றான் நல்லதொரு அத்திவாரம் மாணவர்களுக்குத் தமிழில் ஏற்படும் அன்றோ? இன்று உலகளாவிய செயற்பாடாகத் தமிழ்மொழியிலே பாண்டித்தியம் உள்ள தமிழறிஞர்களும் தமிழை ஆர்வமுடன் முறையாகக் கற்றுவரும் மாணவர்களும்தான் தமிழ்மொழியை இனிவரும் சந்ததியினருக்கு எடுத்துச்செல்ல முடியும். இதை அவர்கள்

தங்களின்மேல் தமிழன்னை சுமத்தியுள்ள பாரிய கடமை என்ற மனவறுதிகொண்டு தூரநோக்குடன்; செயலாற்றி வருதல் காலத்தின் அவசிய தேவையாகிறது. இவர்களாலேதான் தமிழ் மொழியில் மற்றைய பிள்ளைகளுடன் எங்கும் எப்பொழுதும் எந்தச் சந்தர்ப்பத்திலும் ஒருவித தயக்கமுமின்றிப் பேசமுடியும் என்ற தன்னம்பிக்கையை இனிவரும் சந்ததி யினருக்கு வளர்க்க முடியும். ஆங்கிலக் கலப்பின்றித் தமிழைப் பேசமுடியும் என்று நடைமுறையில் நாளாந்தம் செயலிற் செய்துகாட்டவும் முடியும். தான் தமிழன் என்று சொல்லும் ஒவ்வொருவராலும் தமிழன் என்ற தனித்துவம் பேணப்படவேண்டும் அன்றோ? குழந்தைப் பராயத்திலே பல மொழிகளையும் எதுவித சிரமமுமின்றிக் கற்க முடியும் என்பது விஞ்ஞான ஆராய்ச்சியின் முடிவல்லவா? தமிழ் அன்னையின் இன்னல்கள் பொய்யாகும் நாள் எமது வருங்கால சந்ததியினரின் கைகளில் அன்றோ தங்கி உள்ளது.

தமிழின் நிலைதான் தமிழன் போற்றிப் பேணிவந்த உயரிய விழுமியங்களுக்கும் ஏற்பட்டு வருகின்றதன்றோ?

“ஒழுக்கம் விழுப்பம் தரலான் - ஒழுக்கம் உயிரினும் ஓம்பப் படும்”

இது பொய்யாமொழிப் புலவரின் மெய்வாக்கு. இவ்வண்ணம் பண்டைக் காலம் தொட்டு இன்றுவரை ஒழுக்கத்தின் உயர்வைச் சமய ஞானிகளும் சான்றோர்களும் பல வழிகளில் அறிவுறுத்தி வந்துள்ளார்கள். மாக்களிடமிருந்து மனிதனை வேறுபடுத்தி உன்னத பண்பு உள்ளவர்களாகவும் நாகரிகத்தில் உயர்ந்தவர்களாகவும் அடையாளம் காட்டக் கைகொடுத்து வந்தவை மனிதர்களால் அதுவும் குறிப்பாகத் தமிழர்களால் உயிரினும் மேலாகப் பேணப்பட்டுவந்த விழுமியங்களேயாகும்.

தமிழரின் வரலாற்றிலேயே பொற்காலமென்று கருதப்படும் சங்க காலத்திலிருந்து படிப்படியாகப் புடமிடப்பட்டுத் தமிழரின் தனிப்பெரும் பண்பாகப் பரிணமித்து வந்தவை இந்த விழுமியங்களே! காலத்தால் அழியாவண்ணம் மெருகு குன்றாது பாதுகாக்கப்பட வேண்டிய இவ்விழுமியங்கள் இன்று சிறிதுசிறிதாக மங்கத் தொடங்கி விட்டன.

வேறுபட்ட பண்பாட்டுப் பின்னணி களைக் கொண்ட இனங்களுடனான தொடர்புகள் அதிகரிப்பதனாலும் - வளர்ச்சியுற்றுவரும் கட்டுப்பாடற்ற நவீன தொலைத்தொடர்பு வசதிகள் இலகுவிற கிடைப்பதனாலும் - தகவல் தொழில் நுட்ப ஊடகங்களின் தாக்கங்களாலும் இன்றைய தலைமுறையினரும் இளஞ்சந்ததியினரும் கலாசாரச் சீரழிவிற்கும் ஒழுக்கப் பிறழ்வுகளுக்கும் ஆளாகி வருவதை அவதானிக்கக் கூடியதாக வுள்ளது. புலம் பெயர்ந்த நாடுகளில் வசிக்கும் கட்டத்தில் காலத்திற்கேற்றவாறு தங்கள் பழக்க வழக்கங்களை மாற்றுவதில் எவ்வித பிழையும் இல்லையென்று புதுமை விரும்பும் இளைய தலைமுறையினர் வாதாடுவதையும் செயற்படுவதையும் காண்கிறோம். முற்போக்கான சிந்தனை களை செயற்படுத்துகிறோம் என்ற மனப் பாங்குடன் இளஞ்சமூகத்தினர் ஏதாவது வித்தியாசமானவற்றைப் புகுத்த வேண்டுமென்பதற்காகப் பாரம்பரியம்மிக்க அத்தியாவசியமான அடிப்படை விழுமியங் களை மாற்றவோ மறக்கவோ நினைப்பது அறிவீனமான செயல் என்பதைப் பெற்றோர் பக்குவமாக எடுத்துக் கூறி அவர்களுக்குப் புரியவைத்தல் அவசியமாகிறது.

சங்ககாலத் தமிழர்களின் வாழ்வு அறம் சார்ந்து அன்பு பொலிந்து இன்பம் நிறைந்த செம்மை வாழ்வாக அமைந்திருந்தது. புறத்திலே வீரச் சாதனைகள் படைத்து அகத்திலே இன்பங்கெழுமி மகிழ்ச்சியாக வாழ்ந்தனர்

முற்போக்கான சிந்தனைகளை செயற்படுத்துகிறோம் என்ற மனப் பாங்குடன் இளஞ்சமூகத்தினர் ஏதாவது வித்தியாசமானவற்றைப் புகுத்த வேண்டுமென்பதற்காகப் பாரம்பரியம்மிக்க அத்தியாவசியமான அடிப்படை விழுமியங்களை மாற்றவோ மறக்கவோ நினைப்பது அறிவீனமான செயல் என்பதைப் பெற்றோர் பக்குவமாக எடுத்துக் கூறி அவர்களுக்குப் புரியவைத்தல் அவசியமாகிறது.

என்பதற்குச் சங்க நூல்கள் சான்று பகர்கின்றன. நல்லதன் நலனும் தீயதன் தீமையும் உணர்ந்து அறத்தின் அடிப்படையில் வாழ்க்கைத் தளம் அமைத்து அன்பு நாண் ஒப்புரவு கண்ணோட்டம் வாய்மை சான்றாண்மை ஆகிய அருங்குணங்களை வளர்த்து வந்தனர். சுமார் இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்னே “யாதும் ஊரே யாவரும் கேளிர்” என்னும் உயரிய கோட்பாட்டிற்கேற்ப வாழ்ந்தனர். இன்பதுன்பங்களைச் சமமாகக் கருதிச் சான்றாண்மையில் வழுவாது பிறர் இயல்புகளை நன்கறிந்து ஒத்து ஒழுகி வாழ்ந்தனர். இழிந்தோரிடத்திற் கூடத் தோல்வியை ஏற்றல் - இன்னா செய்தோற்கும் இனியன செய்யும் பெற்றி - முகங்கோணாது இன்முகத்துடன் விருந்தோம்புதல் போன்ற பெரும் பண்புகள் நிறைந்த ஆண்கள் ஈகை இல்லோரை இகழாமை தனித்துண்ணாமை சுற்றத் தோரிடம் பகையீட்டாப் பண்பு தாழா ஊக்கம் மாழாப் பெட்பு ஆகிய அருங்குணங்கள் விஞ்ச வாழ்ந்தனர். மடவாரிடம் திடமாயமைந்த அச்சம் மடம் நாணம் பயிர்ப்பு இயல்பாய் அமைந்திருந்தன. இத்தகைய விழுமியங்களைப் பண்டைத் தமிழர் கண்ணெனப் போற்றி வாழ்ந்தனர்.

இன்றைக்குப் புலம்பெயர்ந்தோரிடம் மட்டுமல்லாது தமிழகத்திலும் தமிழ் ஈழத்திலும் பண்பாட்டுத் தரக்குறைவைப் பொதுவாகக் காணக்கூடியதாக உள்ளது. தவறான வழியில் இளைய தலைமுறை யினரின் நடத்தைப் பிறழ்வுகள் தீயபழக்க வழக்கங்கள் வாழ்க்கைக்கு உகந்த விழுமியங்களுக்கு மதிப்புக்கொடுக்காமை, சமூகத்திற்கு அஞ்சாது தன்னிச்சையாகத் தான்தோன்றித் தனமான நடைமுறை ஆகிய பலவித கலாசாரச் சீரழிவிற்கு மேல்நாட்டு நாகரிக மோகமும் பாலியல் வளர்க்கும் ஊடகங்களும் முக்கிய காரணங்கள் என்பது சான்றோர் கணிப்பு. தமது வருமானத்தை மட்டும் நோக்காகக் கொண்டு பிரசுரிக்கப்படும் சஞ்சிகைகள் புதினப் பத்திரிகைகள் முதலியவற்றில் பரபரப்புச் செய்திகளாக வன்முறை பலாத்காரம் பாலியல் உட்படப் பலவித கீழ்த்தர உணர்ச்சிகளைத் தூண்டும் செய்திகளுக்கே முக்கியத்துவம்

கொடுக்கின்ற பாங்கையே காண்கிறோம். திரைப் படங்களைப் பற்றிச் சொல்லவே தேவையில்லை. புலம்பெயர்ந்த நாடுகளில் வாழும் தமிழர்களின் பிள்ளைகளிடம் கழுவின் தாக்கத்தால் பொதுவாகப் பிடிவாதக் குணம் - எதிலும் பின்விளைவுகளைச் சிந்தியாது அவசர முடிவு எடுக்கும் அசாத்தியத் துணிவு - பிறரை எடுத்தெறிந்து பேசுவதோடு தமது எண்ணமும் செயலுமே சரியென வாதாடும் தன்மை - தன்னிச்சையுடன் செயற்படும் பாங்கு இப்படியான ஒவ்வாத குணங்களைக் காணக்கூடியதாக இருக்கிறது. மூத்தோர் பெற்றோர் மற்றும் ஆசிரியர்களைக் கனம் பண்ணும் விழுமிய பண்பு மங்கிவருகிறதே! பலவிதமான காட்சிகள் செய்திகள் படங்கள் முதலியவற்றை இணையத்தளம் மூலம் நான்கு சுவர்களுக்குள் இருந்தவண்ணம் பார்க்கும் குழந்தைகள் தங்கள் வயதிற்கு ஏற்ப நன்மைதரும் விடயங்களை மட்டுமே பார்த்துப் பயன்பெறுகிறார்களா என்பதைப் பெற்றோர் கண்காணிக்கத் தவறுகிறார்கள். சில குடும்பங்களில் தங்கள் பிள்ளைகளுக்கு எடுத்துக்காட்டாக விளங்கவேண்டிய பெற்றோர் தமது பிள்ளைகளை முன் நடந்துகொள்ளும் பொறுப்பற்ற விதம் பிள்ளைகளிடம் பெரும் உளரீதியான பாதிப்புகளைக் ஏற்படுத்துவதையும் காணக்கூடியதாகவுள்ளது.

“தக்கார் தவவிலார் என்பது அவரவர் எச்சத்தாற் காணப்படும்”

என்ற வள்ளுவரின் வாக்கிற்குச் சில குடும்பங்கள் உதாரணமாகின்றன. பெற்றோரின் பண்பு - ஒழுக்கம் - நடத்தை - சமூகப் பொறுப்பு - மனிதம் ஆகியவற்றின் வெளிப்பாடும் அவர்களுக்கிடையில் காணப்படும் ஆதிக்க மனப்பான்மை - நியாயமற்ற வாக்குவாதம் - புரிந்துணர்வின்மை ஆகியவை அவர்களின் குடும்ப வாழ்வைச் சீரழிப்பதோடு குழந்தைகளின் மென்மையான மனங்களிலும் பெரும் அமைதியின்மையையும் கசப்புணர்வையும் ஏற்படுத்த வழி வகுப்பதையும் சில குடும்பங்களிற் காணக்கூடியதாகவுள்ளது. திருமணம் ஆயிரங்காலத்துப் பயிர் என்ற கோட்பாட்டைக் காற்றில் விட்டுவிட்டு வேற்றுக் கலாசாரத்தைக்

கண்மூடித்தனமாகப் பின்பற்றும் கருத்து வேற்றுமைகளுக்கு மதிப்பளித்து ஒருவருக் கொருவர் புரிந்துணர்வோடு விட்டுக்கொடுத்து வாழப்பழகாமல் விசுவாசமின்மை - ஐயப்பாடு ஆகியவற்றிற்கு ஆளாகி மனமுறிவு ஏற்பட்டு மணமுறிவாகி விவாகரத்தில் முடிவுறும் குடும்பங்களின் எண்ணிக்கை அதிகரிப்பதையும் அவதானிக்க முடிகிறது. நா காக்க மறந்து இனியவை இருப்ப இன்னாது கூறி வாய்ச் சண்டை கைச் சண்டையாகி குடும்ப கௌரவம் காவல் நிலையம்வரை கடிதெனச் சென்று நீதிமன்றங்களில் நெடி பரப்பி விவாகரத்தில் சங்கமிக்கும் செய்திகளையும் கேட்கிறோம். குழந்தைச் செல்வங்களைப் பெற்ற பின்பும் சிலர் வாழவேண்டிய தம்பிள்ளைகளின்; நலனை நினைத்து உணர்ந்தாவது இணக்கப்பாட்டை ஏற்படுத்தாமல் விவாகரத்துப் பெற்று மறுமணஞ் செய்வதையும் காண்கிறோம். இன்னும் சிலர் வாழ்க்கை வசதிகளைப் பெருக்கி ஆடம்பர வாழ்வையே இலட்சியமாகக் கொண்டும் பிறரைவிடத் தம்மை எந்தவிதத்தில் உயர்த்தலாம் என்று ஒப்பீடு செய்வதிலே தமது புலன்களைச் செலுத்தித் தங்களிடம் அமைதியின்மையை வளர்ப்பதுடன் அன்பையும் அறத்தையும் பண்பும் பயனுமாகப் போற்றி வாழ்வாங்கு வாழாது ஆற்றாமையினாலும் இயலாமையினாலும் துன்பப்படுவதையும் பார்க்கிறோம். “தீதும் நன்றும் பிறர்தர வாரா” - என்றோ சொல்லப்பட்ட இந்தக் கூற்றிற்றான் ஏற்றுனை தத்துவம் அடங்கியுள்ளது. சமூகத்திற்கு நலனனிக்கும் நோக்கில் தோற்றுவிக்கப்பட்ட சங்கங்களிற் பதவிவகிப்போர் சிலரும் நான் எனது என்ற ஆணவச் செருக்கும் பதவி மோகமுங் கொண்டு செயற்படுவதைக் கண்டு மனம்

சலிக்கின்றோமே! வெளிநாடுகளிலே ஆன்மிகத்தை வளர்க்கும் நோக்கில் எழுப்பப் பெற்ற கோவில்களிலே நடக்கும் சீர்கேடுகள் ஒருபுறமிருக்க ஆங்காங்கு கடமையாற்றும் குருமார்கள் பலர் ஊதியத்திற்குமட்டும் இறைபணி இயற்றாது சயதாயத்தை நல்வழிப்படுத்தும் நோக்குடன் சைவசித்தாந்த அறிவினைச் செவ்வனே விரிவுபடுத்தித் தெய்வீகம் மிளிரும் செந்தன்மை அந்தணர்களாகச் சிறந்தநிலைக்குத் தம்மை உயர்த்திக் கொள்ளத் தவறுகிறார்களே! இவ்வண்ணம் எத்தனையோ வழிகளில் எம்மவர்களிடம் கலாசாரச் சீர்கேடு நடைபெறுகிறதே!

மனித சமுதாயத்தை என்றென்றும் நெறிபடுத்த வழிவகுத்த திருவள்ளுவரின் திருவுருவத்திற்குச் சிலை நீறுவி விழாவெடுக்கும் இவ்வேளையில் வள்ளுவம் உள்ளடக்கிய தமிழரின் மெய்நெறிச் சுவாழ்விற்கு உகந்த எக்காலத்திற்கும் பொருத்தமான சிறந்த பழக்க வழக்கங்கள் - தமிழர் கடைப்பிடித்துவந்த ஆசாரங்கள் - உயர்ந்த அறிவின்பங்கள் - மெருகு குன்றி வருவதைக் கண்டோம். பழைமைக்குப் பழைமையாயும் புதுமைக்குப் புதுமையாயும் என்றும் சிரஞ்சீவியாய்ச் சிந்தையைச் செப்பணிட்டு வரும் ஒழுக்கப் பண்பாட்டு விழுமியங்களைப் பேணிக்காத்தல் எமது தலையாய கடமையாகிறது. இதிறைய தலைமுறையினர் காப்பன காத்துக் கடிவன கடிந்து தமிழின் பழைமைச் சிறப்புகளையும் பாரம்பரிய விழுமியங்களையும் இளைய தலைமுறையினருக்கு முறைப்படி உணர்த்தி ஓம்பச்செய்வதற் பெருமை கொள்வோமாக! வாய்புகழ்கொள் தமிழணங்கைச் சிங்காசனத்தில் வடிவிருத்தி முடிகவித்து வணங்கியேத்தப் பாரெங்கும் பரவிவாழும் தமிழர் ஒற்றுமைப்பட வேண்டும் என்று இறை அருளை வேண்டுகிறோம்.

**தீயினாற் சுட்டபுண் உள்ளாறும் ஆறாதே
நாவினாற் சுட்ட வடு.**

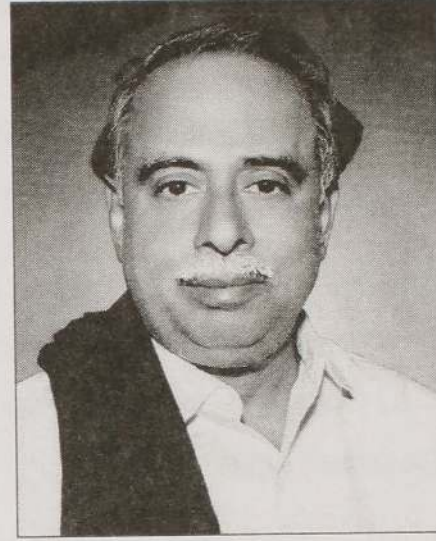
- குறள் 129

ருமது வழிகாட்டி ருமது அண்ணா

இரத்தினம் மகேந்திரன்

B.Sc. (Hons)Eng, M.Sc., CPEng, MIE (Aust)

தமிழ் இலக்கிய கலைமன்றம், சிட்னி, ஆஸ்திரேலியா

அண்ணா அவர்கள் தமது தமிழ்த் தொண்டைத் தொடங்கிய நேரத்தில், தமிழ்த் தாயை அறியாமை என்னும் மாயை மறைத்திருந்தது. அன்று, தமிழ்நாட்டில் பிற மொழிகளின் ஆதிக்கம் வலுப்பெற்றிருந்தது.

**ஆட்சியில் ஆங்கிலம்,
ஆலயங்களில் வடமொழி,
இனச அரங்குகளில் தெலுங்கு,
எல்லையிலே இந்தி;**

இந்த நிலை கண்டு,

**“மணக்க வரும் தென்றலிலே குளிரா இல்லை?
தோப்பில் நிழலா இல்லை? தணிப்பரிதாம்
துன்பமிது, தமிழகத்தின் - தமிழ்த்தெருவில்,
தமிழ்தான் இல்லை”**

என்று மனம் வெதும்பி, அன்னைத் தமிழை அரியாசனத்தில் ஏற்றும் மாபெரும் பணியில் தம்மை அர்ப்பணித்துக்கொண்டார், அண்ணா.

மணிப்பிரவாள நடையே தமிழ்நடை என ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டு, எல்லோராலும் கையாளப் பட்டு வந்த நேரத்திலே, அண்ணா, தம் தமிழ்ப் பணியைத் தொடங்கினார்கள்.

மறைமலையடிகள், திரு.வி.க., சோமசுந்தர பாரதியார் போன்ற முதுபெரும் அறிஞர் களெல்லாம் தனித்தமிழ்ப் போரை நடத்தித்

தளர்வுற்ற நேரத்தில், துணையாக வந்து நின்றவர், அண்ணா

‘அக்ராசனாதிபதியின் பிரசங்கத்தைக் கேட்டுச் சந்தோஷமடைந்த ஜனங்களையே’ பார்த்துக் கொண்டிருந்த நமக்கு, ‘தலைவரின் சொற்பொழிவைக் கேட்டு மகிழ்ந்த மக்களை’ அறிமுகப்படுத்தியவர் அண்ணா. அவர்களால் தான், ‘சந்தர்ப்பம்’ - ‘வாய்ப்பு’ ஆயிற்று; ‘சத்தியம்’ - ‘வாய்மை’ ஆயிற்று; அவர்கள், ‘மொழியை வெறும் கருவி என்று நினைக்காமல், தங்களை வழி நடத்தும் துணைவன், வழி காட்டும் தலைவன், பாடம் போதிக்கும் ஆசான், உள்ளத்து உணர்ச்சிகளை வெளியிடும் நண்பன்’ என்று நினைத்தார்கள்.

அண்ணாவின் அடுக்கு மொழி தமிழகத்தைப் புயலெனத் தாக்கிப் பொல்லாங்கை

அழித்து, தமிழுக்குப் புதுப் பொலிவைத் தந்தது.

அண்ணாவின் அடுக்குமொழியைத் தம் துடுக்குத் தனத்தால் இடக்குப் பேசி, ஒடுக்கப் பார்த்தவர்களெல்லாம், கால வெள்ளத்திலே கரைந்து போனார்கள்.

ஆனால், அண்ணாவின் அடுக்குமொழி மட்டும் நிலைத்து நின்றது. காரணம், அந்த அடுக்கு மொழியிலே கருத்து ஆழமும் இருந்தது; கவிதையின் சுவையும் இருந்தது.

“விரைந்து தொழில்கேட்கும் ஞாலம் நிரந்திரிது சொல்லுதல் வல்லார்ப் பெறிள்”

என்ற பொய்யா மொழியாரின் திருக்குறளைப் பொய்யா மொழியாக்கியவர், அண்ணா.

பகுத்தறிவுப் பகலவனாகத் தந்தை பெரியார் அவர்களும், முகிலைக் கிழித்து எழும் முழு நிலவாகப் பேரறிஞர் அண்ணா அவர்களும் தமிழகத்திலே பவனி வந்தார்கள்.

பெரியார் பாமரர்களைக் கவர்ந்தார்கள்; ஏழை எளியவர்களைக் கவர்ந்தார்கள்; படித்தவர்களையும் சமுதாயத்தின் பிற அங்கங்களையும் அவர்களால் கவர முடியவில்லை.

ஆனால், அவர் தோற்ற இடத்தில் அண்ணா வென்றார்கள், பெரியாரின் பேச்சில் உள்ள குட்டைக் குறைத்துச் சுவையைப் பெருக்கியதால்,

பெரியாருக்குச் சுவையைச் சேர்க்கத் தெரியாது என்பது அல்ல; சுவையைச் சேர்ப்பதற்கு எடுத்துக் கொள்ளும் நேரத்தைக் கருத்துகளைத் தோற்றுவிப்பதில் செலவழிக்க விரும்பினார். பெரியார்.

அண்ணா இருக்கிறார் சுவையோடு சொல்ல; நாம் ஏன் அதையே செய்ய வேண்டும் என்று பெரியார் எண்ணியிருக்கலாம்.

சுரங்கத்திலிருந்து கனிப் பொருள்களைத்

தோண்டி எடுப்பவர் ஒருவராகவும், மண்ணையும் பொன்னையும் பிரித்தெடுப்பவர் மற்றொரு வராகவும் இருந்தால்தான், அதிக அளவு பொன் சேர்க்க முடியும். அதுபோலவே, எண்ணச் சுரங்கங்களிலிருந்து, பெரியார் அவர்கள் கருத்துகளை வாரிக் கொடுத்தார்கள். அந்தக் கருத்துகளுக்கு மெரு கூட்டிப் பொதுமக்களிடையே உலவ விட்டார்கள், அண்ணா.

“ஒருவருக்கொருவர் மாறுபாடான கருத்து இருந்தாலும் மதிக்க வேண்டும். அப்படி மதிப்பதாலேயே ஒன்றுபட்டுவிட வேண்டும் என்பதில்லை” என்ற கருத்துடைய அண்ணா, ஒரு சிறந்த ஜனநாயகவாதி. அவர் முன்பு, யாரும் எக் கருத்தையும் எந்த நேரத்திலும் சொல்ல முடியும். அந்தக் கருத்து, அவர் கொண்ட கருத்துக்கு முற்றிலும் மாறுபட்டதாக இருந்தாலும், அதை அனுமதித்துக் கூர்ந்து கேட்டு, அதற்குத் தேவையான விளக்கங்களை அவ்வப்போது தருவார்கள். மாற்றாரின் கருத்தைக் கேட்க, அவர் என்றும் மறுத்ததே கிடையாது.

அகழ்வாரை தாங்கும் நிலம்

“மாற்றான் தோட்டத்து மல்லிகையும் மணம்தரும்” என்ற உண்மையை ஒப்புக்கொண்ட ஓர் உண்மையான ஜனநாயகவாதி, பேரறிஞர் அண்ணா.

“ஒருவரையொருவர் கண்டவுடன் முகமலர்ச்சி, சிரமமின்றி ஏற்பட வேண்டும்; பயன் கருதி அல்ல; அர்த்தமற்று அல்ல. கண்டதும் களிப்பு - நம்மைப் போல ஒருவன் என்ற நினைப்பிலிருந்து அந்தக் களிப்பு மலர வேண்டும். அதுவே, தோழமை” என்ற எண்ணமுடைய அண்ணாவிற்கு, குடும்பப் பாசம் என்பது அவர்தம் உள்ளத்திலே மலர்ந்தது; உதட்டிலே பிறந்தது இல்லை.

அந்தப் பாசமுடைய நெஞ்சம் பட்ட பாட்டை, பலமுறை நாம் பார்த்திருக்கிறோம்.

தன்னலத்திற்காக, நாட்டையும் மொழியையும் காவு கொடுக்காத களத் தலைவர் அண்ணா, அவரது வெற்றிக்குக் காரணங்கள்:

சகிப்புத் தன்மை (Tolerance)

எதையும் தாங்கும் இதயத்தைப் பெற்றிருந்தார்.

அரவணைத்துச் செல்லுதல் (Accommodation)

மாறுபட்ட கருத்துடையோரையும் மனம் ஒப்பி ஏற்றுக்கொண்டார்.

பிற கருத்து அறிதல் (Consultation)

கொள்கைகளை நடைமுறைப்படுத்துகிற பொழுது ஏற்படுகிற சிக்கல்களைத் தவிர்க்க, மனம் விட்டு விவாதிப்பதை மகிழ்ச்சியுடன் வரவேற்கிற மனப்பக்குவத்தைப் பெற்றிருந்தார்.

ஒத்துழைத்தல் (Co-operation)

சமுதாயத்தின் நலனுக்காக எடுக்கப் படுகின்ற முடிவுகளை நிறைவேற்றுவதற்காக மற்றவர்களுடைய ஒத்துழைப்பைப் பெறுவதில் அண்ணாவுக்கு இணை அண்ணாதான்.

அண்ணாவின்,

எண்ணும் புகழ்மையானது:

இதயம் கனிவுரானது :

வரழ்வு புனிதமரானது.

அவர் எங்கள் வழிகாட்டி.

நதல் இசைபட வாழ்தல் அது இல்லையேல்

உள்தியம் இல்லை உயிர்க்கு

**அருட்செல்வம் செல்வத்துள் செல்வம் பொருட்செல்வம்
பூரியார் கண்ணும் உள.**

- குறள் 241

பொருள் : அருளால் வரும் செல்வமே செல்வங்கள் எல்லாவற்றுள்ளும் சிறந்த செல்வமாகும். அதைத் தவிர்த்த மற்றைய பொருளால் வரும் செல்வங்கள் இழிந்தோரிடமும் உள்ளன.

செம்மொழித் தமிழ் வாழ்த்து

முனைவர். கி. பாண்டியன்

இணைப்பேராசிரியர், தமிழ்த்துறை,
பூம்புகார்க் கல்லூரி (தன்னாட்சி), மேலையூர், தமிழ்நாடு

பல்லவி

எம்மொழி தமிழ் அல்லவா !
என்னை இயக்கீழ் உயிரல்லவா ?
செம்மொழி, தமிழ் அல்லவா ?
சிந்தையில் திகட்டா அழுதல்லவா ?

சரணங்கள்

அகம், புறம் என்றே வாழ்வினைப் பகுத்து
அன்பினில் பிணைத்தது தமிழர் வாழ்வல்லவா ?
அஃறிணை உயர்திணையாய் உயிர்களை வகுத்து
அற்புதம் நிகழ்த்தியவன் தமிழனல்லவா ?

உலகில் யாவரும் உறவென்று சொன்னவன்
உயர்தமிழ் பாவனை கணியன் பூங்குன்றன் !
உகை நட்பாக்கும் கருவி அறிவென்றவன்
உகைப் பொதுமறை தந்த திருவள்ளுவன் !

தில்லை நடராசன் தென்திசை உகந்தாடல்
தென்தமிழ் சுவைப்பாட்டு தினம் கேட்கத்தான்
திருவரங்க நாதனும் தேர்வீதி வருகையில்
செவிகேட்டு மகிழ்வது பிரபந்ததமிழ் பாட்டுத்தான்

உயிராய் மெய்யாய் மெய்உயிராய்
எழுத்தின் வகைகண்டவன் தமிழன் அன்றோ !
உகை எல்லாம் இயக்கும் ஒருவனை
தலைவன் என்றதும் கவிக்கம்பன் அன்றோ !

அனலில் புனலில் சொற்போர் நிகழ்த்தி
வெற்றியில் விளைந்தது எந்தமிழ் பாட்டு !
அக்கையான சிவன் சிந்தை கவர்ந்ததும்
திருவாசகம் என்னும் திருமுறைப் பாட்டு.

உயர்தனிச் செம்மொழி ஏழினில் இன்றும் இளமையாய்
செகம் போற்ற உயர்ந்தது தமிழ் மொழியே !
உள்ளத்தில் அழுதாகி உதட்டினில் இனிதாகும்
உயர்தமிழைப் பருகித் தன்னின் இருவழியே !

தமிழ் – செம்மொழி – செம்மொழி இலக்கியங்கள்

பேராசிரியர் முனைவர் விஜயலட்சுமி இராமசாமி
(ஓய்வு) ஸ்டெல்லா மாரிஸ் கல்லூரி, சென்னை-86

உலக மக்கள் பேசும் மொழிகளின் எண்ணிக்கை 6760 என மொழியியல் ஆய்வாளர்கள் கணக்கிட்டுள்ளனர். இவற்றுள் எழுதவும் பேசவும் வல்லமை வாய்ந்த மொழிகள் எழுநூறுக்கு உட்பட்டவையாகும். இதிலும் வரிவடிவத்தில் எழுதப்படும் மொழிகள் நூறு மட்டுமே என்பர். இவற்றுள் இந்தியாவில் மட்டும் பேசப்பட்டு வரும் மொழிகள் 1652 என்று மொழியியலாளர்கள் கூறுகின்றனர்.

மொழிகள் எண்ணிக்கை உலக அளவிலும் நம்நாட்டளவிலும் கூடுதலாக இருக்க ஒரே காரணம் ஆயிரக்கணக்கான பழங்குடி மக்கள் கொண்டது இந்த உலகம் என்பது தான். இவ்வகையில் 6760 மொழிகளுக்கும் மொழிக்குடும்பம் உண்டு. அந்த மொழிக்குடும்பத்தில் தாய் மொழி எனும் மூலமொழியும் உண்டு. அம்மூல மொழிக்கு அடிப்படையான பிறிதொரு மொழிக்குடும்பத்துடன் உறவும் உண்டு என்பர். இவ்வகையில், பல நிறத்தவர்களின், பல பண்பாடுகளின், பல நிலங்களின் சங்கமம் தான் உலகில் பல மொழிகள் பேசும் பல இனக் குழுக்கள் எனலாம். இவ்வாறு உலகில் பல்வேறு தன்மைகளுடன் மொழிகள் இருந்த போதிலும் இவற்றுக்கெல்லாம் தாயாகத் திகழும் மூல மொழிகள் ஆறு என ஆய்வாளர்கள் கூறுவர் அவை, எபிரேயமொழி, கிரேக்கமொழி, இலத்தீன் மொழி, சமஸ்கிருதமொழி, சீனமொழி, தமிழ்மொழி என்பவையாகும்.

ஒரு மொழியை, மொழியினுடைய ஒலி,

பொருள், கருத்துகளை வெளிப்படுத்தும் திறனைக் கதை சொல்லும் ஆற்றல் என்ற நிலைகளில் ஆய்வு செய்யும் போது, அந்த மொழியினுடைய மாறாத கோட்பாட்டை உணரச் செய்யும். இந்த அணுகு முறைகளைக் கணக்கில் கொண்டு ஆய்வு செய்யும் போது, உலகில் உள்ள அத்தனை மொழிகளிலும் ஒரே ஒரு மொழிதான் ஒத்துப் போகிறது. அந்த மொழி தமிழ் மொழி என்று உலகின் மாபெரும் மொழி அறிஞர் நோம் சாம்சு கிறியுள்ளார்.

தமிழ் மொழி இந்தியத் துணைக்கண்டத்தின் மிகப் பழையமையான மொழி. அது, தனித்துவமான இலக்கணம் இலக்கியம் கொண்டது. ஆகவே இந்திய மற்றும் மேலை நாட்டு மொழியியல் வல்லுநர்கள் தமிழின் வரலாறு நீண்டது எனச் சொல்லி இருக்கிறார்கள்.

உலகில் வேறு எந்த மொழிக்கும் இல்லாத இலக்கணச் சிறப்பு தமிழ் மொழிக்கு உண்டு. தமிழ் மொழி இலக்கணமே எழுத்து, சொல், பொருள், யாப்ப, அணி என ஐந்து பிரிவுகள் கொண்டதாக உள்ளது. இலக்கணம் தான் மொழிக்கு உயிர். தமிழ் மொழிக்குரிய இலக்கணம் மிகமிகச் சிறப்பானது.

தமிழ் சொல்வளம் நிரம்பிய மொழி என்று ஜி.யு.போப் தமிழ் மொழியின் சிறப்பை வியந்து பாராட்டியுள்ளார்.

தமிழில் வார்த்தைகளை உருவாக்கும் விதம் தர்க்க ரீதியாகவும் அறிவிப்புப்பூர்வமானதாகவும் அமைந்துள்ளது என்று டாக்டர். ஸ்மிட் சிறப்பித்துக் கூறியுள்ளார்.

பேராசிரியர். தெ. பொ. மீனாட்சி சுந்தரம் தமிழைப் பற்றிச் சொல்லும் போது, சட்டத்திற்கு லத்தீன் மொழியும், சமயத்திற்கு ஈப்ரு மொழியும், தத்துவத்திற்கு சமஸ்கிருதமும், விஞ்ஞானத்திற்கு பிரெஞ்சு, ஜெர்மன் மொழியும் என்றால் தமிழ் கவிதைத் தன்மான அனுபவத்திற்கும் பண்பாட்டிற்கும் உகந்த மொழி என்று சொல்லியுள்ளார்.

மொழி அறிஞர். தேவநேயப்பாவாணர், உலகில் பல மொழிகள் இருந்தாலும் அவற்றுள் தொன்மை, முன்மை, இளமை, வலிமை, செம்மை, பெருமை, திருமை எனப் பல்வகைச் சிறப்புகளையும் தமிழ் ஒருங்கே பெற்றுள்ளது என்று கூறியுள்ளார்.

இன்று தமிழ் உலகபந்தின் ஐந்து கண்டங்களிலும் ஒலிக்கிறது.

ஒரு மொழியைச் செம்மொழி என்ற தகுதிக்கு உயர்த்த, மொழியியல் அடிப்படையில் சில விதிகளை வகுத்துள்ளனர். அந்த விதிகள் அனைத்தும் தமிழுக்குப் பொருந்தி வருவதால் செம்மொழி என்ற நிலைக்குத் தமிழ் உயர்ந்து விட்டது உலக மொழிகளிலேயே மிகமிக மூத்த மொழியாகத் தமிழ் இருந்த போதிலும், செம்மொழித் தகுதி பெற்றது காலம் தாழ்த்தித் தான் வந்தது.

11 விதிகளைச் செம்மொழிக்கான தகுதிகள்

என்று வகுத்துள்ளனர். அவை-

1. தொன்மை
2. தனித்தன்மை
3. பொதுமைப்பண்பு
4. நடுவு நிலைமை
5. தாய்மைப்பண்பு
6. பண்பாட்டுக் கலை அறிவு, பட்டறிவு வெளிப்பாடு
7. பிற மொழித் தாக்கமில்லாத் தன்மை
8. இலக்கிய வளம்
9. உயர் சிந்தனை
10. கலை இலக்கியத் தனித் தன்மை
11. மொழிக் கோட்பாடு

1. தொன்மை

- தமிழ் ஈராயிரம் ஆண்டிற்கும் மேலாகப் பேசி, எழுதி, படைத்துத் தனக்குள்ளே பெரும் இலக்கியச் செல்வங்களைக் கொண்டது.

2. தனித்தன்மை

- தாயாக விளங்கித் தனக்கென ஒரு மொழிக்குடும்பத்தை உருவாக்கி, தன்னைச் சுற்றியுள்ள மொழிகள் கிளைப்பினும் தன்னிலை மாறாத நிலைபேற்றுடன் விளங்குவது.

3. பொதுமைப்பண்பு

- உலகில் எந்த மொழிக்கும் இல்லாத சிறந்த இலக்கணக் கட்டமைப்புக் கொண்டது. தமிழின் இலக்கணப் பொதுமைப் பண்பு நெறிகளைச் சிறப்பாகக் கொண்டது தமிழ்.

4. நடுநிலைமை

- தமிழில் இலக்கண விதிகள் வேறு எதனுடனும் சாராமல் தனித்தியங்கி நடுநிலைமையுடன் விளங்குவது.

5. தாய்மைத் தன்மை

- தன்னலமின்றித் தாய்மைப் பண்புடன் திராவிட மொழிக்குடும்பம் உருவாகிட அடிப்படையில் விளங்கியது.

6. பண்பாட்டுக் கலைஅறிவு, பட்டறிவு வெளிப்பாடு

- தமிழரின் அகத்திணைக் கோட்பாடும், புறத்திணைக்கோட்பாடும் பண்பாட்டுக்

கலையறிவின் வெளிப்பாடாகும். அகத்திணை புறத்திணை மட்டுமல்லாமல் மெய்யியல் கோட்பாடும், அறவழிக் கோட்பாடும் கொண்டது.

7. பிறமொழித் தாக்கமில்லாத தனித்தன்மை

- வினைகளால் ஒரு புதிய துறை சார்ந்த சொற்களைத் தமிழில் எளிதாக உருவாக்கும் அளவுக்கு இலக்கண வளம் செறிந்தது தமிழ் எக்காலத்திலும் சமூகப் பண்பாட்டில் நிகழும் மாற்றங்களுக்கு ஏற்பத் தனித் தன்மையுடன் தனக்கே உரிய இலக்கணச் செழுமையுடன் தமிழில் புதிய சொற்களை, துறைகளை உருவாக்கும் மொழி தமிழ்.

8. இலக்கிய வளம்

- இயற்கையோடு இயைந்த வாழ்வியல் பண்பாட்டைத் தமிழர்கள் கொண்டிருந்ததால், அது இலக்கியப் படைப்புகளிலும் நிலைபெற்றது. இலக்கியங்களில், சொல், பொருள், சந்தம், யாப்பு, அணி, கற்பனை நயங்களுடன் அறிவியல் சார்ந்த நுட்பங்களும் இடம் பெற்ற தனிச் சிறப்புடையது.

9. உயர்சிந்தனை

- சங்க இலக்கியங்களில் பாடு பொருளாக விளங்கும் அகத்திணையும், புறத்திணையும் அறிவியலும் தமிழர் வாழ்வுடன் இணைந்த உயர் சிந்தனை மரபாகும். தமிழ் இலக்கியங்களில் உயர்ந்த சிந்தனை மரபு உலக சிந்தனை மரபிலிருந்து உயர்ந்தோங்கி இருந்தது.

10. கலை இலக்கியத் தனித் தன்மை வெளிப்பாடு

- தமிழ் இலக்கியங்களில் இழையோடும் கலை நயமும் கவி நயமும் போற்றும் வகையில் அமைந்துள்ளமை.

11. மொழிக்கோட்பாடு

- மொழியில் படைக்கப்பட்டுள்ள படைப்புகளும், மொழியின் பயன்பாடும், அதன் பொதுமைப் பண்புகளும் எல்லாக் காலங்களுக்கும் பொருந்தும் வகையில் மொழியானதுதனக்கும் உரியவாறு கட்டமைப்பைக் கொண்டிருப்பதே அம் மொழியின்

கோட்பாடாகும். இந்த அரும் பண்புகள் தமிழுக்குண்டு. அத்துடன் வளர்ந்து வரும் புதிய தலைமுறைகள் எதுவென்றாலும் அதனையும் ஏற்றுத் தனித் தன்மை மாறாமல் தூய தமிழ்ச் சொற்களிலேயே அத்துறைகளை அறியும் வண்ணம் சீரிளமைத் திறனுடன் தமிழ் மொழி விளங்குகிறது. இத்திறனே தமிழின் கோட்பாடாகும்.

இந்தப் பதினொன்று தகுதிப்பாடுகளும் தமிழுக்கு மட்டுமே பொருந்தியுள்ளன என்பது தமிழுக்குரிய தனிச்சிறப்பு. சமஸ்கிருதத்திற்கு ஏழு தகுதிப்பாடுகளும், லத்தீன் கிரேக்க மொழிகளுக்கு எட்டுத் தகுதிப் பாடுகளும் மட்டுமே பொருந்தியுள்ளன என்று மொழியியல் அறிஞர்கள் சொல்லி இருக்க தமிழுக்குப் பதினொரு தகுதிப்பாடுகளும் பொருந்தியிருப்பது தமிழுக்கே உரிய தனிச் சிறப்பாகும்.

இந்திய நடுவணரசு 2004 ஆம் ஆண்டு தமிழ் மொழியைச் செம்மொழியாக ஏற்று, ஆணை வழங்கி, தமிழைச் செம்மொழியாக அறிவித்தது. தமிழ் மொழிக்கு ஏற்றமும் எழுச்சியும் கிடைத்தது. தமிழக அரசுதான்மைமிக்க தமிழ் மொழியிலுள்ள 41 நூல்களைச் செம்மொழி இலக்கியங்களாக அறிவித்தது.

தொல்காப்பியம், இறையனார் களவியல், எட்டுத்தொகை நூல்கள், பத்துப்பாட்டு நூல்கள் பதினென்கீழ்க்கணக்கு நூல்கள், சிலப்பதிகாரம், மணிமேகலை, முத்தொள்ளாயிரம் என்ற 41 நூல்கள் செம்மொழி இலக்கியங்களாகும்.

நற்றிணை நல்ல குறுந்தொகை ஐங்குறுநூறு ஒற்ற பதிற்றுப் பத்து ஒங்கு பரிபாடல் கற்றறிந்தார் ஏத்தும் கலியோடு அகம் புறமென்று ஒத்திறத்த எட்டுத் தொகை.

நற்றிணை, குறுந்தொகை, ஐங்குறுநூறு, பதிற்றுப்பத்து, பரிபாடல், கலித்தொகை, அகநானூறு, புறநானூறு என்பன எட்டுத்தொகை நூல்கள்.

முருகு பொருநாறு பாணிரண்டு முல்லைப் பெருகு வளமதுரைக் காஞ்சி - மருவினிய கோல நெடுநெல்வாடை கோல்குறிஞ்சி பாலை கடாத்தொடும் பத்து.

திருமுருகாற்றுப்படை, பொருநராற்றுப்
படை, சிறுபாணாற்றுப்படை, பெரும்பாணாற்றுப்
படை, முல்லைப்பாட்டு, மதுரைக்காஞ்சி,
நெடுநல்வாடை, குறிஞ்சிப்பாட்டு, பட்டினப்பாலை,
மலைபடுகடாம் என்பன பத்துப்பாட்டு நூல்கள்.

**நாலடி நான்மணி நானாற்பது ஐந்திணைமுப்
பால்கடுகம் கோவை பழமொழி மாமூலம்
இன்னிலைய காஞ்சியோடு ஏலாதி என்பவே
கைநிலை யுமாங்கீழ்க் கணக்கு**

நாலடியார், நான்மணிக்கடிகை,
இன்னாநாற்பது, இனியவை நானாற்பது,

கார்நாற்பது, களவழிநாற்பது, ஐந்திணை ஐம்பது,
திணைமொழி ஐம்பது, ஐந்திணை எழுபது,
திணைமாலை நூற்றைம்பது, திருக்குறள்,
திரிகடுகம், ஆசாரக்கோவை, பழமொழி,
சிறுபஞ்சமூலம், முதுமொழிக்காஞ்சி, ஏலாதி,
கைநநிலை என்பன பதினென்கீழ்க்கணக்கு
நூல்களாகும் ஆக, இந்த 41 இலக்கியங்கள்
செம்மொழி இலக்கியங்களாக அறிவிக்கப்பட்டன.

செம்மொழி இலக்கியங்களைக் படிப்போம்,
சுவைப்போம். தமிழின் அருமையை அறிவோம்.
வாழ்வில் பயன் பல அடைவோம்.

திருக்குறட் பாக்களில் சொற்பயன்பாடு

முனைவர் மனோன்மணி சண்முகதாஸ்
முன்னாள் ஆய்வுப் பேராசிரியர்
கச்சியின் பல்கலைக் கழகம், ரோக்கியோ, யப்பான்.

மனிதனின் கருத்துப்பரிமாற்ற ஊடகமான மொழியின் பயன்பாடு பற்றிப்பல ஆய்வுகள் நடைபெற்றுள்ளன. எழுத்து மொழியிலே பயன்படுத்தப்பட்ட சொற்களின் பொருள் காலப்போக்கில் மாற்றமடையும் நிலையும் தோன்றியுள்ளது. சிறப்பாகத் தமிழ் மொழியை நோக்கினால் பண்டைத் தமிழிலக்கியங்கள் நீண்ட காலமாக வாய்மொழி நிலையிலேயே பேணப்பட்டு வந்ததை அறிய முடிகிறது. குறிப்பாகச் சங்க இலக்கியங்கள் வாய்மொழிப் பாடல்களாகப் பேணப்பட்டதைப் பல ஆய்வாளர்கள் பதிவு செய்துள்ளனர். இவற்றிற்குப் பின்னர் தோன்றிய அறநீதி நூல்களான பதினெண் கீழ்க்கணக்கு நூல்களும் வாய்மொழி நிலையிலே பேணப்பட்டதற்கு அந்நூல்களின் செய்யுள் அமைப்பும் ஒரு சான்றாக உள்ளது எனலாம்.

இவ்வகையில் பதினெண்கீழ்க்கணக்கு நூல்களில் ஒன்றான திருக்குறள் தனித்துவமானது. இந்நூலை ஆக்கிய வள்ளுவர் அறம், பொருள், இன்பம் என்னும் மூன்று வாழ்வியல் வளங்களையும் 1330 குறட்பாக்களில் விளக்கியுள்ளார். பாடல்களிலே பயன்படுத்திய சொற்களின் பொருளை அவர் வரையறை செய்துள்ளார். தனது குறட்பாக்களிலே எளிமையான சொற்களைப் பயன்படுத்தினாலும் சரியான சொல்லைச் சரியான இடத்தில் பயன்படுத்தியுள்ளார். எனவே குறளைப் படிக்கின்றபோது தமிழ்ச் சொற்களின் பொருள் ஆழத்தையும் நுட்பமான பொருள் வேறுபாடுகளையும் உணரமுடிகின்றது.

இன்று தமிழ்மொழிக் கற்கையிலும் கற்பித்தலிலும் ஒரு தளர்வு தோன்றியுள்ளது. தமிழ் மொழியைத் தாய்மொழியாகக் கொண்டவரும் புலம்பெயர் நாடுகளில் வாழ்வதால் தமிழ்மொழியை இரண்டாம் அல்லது மூன்றாம் மொழியாகக் கற்க வேண்டிய நிலையிலுள்ளனர். இதனால் தமிழ் மொழியின் சொற்களின் நுட்பமான பொருளை உணரும் வாய்ப்பற்றவராகவே உள்ளனர். அவர்களுக்குத் திருக்குறள் அவசியம் கற்பிக்கப்பட வேண்டும். தமிழர் வாழ்வியல் நடைமுறைகளையும் தமிழ் மொழியின் செழுமையையும் அறிவதற்கு இது வழிகோலும். ஆனால் திருக்குறளைப் படிப்பதற்குச் சில கருவிநூல்கள் அவர்களுக்குத் தேவை. வாழிட மொழிகளின் பின்புலத்திலே தமிழ்மொழிச் சொற்களின் பொருளை முழுமையாக விளங்கிக்கொள்ள முடியாது. எனவே திருக்குறட்

பாக்களிலே பயன்படுத்தப்பட்டுள்ள சொற்களின் சிறப்பான பயன்பாட்டை எடுத்துக்கூற வேண்டியது இன்றியமையாததாகும்.

இக்கட்டுரை அத்தகையதொரு முயற்சியாக அமையவுள்ளது. நாளந்தம் நாம் பயன்படுத்தும் சொற்களை அவற்றின் நுட்பமான பொருளை உணர்ந்து பயன்படுத்தவேண்டும். இக்கட்டுரையில் வள்ளுவர் பயன்படுத்திய மாசு, கசடு, பிழை, தவறு, குற்றம், ஆசு, புரை என்னும் 7 சொற்கள் ஆராயப்பட்டுள்ளன. இச்சொற்களில் மாசு, கசடு, ஆசு, புரை 4 சொற்களும் பயன்பாட்டில் அருகி விட்டன. பிழை, தவறு, குற்றம் என்ற மூன்று சொற்களும் ஒரே பொருள் தரும் சொற்களாகக் கருதப்படுகின்றன. எனவே இச்சொற்களின் நுட்பமான பொருளை விளக்கிக் காட்ட வேண்டியுள்ளது. திருக்குறளில் இச்சொற்கள் பயன்பட்ட நிலையை எடுத்துக்காட்டுகளுடன் விளக்குவது பயனுடைத்து.

வள்ளுவர் பண்டைத்தமிழ் இலக்கியங்களிலும் சிறப்பான புலமைபெற்றவரென்பதை அவர் குறட்பாக்களிலே பயன்படுத்தியுள்ள சொற்கள் எடுத்துக்காட்டுகின்றன. பண்டைத் தமிழ் இலக்கியங்களில் பயன்படுத்தப்பட்ட சொற்கள், மனிதன் தன் கருத்தை நுட்பமாக வெளிப்படுத்துவதற்குப் பயன்பட்ட நிலையினையே வள்ளுவர் தம் குறட்பாக்களில் மீள்பதிவு செய்துள்ளார். எனவே அதை விளக்கமாக எடுத்துக்கூற வேண்டியுள்ளது. எனவே அச்சொற்களை அட்டவணைப்படுத்தி காட்டி அவற்றை விரிவாக விளக்க வேண்டும். அட்டவணை பின்னிணைப்பாக உள்ளது.

இக்கட்டுரையில் திருக்குறளில் முழுக் குறட்பாக்களிலும் பயன்படுத்தப்பட்ட 7 சொற்களும் அட்டவணைப்படுத்திக் காட்டப் பெறும். இச்சொற்களில் 'மாசு' 11 குறட்பாக்களிலும், 'கசடு' 3 குறட்பாக்களிலும், 'பிழை' 2 குறட்பாக்களிலும், குற்றம் 18 குறட்பாக்களிலும், 'ஆசு' 1 குறட்பாவினும், 'தவறு' 2 குறட்பாக்களிலும், 'புரை' 1 குறட்பாவினும் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளன. ஆனால்,

இச்சொற்களுக்கு வள்ளுவர் வரையறையான விளக்கங்கள் எதையும் செய்யவில்லை யென்பது இங்கு மனங்கொள்ளத்தக்கது. அதனால் இச்சொற்கள் பொருள்நிலையில் மாற்றமடையாமல் தொடர்ந்து தமிழ்மொழி வழக்கிலிருந்தமை உணரப்படுகிறது. திருக்குறள் மனித வாழ்வைச் சீர்மியம் செய்வதற்காக வள்ளுவரால் எழுதப்பட்டது என்ற வலுவான கருத்தும் நிலவி வருகிறது. எனவே மேற்காட்டிய சொற்கள் மனித வாழ்வியலின் வழுவிய சீர்மியத்தைக் குறிக்கும் சொற்களாக இருப்பதை வள்ளுவர் சுட்டிக்காட்ட முயன்றுள்ளார். அறத்துப்பால், பொருட்பால் என்னும் இரண்டு பகுதிகளிலும் ஏற்ற இடங்களில் இச்சொற் பயன்பாட்டை நுட்பமாகப் பயன்படுத்தியுள்ளார். காமத்துப் பாலில் 1 குறட்பாவில் மட்டும் 'தவறு' என்னும் சொல்லைப் பயன்படுத்தியுள்ளார். மனித வாழ்வியலில் மரபாகத் தொடர்ந்து வரும் வழக்களை வள்ளுவர் இனங்காட்டியுள்ளார். ஆனால் வள்ளுவர் திருக்குறளில் 'வழு' என்னும் சொல்லைப் பயன்படுத்தவில்லையென்பது இவ்விடத்தில் குறிப்பிடப்பட வேண்டியது.

வள்ளுவரின் சொல்லாட்சித் திறன்

ஒரு சொல்லின் நுட்பமான பொருளை விளக்குவதற்கு வள்ளுவர் குறட்பாவிலே பொருத்தமான இடத்தில் பயன்படுத்தும் நிலை சான்றாகவுள்ளது. 'குற்றம்' என்ற சொல் இன்று பரவலாகப் பயன்படுத்தும் சொல்லாக உள்ளது. 'மாசு' என்னும் சொல்லின் பொருளை உரையாசிரியர்கள் 'குற்றம்' எனக் கூறியுள்ளனர். மக்களால் பெரிதும் பயன்படுத்தப்படாத பழந்தமிழ்ச் சொல்லுக்கு அவர்கள் பயன்படுத்துகின்ற சொல்லைப் பொருளாகக் கூறும் நிலை இன்று வரையும் தொடர்கிறது. எனவே ஒரு சொல்லின் உரிய பொருளை விளக்குவதற்கு நாம் வள்ளுவரின் குறட்பாக்களையே நாடவேண்டியுள்ளது.

திருக்குறளில் 18 குறட்பாக்களில் குற்றம் என்ற சொல் வள்ளுவரால் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது. மேலும் 'குற்றம் கடிதல்' என ஓர் அதிகாரத்தையும் அமைத்துள்ளார். ஆனால்

வள்ளுவர் இச்சொல்லுக்குப் பொருள்நிலையான வரையறை எதையும் செய்யவில்லை. எனினும் குற்றத்தைத் தன்குற்றம் பிறர்குற்றம் என வகைப்படுத்தியுள்ளார்.

**தன்குற்றம் நீக்கிப் பிறர்குற்றம் காண்கிற்பின்
என்குற்றம் ஆகும் இறைக்கு. (குறள்: 436)**

முதலில் தன்னுடைய குற்றத்தைக் கண்டு அதனை நீக்கிக்கொண்ட பின்னரே பிறர் குற்றங்களையும் கண்டறிந்து நீக்கும் தலைவனால் என்ன குற்றத்தைச் செய்ய முடியும்? குற்றம் என்பது ஒழுங்கு நிலைக்கு இடையூறு செய்வதாகும். பிறருடைய இயல்பான வாழ்வியலுக்கு இடையூறு செய்வது குற்றச் செயற்பாடாகும். நெருங்கிப் பழகியவரின் குற்றத்தைப் புறங்கூறித் தூற்றும் இயல்புடையவர் தம்மோடு பழகாதவருடைய குற்றத்தைச் சும்மா விட்டுவிடமாட்டார்கள். வள்ளுவர் குற்றம் என்பது ஒருவனுக்கு அழிவைத் தருகின்ற கொடிய பகையென்கிறார். எனவே குற்றம் செய்யாமலிருப்பதே ஒருவனுடைய நோக்கமாக இருக்கவேண்டுமென்கிறார். பிறிதொரு குறள் குற்றத்திற்கு எதிராக குணத்தைக் குறிப்பிட்டுள்ளது.

**குணம் நாடிக் குற்றமும்நாடி அவற்றிள்
மிகைநாடி மிக்க கொளல் (குறள்: 504)**

ஒருவனுடைய குணங்களை ஆராய்ந்து பின் குற்றங்களையும் ஆராய்ந்து மிகுதியானவற்றையும் எவையென ஆராய்ந்து மிகுந்திருப்பவற்றால் அவனைத் தெரிந்து கொள்ள வேண்டும். எனவே குற்றம் என்பதைக் குணத்திற்கு எதிரான சொல்லாகக் காட்டியுள்ளமை புலப்படுகிறது.

‘குற்றம்’ என்ற சொல் விளக்கமாக, அதைச் செயற்படுத்துவதால் ஏற்படும் தீமைகளை எடுத்துக் கூறி, அதன்மூலம் ‘குற்றம்’ என்ற சொல்லின் ஆழமான பொருளையும் விளக்கியுள்ளார். குற்றம் ஒருவனுக்கு அழிவைத் தருகின்ற கொடிய பகையாகும். தன்னிடமுள்ள குற்றமான செயற்பாடுகளை அறிந்து அவற்றை உடனடியாக நீக்கிக் கொள்ளவேண்டும். ஒருவன் குணம் இல்லாதவனாய் குற்றம் பல உடையவனானால் அவன் உலகத்திலே துணை

இல்லாதவனாகி விடுவான். அந்நிலை அவனுடைய பகைவர்க்கு வாய்ப்பான நிலையாகிவிடும். உயர்குடியிலே பிறந்தவர்களிடம் உள்ள குற்றமான செயற்பாடு வானத்திலுள்ள திங்களில் உள்ள மறுவைப் போன்றது. அதனால் பலரும் அறிந்த களங்கமாகிவிடும். குற்றம் செய்யாமல் வாழ்பவனை உலகத்தார் சுற்றமாகக் கொண்டாடுவர்.

அடுத்து ‘மாசு’ என்னும் சொற் பயன்பாட்டை நோக்கின் 11 குறட்பாக்களில் இச்சொல் அமைந்துள்ளதைக் காணலாம். மாசு என்பது மனம் தொடர்பான செயற்பாடென்பதைப் பின்வரும் குறளில் வள்ளுவர் விளக்கியுள்ளார்.

**மனத்துக்கண் மாசிலன் ஆதல் அனைத்துஅறன்
ஆகல நீர பிற. (குறள்: 34)**

ஒருவன் தன்னுடைய மனத்தில் குற்றம் இல்லாதவனாக இருக்கவேண்டும். அதுவே அனைத்து அறமாகும். மனத்தூய்மை இல்லாத ஏனையவை யாவும் ஆரவாரத் தன்மையுடையனவாகும். எனவே ‘மாசு’ என்பது வெளிப்படையாகத் தோன்றாத ஒரு செயற்பாடென வள்ளுவர் விளக்கியுள்ளமை தெளிவாகிறது. மனத்திலே மாசு நிறைந்திருக்கப் பலர் தவத்தால் மாண்பு பெற்றவரைப் போல் நீராடி மறைவாக வாழ்வு நடத்தும் வஞ்சனையுடைய மாந்தரும் இந்த உலகில் பலர் உளர் என எடுத்துக்காட்டியுள்ளார்.

‘மாசு’ என்னும் சொல்லின் பொருளை விளக்க மாசற்றவருடைய குணநலன்களைக் கூறி வள்ளுவர் சொற் பயன்பாட்டை நிலை நாட்டியுள்ளார்.

**கறுத்தின்னா செய்தவக் கண்ணும் மறுத்தின்னா
செய்யாமை மாசற்றார் கோள்.**

‘ஒருவன் மனத்திலே கறுவு கொண்டு தனக்குப் பெருந் துன்பங்களைச் செய்தாலும் துன்பம் செய்தவனுக்குத் திரும்பத் துன்பம் செய்யாதிருத்தலே மனதிலே தூய்மையுள்ளவனுடைய கொள்கையாகும்’ என வள்ளுவர் விளக்கியுள்ளார். மேலும் மாசற்றவர் பிறர் விரும்பும் வண்ணம் பேசுவார்கள். பிறர் தம்மோடு பேசும்போது அவர்கள் பயன்படுத்தும்

சொற்களின் பயனை ஆராய்ந்து பேசுதலும் மாசற்றவருடைய கொள்கையாகும். தமக்குப் பெருஞ் சிறப்பைத் தருகின்ற பெருஞ் செல்வம் கிடைப்பதாக இருந்தாலும் பிறருக்குத் துன்பம் செய்யாதிருப்பது மாசற்றவருடைய இன்னொரு கொள்கையாகும். எனவே மாசு என்பது மன மயக்கத்தால் செய்யும் குற்றம் என்பதை வள்ளுவர் மிகத் தெளிவாக எடுத்துக் காட்டியிருப்பது புலனாகிறது. எனவே மாசற்றவர் கேண்மையை மருவ வேண்டும் என வள்ளுவர் ஓர் அறிவுரை செய்துள்ளார்.

**மருவுக மாசற்றார் கேண்மை ஒன்று ஈத்தும்
ஒருவுக ஒப்பிலார் நட்பு. (குறள் : 800)**

அடுத்துக் கசடு என்னும் சொல் திருக்குறளில் 3 குறட்பாக்களில் மட்டுமே பயின்று வந்துள்ளது. இச்சொல்லின் பொருளை வள்ளுவர் கல்வி நிலையில் வைத்தே விளக்கிக் காட்டியுள்ளார்.

**கற்கக் கசடறக் கற்பவை கற்றபின்
நிற்க அதற்குத் தக. (குறள் : 391)**

முதலில் கற்கத் தகுதியான நூல்களைத் தெளிவுறக் கற்கவேண்டும். அவ்வாறு கற்ற பின்னர் கற்ற கல்வியின் தகுதிக்குத் தகுந்தபடி வாழ்க்கையை நடத்தவும் வேண்டும். எனவே 'கசடு' என்பது தெளிவற்ற செயற்பாட்டைக் குறிக்கும் சொல்லாக உள்ளதை வள்ளுவர் இக்குறளிலே காட்டியுள்ளார். 'கசடு' என்ற சொல் தற்காலத்தில் எண்ணெய்ப் பாத்திரத்தின் அடியிலே படிந்திருக்கும் அழுக்கைக் குறிக்கும் சொல்லாக வுள்ளது. ஒரு பொருளில் படிந்திருக்கும் அழுக்கே 'கசடு' எனப்படுகின்றது. அறிவு நிலையில் தெளிவற்றோர் செய்யும் செயற்பாடுகளால் ஏற்படும் இடையூறு என்பதே 'கசடு' என்ற சொல்லின் ஆழமான பொருளை வள்ளுவர் குறிப்பிட்டுள்ளார். குற்றமற்ற சொற்களை ஆராய்வதில் வல்ல அறிஞர்களிடம் நூற்புலமையும் மிக்கிருக்கும். அறிவில்லாதவர் தாம் கற்காத நூல்களையும் கற்றவர்போல மேற்கொண்டு நடப்பது அவருடைய கல்வியறிவிலேயே ஐயத்தை உண்டாக்கும். எனவே 'கசடு' என்ற சொல்லைக் கற்றவர்

செய்யும் இடையூறான செயற்பாட்டிற்கு வள்ளுவர் பயன்படுத்தியுள்ளார் என்பதைத் தெளிவாக இவ்விளக்கங்கள் உணர்த்தி நிற்கின்றன.

அடுத்துப் 'பிழை' என்ற சொல் திருக்குறளில் 2 குறட்பாக்களில் மட்டுமே பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது. இச்சொல்லின் பொருள் சொன்னபடி செயற்படாமலிருக்கும் நிலையாகும். இதனைப் பின்வரும் குறட்பா தெளிவாக விளக்கியுள்ளது.

**எரியால் சுடப்படினும் உய்வு உண்டாம் உய்யார்
பெரியார்ப் பிழைத்து ஒழுகுவார். (குறள் : 896)**

எரிகின்ற நெருப்பால் சுடப்பட்டாலும் ஒருவன் உயிர்பிழைத்து வாழமுடியும். ஆனால் ஆற்றல் மிகுந்த பெரியாரிடம் சொன்னபடி செய்யாமலிருந்தால் அவன் தப்பிப் பிழைக்கவே முடியாது. பிழை செய்தவர் தண்டிக்கப்படவேண்டும் என்ற நியதியும் இருந்தது. பிழை செய்பவரிடம் பணிவு இருக்காது. தாம் நினைத்தவாறு செயற்படும் தன்மை இருக்கும். பெரியவரிடம் பணிவாக நடக்கும் பண்பு இல்லாதவர் எந்தப் பிழையும் தயங்காது செய்வார். பிழையைப் பலர் மன்னித்துவிடுவர். பிழை செய்வோர் சில வேளைகளில் உறுதிமொழி செய்து பிழையான செயற் பாடுகளைச் செய்வார். அவரை யார் தண்டிப்பார் என வள்ளுவர் கேட்கிறார்.

**இழைத்தது இகவாமைச் சாவாறையாரே
பிழைத்தது ஒறுக்கிற் பவர் (குறள் : 779)**

அடுத்து 'தவறு' என்னும் சொல்லை வள்ளுவர் இரண்டு குறட்பாக்களில் மட்டுமே பயன்படுத்தியுள்ளார். இச்சொல் செய்ய வேண்டியதைச் செய்யாது விடுதல் என்னும் பொருளைத் தந்து நிற்கிறது.

**நன்றாற்றால் உள்ளும் தவறுண்டு அவரவர்
பண்பறிந் தாற்றாக் கடை.**

அவரவர் இயல்புகளை அறிந்து அவரவர்க்குத் தகுந்தவாறு செயற்படாவிட்டால் நன்மை செய்வதிலும்கூடத் தவறு நேர்ந்துவிடும். எல்லாவற்றையும் தகுந்தபடி ஆராயாமல் செயற்படும்போது நன்மையிலும் தீமை விளையலாம். காமத்துப்பாலிலும் இச்சொல்

பின்வருமாறு பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது.

**இல்லைதவறு அவர்க்கு ஆயினும் ஊதேல்
வல்லது அவர் அளிக்கும் ஆறு (குறள்: 132)**

தன் காதலன் செய்ய வேண்டிய எல்லாவற்றையும் செய்திருப்பினும் அவனோடு பொய்க்கோபம் கொள்வது அவன் என்மேல் மிகுதியாக அன்பு செலுத்தவல்லது எனக் காதலி கூறுகிறாள். ஆனால் இச்சொல் தற்போது மனிதன் இறப்பையும் சுட்டும் சொல்லாகப் பயன்படுத்தப் படுகிறது.

நிறைவாக 'ஆசு', 'புரை' என்னும் சொற்கள் ஒவ்வொரு குறளில் மட்டும் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளமை கவனத்திற்குரியது.

**அரியகற்று ஆசற்றார் கண்ணும் தெரியுங்கால்
இன்மை அரிதே வெளிறு. (குறள்: 503)**

அரிய நூல்களைக் கற்றுத் தேர்ந்தவரிடத்தும் ஆராய்ந்து பார்க்கும் இடத்து அறியாமை இல்லா திருப்பது அருமையாகும். இங்கு 'ஆசு' என்ற சொல் கற்றோரிடமுள்ள

ஒழுக்கக் குறைபாட்டைச் சுட்டிநிற்கிறது. படித்தவர் கசடறக் கற்றாலும் ஆசுடையவராக இருப்பதையும் வள்ளுவர் இக்குறளிலே பதிவு செய்துள்ளார். 'புரை' என்னும் சொல்லும் ஒரு குறளில் மட்டுமே உளது.

இக்கட்டுரையிலே குறிப்பிடப்பட்ட வள்ளுவருடைய 7 சொற்களும் பொருள் நிலையிலே வேறுபட்டிருப்பதை அவர் குறட்பாச் சான்றுகொண்டு நன்குணர முடிகின்றது. தற்காலப் பயன்பாட்டிலே இச்சொற்கள் வழக்கிழந்து போயுள்ளன. ஆனால் அவற்றைப் பற்றிய மீள்தேடல் ஒன்று தேவை. வேற்று மொழிகளிலே அதிலும் குறிப்பாக ஆங்கிலமொழிச் சொற்களுக்கு ஏற்ற தமிழ்ச்சொல் இல்லையெனப் பலர் கருதிப் புதிய தமிழ்ச் சொற்களையாக்கும் முயற்சியில் முனைந்து நிற்கின்றனர். அவர்கள் வள்ளுவருடைய குறளின் தமிழ்ச் சொற்பயன்பாட்டை அறிய வேண்டும். மொழிபெயர்ப்புக்கு அவை மிகவும் இன்றியமையாதவை என்பதை நன்குணர வேண்டும்.

திருக்குறட் சொற்பயன்பாடு - 1. குற்றம்

அறத்துப்பால் - இல்லறவியல்		பொருட்பால் - அரசியல்	
1. புறங்கூறாமை	குறள் 188	9. செங்கோன்மை	குறள் 549
2. புறங்கூறாமை	குறள் 190	10. மடியின்மை	குறள் 604
அறத்துப்பால் - துறவறவியல்		11. மடியின்மை	குறள் 609
3. கூடாவொழுக்கம்	குறள் 272	பொருட்பால் - அங்கவியல்	
பொருட்பால் - அரசியல்		12. நட்பாராய்தல்	குறள் 793
4. குற்றங்கடிதல்	குறள் 433	13. புல்லறிவாண்மை	குறள் 846
5. குற்றங்கடிதல்	குறள் 434	14. பகைமாட்சி	குறள் 868
6. குற்றங்கடிதல்	குறள் 436	பொருட்பால் - ஒழிபியல்	
7. தெரிந்து தெளிதல்	குறள் 502	15. குடிமை	குறள் 957
8. தெரிந்து தெளிதல்	குறள் 504	16. குடிமை	குறள் 980
		17. குடிசெயல்வகை	குறள் 1025
		18. குடிசெயல்வகை	குறள் 1029

திருக்குறட் சொற்பயன்பாடு - 2. தவறு

பொருட்பால் - அரசியல்

1. தெரிந்துசெயல்வகை குறள் 469

காமத்துப்பால்

2. ஊடலுவகை குறள் 1321

திருக்குறட் சொற்பயன்பாடு - 3.பிழை

பொருட்பால் - அங்கவியல்

1. படைச்செருக்கு குறள் 779

2. பெரியாரைப்பிழையாமை குறள் 896

திருக்குறட் சொற்பயன்பாடு - 4. மாசு

அறத்துப்பால் - பாயிரம்

1. அறன்வலியுறுத்தல் குறள் 34

இல்லறவியல்

2. செய்நன்றியறிதல் குறள் 106

3. பயனிலை சொல்லாமை குறள் 199

துறவறவியல்

4. கூடாவொழுக்கம் குறள் 278

5. இன்னாசெய்யாமை குறள் 311

6. இன்னாசெய்யாமை குறள் 312

7. மெய்யுணர்தல் குறள் 352

பொருட்பால் - அரசியல்

8. மடியின்மை குறள் 601

அமைச்சியல்

9. சொல்வன்மை குறள் 646

10. சொல்வன்மை குறள் 649

அங்கவியல்

11. நட்பாராய்தல் குறள் 800

திருக்குறட் சொற்பயன்பாடு - 5 கசடு

பொருட்பால் - அரசியல்

1. கல்வி குறள் 391

அமைச்சியல்

2. அவை அறிதல் குறள் 717

அங்கவியல்

3. புல்லறிவாண்மை குறள் 845

திருக்குறட் சொற்பயன்பாடு - 6 ஆசு

பொருட்பால் - அரசியல்

1. தெரிந்து தெளிதல் குறள் 503

திருக்குறட் சொற்பயன்பாடு - 7 புரை

அறத்துப்பால் - துறவறவியல்

1. வாய்மை குறள் 292

சிறந்து விளங்கும் குமிழ் இலக்கியங்கள்

ச. தேவராசா

சிட்னி - ஆஸ்திரேலியா

ஒரு கால கட்டத்தில் வாழ்கின்ற மக்களின் வாழ்க்கையைப் படம் பிடித்துக் காட்டு வனவாக இலக்கியங்கள் அமைந்துள்ளன. இதனாலேயே காலத்தின் கண்ணாடி இலக்கியம் என்று கூறுவர். ஆக்கப் பசி கொண்டவனுக்கு அவனறிந்த அவனுடைய சமுதாயம் ஒரு அமுதசுரபி என்பது அறிஞர்களின் கருத்து. இலக்கியங்களை எழுதுபவன் தான் வாழ்கின்ற சமுதாயத்திலிருந்தே அதற்கான விடயங்களைப் பெற்றுக் கொள்கின்றான் என்பதே இதன் பொருளாகும். இலக்கியம் என்ற சொல்லை இலக்கு + இயம் என்று பிரித்து இலக்கை இயம்புவது அதாவது குறிக்கோளை அல்லது இலட்சியத்தைக் கூறுவது இலக்கியமாகும் என்றும் குறிப்பிடுவர். இக் கூற்றுகள் தமிழ் இலக்கியங்களுக்கும் பொருத்துவனவாகும். தமிழ் இலக்கியவரலாற்றின் ஆரம்ப காலமான சங்க காலத்திலிருந்த இருபத்தோராம் நூற்றாண்டு வரை தோன்றிய தமிழ் இலக்கியங்களை ஆராய்ந்தால் அவற்றின் சிறப்பு எமக்கு தெட்டத் தெளிவாகப் புலனாகும்.

சங்ககால இலக்கியங்கள் காதல், போர், வீரம், என்பனவற்றைப் பற்றிக் கூறுகின்றன. அக்கால கட்டத்தில் குறிஞ்சி, முல்லை, மருதம், நெய்தல், பாலை என நிலம் ஐந்து வகையாகப் பிரிக்கப்பட்டிருந்தது.

மலையும் மலை சார்ந்த இடமும் குறிஞ்சி என்றும், காடும் காடு சார்ந்த இடமும் முல்லை என்றும், வயலும் வயல் சார்ந்த இடமும் மருதம் என்றும், கடலும் கடல் சார்ந்த இடமும் நெய்தல் என்றும், வறண்ட பிரதேசம் பாலை என்றும்

வகைப்படுத்தப்பட்டிருந்தது. இந்த ஐவகை நிலங்களுக்குமுரிய ஐவகை அகவொழுக் கங்களாக குறிஞ்சிக்கு புணர்தலும், முல்லைக்கு இருத்தலும், மருதத்திற்கு உடைலும், நெய்தலுக்கு இரங்கலும், பாலைக்கு பிரிதலும் குறிப்பிடப் பட்டுள்ளது. தலைவன், தலைவி, தோழி, செவிலி (வளர்ப்புத் தாய்) போன்றோருக்கிடையில் நடைபெறும் உரையாடல்களை கவிதை வடிவில் சங்ககாலப் புலவர்கள் அக இலக்கியங்களாக உருவாக்கியுள்ளனர். இந்த ஐவகை நிலங்களிலும் வாழ்ந்த மக்களிடையே ஏற்பட்ட போர்கள் பற்றியும், போர்களில் ஈடுபட்டவர்களின் வீரத்தைப் பற்றியும் புற இலக்கியங்கள் குறிப்பிடுகின்றன. இந்த அகவொழுக்கத்தையும், புறஒழுக்கத்தையும் கூறுகின்ற பிரதான நூல்களாக எட்டுத் தொகை நூல்களும் பத்துப்பாட்டு நூல்களும் விளங்குகின்றன.

“நற்றிணை நல்லகுறுந்தொகை ஐங்குறுநூறு
ஒத்த பதிற்றுப்பத்து ஓங்கு பரிபாடல்
கற்றிந்தோர் ஏத்தும் கலியொடு அகம்புறம் என்ற
இத்திறத்த எட்டுத் தொகை”

என்ற பாடல் எட்டுத் தொகை நூல்கள் எவை என்று
குறிப்பிடுகின்றது. இதன்படி நற்றிணை,
குறுந்தொகை, ஐங்குறுநூறு, பதிற்றுப்பத்து,
பரிபாடல், கலித் தொகை, அகநானூறு,
புறநானூறு என்பன எட்டுத் தொகை நூல்களாகும்.

“முருகு பொருநராறு பாணிரெண்டு முல்லை
பெருகு வள மதுரைக்காஞ்சி மருவியை
கோல நெடுநல் வாடைகோல் குறிஞ்சிப் பட்டினப்பாலை
கடாத்தொடும் பத்து”

என்ற பாடல் பத்துப்பாட்டு நூல்கள்
எவை என்று குறிப்பிடுகின்றது. இதன்படி
திருமுருகாற்றுப்படை, பொருநராற்றுப்படை,
சிறுபாணாற்றுப்படை, பெரும் பாணாற்றுப்படை,
நெடுநல்வாடை, குறிஞ்சிப்பாட்டு, முல்லைப்பாட்டு,
மதுரைக்காஞ்சி, பட்டினப்பாலை, மலைபடுகடாம்
ஆகிய நூல்கள் பத்துப்பாட்டு நூல்களாகும்.

சங்க காலத்தில் காதல், போர், என்ற
இரண்டு முரண்பாடான வாழ்க்கை
முறையைக் கடைபிடித்த மக்களுக்கு அந்த
வாழ்க்கை முறையில் சலிப்பும், வெறுப்பும்
தோன்றியமையால் அறவொழுக்கத்தை
நாடலாயினர். இதனால் சங்ககால இறுதிப்
பகுதியில் தோன்றிய இலக்கியங்களில் அறக்
கருத்துக்கள் இடம்பெற்றன. சங்க காலத்தை
அடுத்து வரும் சங்கமருவிய காலத்தில் தனியே
அறக்கருத்துக்களைக் கூறும் இலக்கியங்கள்
பெருமளவில் தோன்றின.

“கடுகைத் துளைத்து ஏழ் கடலைப் புகுத்தி
குறுகத் தறித்த குறள்”

என்று இடைக்காடரால் போற்றப்பட்ட
திருவள்ளுவர் என்னும் பெருந்தகையினால்
எழுதப்பட்ட திருக்குறள் இக்காலத்திலேயே
தோன்றியது என்று அறிஞர் கூறுவர். திருக்குறள்
அன்றும், இன்றும், என்றும் எல்லா இன,மத,
நாட்டு மக்களும் வாழ்வாங்கு வாழ்வதற்கான
வழிமுறைகளை எடுத்துக்கூறி, உலகிலேயே
அதிகமான மொழிகளில் மொழி பெயர்க்கப்பட்ட

சமயம் சாரா இலக்கியம் என்ற பெருமையைப்
பெற்று தமிழ் மக்களைத் தலைநிமிரச்
செய்கின்றது. திருக்குறள், நான்மணிக்கடிகை,
இன்னாநாற்பது, இனியவை நாற்பது, கார்
நாற்பது, களவழி நாற்பது, திரிகடுகம்,
ஆசாரக்கோவை, பழமொழி நானூறு,
சிறுபஞ்சமூலம், முதுமொழிக் காஞ்சி, ஏலாதி,
ஐந்திணை ஐம்பது, ஐந்திணை எழுபது,
திணைமொழி ஐம்பது, திணைமாலை
நூற்றைம்பது, கைநநிலை, நாலடியார்
ஆகிய பதினெண்கீழ்க்கணக்கு நூல்களும்,
சிலப்பதிகாரம், மணிமேகலை ஆகிய
காப்பியங்களும் சங்க மருவிய காலத்தில்
தோன்றிய இலக்கியங்கள் என்று தமிழறிஞர்கள்
கூறுகின்றனர். பதினெண்கீழ்க்கணக்கு நூல்கள்
சங்க காலத்தில் தோன்றின என்று கருதுவோரும்
உளர். ஆனால் உருவம், உள்ளடக்கம்
இரண்டிலும் அவை சங்க கால இலக்கியங்களை
விட வேறுபடுகின்றன.

சங்க மருவிய கால இறுதிப்பகுதியில்
சமண, பௌத்தமத அறக்கருத்துக்களினாலும்,
துறவறத்தை வலியுறுத்திய செயற்பாடுகளினாலும்
வெறுப்படைந்த தமிழ்மக்களை சைவபக்தி
மார்க்கம் கவர்ந்தது. காரைக்காலம்மையார்
இக்கால கட்டத்தில் திருவிரட்டை மணிமாலை,
அற்புதத்திருவந்தாதி போன்ற பக்தி
இலக்கியங்களைப் பாடினார். காரைக்கால்
அம்மையார் ஆரம்பித்து வைத்த பக்திமார்க்கம்
சங்க மருவிய காலத்தை அடுத்து வரும் பல்லவர்
காலத்தில் பெருக்கெடுத்த தோடும் நதியாக
கரைபுரண்டோடியது. இக்காலத்தில் இது சைவ,
வைணவ பக்தி மார்க்கங்களாகக் கிளைவிட்டு
வளர்ந்தது. இதன் பயனாக அதிகளவிலான பக்தி
இலக்கியங்கள் இக்காலத்தில் தோன்றின. அப்பர்,
சம்பந்தர், சுந்தரர், மாணிக்கவாசகர் ஆகிய
நாயன்மார்கள் தேவார, திருவாசகங்களையும்,
பொய்கையாழ்வார், பெரியாழ்வார், நம்மாழ்வார்,
ஆண்டாள் போன்றோர் திவ்விய பிரபந்தங்
களையும் இயற்றினார்கள்.

பல்லவர் காலத்தையடுத்துவரும் சோழர்
காலத்தில் பலம் வாய்ந்த சோழ மன்னர்கள் தமிழ்
நாட்டை ஆட்சி செய்தனர். குறிப்பாக

ராஜராஜசோழன் ஆந்திரா, கர்நாடகாவின் ஒருபகுதி, கலிங்கம், இலங்கை என்பவற்றைக் கைப்பற்றித் தனது ஆட்சியை விரிவு படுத்தினான். அவனது மகனான ராஜேந்திர சோழன் கங்கை நதி பாய்கின்ற வங்காள தேசத்தையும் சுமாத்ந்திரா, மலேயா போன்ற நாடுகளையும் சோழப் பேரரசை விரிவுப் படுத்தினான்.

இதனால் தமிழ்நாடு செல்வம் கொழிக்கும் பூமியாக மாறியது. மன்னர்களும், வள்ளல்களும் புலவர்களுக்கு வாரி வழங்கினார்கள். இதன் காரணமாக சிறந்த இலக்கியங்கள் அதிகளவில் தோன்றின. ஐம்பெருங்காப்பியங்களில் சிலப்பதிகாரம், மணிமேகலை, தவிர்ந்த சீவக சிந்தாமணி, வளையாபதி, குண்டலகேசி என்னும் மூன்றும் ஐஞ்சிறுகாப்பியங்களான நாககுமார காவியம், யசோதரா காவியம், உதயண குமார காவியம், நீலகேசி, சூளாமணி என்பனவும் இக்காலத்திலேயே தோன்றின. இவை தவிர நளவெண்பா, கலிங்கத்துப்பரணி, கம்ப ராமாயணம், பெரியபுராணம், போன்ற பல சிறந்த இலக்கியங்களும் இக்காலத்திலேயே உருவாயின.

சோழப் பேரரசின் வீழ்ச்சிக்குப் பின்னர் தெலுங்கு மொழியைத் தாய் மொழியாகக் கொண்ட நாயக்கர் என்று அழைக்கப்பட்ட விஜயநகரப் பேரரசர்கள் தமிழ் நாட்டைக் கைப்பற்றி ஆட்சி செய்தனர். எனவே இக்காலம் தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றில் நாயக்கர் காலம் அல்லது விஜயநகரப் பேரரசர் காலம் என்று அழைக்கப்படுகிறது. அந்நியர்களின் ஆட்சி யினால் புலவர்கள் கவனிப்பாரற்றுக் கஷ்டப் பட்டார்கள். வறுமையின் பிடியில் சிக்கி வாடினார்கள். எனவே வரட்சியான இலக்கியங்களே தோன்றின. இருந்தாலும் ஓசை நயத்துடன் கூடிய சந்தக் கவிதைகள் பல இக்காலத்தில் தோன்றின. காளமேகம், இரட்டையர்கள் போன்ற பல புலவர்கள் இக்காலத்தில் பல பாடல்களை இயற்றினார்கள். அருணகிரிநாதர் திருப்புகழ், கந்தரலங்காரம், கந்தரணுபுதி ஆகிய பக்தி இலக்கியங்களை இக்காலத்திலேயே இயற்றினார். இக்கால

கட்டத்தில் வாழ்ந்த புலவர் ஒருவர் பாடிய பின்வரும் பாடல் புலவர்களின் வறுமை நிலையைத் தெளிவாக எடுத்தியம்புகின்றது.

“நாராய் நாராய் செங்கால் நாராய்
பனம்பூ பனையின் கிழங்கு பிளங்தென்ன
பவளக் கூர்வாய் செங்கால் நாராய்
எங்கோன் மாறன் வழி கூடலில்
கையது கொண்டு மெய்யது பொத்தி
காலது கொண்டு மேலது தழீஇ
பேழையில் இருக்கும் பாய்ப்பென உயிர்க்கும்
ஏழையாளனைக் கண்டன மெனவே”

உணவு, உடை இல்லாமல் பசியுடன் இருக்கின்ற தனது நிலையை சொல்லிவிட்டு வா என்று நாரைப் பறவையைத் தூது விடுவதாகப் பாடப்பட்ட இப்பாடலின் கவித்துவம் பாராட்டுற் குரியது. ஏழ்மை நிலையை இதைவிடச் சிறப்பாக யாராலும் பாடிவிடமுடியாது.

விஜய நகரப் பேரரசர் காலத்திற்குப் பின்னர் போர்த்துக்கேயர் ஒல்லாந்தார், பிரித்தானியர், பிரெஞ்சுக்காரர், ஆகிய ஐரோப்பியர் இலங்கைக்கும், இந்தியாவுக்கும் வருகை தந்து ஆட்சி செய்தனர். இதனால் இக்காலம் ஐரோப்பியர் காலம் எனப்படுகின்றது. இக்காலகட்டத்தில் தமிழ் இலக்கியங்கள் புதிய பரிணாமத்தில் உருவாகக் தொடங்கின. தனியே கவிதை நடையில் எழுதப்பட்ட தமிழ் இலக்கியங்கள் உரை நடையில் எழுதப்பட்டன. நாவல், சிறுகதை, நாடகம் என்னும் இலக்கிய வடிவங்கள் தோற்றம் பெற்றன. அச்சியந்திரத்தின் வருகையால் ஏடுகளில் இருந்த பழந்தமிழ் இலக்கியங்கள் நூல்களாக பதிப்பிக்கப்பட்டன. இந்தப் பணியில் உ.வே. சாமிநாதையர், ஆறுமுகநாவலர், சி.வை. தாமோதரம்பிள்ளை போன்றோர் ஈடுபட்டனர். ஆறுமுகநாவலர் நன்னூல் காண்டிகை உரை, திருவிளையாடற்புராண உரை, பெரியபுராண உரை, போன்றவற்றை எழுதிப் பதிப்பித்தார். இவருடைய காலத்தில் வல்வை வைத்திலிங்கப் புலவர், உடுப்பிட்டி சிவசம்புப் புலவர், வட்டுக் கோட்டை நல்லதம்பிப் புலவர் போன்ற பல இலக்கியங்களை எழுதினார்கள்.

ஐரோப்பியர் காலத்தில் அதாவது

பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் இறுதியிலும் இருபதாம் நூற்றாண்டின் ஆரம்பத்திலும் தமிழ்க் கவிதை இலக்கியத்தின் வளர்ச்சிக்கு அளப்பரிய சேவை செய்தவராக மகாகவி. பாரதியார் விளங்குகின்றார். அகராதி அல்லது ஆசானின் துணையின்றி உட்புக முடியாத இரும்புக் கோட்டைகளாக விளங்கிய கவிதைகளை சாதாரண மக்களுக்கும் விளங்கங் கூடிய எளிய சொற்களை பயன்படுத்தி சிறந்த கவிதைகளை எழுதும் புதிய மரபை உருவாக்கி வைத்தார். இந்த மரபு பாரதிதாசன், கவிமணி தேசிக விநாயகம் பிள்ளை, போன்றவர்களிலிருந்து பல்வேறு திரைப்படக் கவிஞர்களாலும் பின்பற்றப்பட்டு இன்றும் வளர்ச்சியடைந்து வருகின்றது. கண்ணன் பாட்டு, குயில்பாட்டு, பாஞ்சாலிசபதம், ஞானப்பாடல்கள், விடுதலைப் பாடல்கள் போன்ற பல பாடல்களை பாரதியார் எழுதினார்.

**“சொல் புதிது கூவை புதிது வளம் புதிது
சோதி மிக்க நவ கவிதை எந்நாளும் அழியாத
மகாகவிதை”**

என்று கவிதைக்குப் புது வரைவிலக்கணம் தந்து தமிழ்க் கவிதை வரலாற்றில் ஒரு மரபு மாற்றத்தை உருவாக்கியமையாலேயே அவர் மகாகவி என்று அழைக்கப்படுகிறார்.

இருபதாம் நூற்றாண்டில் நாவல், சிறுகதை, நாடகம், கவிதை எனப் பல கிளைகளை விட்டு வளர்ச்சியடைந்த தமிழ் இலக்கியமானது.

ஆக்கங்களின் குறைநிறைகளை அலசி ஆராய்கின்ற திறனாய்வு என்னும் புதிய கிளையையும் விட்டு வளர்ச்சியடைந்தது. பல்வேறு எழுத்தாளர்கள் தமிழ் நாட்டிலும், ஈழத்திலும் உருவாகி ஏராளமான நாவல்களையும், சிறுகதைகளையும், நாடகங்களையும், கவிதைகளையும், திறனாய்வுகளையும் எழுதினார்கள். தமிழ்த்திரைப்படங்கள் உருவான போது அவற்றில் நாவல் அல்லது சிறுகதை, நாடகம், கவிதை போன்ற இலக்கிய அம்சங்கள் உள்ளடக்கிப் பட்டமையால் தமிழ் இலக்கியங்களின் வளர்ச்சிக்கு தமிழ்த் திரைப்படங்களும் உதவி புரிந்தன. தமிழ்க் கவிதைகள் பிரபலம் அடைவதற்கு இன்றும் தமிழ்த்திரைப்படங்களே துணைபுரிகின்றன. இருபத்தியோராம் நூற்றாண்டிலும் தொடர்ந்து தமிழ் இலக்கியங்கள் பல தோன்றி வருகின்றன. கணினியின் பயன்பாடு அதிகரித்து தமிழ் இணையத் தளங்கள், இணையப் பக்கங்கள் உருவாக்கப்பட்டு தமிழ் இலக்கியங்களை நூலகத்திற்கு சென்று பார்க்க வேண்டிய கட்டாயம் இல்லாமல் வீட்டிலிருந்தவாறே படிக்க முடிகின்றது. மதுரைத் திட்டம், நூலகம், கொம் போன்றன இச்சேவையைச் சிறப்பாகச் செய்கின்றன. நவீன தொழில் - நுட்ப வளர்ச்சியுடன் இணைந்து தமிழ் இலக்கியங்கள் வளர்ச்சியடைவது குறிப்பிடத் தக்கதாகும்.

செவ்வியல் மொழி – தமிழ்

செம்மொழிச்செம்மல் தமிழக அரசின் முத்தமிழ்க் காவலர் விருதாளர்

முனைவர் மலையமான்

புலவர், பி.லிட., எம்.ஏ., பி.லிட் எஸ்.சி., டிப்.பிரெஞ்சு., பி.எச்.டி.,
சென்னை, தமிழ்நாடு

உலகில் 6700 மொழிகள் உள்ளன என்று அமெரிக்காவிலுள்ள நிறுவனம் தெரிவித்துள்ளது. இந்த மொழிகளில் செவ்வியல் மொழி (செம்மொழி என்ற சிறப்பு பெற்றுள்ள மொழிகள், சில இருக்கின்றன. அவற்றுள் ஒன்று தமிழ். தமிழ் என்ற சொல்லுக்கு இனிமை, நீர்மை, அகப்பொருள், வீரம், இறைமை, படைவீரர், நாடு வேந்தர், தமிழ் நூல், தமிழர் ஆகிய பொருள்கள் உள்ளன. (இந்த அளவுக்கு, எந்த ஒரு மொழியின் பெயருக்கும் பல விதப் பொருள் இல்லை. இது தமிழ்மொழியின் சிறப்புகளில் ஒன்று.)

யாம் அறிந்த மொழிகளிலே தமிழ் மொழிபோல் இனிதாவது எங்கு காணோம் . என்று பல மொழிப் புலமை பெற்றிருந்த பாரதியார் சொன்னார். தமிழுக்கு அமுதென்று பேர் என்று கூறிய பாவேந்தர் “திங்களொடும் செழும்பரிதி தன்னோடும் விண்ணோடும் உடுக்களோடும் பொங்கு கடல் இவற்றோடும் பிறந்த தமிழ்” என்று தமிழின் தொல் பெருமையைத் தான் பாடலில் சொல்லி மகிழ்ந்தார்.

தமிழகத்தில் செவ்வியல் மொழி பற்றிய சிந்தனை :

ஆங்கிலேயரின் ஆட்சிப் பிடியில் முன்பு இந்தியா இருந்தது. ஆட்சிப் பெருந்தலைவராகக் கர்சான் பிரபு இங்கு இருந்த போது கல்லூரிக் கல்வியில் அவரவர் தாய்மொழியில் கற்கலாம் என்பதற்குரிய வழியைக் காண முயன்றார் அவர். இந்து சமய மொழியான சமஸ்கிருதத்தையே,

தாய்மொழிக்குப் பதிலாகக் கல்லூரியில் பாட மொழி ஆக்க வேண்டும் என்று அப்போது வடமொழிப் பண்டிதர்கள் வலியுறுத்தினார்கள். தங்கள் கருத்தைச் சட்டமாக்குவதற்கும் அவர்கள் திட்டமிட்டார்கள். விரைவாகச் செயற்பட்டார்கள் கல்லூரிப் பாடத்திட்டத்தில் இடம் பெறவேண்டியது தாய்மொழியா? அல்லது சமஸ்கிருதமா என்பது பற்றிய விவாதம் எங்கும் பரவியது. இந்த விவாதத்திற்கு முடிவு காணும் பொருப்பு, அன்று புகழுடன் இருந்த சென்னைப் பல்கலைக்கழகத்திடம் கர்சான் பிரபு ஒப்படைத்தார். அதன் துணைவேந்தர், சென்னைப் பல்கலைக்கழக ஆசிரியர் சங்கத்திடம் இந்தச் சிக்கலுக்கு விடை காணும் பொருப்பைத் தந்தார்.

இந்த செய்தியை இரண்டு அறிஞர்கள் அறிந்தார்கள். ஒருவர் சூரிய நாராயண சாஸ்திரியார், மற்றொருவர் எம். எஸ். பூரணலிங்கம் பிள்ளை, தாய்மொழியான தமிழே கல்லூரியில் போதிக்கப்பட வேண்டும் என்று அவர்கள் தீர்மானித்தார்கள். அவர்கள் சென்னைப் பல்கலைக்கழக ஆசிரியர் சங்க உறுப்பினர்களை நேரில் சந்தித்தார்கள். தாய் மொழிக் கல்வியே சரியானது என்பதை விளக்கினார்கள். அவர்கள் இருவரின் கருத்தைச் செ.ப.க. ஆ. சங்கம் ஏற்றுக் கொண்டது. அதனைத் தீர்மானமாக உருவாக்கியது. துணைவேந்தரிடம் தந்தது. அவர் அதனைக் கர்சான் பிரபுவிக்கு அனுப்பினார். அவர் தலை அசைத்தார். கல்லூரிகளில் தாய்மொழிக் கல்வி இடம் பெற்றது.

சமஸ்கிருதம் இந்தியாவின் ஒரே ஒரு செவ்வியல் மொழி என்று அன்று சொல்லப்பட்டதைக் காரணமாகக் காட்டிக் கல்லூரியில் அதுதான் இடம் பெற வேண்டும் என்பது. அன்றைய வடமொழி வாணர்களின் கருத்து. இது வி.கோ. சூரிய நாராயண சாஸ்திரியாரைச் சிந்திக்க வைத்து, செவ்வியல் மொழி என்று சொல்லப்படும் தகுதி, சமஸ்கிருதத்தைப் போல் தமிழுக்கும் உண்டு என்று அவர் உணர்ந்தார். தன் கருத்தை தமிழ் மொழியின் வரலாறு என்று தன்னுடைய நூலில் அவர் பதிவு செய்தார். தமிழகம் விழிப்புணர்வு பெற்றது.

செவ்வியல்மொழிகள் எவை?

எவை, எவை செவ்வியல் மொழிகள் என்பது பற்றி இன்னமும் தெளிவான கருத்து இல்லை. கிரேக்கம், இலத்தீன், சமஸ்கிருதம், பாரசீகம் ஆகியவை மட்டுமே செவ்வியல் மொழிகள் என்று சில அறிஞர்கள் சொன்னார்கள். இவற்றுடன் அரபி, ஈட்டு மொழிகளைச் சிலர் சேர்த்துச் சொன்னார்கள். இருதிப்பட்டியலில் பின்பு சீனமும் இணைக்கப்பட்டது. பிறகு தமிழும் செவ்வியல் மொழிதான் என்று கருதினார்கள் சிலர். இந்தியாவை முன்பு ஆட்சி செய்த ஆங்கில அரசு, சமஸ்கிருதம், அரபி, பாரசீகம் மொழி ஆகியவற்றைச் செவ்வியல் மொழிகள் என்று ஏற்றுக் கொண்டிருந்தது. இந்த மொழிகளில் புலமை பெற்றவர்களுக்கு ஆண்டு தோறும் பணப்பரிசு வழங்கி வந்தது. அவர்களுக்குப் பாராட்டு செய்தது. ஆனால் மேலை நாட்டினர், கிரேக்கமும் இலத்தீனும் மட்டுமே செவ்வியல் மொழிகள் என்று நினைக்கின்றதை அவர்களின், கலைக் களஞ்சியங்களில் இந்த இரண்டு செவ்வியல் மொழிகளைப் பற்றிய கட்டுரைகள் மட்டுமே வெளியிடப்படுகின்றன.

செவ்வியல் மொழியின் இலக்கணம் :

செவ்வியல் மொழியின் இலக்கணம் என்ன என்பது பற்றியும் ஒரு மித்த கருத்து இல்லை. ஒவ்வொரு அறிஞரும் தான் நினைக்கும் கருத்தையே சொல்கின்றனர். ஐக்கிய நாட்டுச் சபையின் கிளையான ஐ.நா. கல்வி அறிவியல்

பண்பாட்டு அமைப்பு (யுனெஸ்கோ) 2000 ஆண்டுகளுக்கு, முற்பட்ட செழுமையான மொழியே செவ்வியல் மொழி என்று கருதியது. ஒழுங்குமுறை, ஒத்திசைவு, சமநிலை, கட்டுப்பாடு, முதலியவற்றைக் கொண்ட மொழியே செவ்வியல் மொழி என்று ஜே. ஏ. கட்டன், இலக்கணம் வரையறுத்தார் கலை இலக்கியத் துறைகளில் பண்டைய கிரேக்கம், ரோம், ஆகியவற்றின் கோட்பாடுகள் வரலாற்று மரபு, அழகியல் அணுகுமுறைகள் முதலியவை கொண்ட படைப்புகளே செவ்வியல் இலக்கியம் என்று பிரித்தானிய கலைக் களஞ்சியம் கூறுகிறது. (இத்தகைய கருத்தை அதாவது கிரேக்க, இலத்தீனிய மரபு முறையைப் பின்பற்றுவதே செவ்வியல் இலக்கியத்திற்கு அடிப்படை என்று மேலை நாட்டுக் கலைக் களஞ்சியங்கள் கருதுகின்றன.) காரணம், தெளிவு, ஒழுங்குமுறை, கட்டுப்பாடு, மனிதநேயப் பார்வை முதலியவற்றை உடைய இலக்கியமே, செவ்வியலின் இலக்கணம் என்று யூனிவர்சல் கலைக் களஞ்சியம் எடுத்துரைக்கின்றது. பழைமை வாய்ந்த மொழியாகவும், தொன்மை இலக்கியச் சிறப்புடைய மொழியாகவும் மூலமொழியாகவும் இருந்து, அதிலிருந்து வேறு மொழிகள் தோன்றுவதற்குரிய தாய்மொழியாகவும் விளங்குவதே, செவ்வியல் இலக்கியத்தன்மை என்று ஐசக் ஃபங்க், வாக்னல்ஸ் ஆகிய மொழியியல் அறிஞர்கள் மொழிகின்றனர்.

வி.கோ. சூரிய நாராயண சாஸ்திரியார் என்ற பேராசிரியர் செவ்வியல் மொழியின் இலக்கணத்தைப் பின்வருமாறு கூறுகின்றார்.

தான் வழங்கிய நாட்டின் கண் உள்ள பல மொழி கட்கும் தலைமையும் அவற்றினும் மிக்க மேதகவு உடைமையும் உள்ள மொழியே உயர்மொழி இவ்விலக்கணத்தான் ஆராயுமிடத்துத் தமிழ் மொழி, தெலுங்கு முதலியவற்றுக்கெல்லாம் தலைமையும் அவற்றிலும் மிக்க மேதகவு உடையதாலும் உயர் மொழி என்க.

“தான் வழங்கு நாட்டில் பயிலும் மற்றைய மொழிகளின் உதவியின்றித் தனித்து இயங்க வல்ல தமிழே தனிமொழி எனப்படும். திருந்திய பண்பும் சீர்த்த நாகரிகமும் பொருந்திய தூயமொழி,

புகழ் செம்மொழியாம் என்பது இலக்கணம்” என்று குறிப்பிட்டார். (வி.கோ. சூ. சாஸ்திரியார் CLASSICAL என்ற ஆங்கிலச்சொல்லைச் செம்மொழி என்று மொழி பெயர்த்திருக்கிறார். அது முழுமையான பொருள் தரவில்லை என்பதை உணர்ந்தார். உயர், தனி, என்ற இரு அடைமொழிகளைச் சேர்த்து உயர்தனிச் செம்மொழி என்று மொழியாக்கம் செய்தார். அவர் சொன்ன இலக்கணத்தை மேற்கூறியபடி தமிழுடன் பொருத்திக் காட்டினார்)

ஜே. எம். நல்லசாமிப் பிள்ளை, தொன்மை முதலிய காரணங்களால் தமிழ் செவ்வியல் மொழி என்றார். மொழி ஞாயிறு தேவ நேயப் பாவணர் உலகின் முதல் செவ்வியல் மொழி தமிழே என்று நிறுவினார். அவர் தமிழின் 16 சிறப்புகளைச் சொன்னார். அதன் மூலம் தமிழ் செவ்வியல் மொழி என்பதை உணர வைத்தார். அவர் சொன்ன 16 சிறப்புகள் இவை,

தொன்மை, இயன்மை, தூய்மை, தாய்மை, முண்மை, வியன்மை, வளமை, மறைமை, எண்மை, இளமை, இனிமை, தனிமை, ஒண்மை, இறைமை, அம்மை, செம்மை, என்பன மொழியியல் அறிஞரான ச. அகத்தியலிங்கம் செவ்வியல் பண்புகளைச் சொன்னார். உலகப் பொதுமை, கொள்கையும் குறிக்கோளும், நிலைபேறு, பாடு பொருளும் வடிவ அமைப்பும், பொதுச் சார்பு நிலை, தெளிவு, தேற்றம், எளிமை, எழில் முதலிய வற்றை அவர் சொன்னார். செ. சாராதாம்பாள் என்ற பேராசிரியர், தொன்மை உடைமை, தலைமையுடைமை, மரபுடைமை, கால வரையறை பாடு பொருள், யாப்பமைதி, இயற்கைப் புனைவு கற்பனை, முதலியவற்றைச் செவ்வியல் மொழியின் இலக்கணமாகிச் சொன்னார். தொன்மை, பொருள், முதன்மை, சமய ஒப்புரவு முதலியவை, செம்மொழியின் அடிப்படை என்று, பன்மொழிப் புலவர். கா. அப்பாதுரையார் அறிவித்தார். தொன்மை, தனித் தன்மை, பொதுமைப் பண்பு, நடுநிலை, பல மொழிகளுக்குத் தாயாகும் நிலை, பண்பாடு, கலை பட்டறிவு, வெளிப்பாடு, பிறமொழித் தாக்கமில்லாத தனித்தன்மை, இலக்கிய வளம், உயர் சிந்தனை, கலை இலக்கியத் தனித்தன்மை, மொழிக்

கோட்பாடு ஆகியவை செவ்வியல் மொழியின் அடிப்படைக் கூறுகள் என்று மனைவி முஸ்தாபா உரைத்தார். தொன்மை, மீ உயர்வு, மரபுடைமை, உலகப் பொருமை, எளிமை, தெளிவு, நிலைபேறு, பொருளும் வடிவும் ஆகியன செவ்வியல் மொழி இலக்கியத்தின் இலக்கணம் என்பது மலையமானின் கருத்து. இந்திய அரசு நான்கு தகுதிகளை இலக்கணமாகக் கொண்டது. அவை இவை,

1. மதிக்கத்தக்க பாரம்பரியத்தை உட்கொண்டவை எனக் கருதப்படும் தொன்மையான இலக்கியங்களையும் பனுவல்களையும் கொண்டிருக்க வேண்டும்.

2. இலக்கிய மரபு கடன் வாங்கப்பட்டதாக இல்லாமல் சொந்தமானதாக இருக்க வேண்டும்.

3. குறைந்த அளவு 1500 ஆண்டுகளுக்கு முந்தைய தொல்இலக்கியங்களைக் கொண்டிருக்க வேண்டும்.

4. முற்கால இலக்கியங்களுக்கும் பிற்கால இலக்கியங்களுக்குமிடையே தொடர்ச்சி விடுபட்ட மொழிகளும் செம்மொழித் தகுதிபெறும் என்பவை,

(இதில் சொல்லப்பட்ட கால எல்லை பொருத்தமானதில் தமிழ், கிரேக்கம், இலத்தீன், சமஸ்கிருதம், முதலிய செவ்வியல் மொழிகள் 2000 ஆண்டுகளுக்கு முற்பட்டவை மைய அரசின் மூன்றாம் தகுதியைக் காட்டி தமிழின் மகள் மொழிகளும் செவ்வியல் மொழிகள் என்ற சிறப்பைப் பெற்று விட்டன.)

தமிழ் ஒரு செவ்வியல் மொழி :

அகராதி உருவாக்கிய ஆங்கிலேயராகிய டாக்டர். வின்ஸ்லோ, தமிழ் ஒரு செவ்வியல் மொழி என்பதை மறைமுகமாகக் குறிப்பிட்டார். “கவிதையை பொருத்தமட்டில் கிரேக்க மொழியை விடத் தமிழ் பண்பட்டது; மொழிநிலையில் அது இலத்தீன் மொழியை விட அழகானது” என்றார் ஐரோப்பா கண்டத்தின் செவ்வியல் மொழிகளான கிரேக்கம், இலத்தீன், ஆகியவற்றை விடத் தமிழ் உயர்வானது என்று கூறியதன் மூலம் தமிழ் ஒரு செவ்வியல் மொழி என்று அவர் உணர்த்தினார். “தமிழர்கள் கிரேக்கர்களுடன் தொடர்பு

கொள்வதற்கு முன்பே, தமிழ் மொழி, செவ்வியல் நிலையை அமைந்திருக்க வேண்டும்” என்று அறிஞர் கில்பர்ட் ஸ்லேட்டர் உரைத்தார். சங்கப் பாடல் தொகுதிகளில் இடம் பெறும் 26350 பாடல் அடிகள், உலகின் ஒப்புயர்வற்ற செவ்வியல் மொழி தமிழ் என்பதை நிலை நிறுத்தப் போதுமான சான்று என்று செக் நாட்டு அறிஞர் கமில் சுல்பெல் எழுதியுள்ளார். சங்க இலக்கியப் பாடல்கள், தேர்ந்தெடுத்த கிரேக்கத் தன்னுணர்ச்சிப் பாடல்களுடன் ஒப்பிடும் தகுதி உடையன உலக இலக்கியப் படைப்புகளில் “சங்க இலக்கியத் தொடர் உச்ச நிலையை எட்டிப் பிடிப்பதாக உள்ளன” என்று பிரெஞ்சு நாட்டு அறிஞர் பியல்மெயிலி தெரிவித்துள்ளார். தமிழ் ஒரு செவ்வியல் மொழி என்பதைத் தெளிவாகக் கூறினார். அமெரிக்க அறிஞர் ஜார்ஜ் ஹார்ட் தமிழ் உலகின் தொன்மையான மொழி என்று சொன்னதன் மூலம் அது ஒரு செவ்வியல் மொழி என்பதைக் குறிப்பாக உணர்த்தினார். இரஷிய நாட்டுப் பேராசிரியர் துபியான்ஸ்கி அழியாத தமிழ், இடையறவு படாமல் தொடர்ந்து வாழ்கின்ற செவ்வியல் மொழி என்று அமெரிக்காவில் வாழ்ந்த ஏ.கே. இராமனுஜம் என்ற கன்னட அறிஞர் சொன்னார். இந்தியப் பண்பாட்டுக்கு ஐம்பது விழுக்காட்டுக்கும் அதிகமாகப் பங்கு அளித்தவர்கள் திராவிடர்களே (தமிழர்களே) என்று வங்க மாநில அறிஞர் எஸ். கே. சட்டர் ஜி உரைத்தார். இதன் மூலம் தமிழின் தொன்மை,

பண்பாட்டுச் சிறப்பு ஆகியவற்றை அவர் அறிவித்துள்ளார். ஆகவே, அயல் நாட்டறிஞர்களும் தமிழ் ஒரு செவ்வியல் மொழி என்பதை ஏற்றுக் கொண்டனர் என்பதை அறியலாம்.

தமிழ், செவ்வியல் மொழியான வரலாறு:

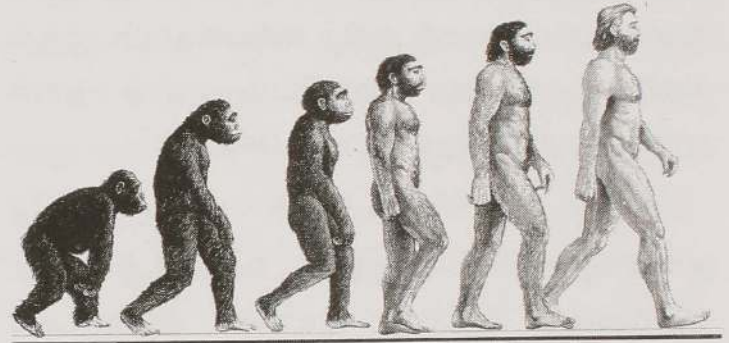
தமிழைச் செவ்வியல் மொழியாக அரசு ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டும் என்பதற்கு பல ஆண்டுகளாகப் பேராட்டம் - பெருமுயற்சி நடைபெற்றது. 1897 இல் வி. கோ. சூ. சாஸ்திரியார், தமிழ் மொழியின் வரலாறு என்ற தன்னுடைய நூலில் தமிழ் ஓர் உயர் தனிச்செம்மொழி (செவ்வியல் மொழி) என்று எழுதினார். 1918 ஆம் ஆண்டில் சென்னைப் பச்சையப்பன் கல்லூரியில் நடைபெற்ற சைவ சித்தாந்த மகா சமாஜ மாநாட்டில், சென்னைப் பல்கலைக்கழகம், தமிழைச் செவ்வியல் மொழியாக அறிவிக்க வேண்டும் என்ற தீர்மானம் நிறைவேற்றப்பட்டது. தரங்கைத் தமிழ்ச் சங்கம் 1919 ஆம் ஆண்டிலும் 1920 ஆம் ஆண்டிலும் நடத்திய ஆண்டு விழாக்களின் போது, சென்னைப் பல்கலைக்கழகம், தமிழைச் செவ்வியல் மொழியாக அறிவிக்க வேண்டும் என்ற தீர்மானம் நிறைவேற்றப்பட்டது. மைய அரசின் மாநிலங்கள் அவையில் பேசிய அறிஞர் அண்ணாதுரை, உயர்தனிச் செம்மொழியாகிய தமிழுக்கு ஆட்சிமொழி என்ற கருத்தை வலியுறுத்தினார்.

தமிழ் உலக முதல் மொழி

Lion Er. அ. அழகுமாணிக்கம்
மயிலாடுதுறை, தமிழ்நாடு, இந்தியா

தாம் ஆதம்! இப்படி ஆதி மனிதனை நம் மக்கள் எல்லாம் எப்படி ஏற்றுக் கொள்வார்களோ அப்படியே தான் தமிழ் மொழியை மக்கள் முதல் மொழி, ஆதி மொழி என்று ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டும். முதல் மனிதன் ஆதாம் பேசிய மொழி தமிழ் தான். அந்தத் தமிழின் வழியாகத் தான் இன்று உலகில் பேசப்படுகின்ற மொழிகள் பிறந்தன. ஆதம் எப்படித் தமிழர் ஆனார்? அவர் காலத்தில் தமிழ்தான் பேசினார் என்பதை எப்படி அறியமுடியும்?

கல் தோன்றி மண் தோன்றாக் காலத்தே முன் தோன்றி மூத்த தமிழ் என்ற தொடர் ஐம்பது இலட்சம் ஆண்டுகளாக வழக்கில் உள்ளது. இப்படி ஒரு சொற்றொடர் வேறெந்த மொழியிலும் வந்திருப்பதாக என் சிறிய அறிவுக்கு எட்டவில்லை. படைப்பின் வரலாற்றிலே ஆதாமின் விலா எலும்பிலிருந்து ஏவாள் (ஹவ்வா) என்ற பெண்ணைப் படைத்ததாகவும், அதனால் தான் விலா எலும்பு எண்ணிக்கையில் ஆணுக்கும் பெண்ணுக்கும் வித்தியாசம் உள்ளது என்றும் ஆணைவிடப் பெண்ணுக்கு ஒரு விலா எலும்பு கூடுதல் என்றுக் கூறுவர். அந்த முதல் தம்பதியரால் இருபது பிரசவத்தில் நாற்பது குழந்தைகள் பிறந்ததாகவும், ஆணும் பெண்ணுமாகவே பிறந்து முதல் பிரசவத்தில் பிறந்த ஆண் மகன் இரண்டாவது பிரசவத்தில் பிறந்த பெண்ணையும், இரண்டாவது பிறந்த ஆண்மகன் முதலில் பிறந்த பெண்ணையும்

மணந்து புணர்ந்து இன அபிவிருத்தி ஏற்பட்டதாகவும் வரலாற்றில் அறிய முடிகிறது. அந்த அடிப்படையில் நாகரீக வளர்ச்சியடைந்த தென்னாட்டில் இன்னும் சகோதரியின் மகளை மண முடிக்கும் பழக்கம் வழக்கில் உள்ளது. ஆதம் என்ற முதல் மனிதன் வாழ்ந்த இடம் இலங்கை என்றும் சொல்லுவர். ஆதம் மலை என்ற ஒரு மலையும் இலங்கையில் உள்ளது. லெமூரியா கண்டம் என ஒன்று இருந்து காலப் போக்கில் அது பல கண்டமாகப் பிரிந்து விட்டார்கள். அப்படிப் பிரிந்த மக்கள் பேசிய முதல் மொழி தமிழ்தான்.

இன்று கண்ணியாகுமரி என்று சொல்கின்றோமே அதுவே ஒரு கண்டம்தான் (லெமூரியா கண்டம்). இலங்கை, அந்தமான், நிக்கோபார் தீவுகள், மலேசியா, ஜாவா, சுமத்ரா, ஆஸ்திரேலியா இன்னும் பல நாடுகள்

இந்தியாவிலிருந்து பிரிந்த துண்டுகள்தாம். அங்கங்குள்ள தட்பவெப்பத்துக்கேற்ப மக்கள் வாழ்க்கை அமைந்து கூட்டம் கூட்டமாக வாழ ஆரம்பித்து அவர்களுக்குள் ஒரு சங்கேத மொழி பேசிப்பழகி அதனை நிலைநிறுத்திக் கொண்டு, மொழியில் பல பிரிவு ஏற்பட்டு, மாகாணம், மொழிவாரியாய்ப் போய் நாடாகி, நிலப் பரப்புகள் புகம்பத்தாலும் பிளந்து, பிரிந்து மக்களின் பழக்கம், பழக்கத்தில் வந்த வழக்கம், வழக்கத்தில் வந்த முழக்கம், முழக்கத்தால் வந்த மொழி என இப்படி மாறிப் பிரிந்து வாழ்ந்து வருகிறார்கள். உலக மொழி அத்தனைக்கும் தாய் தமிழ் தான். மேலே குறிப்பிட்ட கண்டங்கள் நாடுகளெல்லாம் லெமூரியாக் கண்டத்திலிருந்து பிரிந்தன என்பதைப் பூகோள ஆராய்ச்சியாளர்கள் எப்படி ஏற்றுக்கொள்கிறார்களோ, அப்படித் தான் உலக முதல் மொழி தமிழ் என்பதையும், முதல் மனிதன் பேசிய மொழியும் தமிழ் தான் என்பதையும் ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டும்.

திராவிட நாகரீகம் உலகத்துக்கே நாகரீகத்தைக் கற்றுக் கொடுத்துள்ளது. இராவணன் ஐம்பது இலட்சம் ஆண்டுகள் ஆண்டிருப்பதாக இராமாயணத்தில் சொல்லப் பட்டிருக்கிறது. ஆனால் இராமாயணம் “திரேதாயுகத்தில்” நடந்துள்ளது என்று கூறுவார்கள். அந்தத் திரேதாயுகத்தின் காலம் பன்னிரண்டு இலட்சத்துத் தொண்ணூற்று ஆறாயிரம் ஆண்டுகள். இதற்கு முன்னரே தமிழும் தமிழனும் வாழ்ந்து இருக்கிறான் என்பது புலனாகிறது அல்லவா?

ஆராய்ச்சியில் புதுமையையும் உண்மையையும் கண்டு உலகுக்கு அறிவிப்பதில் அமெரிக்கா முன்னணியில் நிற்கிறது. அந்த நாட்டில் அமெரிக்காவின் முதல் மக்கள் இனம் எது என்று ஆராய்ச்சி நடத்தியதில் திராவிடர்கள் போல ஓர் இனம்தான் பூர்வீக இனம் என்று கண்டு பிடித்துக் கூறியுள்ளார்கள். இன்னும் சீன நூல்களான “Tong-Kwang Chipo” “Ping Chow Ko Man” “Thow Yi Chileo” “Chi Ko Pai” ஆகியவைகளில் திராவிட மொழி, தமிழ், தமிழனது நாகரீகம் ஆகியவை விவரிக்கப் பட்டுள்ளன. திராவிட நாகரீகம், திராவிட மொழி என

இப்படித் துவங்கிய வரலாறு பல நாகரீகங்களில் வனப்பும் சிறப்பும் பெற்று வளர்ந்தது.

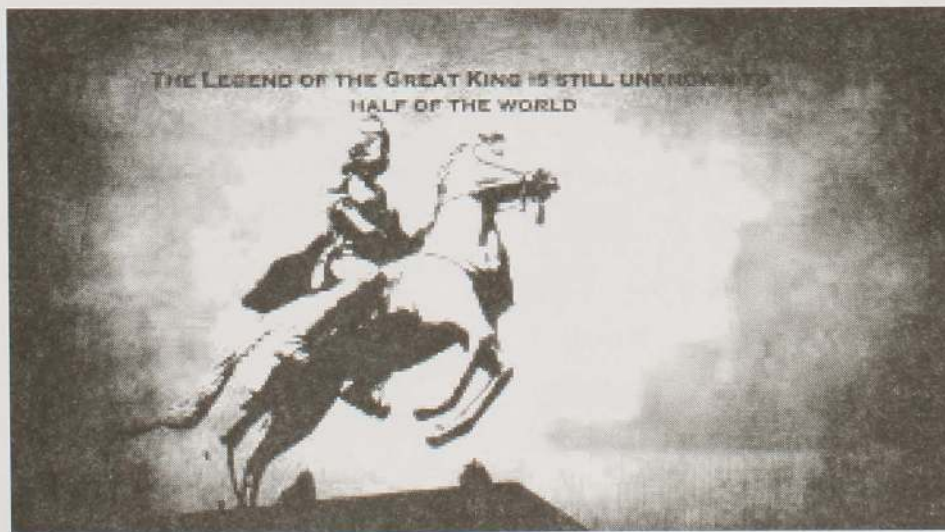
உலக வரலாறு திராவிட நாகரீகத்தை முன்வைத்து; உரோம நாகரீகம், கிரேக்க நாகரீகம், பாபிலோனியா நாகரீகம், எகிப்திய நாகரீகம், சுமேரியா நாகரீகம், மெசப்பட்டோமியா நாகரீகம் என்று வரிசைப்படுத்திக் காட்டும்போது திராவிட நாகரீகத்திற்கு முதன்மை கொடுத்துள்ளதால் திராவிடமொழிதான் உலகின் முதல் மொழி என்பதும் புலனாகிறது. மேலும் வாழ்ந்த நாடு வீழ்ந்த நாடு வரிசையிலே பாரத நாடு உலக மக்களின் கருத்தைக் கவர்வதாய் அமைந்து விட்டது. ஆம்! வட திசையில் வானுயர்ந்த இமயமலை; தென் கோடியில் கன்னியாகுமரி; நாட்டின் இருபுறமும் கடல்கள், மாமலைகள் கனியும் கிழங்கும் தானியங்களும் கணக்கின்றித் தருகின்ற தாய்நாட்டு வளத்தை உலகுக்குப் பகிர்ந்தளிக்கவே தமிழன் பல்லாயிரம் ஆண்டுகட்கு முன்னமேயே மேற்கே எகிப்து, பாபிலோன், சாலடியா, முதலிய நாடுகளுக்கும், கிழக்கே மலேயா, ஜாவா, சுமத்ரா, சீனம் முதலிய நாடுகளுக்கும் சென்று வந்துள்ளான். தாய்நாட்டுப் பற்றும், தாய்மொழிப் பற்றும் மனிதனுக்கு இயற்கையாகவே ஏற்படுவது பல நாடுகளில் பல இன மக்களைப் பார்க்கும் போது இவரைப் பார்த்தால் தமிழரைப்போல் தெரிகிறதே என்று நினைத்துத் தமிழில் பேசத் துவங்கிய பிறகுதான் மற்ற விவரங்களைத் தெரிந்து கொள்கிறோம். உலகத்துக்கே நாகரீகம் கற்றுத் தந்த இனம் தமிழினம் அல்லவா? அதனால்தான் தாய் மனத்துடன் வந்தவரையெல்லாம் வாழ வைத்தோம். நாம் முதலில் ஒரு நாடு, ஒரு இனமாக வாழ்ந்து, பிரிந்துவிட்ட காரணத்தால் மொழியாலும் மனமாற்றத்தாலும், மார்க்கத் தாலும், நிறத்தாலும் வேறுபட்ட மக்களை யெல்லாம் தமிழ்ப் பண்பாடு கவர்ந்திழுத்துக் கொள்கிறது. ஆம், நாட்டை அடிமை கொள்வதற்காக அடியெடுத்து வைத்த ஆரியர்களையும், சாகர்களையும், ஹீனர் களையும், மங்கோலியர்களையும் அன்புறத் தழுவி அணைத்து இந்நாட்டின் புதல்வர்களாய்ப் புகழுட்டிய பெருமை தமிழ்த்தாயின் தனிப்

பெருமை அல்லவா? இன்று உலக அரங்கில் தமிழனுக்கு என்று தனிநாடு கிடையாது. காரணம் உலகமெலாம் தன்னாடாகக் கொண்டு வாழ்ந்து உலகமெலாம் பரவி வாழ்பவன் “யாதும் ஊரே யாவரும் கேளிர்” எனும் மொழிக்கிணங்க முன்னால் வாழ்ந்த தமிழ் மக்களுக்குள் பிணக்கு என்பதே இல்லை. அவர்கள் மொழியாலும் பண்பாலும் அழியாத நட்புடன் வாழ்ந்திருக்கிறார்கள். ஒரு தாயின் வயிற்றில் பிறந்த செங்குட்டுவன், அவன் தம்பி இளங்கோ இருவரும் முறையே சைவராகவும் சமணராகவும் வாழ்ந்திருக்கிறார்கள். வள்ளுவனையும் பல சமயப் புலவர்களையும் உலகிற்குத் தந்து வான்புகழ் கொண்டது தமிழ் மொழி அல்லவா?

அரேபியாவுக்குச் சென்ற நம் தமிழர்களின் அறிவுக் கூர்மையைக் கண்ட அரேபியர்கள் நாம் இருக்கும் திசையை உலக வரைபடத்தில் பார்த்து நாம் வாழும் பகுதி கூர்மையாகத் தெரிவதனால் பாரத நாட்டை இந்து (ஹிந்த்) அழைத்தார்கள். ஹிந்த் என்றால் கூர்மை என்றும் பொருள் உண்டு. ஹிந்த் இந்தியாவாக மாறிவிட்டது. அராபியர்கள் தமிழர்களைப் பார்க்கும் போதும் இந்தியாவைப் பார்க்கும்போது மனத்துக்கு

மகிழ்ச்சித் தோன்றுமாம். அந்த நாட்டுப் பேரழகிகள் பெயர்களில் ஹிந்தா (இந்தா) இந்திபிந்த், அல்ஹாரிதில் இந்தி, போன்ற எத்தனையோ பெயர்களைப் பயன்படுத்தியுள்ளதை அரபு நாட்டு வரலாறுகளில் வளர்க்க முடிகிறது. தமிழ் நாட்டில் அராபியர்கள் கண்ட புளியம்பழம் கூட அவர்கள் நாட்டுப் பேரிச்சம் பழம் போல் மாறிவிட்டது. மிளகுத் தண்ணீர் என்ற இரசம், கட்டுமரம், மாங்காய், கறிகளைப் பல தமிழ்ச் சொற்கள் ஆங்கிலத்தில் மருவியுள்ள உலக மக்கள் உண்ணும் அரிசி என்ற தமிழ்ச் சொல் முறையே கிரேக்க மொழியில் ஒருசா இத்தாலியில் ரிசோ, பிரெஞ்ச் மொழியில் ரிஸ் ஆங்கிலத்தில் ரைஸ் என்றும் மாறியது. ஒரு பாணை சோற்றுக்கு ஒரு சோறு பதம் என்பது போல் உலக முதல் மொழி தமிழ்தான் என்பதில் என்ன தயக்கம் ! திராவிடம் ஆரியம் என்று ஆராய்ச்சியாளர்களால் பிரிக்கப்பட்டுள்ளது. அப்படிப் பிரிந்தவை தமிழ், தெலுங்கு, மலையாளம், கன்னடம், துளு, என்பவை, இவைகளின் இலக்கணம் இலக்கிய வரம்புகள் தமிழைச் சார்ந்ததேதான் இருக்கும். உச்சரிப்பு, பொருள் கூடத் தமிழின் வழியில் நிற்கும்.

நன்றி : தமிழ் இலக்கியக் கலை மன்றம்.

ஐஃபோனும் (I-PHONE), தமிழும்

வளர்ந்து வரும் அறிவியல் தொழில் நுட்ப உலகில், அலைபேசிகளின் பயன்பாடு நாளுக்கு நாள் அதிகரித்துக் கொண்டே வருகிறது. கால வளர்ச்சியின் ஓட்டத்தில் ஒவ்வொரு நாளும் புதிய புதிய அறிவியல் கண்டுபிடிப்புகள் மனித வாழ்க்கைக்கு இன்றியமையாதவையாக மாறி வருகின்றன. ஆரம்ப கால கட்டத்தில் அலைபேசி தொலைவில் உள்ளவர்களைத் தொடர்பு கொள்ளும் நிலையில் மட்டும், துரத்தின் அளவை குறைக்கும் வகையில் அமைந்திருந்தது. அலைபேசி முதலில் ஒரு தகவல் தொடர்பு சாதனமாக மட்டுமே இருந்தது. ஆனால் இன்று அலைபேசியில் உள்ள வசதிகளால், பல அறிவியல் சாதனங்கள் வழக்கொழிந்து விட்டன என்று சொல்லும் அளவிற்கு அலைபேசியில் கணிப்பான்(Calculator), கடிகாரம்(Watch), குறிப்பேடுகள் (Notes), செய்தித்தாள்கள் (News Papers), இணைய வானொலிகள் (Internet Radios), வரைப்படங்கள் (Maps), கடக்க வேண்டிய வழிகளை, திசைகளைக் காட்டும் கருவி(GPS), புகைப்படக் கருவி (Camera), வானொலியை அறிந்து கொள்ளும் வசதி (Whether), மின் புத்தகங்கள் (E-Books), தேடுபொறிகள் (Search Engine), பேருந்து, புகைவண்டிச் சீட்டுகள் முன்பதிவு செய்யும் வசதி(Online Ticket booking), தமிழ், ஆங்கில மொழிகளில் தட்டச்சு செய்யும் வசதி (Type Writing), குறுஞ்செய்தி, நிற்படம், குறிப்புகள், குரல் அனுப்பும் வசதி (Sms, Multimedia massage), நேரடி வங்கி சேவைகள் (Online

முனைவர் சி.சிதம்பரம்., எம்.ஏ., எம்.ஃபில்., பிஎச்டி.,
உதவிப்பேராசிரியர், தமிழ்ப்புலம்,
காந்திகிராம கிராமியப்பல்கலைக்கழகம், தமிழ்நாடு

Sun Tommy - Software :-
TAMIL - LANGUAGE, - Form of TAMIL LETTERS,
NOW - In key boards.

ஹ	1	2	3	4	5	6	7	8	9	0	- ஸ்ரீ
	1	2	3	4	5	6	7	8	9	0	- -
சஷ	!	@	#	\$	%	^	&	*	()	~	~
ங்	ந	ச	வ	வ	ர	ஜ	மு	ர	ஜ	ஸ	ஷ
q	w	e	r	t	y	u	i	o	p		\
கு	று	நு	சு	வு	ஹு	ரு	ஜு	மு	டு	டு	டு
Q	W	E	R	T	Y	U	I	O	P		\
ய	ள	ன	க	ப	ா	த	ம	ட	.	;	;
a	s	d	f	g	h	j	k	l	;	;	;
யு	ஸ	ஹு	கு	பு	ர்	து	மு	டு	:	:	:
A	S	D	F	G	H	J	K	L	:	:	:
ஹு	சு	உ	எ	டி	பெ	அ	இ	.	/	.	/
Z	X	C	V	B	N	M
ஹு	சு	ஹு	ஏ	பெ	பெ	ஆ	ஈ	.	?	.	?
Z	X	C	V	B	N	M

banking), இணைய அகராதிகள்(Internet Dictionary), நேரடித் தொலைக்காட்சிகள் (Online Television), சமுதாய வலைத்தலங்கள் (Social Networks), நேரடி வர்த்தகம் (Online Trading), தகவல் சேமிக்கும் பெட்டி (Drop box), நேரடி மொழிபெயர்க்கும் வசதி (Online Translate), இதர இணைய சேவைகள் (other internet Service) என அனைத்து வசதிகளையும் ஒருங்கே அமையப் பெற்ற அதிநவீன அலைபேசிகள் (Smart Phones) சந்தையில் வலம் வருகின்றன. ஸ்மார்ட்ஃ போன்களின் தரவரிகையில் முன்னனி இடத்தைப் பெற்றுள்ள ஆப்பிள் நிறுவனம் தயாரித்துள்ள ஐஃபோன் (I-Phone) என்னும் அலைபேசியில் பல்வேறு தமிழ்மொழி சார்ந்த செயலிகள் (Applications) இடம்பெற்றுள்ளன. அந்த வகையில் தமிழ்மொழி வளர்ச்சிக்கு ஐஃபோனின் பங்களிப்பை இக்கட்டுரை ஆராய்கிறது.

ஆப்பிள் என்னும் மந்திரம்

ஆரம்ப காலகட்டங்களில், அலைபேசி சந்தையில் நோக்கியா (Nokia), மோட்டரோலா (Motorola), சோனி எரிக்க்சன், சாம்சங் (Samsung), எல்.ஜி (L.G) ஆகிய நிறுவனங்கள் மட்டுமே ஆதிக்கம் செலுத்தி வந்தன. இந்நிறுவனங்கள் தயாரித்த அலைபேசிகள் ஒலி வழி தகவல் தொழில் நுட்ப வசதி கொண்டதாக மட்டுமே இருந்தன. இவை அலைபேசிகள் கண்டுபிடித்த கால கட்டங்களில் மக்களால் பரவலாகப் பயன்படுத்தப்பட்டு வந்தன. அமெரிக்காவின் சான்பிரான்ஸிஸ்கோ நகரில் 1955-ஆம் ஆண்டு பிறந்த ஸ்டீவ் பவுல் ஜாப்ஸ் என்பவர் கணினி பொறியாளராகத் தனது வாழ்க்கையைத் தொடங்கி, 300-க்கும் மேற்பட்ட மின்னணு தொழில் நுட்பச் சாதனங்களைக் கண்டுபிடித்து, அதற்கு காப்புரிமையும் பெற்றுள்ளார். இதன் பின்னர் சொந்த (Personal) கணினி உலகில் ஆப்பிள் கணினியைக் கண்டுபிடித்து, கணினி உலகில் பெரும் புரட்சியை ஏற்படுத்தினார். கணினி மட்டுமல்லாது ஆப்பிள் ஐஃபோன், ஐபேட், ஐஃபாட் (I PAD), உள்ளிட்ட பல்வேறு மின்னணு சாதனங்களை உலகிற்கு அறிமுகப்படுத்தினார். பேசும் வசதி மட்டும் கொண்ட அலைபேசிகளில் இருந்து, தொடுதிரை வசதி எனப் பல்வேறு வசதிகளை உள்ளடக்கிய அதிநவீன அலைபேசிகளை (Smart Phones) உருவாக்கி, உலக மக்களின் மனதில் நீங்காத இடத்தைப் பெற்றுவிட்டார் ஆப்பிள் நிறுவனத்தின் நிர்வாக இயக்குநர் ஸ்டீவ் ஜாப்ஸ். பல்வேறு நவீன வசதிகளுடன் கூடிய ஸ்மார்ட் ஃபோன்களை 2007-ஆம் ஆண்டு முதல் தயாரித்து வருகிறது ஆப்பிள் நிறுவனம். முதல் தலைமுறை ஸ்மார்ட்ஃபோன் ஐஃபோன் என்ற பெயரில் அறிமுகப்படுத்தப்பட்டது. பின்னர் இரண்டாம், மூன்றாம் (2008), நான்காம் (2010), ஐந்தாம் தலைமுறை (2012) அலைபேசிகளை வெளியிட்டுள்ளது. உலகிலேயே சக்தி வாய்ந்த அமெரிக்க நாட்டு அரசின் மொத்தக் கையிருப்பு 73.76 பில்லியன் டாலராக உள்ளது. ஆனால் உலகின் தலைசிறந்த தொழில் நுட்ப நிறுவனமான ஆப்பிளிடம் 75.87 பில்லியன் டாலர் நிதி

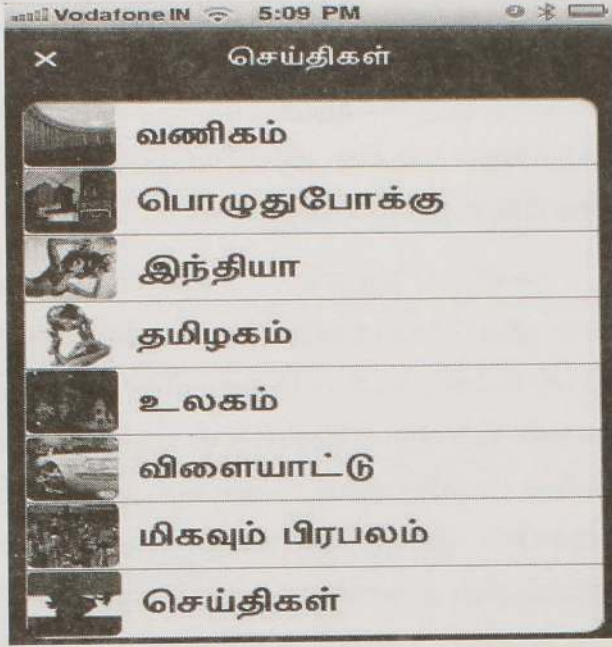
கையிருப்பாக உள்ளது. கடந்த 2007-ஆம் ஆண்டில் அறிமுகப்படுத்தப்பட்ட ஐஃபோன்களின் வருகைக்குப் பிறகே ஆப்பிள் நிறுவனத்தின் பங்குகள் உயரத்தொடங்கின.

மக்களின் தேவையை உணர்ந்த ஸ்டீவ் ஜாப்ஸ் புதிய பல வசதிகளை உள்ளடக்கிய ஸ்மார்ட் ஃபோன்களை உருவாக்கத் தொடங்கினார். இதனால் உலகம் முழுவதிலும் இருந்து ஸ்டீவ் ஜாப்ஸின் ஆப்பிள் ஐஃபோன்களை மக்கள் நீண்ட வரிசையில் நின்று வாங்கத் தொடங்கினர். இந்நிலையில் கணையப் புற்றுநோயால் சிறிது காலம் அவதிப்பட்ட ஸ்டீவ் ஜாப்ஸ் கடந்த 2011-ஆம் ஆண்டு, அக்டோபர் மாதம் 5-ஆம் நாள் அன்று இயற்கை எய்தினார். இதனால் இந்தியா உள்ளிட்ட உலகின் பல்வேறு பகுதிகளில் இருந்து கண்ணீர் அஞ்சலி குவியத்தொடங்கின. ஸ்டீவ் ஜாப்ஸ் தனது நிறுவனத்தில் பணியாற்றிய காலத்தில் மாத ஊதியமாக ஒரு டாலர் மட்டுமே பெற்றுள்ளார் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

ஐஃபோனும், தமிழும்

அமெரிக்க நிறுவனம் தயாரித்த ஸ்மார்ட் ஃபோன்கள் மக்கள் மத்தியில் நீங்காத இடத்தைப்பெறக் காரணம் அதில் இடம்பெற்றுள்ள செயலிகளே. ஆயிரக்கணக்கில் அன்றாட வாழ்க்கைக்குப் பயன்படும் பல செயலிகள் (Application) அதில் இடம் பெற்றிருந்தன. அதனால் தான் மக்கள் ஒவ்வொரு புதிய கண்டுபிடிப்புகளை அறிமுகம் செய்யும்பொழுது அதனை வாங்க நீண்ட நாட்கள் வரிசையில் நின்று வாங்கத்துடிக்கின்றனர். கடந்த மாதம் வெளியிடப்பட்ட ஐஃபோன் - 5 (ஐந்தாம் தலைமுறை) ஒரு மாதத்தில் மட்டும் ஐம்பது இலட்சம் அலைபேசிகள் விற்புத் தீர்ந்துள்ளன என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. அந்த வகையில் மக்களின் தேவைகளை பூர்த்தி செய்வதில் ஆப்பிள் நிறுவனம் முன்னணி வகிக்கிறது.

ஆப்பிள் நிறுவனம் அமெரிக்காவில் ஐஃபோன்களை உற்பத்தி செய்ததாலும் உலகில் உள்ள அனைவரும் அதனை விரும்பக் காரணம் அந்தந்த மொழிகளில் அதன் செயலிகள் (Applications) அமைந்திருப்பதே. இந்தியாவில்

ஆப்பிள் நிறுவனம் தனது பொருட்களை விற்பதற்குக் கூட நேரடி முகவர்கள் (Dealer) இல்லாத சூழ்நிலையில் இந்தியாவில், குறிப்பாகத் தமிழகத்தில் அதிக அளவில் ஆப்பிள் ஐஃபோன்கள் பயன்படுத்தப்பட்டு வருவதற்கான மிக முக்கியமான காரணம் அதில் இடம்பெற்றுள்ள தமிழ் வழி செயலிகளே. ஐஃபோனில் செயலிகள் (Apps Store) பிரிவிற்குச் சென்றால் அங்கு ஏறக்குறைய 600 செயலிகள் இடம்பெற்றுள்ளன. இவை அனைத்தும் மிகத்தெளிவாக எந்தவிதக் குழப்பமும் (Junk) இல்லாமல் இருப்பது இதன் தனிச்சிறப்பு ஆகும். மற்ற வகை இயங்கு தளங்களில் (Operating System) செயல்படும் ஸமார்ட் ஃபோன்களில் (ஆன்ராய்ட்) தமிழ் எழுத்துக்களைத் தெளிவாகக் காண முடியாது.

தமிழ்ச் செயலிகள் (Tamil Applications)

தமிழ்மொழியில் இடம் பெற்றுள்ள செயலிகள் பல்வேறு பிரிவுகளில் அமைந்துள்ளன. அவற்றை பின்வருமாறு வகைப்படுத்தலாம்.

- + மின் இதழ்கள்
- + இணைய வானொலிகள்
- + தமிழ்மொழி கற்றல் கற்பித்தல் கருவிகள்
- + தமிழ் தட்டச்சுக் கருவிகள்
- + தமிழ் நேரடித் தொலைக்காட்சிகள்
- + தமிழ் நேரடி மொழிபெயர்ப்புக் கருவிகள்
- + நாளிதழ்கள் - செய்திகள்
- + சமுதாய வலைத்தொடர்புகள்
- + தேடுபொறிகள் மூலம் தரவுகளைப் பெறுதல்
- + தமிழ் பிராட்காஸ்ட்

இந்தப் பிரிவுகளில் பல்வேறு செயலிகள் இடம்பெற்றுள்ளன. இந்தத் தமிழ்ச்செயலிகள் வழியே தமிழ்மொழி வளர்ச்சிக்கு ஐஃபோன்களின் பங்களிப்பை அவற்றின் செயல்பாடுகள் மூலம் மதிப்பிடப்படுகிறது.

மின் புத்தகங்கள்

மின்புத்தக வடிவில் பல்வேறு செயலிகள் உள்ளன. இவை இலக்கியம், ஆன்மீகம், கலைக்களஞ்சியம் ஆகிய பகுப்புகளில் செயலிகளாக இடம்பெற்றுள்ளன. பல்வேறு மின்புத்தகங்களையும் உள்ளடக்கிய தமிழ் நூலகம் என்ற செயலியில் ஆயிரக்கணக்கான மின்புத்தகங்களும் இடம்பெற்றுள்ளன.

இலக்கியம்

- பொன்னியின் செல்வன், ஜெயகாந்தன் கதைகள், திருக்குறள், புத்தகப் பூங்கா 1.2.3

ஆன்மீகம்

- தமிழ் குர் ஆன், தமிழ் பைபிள், பகவத் கீதை, இந்து மந்திரங்கள், தேவாரம், சுவாமி விவேகானந்தர், புகாரீ ஹதீஸ்.

மின் இதழ்கள்

இன்று அனைத்து நாளிதழ்களும், வார, மாத இதழ்களும் மின் இதழ் வடிவில் வரத் தொடங்கிவிட்டன. இவற்றுள் குறிப்பிடத்தக்கன; விகடன் குழு இதழ்கள், பிரிமியம் தமிழ், இந்தியா டுடே, நக்கீரன், பெமினா தமிழ், தி சண்டே இந்தியன் தமிழ், சக்தி, பெரியார் - பிஞ்சு, சத்தியம், மயன்.

செய்திகள் வரிசையில் தினமலர், தினகரன், மாலைமலர், ஓன் இந்தியா தமிழ், காலைக்கதிர், தமிழ் தினசரி செய்திகள், தமிழ் செய்திகள், நீயூஸ் ஹண்ட் முதலியவை குறிப்பிடத்தக்கன. நாளிதழ்கள் பெரும்பாலும் விலையில்லா வசதியுடன் கிடைக்கிறது. ஆனால் பெரும்பாலான வார, மாத இதழ்கள் தொகை செலுத்திப்படிக்கும் நிலையில் அமைந்துள்ளது.

தமிழ் தட்டச்சு செயலிகள் அலைபேசியில் தமிழில்தட்டச்சுசெய்து அதனை குறுஞ்செய்தி, மின் அஞ்சல், கட்டுரை என பல்வேறு வடிவங்களில் அதனைப் பயன்படுத்துவதற்கு, முரசு செல்லினம்,

தமிழ் எடிட்டர், தமிழ் டைப் Sms தமிழ் மின்னஞ்சல் திருத்தி, தமிழ் விசைப்பலகை-Ios, தமிழ் பனினி விசைப்பலகை, யுனிகோட் தமிழ் Sms, தமிழ் குறுஞ்செய்தி, தமிழ் விசைப்பலகை எனப் பல்வேறு செயலிகள் இடம் பெற்றுள்ளன. இவை அனைத்தும் ஒருங்குகுறி எழுத்துருக்கள் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. எனினும் இந்த எழுத்துருக்களை தட்டச்சு செய்யும் முறையில் தரப்படுத்தப்பட்ட விசைப்பலகைகளாக இல்லை. தமிழ் உச்சரிப்பு (Phonetic) முறையில் தட்டச்சு செய்யும் வகையிலேயே உள்ளது. இவ்வாறு தமிழில் தட்டச்சு செய்த சொல்லை கொண்டு விக்கிபீடியா தமிழ் செயலி, தமிழ்க்குள் தேடுதல் பகுதியில் இட்டு நமக்குத் தேவையான தரவுகளைத் தேடுவதற்கு மேலே குறிப்பிட்டுள்ள விசைப்பலகைகள் அனைத்தும் பயன்படுகின்றன.

தமிழ் வழி கற்றல் - கற்பித்தல் செயலிகள்

இன்றைய காலகட்டத்திலும் பழைய கல்வித்திட்ட முறையே அமைந்திருப்பது மாணவர்களிடையே சலிப்பைத் தருகின்றது. புதிய கழல், புதிய கற்றல் கருவிகள் என புதுமையான வகைகளில் பல பள்ளிகளில் வகுப்பறைகள் (Smart Class Rooms) அமையத் தொடங்கி விட்டன. அந்த வகையில் ஐஃபோன் அலைபேசியில் குழந்தைகளுக்கு தமிழ் மொழியை கற்றுத்தருவதில் பல்வேறு செயலிகள் உதவி செய்கின்றன. அவை, I write Tamil, Trace Tamil Alphapets - 1,2, Tamil Rhymes, Fun 2 Learn Tamil, Tamil Lessons-1,2, Avyayaar Books, Tamil Numbers, Tamil Slate, I Tamil Kids, Flash cards Tamil Lessons, ஆத்திகுடி, மழைப்பாடம், செல்லமே செல்லம், தமிழ் பழமொழிகள், சங்கம், தமிழ் எழுத்து, பாட்டி சொன்ன கதைகள், என் இவை அனைத்தும் குழந்தைகள் ஆர்வமுடன் தமிழ் எழுத்துக்களையும் எண்களையும் எளிதில் கற்றுக்கொள்கின்றனர்.

தமிழ் அகராதிகள்

இணையத்தில் தமிழ் அகராதிகள் இருப்பது போல ஐஃபோனிலும் தமிழ் அகராதிகளான, Tamil Dictionary, English - Tamil Dictionary, Lifco - Sellinam, தமிழ் அகராதி ஆகியவை செயலிகளாக இடம்பெற்றுள்ளன.

தமிழ் இணைய வானொலிகள்

தமிழ்மொழியில் ஆயிரக்கணக்கான இணைய வானொலிகள் இடம்பெற்றுள்ளன. இவற்றைக் கேட்க பல்வேறு செயலிகள் ஐஃபோன் அலைபேசியில் உள்ளன. இந்தியாவில் உள்ள பண்பலைகள் (FM) எனப்படும் வானொலியில் மட்டுமல்லாது உலகில் எந்தப் பகுதியில் இருந்தும் ஒலிபரப்பாகும் இணைய வானொலிகளையும் கேட்கும் வசதி இந்த அலைபேசிகளில் இடம் பெற்றுள்ளன. இவற்றில் தமிழ் உரைகள், உரையாடல், திரையிசைப் பாடல்கள், செவ்வி, பட்டிமன்றம், கலந்துரையாடல், பேட்டிகள் என பல்வேறு வடிவங்களில் ஒலிபரப்பி தமிழ் மொழி வளர்ச்சிக்க உறுதுணையாக அமைந்துள்ளது. இந்த வானொலிகள் தமிழ்மொழி வளர்ச்சி, பொழுதுபோக்கு, ஆன்மிகம் போன்ற வகைகளில் அமைகின்றன. Hallo Fm, Indian Radio, Tambura, Tamil Hits, Tamil Beat, Tamil Top, Thuthi Fm, New Tamil Mp3, Tamil Radio, Kalasam, Sivan Koil, Tamil Christian முதலியவை ஆகும்.

தமிழ் குடை

உலகத்தமிழர்களை ஒன்றினைக்கும் வகையில் பல்வேறு செயலிகள் உள்ளன. யாழ்-யுகே, யாழ்-உலகம், தமிழ் சங்கம்-ஹாங்காம், சமூகம் ஆகிய செயலிகள் உலகத்தமிழர்களை ஒரு குடையின் கீழ் கொண்டுவரும் முயற்சியில் ஈடுபட்டுவருகின்றன. இவை தவிர இலங்கைத் தமிழர்களைப் பற்றி, அடெடெரனா தமிழ், தமிழ் Mirror, ஆகிய இரு செயலிகள் செய்திகளை வெளியிட்டு வருகின்றன.

தமிழ் செயலிகள்

தமிழ் நாட்காட்டி, மாலைமலர் நாட்காட்டி முதலிய செயலிகள் தமிழ் வழியிலேயே அமைந்துள்ளன. தமிழ் நாட்குறிப்புகள், Tamil Astrology, I Translate, I Publisher, Tamil Game, Ads Tamil, Tamil E-Greetings, Tamil Notepad, Tamil Pages, Tamil Time, Tamil Face book, Sbs Podcast, Tamil Online TV, முதலிய பொழுதுபோக்கு அம்சம் நிறைந்த பல செயலிகள் தமிழ்மொழி வளர்ச்சிக்கு உறுதுணையாக அமைந்துள்ளன என்றால் அது மிகையாகாது.

சங்க இலக்கியங்களில் சிறப்பித்து கூறப்பட்டன

குறிஞ்சி மலர்

பி. ஹேமினி அமலன்

சிட்னி - ஆஸ்திரேலியா

தமிழ் இலக்கியம் உலகியல் வாழ்க்கையை அடித்தளமாகக் கொண்டது. தமிழ் இலக்கியத்தை “அகம்” என்றும் “புறம்” என்றும் இரு பிரிவாகப் பிரிக்கின்றனர்.

அகப் பொருளைச் சார்ந்து குறிஞ்சி, முல்லை, மருதம், நெய்தல், பாலை என ஐந்து திணைகள் உள்ளன.

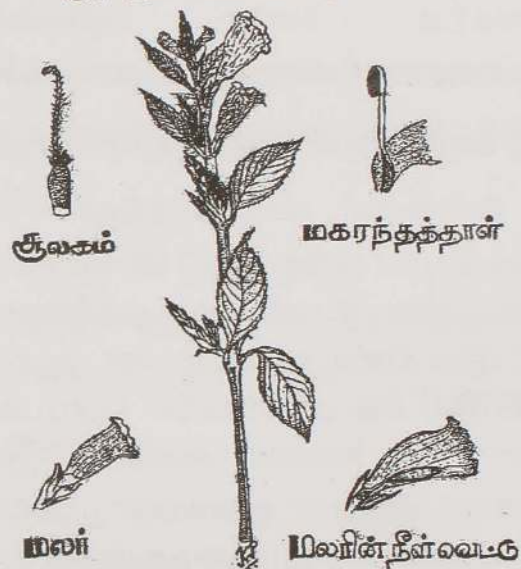
இவற்றுள் குறிஞ்சி என்பது மலையும் மலை சார்ந்த இடமும் ஆகும். மலர்களின் பெயர்களால் திணைகளின் பெயர்கள் அமைந்துள்ளன. ஒவ்வொரு நிலத்திலும் சிறப்பாகக் கருதப்படும் மலரே அந்த நிலத்திற்கு உரிய பெயராகப் பழந்தமிழர் வைத்தனர். குறிஞ்சி நிலத்திற்கு உரிய கருப் பொருள்கள் பலவற்றில் ஒன்றான மலர்களில் சிறப்பிடம் பெறுவது குறிஞ்சியாகும்.

சங்க இலக்கியத்தில் பாலைத் திணை பற்றிய பாடல்கள் மிகுதி. அதற்கு அடுத்த நிலையில் குறிஞ்சி பற்றிய பாடல்கள் மிகுதியாக உள்ளன. குறிஞ்சிப் பாட்டு என்னும் ஒரு தனி நூலையே கபிலர் என்னும் புலவர் பாடியிருக்கிறார். கபிலர் சங்க இலக்கியத்துள் 235 பாடல்கள் எழுதியுள்ளார். அவற்றுள் 193 பாடல்கள் குறிஞ்சித் திணை பற்றியவையாகும். குறிஞ்சி பாடக் கபிலன் என்று இவரைப் புகழுவர். குறிஞ்சிப் பாட்டில் இவர் 99 மலர் வகைகளை

“ஓண் டொங்காந்துள், ஆம்பர், அணிச்சம், துண்கயக் குவணை, குறிஞ்சி, வெட்சி”

என்னும் வரிசையில் அமைந்துள்ளார்.

குறிஞ்சி - வளரியல்பு

குறிஞ்சி மலர்கள் கூட்டங் கூட்டமாய்ப் பூக்கும். இக் கண்கொள்ளாக் காட்சியைக் கண்ணுற்ற கவிஞர் “கருங்கோற் குறிஞ் தியடுக்கம்” (புறம் 379 என மலையழகைச் சிறப்பித்துக் கூறியிருக்கின்றார். குறிஞ்சி மலரில் நிரம்பத் தேன் உண்டு. ஒரே காலத்தில் கணக்கற்ற மலர்கள் மலர்கின்றதால் தேன் நிரம்பி வழிகின்றது மேலும் இத்தேன் தனி மணமும், குணமும் கொண்டது. தேனீக்கள் குறிஞ்சி மலர் பூக்கும் பொழுது மாபெரும் தேன் கூட்டைக் கட்டுகின்றன. இதனை “மலைத் தேன் அடை” என்பர். இதனைக் கொடைக்கானல், பழநி மலைக் கூட்டம் நீலகிரி மலைகளில் காணலாம். இக்கருத்தை இன்று அறிவியல் ஆராய்ச்சியாளர் உறுதி செய்யும் முன்பே குறுந்தொகையில்

**“கருங்கோற் குறிஞ்சி பூக்கொன்றம்
பெருந்தேனிழைக்கும் நாடென்ற நுட்பே”**

எனக் கூறப்பட்டுள்ளது.

கலித் தொகையில் குறிஞ்சிப் பெருந்தேனீக்கள் இன் சுவை பற்றிக் கூறவந்த கவிஞர் “கருங்கோற் குறிஞ்சி தேனில் வான்பூ நூறு கொள்பிரசம் ஊறும் நாடற்கு” எனப் பாடுகின்றனர்.

மேலும் ஒரு தேன் அடைக் கூட்டில் வாழும் தேனீக்கள் அனைத்தும் ஒரே பேரினத்தின் மலர்களில் உள்ள தேனை மட்டுமே தேன் அடைகள் சேமிக்கும். தேனை ‘தனிப் பூத்தேன்’ Unifloral honey எனத் தேன் ஆராய்ச்சியாளர்கள் கூறுகின்றனர்.

நீலகிரி என உதகையை அழைக்கக் காரணம் குறிஞ்சி மலரே ஆகும். இம்மலர் பூக்கும் நேரத்தில் இம்மலை காண்போர் கண்களுக்கு நீலநிற புத்தாடை உடுத்திய புதுமணப் பெண்போல் காட்சியளிக்கப்படுவதாலேயே இதனை நீலகிரி என்று அழைத்தார்கள். குறிஞ்சி மலர் அழகுக்கு அழகு சேர்ப்பதால் குறிஞ்சி மலர் கிரீடம் அணிந்த நீலகிரியை, மலைகளின் ராணி என்று சிறப்பித்துக் கூறுகின்றனர். குறிஞ்சி மலரால் நீலகிரி மலைக்கு பெருமை, சிறப்பு பாராட்டு அனைத்தும் உண்டு.

சங்க இலக்கியங்களில் சிறப்பித்துக் கூறப்பட்டுள்ள குறிஞ்சி மலர் தனிச் சிறப்பு பெற்று விளங்குகிறது. அதற்குக் காரணம் அம்மலர் 12 ஆண்டுகட்கு ஒரு முறை மலரும் அதிசயமேயாகும். குறிஞ்சி மலரின் தாவரவியல் பெயர் ஸ்ட்ரோபிலாந்தஸ், குந்தியானஸ் என்பதாகும். Strobilanthes, Kunthianus ஸ்ட்ரோபிலாந்தஸ் என்கிற பேரினத்திற்குரிய 46 சிற்றினங்கள் இருக்கின்றன. இவை ஒவ்வொன்றும் குறிப்பிட்ட சில ஆண்டுகளில் அல்லது ஆண்டுதோறும் மலருகின்றன. இவற்றில் பல உதகையிலும், சேலம் ஏற்காடு மலைகளிலும், கோடைக்கானலில் சில இடங்களிலும் காணப்படுகின்றன. இதனால் பலர் இப்பேரினத்தின் சிற்றினங்களைக் குறிஞ்சி மலர் எனத் தவறாகப் புரிந்து கொண்டு குறிஞ்சி மலர் எப்போதும் பூக்கின்றனவே? என வினா

எழுப்புகின்றனர். ஆனால் சங்க இலக்கியத்தில் சிறப்பித்துக் குறிப்பிட்டுள்ள குறிஞ்சி மலர் ஸ்ட்ரோபிலாந்தஸ், குந்தியானஸ் என்ற சிற்றினமேயாகும். இத்தாவரத்தின் மலர்கள் 12 ஆண்டுகட்கு ஒருமுறை மட்டுமே பூத்துக் குலுங்கும்.

தாவர இயலின்படி

குறிஞ்சி மலரின் அமைப்பு

இருவித்திலைத் தாவரங்களின் கீழ், அல்லி இணைந்த பகுதியில், இரு அறைகொண்ட சூலக அமைப்பின் கீழ் பெர்ஸநெல்ஸ் என்ற துறையின் கீழ் அக்காந்தேசி குடும்பத்தின்கண் காணப்படும். ஸ்ட்ரோபிலாந்தஸ் பேரினத்தின் தாவரமாகும்.

இத்தாவரம் ஒரு புதர்ச் செடியின் வளர் இயல்பு கொண்டதாகும். தண்டுகள் நான்கு பக்கங்களைக் கொண்டதாகவும், கணுப்பகுதி தடித்தும் பருத்தும் காணப்படும். இவை, சிறப்பாகக் கடல் மட்டத்திற்கு 600 அடிகட்கு மேல் உயரமான மேற்குத் தொடர்ச்சி மலை, நீலகிரி, பழநி மலைத் தொடர், கோடைக்கானல், திருவாங்கூர் மலை ஆகிய பகுதிகளில் செழித்து வளருகின்றன. இத்தாவரத்தில் இரண்டு இலைகள் எதிர் இலை அடுக்கில் அமைந்து காணப்படும். இலைகள் நீண்டோ, அல்லது முட்டை வடிவம் கொண்டதாகவோ காணப்படும். இலையின் மேற்பரப்பு கரும்பச்சை வண்ணமாகவும் அடிப்பரப்பு வெளிர் நிறத்திலும் காணப்படும் வளை நரம்புகள் இலைகளில் புடைத்துக் கொண்டு காணப்படும். இவ்விலைகளைத் தொட்டுப் பார்க்கும்போது தடித்தும் உறுதியாகவும் “பிளாஸ்டிக்” பொருளால் செய்யப்பட்ட இலை போல் இருக்கும்.

இம்மலர்கள் “ரெஸீம்” வகை மஞ்சரியில் காணப்படும். இம்மலர்களில் மிகத் தெள்ளத் தெளிவான பூவடிச் செதில்கள் காணப்படும். மலர்கள் இளம் நீல வண்ணத்தில் ஒரு பக்கமாகப் பருத்துக் காணப்படும். புல்லி இதழ்கள் ஐந்தாக அமைந்திருக்கின்றன. பசுமையாகச் சமநீள மற்றும் குறுகிய தாய் அமைந்து இருக்கும். அல்லி இதழ்கள் வெண்மை கலந்த நீல வண்ணத்தில்

காணப்படுகின்றன. மகரந்தத்தாள்கள் இரண்டு உயரத்தில் அமைந்து காணப்படும். சூலகம் உயர் மட்டம் கொண்டதாகவும் இரு அறைகளைப் பெற்றும், ஒவ்வொரு அறையிலும் இரண்டு விதைகளுடனும் காணப்படுகின்றன. சூல் தண்டு குறுகியதாயும் சூல்முடி கூர்மையுடையதாகவும் காணப்படும். கனிகள் 'காப்சுல்' வகை உலர் கனி ஆகும். இவ்விதைகளில் காணப்படும். "ரெட்டி னாகுலா" என்னும் சிறப்பு அமைப்பு, கனி, நீரை உறிஞ்சியதும் "டப்" பென்ற ஓசையோடு வெடித்துச் சிதறி விதை பரவுவதற்கு வழிகோலுகிறது. இத்தகைய அமைப்பு அக்காந்தேசி என்ற குடும்பத்தின் கண் காணப்படும் சிறப்பியல் விதை பரவுதல் முறையாகும். விதைகளின் மேல் உரோமங்கள் காணப்படுகின்றன.

குறிஞ்சி மலர் 12 ஆண்டுகட்கு மட்டும் மலருவது ஏன்?

ஒரு தாவரத்தின் பூக்கும் பருவம் பல வாழ்வியல் காரணங்களை அடிப்படையாகக் கொண்டதாகும். இதில் குறிப்பாக ஒளியின் தன்மை ஒரு காரணமாக இருக்கும் என்பது தாவர வாழ்வியல் அறிஞர்தம் கருத்தாகும்.

வானியல் அறிஞர் தம் கருத்தின்படி "சூரியனில் காணப்படும் புள்ளிகளை 'Sun' Spots" அடிப்படையாகக் கொண்டதாக இருக்கலாம் என்பதாகும்". குறிப்பாக சூரியனில் காணப்படும் இப்புள்ளிகள் மிக அதிகமாக இருக்கும் ஆண்டுகளில், பெய்யும் மழையின் அளவு மிகக் குறைவாக இருக்கும் என்று அறிவியல் ஆய்வாளர் கூறுவர்.

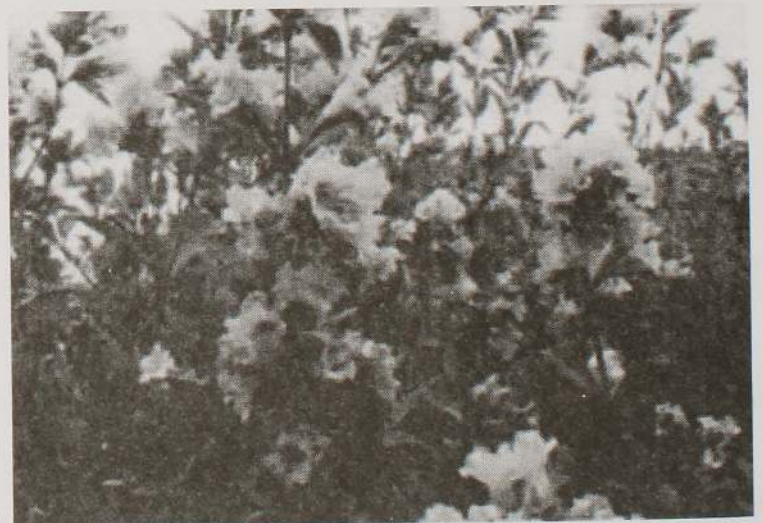
மேலும் உலக இதயநோய் மருத்துவர். இத்தகைய சூரியப் புள்ளிகள் அதிகமாக இருக்கும் ஆண்டில் மிக அதிகமான மக்கள் இதய நோயால் பாதிக்கப்படுகின்றனர் என்று கூறுகின்றனர். சூரியப் புள்ளிச் சுழற்சி என்பது 10½ ஆண்டு முதல் 11 ஆண்டுகள் கொண்டதாகும். குறிஞ்சி மலர் 12 ஆண்டுகட்கு ஒரு முறையே மலருகிறது அதாவது சூரியப் புள்ளிச் சுழற்சியின் முடிவாகிய 11-ஆம் ஆண்டு முடிவில் குறிஞ்சி மலர் மலருவதைக் காண்கிறோம். மேலும் கோடைக்கானல் வானிலை ஆராய்ச்சி நிலைய அறிஞர் தம் கூற்றின்படி சூரியப்

புள்ளிகள் வீரியத் தோடு காணப்படும்போது குறிஞ்சி மலரின் தாவர உடலும் செழித்து வளர்வதைக் கண்கூடாகக் காண்கின்றோம். குறிப்பாக 1979 ஆம் ஆண்டின் பிற்பகுதியில் சூரியப் புள்ளிகள் வீரியத்தோடு காணப்பட்டன. அதனைத் தொடர்ந்து குறிஞ்சி மலரின் தாவர உடலும், செழித்து வளர்வதை இன்றும் நாம் காணலாம். 1982-ஆம் ஆண்டு முற்பகுதியிலும் மீண்டும் குறிஞ்சி மலர் பூத்துக் குலுங்கப் புதுமணம் பரப்ப இருக்கின்றது. இதற்கு இப்பொழுது இத்தாவரம் கோடைக்கானல், சேலம், ஆகிய பகுதிகளில் செழித்து வளரும் வளர்ச்சியே ஒரு சான்றாகும்.

குறிஞ்சி மலர் 12 ஆண்டுகட்கு ஒருமுறை மலர்வதற்கும், சூரியப் புள்ளிச் சுழற்சிக்கும் மிக நெருங்கிய ஒற்றுமை இருக்கவேண்டும் என்பது கோடைக் கானல் வானிலை ஆராய்ச்சி நிலைய அறிஞர்கள் நம்பிக்கையாகும்.

மலர்களில் ராணியாகத் திகழும் ஆர்கிட் வகை மலர்களைப் போன்று குறிஞ்சி மலர் அழகில்லாமல் இருக்கலாம். ஆனால் 12 ஆண்டுக்கு ஒரு முறை மலர்ந்து மணம் பரப்புவதன் மூலம் குறிஞ்சி மலர் அரியதற்கு அரிதாய், அபூர்வ மலராய்த் திகழுகிறது.

நன்றி க. பஞ்சாட்சரம்

உலக மொழிகளின் தாய் தமிழ்மொழி

அ

தமிழ் இலக்கிய மன்றம்
சிட்னி - ஆஸ்திரேலியா

உலகின் எந்த மொழியின் இலக்கணத்தை எடுத்துக் கொண்டாலும் சரி, அது தமிழ் இலக்கணத்தின் வழிவந்ததாகவே இருக்கிறது. இதனால்தான் உலக மொழிகளின் தாய் தமிழ்மொழியே என்கிறோம்.

நல்லவர்களும் மொழி வல்லவர்களும் ஒத்துக் கொண்ட இவ்வுண்மையை நானிலத்தில் உள்ளோர் அனைவரும் ஒத்துக் கொள்ளச் செய்ய இன்னும் பல ஆதாரங்களை நாம் அள்ளித்தர வேண்டியுள்ளது. கீழே தந்தை என்ற சொல்லும் அதனை ஒத்த பொருளுடைய பிற தமிழ்ச் சொல்லும் எவ்வாறு உலக மொழிகளில் ஊடுருவி நிற்கின்றன என்பதனைக் காண்போம்.

ஐ என்ற ஆதி தமிழ்ச் சொல் தந்தைக்கும் ஆயிற்று. ஐ, ஐஐ(ஐயை) என்னும்போது தாய்க்கும் ஆயிற்று.

அன் + ஐ - அன்னை = தாய்

தள் + ஐ - தள்ளை = தாய்

இந்த ஐ தான் மிகமிகப் பழைய சொற்களில் ஒன்று என உறுதி கூறலாம். ஏனெனில் இது ஆண், பெண் ஆகிய இருபாலுக்கும் பொதுவாக அமைவதுடன் அக்காள் தங்கைக்கும் உரியதாக வருகிறது.

அக் + ஐ - அக்கை (தாய், தமக்கை)

தம் என்ற ஒட்டுச் சொல்லுடன்கூடித் தன்உடன் பிறந்த அக்கையைக் குறிப்பிடவும் செய்கிறது.

தம் + அக் + ஐ - தமக்கை.

இவ்வாறே தனது தங்கையை தனக்குப் பின்பிறந்த - தங்கிய ஐ என்கிறது தமிழ்.

தன் + க் + ஐ - தங்கை என்று கொள்வதைவிட தங்கு (பிறப்பால் பின்தங்கிவிட்ட) + ஐ - தங்கை என்று கொள்வதே சாலப் பொருத்தமாக உள்ளது.

இவ்வாறே பெரியப்பா சிற்றப்பாக்களிலிருந்து வேறுபடுத்திக்காட்ட

தன் + ஐ - தன் + த் + ஐ ஆகி தந்தை ஆயிற்று.

இரவு - இரா

புறவு - புறா

இவை போன்று தந்தை - தாதை என்றாகிறது. தென்னிந்திய மொழிகளில் தந்தையார் என்பதைத் தண்ட்ரீ என்று கன்னடமும் தெலுங்கும் திரித்துக் கொள்ள, தாத்த என்று சிங்களம் மாற்றிக் கொள்ள, இச்சொல்லுக்கு ஐரோப்பிய மூலம் இல்லை என்கிறது ஆங்கில அகராதிகள்.

தந்தையைக் குறிக்கும் அத்தன் என்றொரு சொல்லை அச்சன் என்றாக்குகிறது மலையாளம். தமிழகத்திலிருந்து உலகெங்கும் குடியேற்றங்கள் 1,00,000 ஆண்டுகளுக்கு முன்பிலிருந்து அண்மைக் காலம் வரை நடைபெற்று வருகிறதல்லவா? எனவே

நீ செய்

நீ படி

எனவரும் ஏவல்களை முறையே

நீங்கள் செய்யுங்கள்

நீங்கள் படியுங்கள்

என்று உம்+கள் விகுதிகளை வினைவேர்ச் சொல்லைச் சேர்த்து மாற்றம் செய்தாக வேண்டும்.

விளி பற்றித் தொல்காப்பியம்

“அவை தாம்

இ,உ,ஐ,ஓ என்னும் இறுதி

அப்பால் நான்கே உயர்திணை மருங்கில்

மெய்ப்பொருள் கூட்டிய விளிகொள் பெயரே”

(தொல் : விளி மரபு 3)

என்று வரையறுக்கும்.

நன்னூலாரும்

“இஉ உளவோ டையோ ன ள ர ல

யவ்வீர் றுயர்திணை ஓரவல் விவற் றொடு

ணஃகான் ஆவிறாகும் பொதுப் பெயர் ...”

(நன் : பெயரியல் : 47)

என்று கூறுவார்

இவற்றையெல்லாம் தொகுத்து நாம் ஒரு படித்தாக உம்+கள் என்ற விகுதிகளில் அடக்கலாம்.

(எடு) நீங்கள் செய்+உம்+கள்=நீங்கள் செய்யுங்கள்.

அடுத்துப் பெண்களை உயர்வாக நடத்தாமைக்கு மொழி முதல் காரணம் ‘அவள்’ இருக்கிறாள், படிக்கிறாள், என்பதை இக்காலக் கண்ணோட்டத்தில் இழிவாகவே கருத வேண்டும். இங்கெல்லாம் ‘அவர்’ என்ற படர்க்கைப் பெயரையே கையாள வேண்டும். எனவே வினை முடிவும் இருக்கிறார், படிக்கிறார்

என்றே அமையும். அர், ஆர் என்ற விகுதியை முன் இலக்கண நூல்களும் குறிக்கும்.

ஆண், பெண் பால்களை இவ்வினை முடிவில் பிரித்தறிய முடியாது என நினைக்க வேண்டா, முன்னிலையில் உள்ளவர்களைக் குறிப்பிடும் பொழுது இப்பால் முடிவு தேவை இல்லை. படர்க்கை முடிவு வரும் பொழுது, எழுவாயை (அவர் என்பதற்குப் பதிலாக) அப்பெண் அல்லடி அம் மங்கை என்று குறிக்கலாம்.

‘அடியே’ என்று பெண்பாலினும், ‘அடர்’ என்று ஆண்பாலினும் வரும் விளிகளை முறையே ‘அன்னாய்’ என்றும் (சங்க கால வழக்கு) ‘அய்யா’ என்றும் மாற்றிக் கொண்டால் மரியாதை மிகுதியாகும்.

ஆண்பால் படர்க்கையில் அவர் வருகிறார் என்று ஒருமையிலும், அவர்கள் வருகிறார்கள் என்று பன்மையிலும் இப்பொழுது உள்ளது போன்றே வழக்கமாக்கலாம்.

‘வியங்கோள்’ வினைமுற்று என்பதை மாற்றமின்றி அப்படியே மேற்கொள்ளலாம். இதில் மரியாதைக் குறைவான விளியோ, விகுதிகளோ இல்லை.

சுருங்கக் கூறின் தற்காலத்தில் மரியாதை அல்லது மதிப்பு என்று நாம் நினைத்துப் பேசுவன வற்றையே இங்கு அங்கு என்னாதபடி எல்லா இடங்களிலும், எல்லோர்க்கும் பொதுவாக்க வேண்டும். ஆண்பால், பெண்பால்களில் உள்ள ஒருமை வழக்கை அகராதியில் இருந்தும், பாட நூல்களில் கதை, நாவல்கள் இன்ன பிற இடங்களில் இருந்தும் நீக்கி விட்டு அங்கெல்லாம் மரியாதை விகுதிகளை முன்னர் குறித்து போலக் கையாள வேண்டும்.

கைம்மாறு வேண்டா கடப்பாடு மாரிமாட்டு

என்ஆற்றுங் கொல்லோ உலகு.

- குறள் 211

பொருள் : மழைக்கு இவ்வலகம் என்ன கைம்மாறு செய்யக் கூடும்? மழை போன்றவர் செய்யும் உதவிகளும் கைம்மாறு வேண்டாதவை.

செம்மொழித் தமிழின் சன்மை

- டோராசியர் ச. இலக்குவனார் ஆய்வு

மறைமலை இலக்குவனார்

சென்னை, தமிழ்நாடு

செம்மொழியாக ஒரு மொழியைத் தெரிவு செய்ய அதன் இலக்கியப் படைப்புகள் வளம் மிகுந்ததாகவும் பழமையானதாகவும் அதன் தோற்றம் ஏனைய மொழிகளின் சார்பின்றி யிருத்தலும் வேண்டும். என்கிறார் அமெரிக்கத் தமிழறிஞர் சார்சு கார்ட்டு (George Hart) ஒரு மொழியின் இலக்கியப்பழமையே அதனைச் செம்மொழியாகப் போற்றுதற்கு முதன்மைக் காரணம் எனக்கூறுவதுடன் சங்க இலக்கியங்களின் செழுமையையும் அவர் விரிவாக விளக்கித் தமிழுக்குச் செம்மொழித் தகுதிப்பேறு வழங்குவது குறித்த ஆய்வு தேவையற்றது என்கிறார்.

தமிழுக்குச் செம்மொழித் தகுதிப்பேறு வழங்கவேண்டும் என்று வலியுறுத்தி அவர் விடுத்த அறிக்கையில், மலைகளில் மாணப் பெரியது இமயமலை என்பது போன்றும் இந்து சமயம் இந்தியாவின் மிகப்பெரும் சமயம் என்பதுபோன்றும் 'தமிழ் செம்மொழி' என்பது வெளிப்படையான உண்மை என்பதைச் சுட்டிக் காட்டியதுடன் இதற்காக ஒரு வேண்டுகோளோ போராட்டமோ தேவைப்படுவது அரசியற் சூழலையே காட்டுகிறது என அவர் வருத்ததுடன் தெரிவித்தார்.

செம்மொழித் தகுதிப்பேறு வழங்குதற்குத் தேவையான பண்புகளாக இந்திய அரசு அமைத்த வல்லுநர் குழு பின்வருவனவற்றை வலியுறுத்தியது.

1. மிகப்பழமையான நூல்களை அதாவது

1500 முதல் 2000 ஆண்டுகள் வரை நூல்கள் பதிவுபெற்ற வரலாறு

2. அம்மொழியைப் பயன்படுத்தும் பல தலைமுறையினரின் அரிய பண்பாட்டு வழிமுறை உடையதாகக் கருதும் இலக்கிய நூல்கள்.

3. அம்மொழிக்கே உரியதாகவும், மற்ற மொழிக் குடும்பத்தினரிடமிருந்து கடன் பெறாததுமான இலக்கிய வழிமுறை இந்த அளவைகள் பின்னர் நெகிழ்ச்சியுற்றதையே நடைமுறைகள் காட்டுகின்றன. தெலுங்கு மொழிக்கும் கன்னட மொழிக்கும் செம்மொழிப் பீடத்தில் அரியணைகள் வழங்கப்பெறுதற்கே இத்தகைய தளர்வுகளும் தடுமாற்றமும் தோன்றின. எனினும் அவை குறித்த ஆய்வு இக் கட்டுரையின் நோக்கிற்குட்பட்டதன்று.

செம்மொழித் தகுதிப்பேற்றுக்குரிய வகையில் தொன்மை, தனித்தன்மை, பொதுமைப்பண்பு, நடுவுநிலைமை, தாய்மைப் பண்பு, பண்பாட்டுக் கலையறிவுப் பட்டறிவு வெளிப்பாடு, பிறமொழித் தாக்கமில்லாப் பண்பு, இலக்கிய வளம், உயர் சிந்தனை, கலை இலக்கியத் தன்மை, மொழிக் கோட்பாடு ஆகிய சீரிய பண்புகள் தமிழுக்கு அமைந்திருப்பதை எடுத்துக்காட்டி சான் சாமுவேல், மணவை முத்தபா, வா.செ. குழந்தைசாமி, மலையமான் முதலிய அறிஞர்கள் பலரும் நூல்கள் எழுதியுள்ளனர். அவை யனைத்தும் விரித்து ரைக்கப் புகுந்தால் நெடிய வரலாறாக விரிந்துவிடும்.

தமிழ்மொழியின் உயர்வையும் தனித் தன்மையையும் செவ்விய பண்புநலன்களையும் பரிதிமாற்கலைஞர், மறைமலையடிகள் ஆகியோர் உரைத்து உலகுக்கு அறிவித்தனரெனினும் இராபர்ட்டு கால்டுவெல் அவர்களே இவ் வகையில் முன்னோடியாய்த் திகழ்ந்து வடமொழி மட்டுமே இந்தியத்துணைக் கண்டத்தின் செம்மொழி என அறியாதுரைத்துவந்த உலகமொழி நூலாசான்களுக்குத் தக்க நெறிகாட்டினார்.

தமிழ் மறுமலர்ச்சிச் சான்றோர்களைப் பின்பற்றி மொழிஞாயிறு பாவாணர் அவர்களும் செந்தமிழ் அரிமா சி. இலக்குவனார் அவர்களும் தமது ஆய்வுநூல்களால் தக்க பரப்புரை நிகழ்த்தினர்

பாவாணர் நமக்கு வழங்கிய அறிவுக்கருவூலமாகிய 'ஒப்பியன்மொழிநூல்' 'திரவிடத்தாய்' ஆகிய நூல்களும் இலக்குவனார் வழங்கிய பழந்தமிழ் எனும் நூலும் தமிழின் செம்மொழிப் பண்புகளைக் காட்டிநிற்கும் கலங்கரைவிளக்கங்களெனலாம்.

மொழியியலாளர் 'மூலத்திரவிடம்' என்னும் கற்பித மொழி ஒன்றனைச் சுட்டி, அதன் வழிபட்டனவாகத் தமிழ் மொழியையும் ஏனைத் திரவிட மொழிகளையும் குறிப்பிட்டுவந்தனர். பேராசிரியர் சீ. இலக்குவனார் அந்த மூலத்திரவிடம் என்னும் பெயரை அகற்றிப் 'பழந்தமிழ்' என்னும் பெயரை வழங்கினார்.

திரவிடமொழிகள் அனைத்தும் ஒரு மூலமொழியிலிருந்து பிறந்து வளர்ந்தவை களாகும். மொழிக்குடும்பம் என்பது தொல் மொழி (Proto- language) ஒன்றிலிருந்து பிரிந்து, காலத்தாலும் இடத்தாலும் வெவ்வேறு மாற்றமடைந்து ஒரு பிரிவு மொழியும் மற்றொரு பிரிவு மொழியும் வெவ்வேறு மொழியெனக் கருதும் பல மொழிகளின் தொகுதியாகும்.

இம் மொழிகளை இனமொழிகள் (Cognate languages) என்பர். இம்மொழிகளை ஒப்பிட்டு ஆராய்ந்து அவையனைத்தும் தொல்மொழி ஒன்றிலிருந்து பல்வேறு மொழிகளாகக் கிளைத்திருக்க வேண்டும் என ஒப்பியல் ஆய்வு

மொழியாளர்கள் கூறுவர். எல்லாத் திரவிடமொழிகளுக்கும் மூலமாக இருந்த மொழியினை மூலத் திரவிட மொழி அல்லது தொல்திரவிடமொழி (Proto-Dravidian language) என வழங்கினர். (தமிழ் மொழி வரலாறு - சு. சக்திவேல் -ப. 52. இயல் 3 - தொல் திரவிட மொழியும் தமிழும்) என்னும் கூற்று இக்கருத்துக்குமுவினரின் ஆய்வுநெறிக்குத் தக்க எடுத்துக்காட்டாகும்.

இன்று திரவிட மொழிகள் என்பனவெல்லாம் பழந்தமிழிலிருந்தே தோன்றியனவாம். இத் திரவிட மொழிகள் பழந்தமிழின் புதல்விகளே. தாய் என்றும் மகள் என்றும் உறவு கற்பித்து உருவகப்படுத்திக் கூறுவதைச் சிலர் விரும்பிலர். ஏனைய திரவிட மொழியாளரில் சிலர் தத்தம் மொழியே தாயெனத் தகும் என்றும் சாற்றுவர். ஆதலின் தாய், மகள் எனக் கற்பித்துக் கூறும் உறவுமுறையைக் கருதாது உண்மைநிலையை ஆராயின், பழந்தமிழே பல மொழிகளாக உருவெடுத்துள்ளது என்று தெளியலாம். ஒன்று பலவாகியுள்ள உண்மைநிலையை மறைத்தல் இயலாது (பழந்தமிழ் -ப. 65) என்னும் பேராசிரியர் சி. இலக்குவனாரின் கருத்து, திரவிட மொழியலாளரின் சிந்தனைக்குரியது.

திரவிடமொழியின் தொன்மையை நிலைநாட்டப் பேரளவில் பெறலாகும் துணையினைச் செந்தமிழே அளிக்கிறது என்பது மறுக்கமுடியாத உண்மையாகும் . என்னும் அறிஞர் கால்டுவெல் (திரா. ஒப் - ப. 106) கூற்றினையும், பேராசிரியர் சி. இலக்குவனார், தம் கருத்துக்கு அரண்சேர்க்கும் வகையில் மேற்கோள் காட்டுகிறார்.

திரவிடமொழிகள் பன்னிரண்டையும் ஒப்பிட்டு ஆராய்ந்து இவையனைத்தும் ஒரு குழுவைச்சார்ந்தனவே எனத் திட்டவட்டமாக ஆய்ந்து நிறுவிய அறிஞர் கால்டுவெல் 'பழந்தமிழ்தான் இவையனைத்துக்கும் தாயாகும் உரிமையும் சிறப்பும் உடையது என்பதை வெளிப்படையாகக் கூறினாரிலர்' (பழந்தமிழ் - ப. 67) என வருந்தும். பேராசிரியர் சி. இலக்குவனார், அவர் அவ்வாறு கூறாது

போயினும், அவருடைய ஆராய்ச்சி ஏனைய திராவிட மொழிகள் தமிழின் புதல்விகளே என்பதை ஐயமுற நிலைநாட்டுகிறது (மே.ப) எனப் புதியநோக்கில் ஒப்பிலக்கண நூலைக் காணும் வழிவகுக்கிறார். கால்டுவெல் வழங்கிய தரவுகளை அடிப்படையாகக் கொண்டே 'தமிழ்க்குடும்ப மொழிகள் பழந்தமிழிலிருந்து கிளைத்தெழுந்தன' என்னும் தமது கருதுகோளை நிறுவுகிறார்.

'எம்மொழியிலிருந்தும் கடன்பெறாச் செம்மொழி தமிழ்' என்று நிறுவும் இலக்குவனாரின் முயற்சி செம்மொழி ஆய்வுநெறியின் தலையாய அணுகுமுறையாக விளங்குகிறது. எம்மொழியிலும் விரைவில் மாற்றங்கொள்ளாதன இடப் பெயர்கள், வேற்றுமையுருபுகள், வினைவிசுதிகள், எண்கள் முதலியனவாம். இவை அமைந்துள்ள இயல்பினை நோக்கினால் தமிழே திராவிட மொழிகளின் தாய் எனத் தெள்ளிதின் அறியலாகும் (மே.ப.ப.68) எனத் தமது ஆய்வுமுறையைக் கூறி அவ்வழிநின்றே தமது கருதுகோளைச் செவ்விதின் நிறுவுகிறார்.

தொல்காப்பியர்காலத் தமிழுக்கும் திருவள்ளுவர் காலத்தமிழுக்கும் இடையே நிலவிய சில வேற்றுமைகளைப் பட்டியலிடுகிறார். (மே.ப.ப.139-140). அடிப்படையில் எவ்வித மாற்றமும் ஏற்பட்டிலது. விசுதிகள், உருபுகள், இடைநிலைகள், சொற்கள் புதியனவாகத் தோன்றியுள்ளன. பழையன புதிய பொருள்கள் பெற்றுள்ளன. என்று இவற்றைச் சுருக்கமாகத் தொகுத்துரைத்து, இவ்விருவர் கால இடைவேளை ஆறு நூற்றாண்டுகள் என்பதையும் சுட்டி 'ஆறு நூற்றாண்டுகட்குள் மேலை நாட்டு மொழிகளில் பல அடைந்துள்ள மாற்றங்களோடு தமிழ்மொழி அடைந்துள்ள மாற்றங்களை ஒப்பிட்டுப் பார்த்தால், தமிழ்மொழி மாற்றமே அடையவில்லை என்று கூறிவிடலாம்' (மே.ப. ப.139-140) என அறுதியிட்டுரைக்கிறார்.

இக்கருத்தை வரலாற்றுப்பின்புலத்துடன் ஆய்வோர், மாற்றார் படையெடுப்பும் வேற்றவர் குடிப்பெயர்வும் காணப்படாச் சமூகவரலாற்றுப்

பின்புலம் இந்த ஆறு நூற்றாண்டுகளில் (கி.மு. 7-ஆம் நூற்றாண்டு முதல் கி.மு. முதல் நூற்றாண்டு வரை) நிலவுவதைக் காண்பார். ஒரு மொழி மாற்றம் அடைவதற்குரிய சூழல் நிலவாதவேளையில், பேராசிரியர் சி. இலக்குவனார், முடிபு மிகப் பொருத்தமாகவே அமைந்துள்ளமையையும் தெளிவர்.

செம்மொழித் தகுதிப்பேறு வழங்குதற்குத் தேவையான கூறுகளில் முதன்மை வாய்ந்த ஒன்றாக இந்திய அரசு வலியுறுத்திய 'மிகப்பழமையான நூல்களை, அதாவது 1500 முதல் 2000 ஆண்டுகள் வரை நூல்கள் பதிவு பெற்ற வரலாறு' பற்றிக் கூறுதற்குச் சங்க இலக்கிய வரலாறும் சங்க இலக்கியச் சால்பும் அமைந்துள்ளன எனினும், 'ஆரியச் செல்வாக்குக்குட்படாத பழைய இலக்கியம் எதனையும் நாம் தமிழ்மொழியில் பெற்றிலோம்' எனும் நீல கண்ட சாத்திரியாரின் பொருந்தாக் கூற்றை வன்மையாக மறுக்கிறார். பேராசிரியர் சி. இலக்குவனார்.

சங்கப்புலவர்கள் 473 பேரில் 276 பேர் ஆரியர் வருகைக்கு முற்பட்ட புலவர்கள் என்பது பேராசிரியர் சி. இலக்குவனாரின் கருத்து, இவருள் இயற்பெயர் அறியப்பட்ட 268 பேரின் பட்டியலை வழங்கி இவர்களனைவரும் ஆரியர் வருகைக்கு முற்பட்ட தமிழ்ப் புலவர்கள் என அறுதியிட்டு உரைக்கிறார் (மே.ப.ப.109) இவர்களுள், முதுவெங்கண்ணனார், வெண்பூதியார், வெறிபாடிய காமக்கண்ணியார் ஆகிய மூன்று புலவர்களும் தொல்காப்பியர் காலத்துக்குப் பிற்பட்டவராயிருத்தல் கூடும் எனினும் தமது கருத்தையும் தெரிவிக்கிறார் (மே.ப. ப.109). இங்ஙனம் வரையறை செய்தற்குப் பேராசிரியர்க்குத் துணைபயந்தவை அகச் சான்றுகளேயாம். சொற்றொடரமைப்பு, இலக்கணப்போக்கு ஆகியவற்றை அடிப்படையாகக் கொண்டு தெரிவிக்கும் இக்கருது கோள்கள் வரலாற்றாய்வாளர்தம் தொடர்ந்த ஆய்வால் நிலைநிறுத்தப் பெறுமாயின், தமிழ் நாட்டு வரலாறு மேலும் தெளிவடையும்.

**புறந்தாய்மை நீரான் அமையும் அகந்தாய்மை
வாய்மையால் காணப் படும்.**

- குறள் 298

பொருள் : உடலில் புறத்தோல் தண்ணீரால் தூய்மை அடைகிறது.
அதுபோல அகத்தேயுள்ள மனம் வாய்மையால் தூய்மை
அடைகிறது.

எட்டுத் தொகை நூல்களில் சுமிழர் வாழ்வியல் சிந்தனைகள்

மறைமலை இலக்குவனார்
சென்னை, தமிழ்நாடு

எட்டுத் தொகை நூல்கள் தமிழர் வாழ்வியலைத் தெளிந்த ஓவியம் போன்று அமைவுறக் காட்டுகின்றன எனல் மிகையன்று. தமிழர் தம் காதல் வாழ்வும் வீரச்சிறப்பும் கொடை நலனும் படைத்திறனும் மிகச் சிறப்புடன் காட்டும் பான்மையால் செய்யுளில் எழுதப்பெற்ற சமூக ஆவணங்கள் என இவற்றை அழைக்கலாம்.

நற்றிணை, குறுந்தொகை, ஐங்குறுநூறு, அகநானூறு, கலித்தொகை ஆகியவை அக ஒழுக்கத்தையும் புறநானூறு தமிழர்தம் வீரச்சிறப்பையும் பதிற்றுப்பத்து சேரர் வரலாற்றையும் பரிபாடல் சமய நம்பிக்கைகளையும் எடுத்துரைக்கின்றன எனக் கூறலாமெனினும் இவை அங்ஙனம் பொருள் வரையறை செய்துகொண்டமையாமல் பல்பொருளும் விரவிய பான்மையன எனலே பொருந்தும். அகப் பாடல்களில் உவமைகளின் வாயிலாகவும் உருவகங்களின் மூலமாகவும் பல வரலாற்றுச் செய்திகள் வழங்கப்பட்டுள்ளன.

நூல் நுவலும் திறத்தை ஆய்வுக்கண்ணோட்டத்துடன் நோக்கினால் இச்செய்திகளைப் பகுத்துணரவியலும் எடுத்துக் காட்டாக ஐங்குறுநூற்றின் முதற்பிரிவாக விளங்கும் ஓரம்போகியார் பாடிய மருதத்தில் முதற்பத்துப்பாடல்களாக விளங்கும் வேட்கைப் பத்து தனது முதற்பாடலில் இவ்வாறு குறிப்பிடுகிறது.

வரழி ஆதன் வரழி அவினி
நெல் பல பெரளிக! பெரன் பெரிசு சிறக்க!
என வேட்கேடரளே டரடே டரடே
நுணைய கரஞ்சிச் சிணைய சிறுமீன்
டரணர் ஊரன் வரழ்க
பரணனும் வரழ்க! என வேட்கேடரடே!

இப்பாடலையே ஒரு சமூக ஆவணமாக நோக்கினால் மெலும் பல செய்திகளைப் பெறலாம்.

முதற்செய்தி வழிபாட்டைப் பற்றியது. அக் காலத்தில் மக்கள் தங்கள் எதிர்பார்ப்புகளையும் விழைவுகளையும் தங்களால் ஆற்றல் மிக்கது என நம்பப்படும் ஒன்றிடம் வேண்டிக் குறையிரந்துள்ளர். இன்றும் சப்பான் நாட்டில் சிண்டோ என்னும் தொல்சமயக் கோயில்களில் மக்கள் தாங்கள் விழைவன நிறைவேற வேண்டும் என்று குறையிரப்பதைத் தங்கள் வாடிக்கையாகக் கொண்டுள்ளமையைக் காணமுடிகிறது.

அங்கே கோயில் முன்னர் அமைந்துள்ள மரங்களில் தமது விழைவுகளை ஒரு மரத்துண்டிலோ அல்லது தகட்டிலோ எழுதித் தொங்கவிடுகின்றனர். இவ் வழக்கம் அங்குள்ள பௌத்தக் கோயில்களிலும் காணப்படுகிறது.

இப் பாடலிலும் இதன்பின் வருகின்ற ஏனைய ஒன்பது (வேட்கைப் பத்து) பாடல்களிலும் தலைவியின் விழைவு தனது மன்னனின் நலனையும் நாட்டின் வளத்தையும் வேண்டுவதாகவே அமைந்துள்ளதனைக் காண்கிறோம்.

‘நெல் பல பொலிக பொன் பெரிது சிறக்க’ எனும் ஒரு வரியிலே அக்காலத் தமிழர் ஒரு நாட்டின் வளத்திற்குரிய அடிப்படைகளை நன்கு அறிந்திருந்தனர் என்பதனைக் காட்டுகிறது. உணவுப்பொருளில் தன்னிறைவும் மிகுதியான தங்கத்தின் இருப்புமே ஒரு நாட்டை வளமிக்கதாகத் தலைநிமிர்ந்து விளங்கக் காரணமாகிறது. இதனை யுணர்த்தும் வகையில் இந்த ஓரடி அமைந்துள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது. பொதுநிதி (Public Finance) பற்றிய மேலைப் பொருளியல் வல்லுநர்களின் தோற்றத்திற்கு இரண்டாயிரம் ஆண்டுகள் முன்பே சங்கப் புலவர்கள் பொருளியல் பற்றிய விரிந்த அறிவைப் பெற்றிருந்தமைக்கு இந்த ஓரடியே போதுமெனலாம்.

‘நனைய காஞ்சிச் சினைய சிறுமீன்’ என்னும் ஓரடி பயிரினத்தையும் உயிரினத்தையும் இருகண்களாகக் கருதிப் போற்றிய அற்றைத் தமிழர்தம் கழலியல் அறிவைப் புலப்படுத்துகிறது. ஐங்குறுநூற்றுப் பாடல்களில் கூறப்படுள்ள உயிரினங்களையும் பயிரினங்களையும் ஒளவை சு.துரைசாமிப் பிள்ளை அவர்கள் தமது உரையில் விரிவுற விளக்கியுள்ளார்கள்.

‘குடும்ப வாழ்வை வெற்றியுடன் நடத்துவதெங்ஙனம்?’ என்பது குறித்து மேலை நாடுகளில் நூறாயிரக்கணக்கான நூல்கள் வெளிவந்தவண்ணமுள. அவற்றைப் பன்னூறாயிரக்கணக்கானோர் வாங்கிப் படிப்பதையும் காண்கிறோம்.

“ஒன்றன் கூறாடை உடூப்பவரே யாயினும் ஒன்றினார் வாழ்க்கையே வாழ்க்கை”

என்னும் பாலைக்கலிப் பாடலின் (பாலைக்கலி-12) இரண்டு அடிகள் வெற்றிகரமான குடும்பவாழ்க்கைக்குரிய அடிப்படையைச் சிறப்பாக எடுத்துரைப்பதைக் காண்கிறோம்.

அற்றைத் தமிழர் வாழ்வியல் விழுமியங்களைச் சிறப்புறப் போற்றியமையை எட்டுத்தொகை நூல்கள் நன்கு நவில்கின்றன. ஒருபாணைச் சோற்றுக்கு ஒரு சோறு பதமாகப் பின்வரும் நெய்தற்கலிப் பாடலைக் கூறலாம்.

ஆற்றுகுதல் என்பது ஒன்று அவ்ந்தவர்க்கு உதவுதல்
பேற்றுகுதல் என்பது புணர்ந்தாரைப் பிரியாமை
பண்பெனப் படுவது பாடறிந்து ஒழுகுதல்
அன்பெனப் படுவது தன்கிளை செறாமை
அறிவுஎனப் படுவது பேணுதல்செரல் நேரன்றல்
செறிவு எனப்படுவது கூறியது மறாமை
நிறைஎனப் படுவது மறைபிறர் அறியாமை
பொறைஎனப் படுவது பேற்றாரைப் பொறுத்தல்

வாழ்வியல் விழுமியங்களை இத்துணைத் தெளிவாகவும் செறிவாகவும் அதேவேளையில் எளியமுறையிலும் வேறெந்த மொழியிலும் கூறப்பட்டிலது. ‘Culture’ என்னும் ஆங்கிலச்சொல்லுக்குக் ‘கலாசாரம்’ என்னும் தவறான மொழியாக்கம் நிகழ்ந்த பொழுது அதனைத் தவிர்த்துப் ‘பண்பாடு’ என்னும் எழிலார்ந்த சொல்லாக்கம் ஏற்பட்டது. ‘பண்பெனப்படுவது பாடறிந்து ஒழுகல்’ என்னும் இப் பாடலடியின் தாக்கத்தாலேயே என்பது இவண் குறிப்பிடத்தக்கது.

“ஈதலும் துய்த்தலும் இல்லோர்க்கு இல்லெனச் செய்வனைக் கைம்மிக என்னுதி”

(குறுந்தொகை-63)

‘இசையும் இன்பமும் ஈதலும் மூன்றும்
அசையுநர் இருந்தோர்க்கு அரும்புணர்வு இல்’
(நற்றிணை-214)

என்பன போன்ற பாடலடிகள் பண்டைத்தமிழர் பொருளின் சிறப்பை அறிந்து அதன் சமுதாயப்பயனையும் வலியுறுத்தி யமைக்குச் சான்றாகின்றன.

“இனைநலமுடைய கானம் சென்றோர்
புனைநலம் வாட்டுநர் அல்லர்; மனைவியின்
பல்லியும் பாங்கொத்து இசைத்தன
நல்லெழில் உண்கணும் ஆடாமல் இடனே”
(பாலைக்கலி-10)

என்னும் பாடலடிகள் அற்றைத்தமிழர் தம் நம்பிக்கையை எடுத்துரைப்பன. அதே வேளையில் பிரிவுத்துயரால் மனவழுத்தம் மிக்கிருந்த மகளிரை உளவியல்சார் மருத்துவ

நோக்கில் (Psychotherapy) ஆறுதல்படுத்தவும் அற்றைத்தமிழர் அறிந்திருந்தனர் என்பதற்கும் சான்றாகின்றன.

“**விரிகதிர் மண்டிலம் வியல்விசும்பு ஊர்தரப்
புரிதலை தளையவிழ்ந்த பூஅங்கண் புணர்ந்து ஆழ
வரிவண்டு வாய்க்கூழும் வளங்கெழு பொய்கையுள்
துனிசிறந்து ஒழிதரும் கண்ணின் நீர் அறல்வார
ஒளிதமர் காதலன் இறைஞ்சித்தன் அடிசேர்பு
நளிவிறைந்து அளித்தலின் நகுபவள் முகம்போலப்
பனிஒரு திறம் வாரப் பாசடைத்தாமரைத்
தனிமலர் தளையிடும் தன்துறை நல்லூர்!**”

(கலித்தொகை-மருதம்-71)

என்னும் கலித்தொகைப் பாடல் வழங்கும் காட்சி மிகவும் சுவைக்கத்தக்கது. ஞாயிறு எழுதலும் தாமரை மலர்தலும் தேன் வடிதலும் அதனை உண்ண வண்டு சூழ்தலும் இயற்கையில் காணக்கிடைக்கும் எழிலார்ந்த காட்சியே எனினும் இதனை ஓர் அழகிய குடும்பக்காட்சியாகச் சங்கப்புவவர் உருவகப்படுத்தியளிக்கும் திறம் போற்றற்குரியது. பரத்தைவயிற் பிரிந்து புறத்தொழுக்கம் மேவித் தலைவியைத் தலைவன் பிரிந்துறைந்த வேளையில் தலைவி தனித்திருந்து வாடுகிறாள். ஊடல் மிகுகின்ற வேளையில் தலைவி தனித்திருந்து வாடுகிறாள். ஊடல்மிகுகின்ற வேளையில் தலைவன் வந்துசேர்கிறான். ஊடலைப் போக்கத் தலைவியின் காலில் விழுகிறான். இதனைக் கண்ட தலைவி அகமகிழ்கிறாள்; முகமலர்ந்து நகுகிறாள். தாமரை மலர் இலைகளிடையேயும் மொட்டுக்களிடையேயும் தனியாக ஓங்கிமலர்ந்து தேன் வடித்து நின்றற்கு உவமையாகத் தலைவியின் மகிழ்ச்சிக்கண்ணீர் வடிக்கும் நகைமுகம் கூறப்பட்டுள்ளது.

பரிபாடலின் கலைநயம்

முரண்பட்ட ஒலிகளைத் தொகுத்து வழங்கி, அம் முரண் மூலம் கலைத்திறனை வெளிப்படுத்தும் உத்தியைச் செவ்வேள் குறித்து நல்லழிசியார் இயற்றிய ஒரு பரிபாடல் செய்யுள் மூலம் அறிகிறோம். திருப்பரங்

குன்றத்தில் ஒன்றினுக்கொன்று மாறுபட்ட, நயமிகு ஒலிகள் பல நிறைந்திருக்கும் என்று நல்லழிசியார் தமது பாடலில் குறிப்பிடுகிறார். “பாணருடைய இனிய யாழிசை ஒரு புறமும், வண்டுகள் இமிரும் இசை மற்றொரு புறமும், வேயங்குழலின் உள்ளங்கரைக்கும் இசை ஒரு புறமும் தும்பிகளின் பண்ணார் இசை மற்றொரு புறமும் முழுவின் முழக்கம் ஒரு புறமும் அருவியின் ஆர்ப்பரிப்பு மற்றொரு புறமும்பாடல் வல்ல விறலியர் ஒருபுறம் ஆடிடவும் மற்றொரு புறம் காற்றின் அசைவினால் பூங்கொடி அசைந்தாடுதல் மற்றொரு புறமும் பாண்மகள் பாலைப்பண்ணை அழகுறப் பாடுவது ஒரு புறமும் ஆடுகின்ற மயிலின் அரிந்த குரல் மற்றொரு புறமும் என வேறுவேறான இசைமாறுபாடுகள் ஒருங்கு திருப்பரங்குன்றத்தில் ஒலித்துக்கொண்டிருந்தன” (பரிபாடல்-17) என அவர் பாடலில் கலைநயந்தோன்றக் குறிப்பிடுகிறார்.

யாழிசை - வண்டிசை, குழலிசை - தும்பியிசை, விறலிஆடல் - பூங்கொடி அசைந்தாடல், பாடினியின் பாலைப் பண் - மயிலின் அரிந்த குரல் என முரண்களை நிரல்படுத்தி, ‘மாறு அட்டான் குன்று’ எனப் புகழப்படும் திருப்பரங்குன்றத்தில் இத்தகைய மாறுபாடுகளைக் கலைக்கண்ணுடன் ஏற்றுக் கொள்ளும் மக்களின் கலையார்வத்தைப் புலப்படுத்துகிறார் எனக் கொள்ளலாம்.

ஒலிச் சூழலமைவும் வாழ்வியல் விழுமியங்களும்

ஒலிச்சூழலமைவின் வழி வாழ்வியல் விழுமியங்களை நயம்பட உரைத்தல் சங்கப் புலவரின் பாடுநெறிகளுள் ஒன்றாகத் திகழ்ந்தது. ‘புன்னையினது மேலோங்கி வளைந்தகரிய அடித்தண்டினையுடைய பெரிய சினையிலே புதுவதாக வந்து தங்கிய வெளிய நாரை நரலுதல் ஆய் அண்டிரனது நாளோலக்கத்திலே இரவலர் பரிசிலாகப் பெற்ற அழகு செய்யப்பட்ட நெடிய தேரினது ஒலி போல் ஒலிக்கும்’. என்றிரைக்கும் நற்றிணைப் பாடல்(167) இயற்கையெழிலையும் ‘கொடை’ என்னும் வாழ்வியல் விழுமியத்தையும்

ஒரே குரலில் போற்றிப் பாராட்டுவதைக் காண்கிறோம். நாரையின் ஒலிச்சூழலமைவும் ஆய் அண்டிரனின் நாளோலக்கம் என்னும் வரலாற்றுச் சூழலமைவும் ஒப்ப நோக்கப் படுவதுடன் நாரைக்கூட்டத்தின் நரலுதலை எண்ணுந்தோறும் ஆய் அண்டிரனின் நாளோலக் கத்தையும் அவனால் பரிசிலாக வழங்கப்பெற்ற தேர்களின் ஒலிச்சூழலமைவையும் பாடலைக் கற்போர் மனக்கண்ணில் தோன்றுமாறு செய்யப்பட்டுள்ளது. மூவாயிரம் ஆண்டுகளுக்குப் பின்னும் ஆய் அண்டிரனின் நினைவு நிலைத்துநிற்க வழி செய்த பெயர் தெரியாத அப் புலவர் நம் போற்றுதலுக்குரியவர்.

ஓரம்போகியார் இயற்றிய பாடல் ஒன்றில் “அஃறிணையாகிய கம்புள் கோழி தன் பெட்டையைக் கூவியழைக்கும் கழனியூரனே! தலைவியை வரைவு கொள்ளுதற்குரிய முயற்சி மேற்கொள்ள நீ அறிந்திலையோ” (ஐங்குறுநாறு: தோழி கூற்றுப்பத்து-60) என அறிவுறுத்தும் வகையில் கம்புள் பறவையின் அகவல் ஓசை பொருள்நயம்பட விளக்கப்படுகிறது.

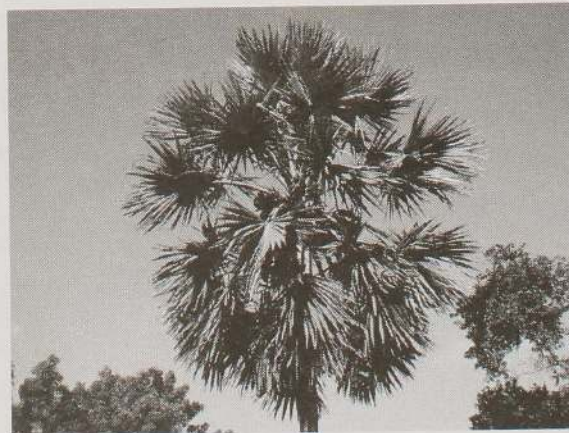
எட்டுத்தொகை நூல்களின் சிறப்பும் வாழ்வியல் விழுமியங்களை அவை எடுத்துரைக்கும் பாங்கும் விரக்கிற்பெருகும். குடும்பவாழ்வின் தனித்தன்மைவாய்ந்த சிறப்பை எடுத்துரைத்துச் சமுதாய அமைப்பு வலிமையுடன் திகழ்ந்திடச் சிறந்த குடும்ப வாழ்க்கை தேவை என்பதனை வலியுறுத்திய

செவ்வியல் இலக்கியங்கள் சங்க இலக்கியங்களே, ஏனைச் செம்மொழிகளின் செவ்வியல் இலக்கியங்களில் இத்தகைய போக்குக் காண இயலவில்லை. ஒப்புரவு பேணிச் சமுதாய நாகரிகம் சிறந்திட வழிகட்டுவனவும் சங்கநூல்களே காதலும் மானமும் வீரமும் ஈகையும் தமிழரால் நெறிப்படப் போற்றப்பட்ட பாங்கினை உலகம் உணர்ந்து போற்றத்தலைப் பட்டுள்ளது. ‘யாயும் ஞாயும் யாராகியரோ’ எனத் தொடங்கும் குறுந்தொகைப் பாடல் காதலின் சிறப்பை வலியுறுத்தும் பாங்கையுணர்ந்து அப் பாடலையும் அதன் ஆங்கில மொழியாக்கத் தையும் இலண்டன் சுரங்கத் தொடர்வண்டிகளில் இடம்பெறச் செய்துள்ள செய்தி (The Hindu-dt. 1-7-2001) இங்குக் குறிப்பிடத்தக்கது.

ஒப்புரவு பேணிச் சமுதாயநாகரிகம் சிறந்திட வழிகாட்டுவனவும் சங்கநூல்களே என்பதனை அறிஞர் பாராட்டி விலக்கியுள்ளனர். காதலும், மானமும் வீரமும் ஈகையும் தமிழரால் நெறிப்படப் போற்றப்பட்ட பாங்கினை உலகம் உணர்ந்து போற்றும்வகையில் பரப்புரை மேற்கொள்ளல் தமிழறிஞர்தம் தலையாய கடமையாகும்.

இந்நூல்களிப் படிப்பதுடன் இவை போற்றும் வாழ்வியல்விழுமியங்களைக் கண்ணெனப் போற்றி வாழ்வில் கடைப்பிடித்தல் வீட்டுக்கும் நாட்டுக்கும் நலம்பயக்கும்.

“சங்கத் தமிழ்பாடித் தமிழர்புகழ் வளர்ப்போம் எங்கும் உறவுகொண்டு ஏற்றநிலை காண்போம்”

சங்க இலக்கியங்கள்

செவ்வியல் இலக்கியங்களே !

பேராசிரியர் முனைவர் சரளா இராசகோபாலன்
எம்.ஏ., பி.எச்.டி., சென்னை

தமிழில் உள்ள சங்க இலக்கியங்களை ஆராய்ந்த மேலைநாட்டு அறிஞர்கள் பலர், கிரேக்கம் முதலான இலக்கியங்களில் உள்ள செவ்வியல் கூறுகள், சங்க இலக்கியங்களில் இருப்பதைக் கண்டறிந்தார்கள்.

“சங்க இலக்கியப் பாடல்கள் தேர்ந்தெடுத்த தன்னுணர்ச்சிப் பாடல்களோடு ஒப்பிடும் தகுதியுடையன, உலக இலக்கியப் படைப்புகளில் சங்க இலக்கியத் தொடர்கள், உச்சி நிலையை எட்டிப் பிடிக்கின்றன” என்று பியரிமெய்லி கூறினார் என்று கமில் சுலபெல் மேற்கோள் காட்டியுள்ளார். (Tamil Culture, Tamil Poetry 2000 years ago)

சங்கத் தொகுப்பில் இடம் பெறும் 26,350 வரிகள், தமிழ் உலகின் ஒப்புயர்வற்ற மொழி என்பதை நிலைநிறுத்தப் போதுமானது என்று செக்நாட்டு அறிஞர் கமில் சுலபெல் உரைத்தார். (Smile of Muruga) தமிழ்மொழி கிரேக்க மொழியைவிடப் பண்பட்டது. இலத்தீனை விட அழகானது. ஆற்றலிலும் முழுமையிலும் ஆங்கிலம், ஜெர்மனி, முதலிய மொழிகளுக்கு இணையானது என்று பல மொழிகளை அறிந்தவரும் ஆங்கிலம் - தமிழ் அகராதி படைத்தவருமான டாக்டர் வின்ஸ்லோ கூறியுள்ளார்.

கலிபோர்னியா பல்கலைக்கழகத்தில் பணிபுரிந்த பேராசிரியர் ஜார்ஜ் எல். ஹார்ட் என்பவர், பன்மொழிப் புலமை பெற்றவர். அவர் தமிழ் மிகவும் தொன்மை வாய்ந்தது. இது சமஸ்கிருதத்திலிருந்து உருவாகவில்லை. இது

இந்தியாவிலேயே தோன்றிய இலக்கிய மரபுடையது.

சமஸ்கிருதம், கிரேக்கம், இலத்தீன், சீனம், பாரசீகம், அரபுமொழி ஆகியவற்றுக்கு இணையான செவ்வியல் இலக்கியங்களை இது பெற்றுள்ளது. நவீன இந்தியாவின் பண்பாடு, மரபு ஆகியவற்றுக்கு முதன்மையான தனிப்பட்ட வழி மூலமாகும். என்று கூறியுள்ளார்.

செவ்வியல் என்பதற்குப் பலவிதமான இலக்கணங்கள் கூறப்படுகின்றன. லெக்சீகன் யூனிவர்சிட்டி கலைக் களஞ்சியம், உயர்வு, அழகியல், எளிமை, சீர்மை, கட்டுப்பாடு, வடிவ ஒழுங்கு, காரண காரியத் தொடர்பு ஆகியவற்றைக் செவ்வியல் பண்புகளாக அறிவித்துள்ளது.

ஆகஸ்போர்டு அகராதி, மீஉயர்வு, தொன்மை, தரமுடைமை, எளிமை, சீர்மை, பாடல்பொருளும் வடிவமும் ஒத்திருத்தல் முதலியவை செவ்வியல் தன்மைக்கு உரியவை என்று கூறியுள்ளது.

தமிழகத்தைச் சேர்ந்த சிலரும் செவ்வியற் கூறுகளை ஆராய்ந்தனர். மொழியியல் அறிஞர் ச. அகத்தியலிங்கம் “உலகப் பொதுமை, நிலைப்பேறு, பொதுச் சார்பு நிலை, தெளிவு, தோற்றம், கட்டுப்பாடு, எளிமை, கருவும் உருவும், ஒன்றிய உறவு ஆகியவை செவ்வியற் கூறுகள்” என்று உரைத்துள்ளார். முனைவர் செ. சாரதாம்பாள் அவர்கள், கிரேக்க - இலத்தீன் தொடர்புடைமை, தலைமையுடைமை,

தொன்மையுடைமை, மரபுடைமை, உருவமும் உள்ளடக்கமும், பொருந்தியிருத்தல் முதலியவை செவ்வியல் தன்மையின் பண்புகள் என்று கூறியுள்ளார். தொன்மை, உயர்வு, வளமை, சீர்மை, முதலியவற்றைச் சங்க இலக்கியங்கள் பெற்றிருப்பதால் அவை செவ்வியல் இலக்கியங்கள் ஆயின என்று வா. செ. குழந்தைசாமி அவர்கள் குறிப்பிட்டுள்ளார். முனைவர் மலையமான் அவர்கள், மீஉயர்வு, தொன்மை, மரபுடைமை, உலகப்பொதுமை, எளிமையும் தெளிவும், நிலைபேறு, பொருளும், வடிவமும் ஆகியவற்றைக் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

சில செவ்வியல்கூறுகள், சங்க இலக்கியங்களுடன் பொருந்துமாற்றை இக்கட்டுரையில் எடுத்துக்காட்டப் படுகிறது.

தொன்மை :

காலத்தால் மிகவும் பழமையும், முதிர்ச்சியும் உடைய இலக்கியங்கள் தொன்மை வாய்ந்த இலக்கியங்கள் என்று கருதப்படுகின்றன. கிரேக்க இலக்கியம் கி.மு.9 ஆம் நூற்றாண்டில் தொடங்கியது என்று உரைக்கப்படுகிறது. தமிழ் இலக்கியத்தின் தொன்மையை இவ்வாறு வரையறுக்க இயலாது, அதன் இலக்கிய வரலாறு மறைந்த குமரிக் கண்டத்திலிருந்து தொடங்குகிறது. குமரிக் கண்டத்தில் முதல் தமிழ்ச் சங்கம் இருந்தது. அதன் காலம் கி.மு. 8000 என்று கணிக்கப்பட்டுள்ளது. குமரிக் கண்டத்தின் மறைவைப் பற்றித் தமிழ் இலக்கியங்கள் அறிவிக்கின்றன.

இன்று கிடைத்துள்ள நூல்களில் முதலாவதாக இருப்பது தொல்காப்பியம். இது இலக்கண நூல் எந்த ஒரு மொழியிலும் இலக்கணநூல் முதலில் தோன்றாது. எள்ளினின்று எண்ணெய் தோன்றுவது போல இலக்கியத்தினின்று இலக்கணம் தோன்றும். தொல்காப்பியத்தின் காலம் கி.மு. ஆறாம் நூற்றாண்டிற்கு முற்பட்டது என வரையறுக்கப் பட்டுள்ளது. தொல்காப்பியத்திற்கு முன்னால் அகத்தியம், ஐந்திரம் போன்ற இலக்கண நூல்கள் இருந்தமையை அறிய முடிகின்றது. தொல்காப்பியத்தில் என்மனால் புலவர், என்ப,

மொழிப, அறிய என்று தம் காலத்திற்கு முன்னால் இலக்கணம் வரையறுத்துள்ள இலக்கணங்களைப் பற்றித் தொல்காப்பியர் 256 இடங்களில் குறித்துள்ளார் என்று முனைவர் மலையமான் கூறியுள்ளார். செவ்வியல் மொழி தமிழ் ப. 112-115

“உலக வீரயுகப் பாடல்களோடு ஒப்பிடும் தகுதி பெற்ற தமிழ் வீரயுகப் பாடப்புகள் (சங்க இலக்கியம்) ஏறத்தாழ கி.பி. 5 ஆம் நூற்றாண்டைச் சார்ந்தனவாக இருக்கலாம்”. என்று ச. கைலாசபதி குறிப்பிட்டுள்ளார். (jamil Heroic poeliy V2:P152)

தலைமைத் தன்மை

முதன்மையானது, பின்வந்த இலக்கியங்கள் அனைத்தும் போற்றிப் பின்பற்றும் சிறப்புடையது. தனக்கு முன்பு தோன்றிய இலக்கியங்கள் கிடைக்கப் பெறாத நிலையில் அனைத்தும் ஒருங்கே அமையப் பெற்று ஓர் இலக்கியம் நிகழுமனால், அதைத் தலைமையுடைய இலக்கியம் எனலாம்.

எந்தவொரு இலக்கியமும் தன் காலத்திற்கு முன்பு விளங்கிய சிறப்பான ஒன்றைத் தான் சான்றாகக் காட்ட முடியும். பிற்கால இலக்கியங்கள், சங்க இலக்கியங்களைச் சான்றாகக் காட்டுவதுடன் அதன் நிலையினை இறைவனுடன் இணைத்தும் தெய்வீகத் தன்மை படுத்தியும் புகழ்ந்தும் கூறுகின்றன. இத்தன்மையானது, சங்க காலத்திற்குப் பிற்பட்டவர்கள் சங்க இலக்கியங்களைத் தலைமையாக ஏற்றுக் கொண்டு இங்ஙனம் கூறியுள்ளனர் என்பதைப் புலப்படுத்தி நிற்கிறது.

நன்னூல் உரையில் சங்கர நமச்சிவாயர் உரைப் பகுதியும் இதை வலியுறுத்துகிறது. செந்தமிழ் நிலமாவது யாதெனில்

“சந்தனப் பொதியச் செந்தமிழ் முனியும்
சுவந்தர பாண்டியன் எனுந்தமிழ் நாடனும்
சங்கட் புலவரும் தழைத்தினி திருக்கும்
மாங்கலப் பாண்டி வளநா டென்ப”

என்று வரையறுத்துள்ளது. பாண்டியனையே ‘தமிழ் நாடன்’ எனச் சான்றோர் கூறுதலானும்

என்று அவர் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

சங்க புலவர்களைச் சான்றோர் என்று பெருமையுடன் குறிப்பிடும் வழக்கத்தைப் பிற்கால உரையாசிரியர்களிடம் காணலாம். தொல்காப்பியர் மரபியல் உரையில் பேராசிரியர், இவையெல்லாம் இக்காலத்து வழக்கினுள் அரியவாகலின் சான்றோர் செய்யுளுள் காணப்படும் என்று கூறியுள்ளார். (559) கிளவியாக்க உரையில் நச்சினார்க்கினியர், அன்றியும் சான்றோர் செய்யுட்களிலும், உருகினர் ஒளியினை எனவும் ஞாயிற்றுருவுகிளர் வண்ணங்கொண்ட (புதிற் 52,29,30) உருவக் குதிரை (அகம் 1,2) எனவும் வேண்டுருவம் கொண்டதோர் கூற்றங்கொல் (கலி 59:9) எனவும் பிறாண்டும் கூறுமாற்றான் உணர்க என்ற சங்கப் பாடல்களைப் பாடியவர்களைச் 'சான்றோர்' எனச் சுட்டுதல் காணலாம். பிற்காலத்தார் சங்கப் புலவரையும் அவர்தம் பாடல்களையும் மிக மதித்து, தலைமையாக ஏற்றுப் போற்றியமையை அறிய முடிகிறது. கம்பரும்,

“புனியினுக்கு அணியாய் ஆன்ற பொருள் தந்து
புலத்திற்றாகி

அவியகத் துறைகள் தாங்கி ஐந்திணை நெறிய னாவி
சவியறத் தெளிந்து தண்ணென் ஒழுக்கமும் தழுவிச்
கவியெனக் கிடந்த கோதா வரியினை வீரர் கண்டார்”

என்று அகத்துறை ஐந்திணை பொருந்தியவற்றைச் சான்றோர் கவி எனச் சுட்டியுள்ளார்.

சங்க இலக்கியம் சிறு பகுதியாக இருந்தாலும், இது தமிழ் வரலாற்றில் முதலில் வைத்து எண்ணப்படும் தகுதியினைப் பெற்றது. சங்க இலக்கிய வரலாற்றைப் பார்க்கும் போது, சங்க காலத்திற்குப் பிற்பட்ட இலக்கிய வளர்ச்சி நிலைகள் அனைத்தும் வடிவம், கருத்து, உத்தி என்ற ஏதாவதொரு நிலையில், சங்க இலக்கியச் செல்வாக்கும் தாக்குரவும் காணப்படுகின்றது. இவற்றிலிருந்து சங்க இலக்கியத் தலைமையை அறிய முடிகிறது.

உலக பொதுமை

செவ்வியல் இலக்கியத்தின் முக்கியமான ஒரு பண்பு அது கூறும் உலகப் புதுமையாகும். எத்தனையோ பண்புகள் அதற்கு

வேண்டியிருப்பினும் எல்லோரும் மிக இன்றியமையாத ஒரு பண்பாக இதைக் குறித்து நிற்பர். ஒரு கவிதை அல்லது இலக்கிய மேம்பாடு பெற்று நிற்பதற்குப் இப்பண்புகள் வேண்டும்.

சங்க இலக்கியங்கள், இந்நிலையில் தலை சிறந்து விளங்குகின்றன. அது புறப்பாடல்களாயினும் அகப்பாடல்களாயினும் பொதுமைப் பண்பை மையமாக வைத்தே பாடப் பட்டிருக்கின்றன. சாதி, மதம், காலம், நாடு என்ற கட்டுப்பாடுகளைக் கடந்து எல்லாவிதமான மக்களுக்கும் பொருந்துவதான ஒன்றுதான் உலகப் பொதுமையாகும்.

ஒரே பாடலால் உலகப் புகழ் பெற்ற கணியன் பூங்குன்றனார் பாடிய பாடல், குறிப்பிடத்தக்க பாடலாகும். ஒரு பெரிய ஆற்றில் போகும் நீரோட்டத்தின் படியே அதிலுள்ள தெப்பம் செல்லும் அதுபோலவே இந்த அரிய உயிரும் இயற்கையின் முறைப்படியே செல்லும் என்பதை அவர் உணர்ந்திருந்தார். சமனிலை மனஉணர்வைப் பெற்றவர்களுக்கு இன்பமும் துன்பமும் ஒன்றுதான். அவர்களின் பார்வையில் பெரியோரும் ஒன்றுதான் சிறியோரும் ஒன்றுதான்.

“யாதும் ஊரே யான்கும் கெளரீ
கீதும் ஈழும் மூர்தர ஈரோ
கொதுவும் துண்துவும் அஞ்சொ ரஞ்ஞ
சாதவும் புதுஞ்சுஞ்சு ஈன்தும்
இனிவுதன மகிழ்துஞ்சும் இலைய முனிசின்
இன்னாது எஞ்சுவும் இலைய, ஈஞ்ஞாரு
ஈனும் துண்துனி துணைகி ஈனாது
கல்வொருது இரவுக்கு மஹல் பீரயாஞ்சு
கீர்தும் மூலம் புணைபொருல் பூருகிர்
முனையுஞ் மூலம் ஏன்பது துறையார்
காட்சிநில் வுதலுந்தனம் பூகவிஞ், மாய்சிநில்
பெரியொருந் திவத்தலும் இலைய
சூரியொருந் திகழ்தல் அதனிலும் இலைய

(புறம் : 192)

என்று அவர் பாடினார். இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்னால், இத்தகைய சிறந்த எண்ணங்களுடன் தமிழர்கள் வாழ்ந்தனர் என்பதை அறிய முடிகிறது. உலகப் பொதுச்

சகோதரத்துவம், ஒரே உலகம், ஒரே நாடு, ஒரே எண்ணம், ஒரே வாழ்வு (Universal brotherhood, one world, one nation, one community) என்றெல்லாம் இருபதாம் நூற்றாண்டில் கூறப்படும் கருத்துகளை எண்ணிக்கூடப் பார்க்காத அக்காலத்தில் சிறந்த எண்ணங்களையும் கோட்பாடுகளையும் கொண்டு வாழ்ந்த தமிழ்ச் சமுதாயத்தை அறிய முடிகிறது.

உலகப் பொதுமையைக் காட்டுவதற்காக கண்ட ஒரு பெரும் இலக்கிய உத்திதான் சிறப்புப் பெயர் சுட்டாத கவிதைகளை ஆக்கி நின்றமை என்று கூறலாம். பொதுமைப் பண்புகள்தான் முக்கியமே அன்றி உணர்வுகளைக் கொண்டவர்கள் முக்கியமல்லர். உணர்வுகளைத் தாங்குவதற்காகக் கவிஞர்களால் ஆக்கப்பட்ட கதை மாந்தர்கள் தான் வெற்பன், நாடன், ஊரன், மகிழ்நன், துறைவன் போன்றவர்கள்.

நல்ல கவிதையின் சாரம் உலகப் பொதுமையே என்றும் இப்பண்பு, இல்லாத கவிதை கவிதையே ஆகாது என்றும் கால்ரிட்ஜ் என்பார் கூறியுள்ளார். சங்கப் புலவர்களின் பார்வை அகலப்பார்வையாக இருந்தது. அகில உலகப் பார்வையாகவும் இருந்தது. அதனால் தான் சங்கப்புலவர்கள் உலகப் பொதுமை என்ற பாடல்களை எழுதினர். அதனால் பாடல்களும் நிலைபெற்றன. அவர்களும் நிலைபெற்றனர்.

நிலைபேறு :

சிறந்த இலக்கியங்கள், நூற்றாண்டுகள், பலவாயினும் இன்றும் நம்மிடையே வாழ்கின்றன. வளர்கின்றன, இலக்கியங்களைப் பற்றி ஆராய்கின்ற அறிஞர்கள், நல்ல இலக்கியங்களுக்கு உரிய பண்பாக, அவற்றின் நிலைபேற்றுத் தன்மையை வற்புறுத்திக் கூறுவர். நல்ல இலக்கியங்களே காலம் கடந்தும், மொழி கடந்தும் வாழ்கின்றன எனக் கூறலாம். 'Literature must have Permanance' என்பார் வின்செஸ்டர்

வரலாறு உள்ளதை உள்ளவாறே கூறுவது தத்துவம் தனிப்பட்டவரைப் பற்றிப் பேசாது, ஆனால் கவிதையோ கற்பனைத் திறத்தாலும் தத்துவத்தாலும் கவிஞன் எண்ணியதை புனைந்து கூறும். நாடு கடந்து, இனம் கடந்து, காலம் கடந்து,

வாழ வைக்கும் கலை கவிதைக் கலையே இதற்குக் காரணம் கவிதையில் அடங்கிக் கிடக்கும் நாடக் வழக்குதான் தொல்காப்பியம்,

“நாடக வழக்கினும் உலகியல் வழக்கினும் பாடல் சான்ற புலனெறி வழக்கம்”

(பொருள் : இளம் : 56)

என்று கூறும் நல்ல பாடு பொருளும் நல்ல கவித்துவமும் ஒன்றுடன் ஒன்று பிணைந்து நிற்கும் போது கவிதைகள் நிலைபேறு பெற்றுச் சாகாவரம் பெறுகின்றன. என்பர் உலகளாவிய பொது உண்மைகளைச் சிறந்த கவித்துவத்தால் உள்ளத்துணர்வுகளை எழுப்பி உள்ளத்தில் பதியச் செய்யும் கவிதைகளே சிறந்த கவிதைகள் எனக் கூறலாம். அவையே நிலைபேறு பெற்று மக்களிடையே வாழ்ந்து வருகின்றன.

சங்கப் பாடல்கள் 2381 எழுதிய புலவர்கள் 473 இந்த 473 புலவர்களும் நம்மிடையே வாழ்வதற்குக் காரணம் அவர்கள் ஆக்கிய பாடல்கள்தாம்.

இவை சங்ககாலத்திற்குப் பிறகும் இன்றுவரை நிலைத்து நிற்கின்றன. எத்தனையோ இடர்களுக்கும் இன்னல்களுக்கும் இடையே நிலைத்துள்ளன. இதற்குக் காரணம் இலக்கிய வளமும் வனப்பும் தான்.

ஒரே ஒரு பாடல் பாடி படிப்போரின் உள்ளத்தில் நெகிழ்வை ஏற்படுத்தியவர் பாரிமகளிர். ஒரு திங்களுக்குள் அவர்களின் வாழ்வில் நடந்த மாற்றங்கள் படிப்போரின் நெஞ்சை உருக்கும் தன்மையன. ஒரு திங்களுக்கு முன் வெண்ணிலவு ஒளி வீசிய போது அவர்களைத் தாய்க்குத் தாயாய், தந்தைக்குத் தந்தையாய், கண்ணின் மணிபோல் காத்தவர். வாடிய முல்லையின் துயர் கண்டு மணித்தேர் ஈந்த அருளுள்ளம் கொண்டவர். முந்நூறு ஊர்களுக்கும், பெரும்பெயர் பறம்பு நாட்டிற்கும் அண்ணல் நெடுவரைக்கும் வானத்து மீன்கள் அன்ன சுனைகளுக்கும் உரியவர். ஒரு மாதத்திற்கு முன் பறம்புக் குன்றத்தில் தந்தையாருடன் குன்றையை வாழ்வு வாழ்ந்தனர். ஒரு மாத இடைவெளியில் இவ்வெண்ணிலவில் வெண்ணெறிமுரசின் வேந்தர் குன்றையும்

குன்றமனைய தந்தையையும் அல்லவா கொன்றனர்? தந்தையை அல்லவா இழந்து விட்டோம் என்ற ஆற்றாமை பேரிழப்பு - ஒத்த எதிரொலியோடு முடிகிறது பாடல். எந்தையும் இலமே என்ற தொடர் படிக்கும் ஒவ்வொருவர் உள்ளத்தையும் அழ வைக்கிறது. சூழ்ச்சியால் தங்கள் தந்தை கொலையுண்ட சோகம், அநியாயமாக மூவேந்தர்களின் சூழ்ச்சிக்குப் பலியான நிலை, துன்பத்தின் எல்லை, சோகத்தின் உச்சநிலை, யாரும் இல்லையே என்ற ஏக்கம், எதுவும் இல்லையே என்ற மனத்தேக்கம் இவற்றையெல்லாம் எண்ணியபோது எழுந்த பாடல் இதைந்தான் வோர்ட்ஸ் வொர்த் (recollected in tranquility) அமைதியில் பிறக்கும் கவிதை என்றார். தங்கள் வாழ்வை எண்ணி, அசைபோட்டபோது பிறந்ததுதான் இந்த அற்புதமான பாடல்.

மரபுடைமை

முன்னோர் சொன்ன சொல், பொருள், கொள்கை, எதுவாயினும் அம்முன்னோர் எடுத்துரைத்தபடியே பின்னுள்ளோர் பின்பற்றுவது மரபாகும். பழைமை பாராட்டும் பண்பும் மரபின் அடிப்படையாகும். மரபு என்பது கட்டுப்பாடு என்றும் பொருள் படுகின்றது. இலக்கியங்கள் அனைத்தும் மரபுகளைச் சார்ந்து நிற்கும் ஒரு கலைப் படைப்பாகும். சங்க இலக்கியங்கள் மரபினால் உருவாகியுள்ளன. அதனால் விதிகளும் வரன்முறைகளும் மிகுதியாக உள்ளன. சங்க இலக்கியம் தனக்கு முன்பு இருந்த தொல்காப்பிய மரபுகளையும் பின்பற்றியுள்ளது. தனக்குப் பின்பு மரபு வழிப்பட்ட இலக்கியங்கள் எழுவதற்கும் தோற்றுவாயாக அமைந்துள்ளது.

தொல்காப்பியர், மரபியல் என்று தனியாக ஓர் இயலை வகுத்துள்ளார். நூல் மரபு, மொழி மரபு, தொகை மரபு, விளி மரபு, என்று அவர் தன் இயல்களுக்குப் பெயரிட்டு மரபு காத்தார். நெடுங்காலமாகத் துன்றிவிட்ட மரபியலை அவர்,

“மரபு நிலை திரிதல் செய்யுட்கு இல்லை
மரபு வழிப்பட்ட சொல்லி னான்”

(தொல். மரபி : 91)

என்றார்.

“எப்பொருள் எச்சொல்லை எவ்வாறு உயர்ந்தோர்
செப்பினர் அப்படிச் செப்புதல் மரபே”

(நன்னூல்)

என்றார் நன்னூலார்.

தமிழில் எழுத்துகளின் வகைகள், குறில், நெடில், வல்லினம், மெல்லினம், இடையினம், என்ற பாகுபாடுகள் யாவும் திட்டமிட்டு மரபாக்கப்பட்டன. குற்றியலுகரம், குற்றியலிகரம் என்பவை தமிழுக்கு உரிய மரபுதான்.

எளிமை : (Simplicity)

செவ்வியல் தன்மையின் ஒரு கூறாகப் பாடல் எளிமையை அறிஞர்கள் குறிப்பிட்டுள்ளனர். செவ்வியல் இலக்கியங்கள், கரடு முரடில்லாமல் படித்துணர்வதற்கு எளிமையாக இருத்தல் வேண்டும். எளிமை, எனக் கூறும் போது அது பாடலின் பல பிரிவுகளிலும் செயல்படவேண்டும். பல பிரிவு என எண்ணும்போது பல உறுப்புகள் என்பதே பொருள். அதன் சொற்கள், சொற்றொடர்கள், வாக்கியங்கள், அசை நீர் என்றெல்லாம் எண்ணிப் பார்க்கலாம். இவை அனைத்திலும் எளிமை இருத்தல் வேண்டும். இந்த எளிமைதான் தெளிவைத் தரும். தெளிவுதான் பாடலுக்கு உயிரூட்டுவது. தெளிவினால்தான் கவிஞன் தான் சொல்ல வந்த கருத்தைத் துல்லியமாகக் கூறுகிறான். “குறித்த பொருளை முடிய நாட்டுவது” தான் யாப்பு. இதற்குத் துணை புரிவது எளிமையே. நல்ல கவிதை என்பது சொல்ல வேண்டிய பொருளை மிகச் சுருக்கமாக எளிமையாகக் கூறுவதுதான் என்பர் அறிஞர் பெருமக்கள்.

சங்க காலப் பெருமக்கள் இதனை நன்கு உணர்ந்திருந்தனர். சின்னஞ்சிறு கவிதைகளால் மனித இனத்திற்கே உரிய பல பெரிய எண்ணங்களை, எளிமையான நிலையில் பல சிறந்த எழுத்தோவியங்களைப் படைத்தனர். புலமைப் பிராட்டியார் ஒளவையாரின் சொல்லோவியங்களில் ஒன்று.

“அகவன் மகளே அகவன் மகளே
மனவுக் கோப்பன்ன நன்னெடுங் கூந்தல்
அகவன் மகளே பாடுக பாட்டே

இன்னும் பாடுக பாட்டே அவர்
நன்னெடுங் குன்றம் பாடிய பாட்டே”

(குறுந் : 23)

இப்பாடலில் காணப்படும் சொற்கள் மிக மிக இனிமையானவை ‘மனவு’ என்ற சொல்தான் கடினமானது. மீதி உள்ளவை அனைத்தும் இன்னும் அன்றாட வழக்கில் உள்ளவை. அகராதியை புரட்ட வேண்டியதில்லை. ஆராய்ச்சியில் புக வேண்டியதில்லை. மகள், நல், நெடும், பாடுக, பாட்டு, கூந்தல், குன்றம் போன்ற சொற்கள் எளிய சொற்கள் மட்டுமல்ல. எழில் மிகுந்த சொற்களும் கூட.

‘அவர் நன்னெடுங்குன்றம்’ என்பதிலேயே சிலம்பம் ஆடியுள்ளார் ஒளவையார். அவர் நன்னெடுங்குன்றம் பற்றிப் பாடினாயே அதை இன்னொரு முறை பாட மாட்டாயா? என வேண்டினாள். அங்கிருந்த தாயர் அதிர்ச்சியால் தாக்கப்பட்டனர். அவரா? எவர்? யார் அவர்? என்ற சொல்லிலேயே விடுகதைக்கு விடையை அறிவித்து விட்டாள்.

கவிதை பற்றிக் கூறிய கவிமணி,

“தென்னத் தெளிந்த தமிழில் - உள்ளம்
தெளிந்து ரைப்பது கவிதை”

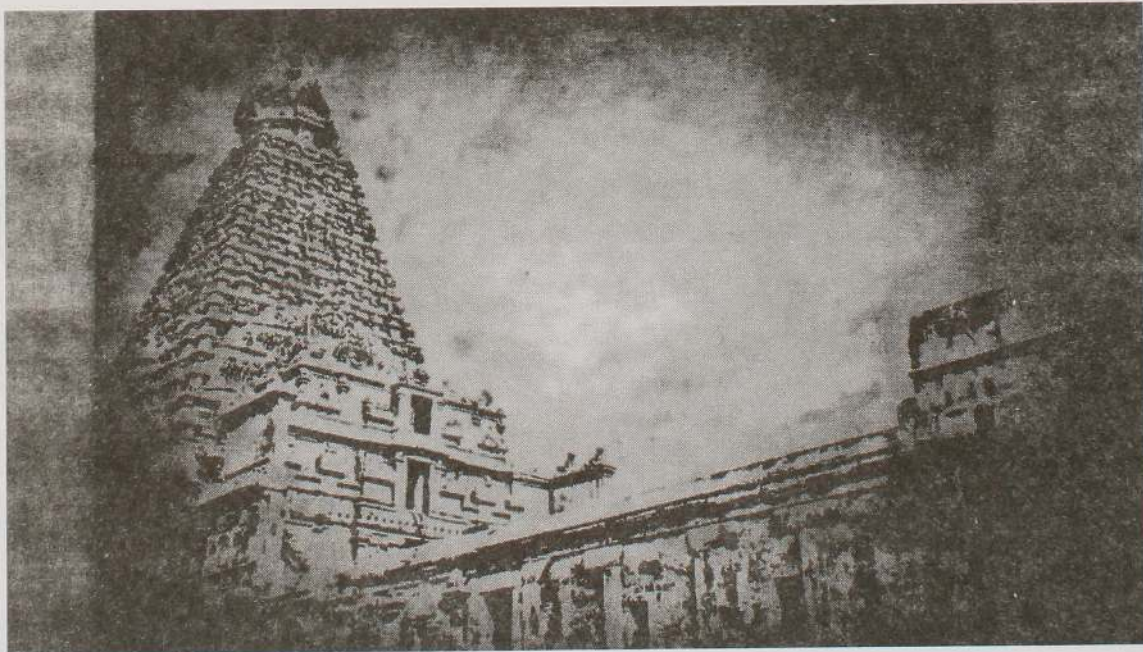
என்றார் .

கம்பரும்,

“சனியுறத் தெளிந்து தண்ணென் றொழுக்கமும்
தழுவிச் சான்றோர்
கவியெனக் கிடந்த கோதா வரியினை வீரர்
கண்டார்”

என்றார்

சங்க இலக்கியங்கள், சின்னஞ்சிறு கவிதைகளில் காணப்படும் செம்மாந்த சீரிய இலக்கியங்கள் செவ்வியல் இலக்கியங்களின் பண்புகளையும் பாரம்பரியத்தையும் தன்னகத்தே கொண்டு விளக்கும் வளமான இலக்கியங்கள் உலக இலக்கியங்களில் காணப்படும் சிறந்த கவிதைக் கொள்கைகளையும் கோட்பாடுகளையும் கொண்ட இலக்கியங்கள் உலகப் பொதுமைகளைக் கவிதைகளின் கருவாக்கிப் பண்டைத் தமிழ் மக்களின் வாழ்வுக் கொள்கைகளைப் பிரதிபலித்த இலக்கியங்கள், எளிமை, திண்மை, திட்பம், செறிவு, அமைதி, அடக்கம், ஆரவாரபின்மை, கண்ணியம், கட்டுப்பாடு, ஆகிய செவ்வியல் இலக்கியத்திற்குரிய பண்புகளைக் கொண்டவை. கவிதை அழகையும் கலையாக்க உண்மைகளையும் கொண்டவை எனலாம்.

எங்கள் குமிழர்

தமிழ் இலக்கிய கலை மன்றம்
சிட்னி - ஆஸ்திரேலியா

முன்னுரை :

தமிழர் தொல்மரபுக்கு மூவகைச் சிறப்புகள் உண்டு. அது பழமையிற் பழமைப் பண்பும் புதுமையிற் புதுமைப் பண்பும் ஒருங்கே அமையப்பெற்றது. அதனுடன் அது தன்னிறை முழுமை, தனித்தன்மை ஆகியவற்றுடன் கூடவே இந்தியா அளாவிய, உலகளாவிய பொதுமையும் உடையது. மூன்றாவதாக, பருவந்தோறும் கடல்நீர் முகந்து சென்று உலகுக்கு வளம் வழங்கும் வான்முகில் போல, அது மறைபட்ட மனித இன ஊழிகள், மாண்ட நாகரிகங்கள் ஆகியவற்றை அளாவி வாழ்ந்து, தன் நீடு வாழ்வின் பட்டறிவு காரணமாக, மனித நாகரிக ஊழிகளிடையே பாலமாய் அமைந்து, ஓர் ஊழிப் பெரு வாழ்வின் பயனைப் பின்வரும் ஊழிகளுக்கு வழங்கி, தானும் வளர்ந்து, இந்தியாவையும் நாகரிக உலகையும் வளர்ச்சியில் ஊக்கும் திறமுடையதாய் இலங்குகின்றது.

பழமை புதுமை இணைவு

பழமையிற் பழமை, புதுமையிற் புதுமை, மாறா இளமை ஆகியவற்றை மனித இனம் கடவுளுக்கே உரிய பண்புகளாகக் கருதியுள்ளது. இதனாலேயே மணிவாசகப் பெருமான் இறைவனை,

“முன்னனைப் பழம்பெரருட்கும்
முன்னனைப் பழம்பெரருளே
பின்னைப் புதுமைக்கும்
பேர்த்தும்அப் பெற்றியினே!”

என்று பாடியுள்ளார். ஆனால், இதே பண்பினைத் தேசியக் கவிஞர் பாரதியார்,

“ தொன்று நிகழ்ந்தது அனைத்தும் உணர்ந்திம்
கூழ்க்னை வரணர்களும் - இவள்
என்று பிறந்தவள் என்று உணராத
இயல்பின ளாம், எங்கள் தாய்! ”

மனோன்மனியம் ஆசிரியர் சுந்தரனாரோ இதே முறையில்,

“ பல்வியிரும் பலஉலகும்
படைத் தளிர்க்குத் துடைக்கிவிழ்ஓர்
எல்லைவறு பரம்பெரருள்முன்
இருந்தபடி இருப்பதுபேரல்

.....
.....
உன்உதரத்து உதித்தெழுந்தே
ஒன்று பல ஆயிரமும்
..... உலக வலுக்கு
அழிந்தொழிந்து சினையுடின்
சீரீளமைத் திறம்வியந்து
செயல்மறந்து வரழ்த்துகுமே! ”

என்று தமிழன்னையின் கன்னித் தாய்மைப் பண்பைப் பராவியுள்ளார்.

இன்று உலகில் வாழும் ஆயிரக்கணக்கான மொழிகளிடையே ஈராயிர, மூவாயிர ஆண்டுகளுக்கு மேற்பட்ட மொழிப் பழமையும், 25 நூற்றாண்டுகளுக்கு மேற்பட்ட இலக்கிய வாழ்வுத் தொடர்ச்சியும் உடைய மொழிகள் சீனமும் தமிழும்

மட்டுமே இவை தம்மளவில் இலக்கியப் பழமை உடையவை மட்டுமல்ல; தம்மைச் சூழ வாழும் மொழிகளுக்கும் நீடு வாழ்வுப் பண்பு பரப்பியுள்ளவை ஆகும். ஏனெனில், உலகில் ஆயிர அல்லது அறுநூறு ஆண்டுகளுக்கு மேற்பட்ட இலக்கிய வாழ்வுடைய மொழிகள் சீனம் சூழ்ந்த கொரிய, சப்பானிய மொழிகளும், தமிழகம் சூழ்ந்த கன்னடம், தெலுங்கு, மலையாளம் ஆகிய தமிழின மொழிகளும், பண்டைய உரோமானிய ஆட்சிக்கு உட்பட்ட இத்தாலி, இங்கிலாந்து, பிரான்சு போன்ற மேலை நாட்டு மொழிகளுமேயாகும்.

தவிர, உலகில் தம் பழமையாலும், உயர் நாகரிகச் சிறப்பாலும், தம் கலை இலக்கிய வளத்தின் ஆற்றலாலும், கிரேக்கம், இலத்தீனம், சமஸ்கிருதம் முதலிய மொழிகள் உலகுக்கு வழிகாட்டும் உயர்தனிச் செம்மொழிகளாக உலக நாடுகளால் போற்றப்படுகின்றன. இவற்றை ஒப்ப தமிழ் மொழியும் உயர் தனிச் செம்மொழியாய்த் திகழ்வதுடன், மேலும் ஒரு பெருஞ் சிறப்பைத் தனதாகக் கொண்டுள்ளது. ஏனெனில், அஃது இன்றைய புத்துலக நாகரிக மொழிகளுடனும் ஒரு புத்துலக நாகரிக மொழியாகத் தொடர்ந்து இளமை நலத்துடன் வாழ்ந்து வளருகிறது. இதனால் அஃது இன்றைய உலகின் உயர் வளமுடைய ஒரே உயர்தனிச் செம்மொழியாய் விளங்குகிறது.

தன்னிறைவு முழுமை

இந்தியாவை உலகினுள் ஒரு சிறு உலகம் என்று கூறுவதுண்டு. இது போலவே தமிழகத்தையும் இந்தியாவின் செறிவடக்கமான ஒரு சிறிய இந்தியா என்றும், நாகரிக உலகின் ஒரு சிறிய மணிப்பதிப்பு என்று கூற இடமுண்டு.

மேலை உலகுக்கு கிரேக்க இலத்தீன மொழிகளும், இசுலாமிய உலகுக்கு அரபும் இடைக்காலப் பழம் பாரசீகமும், இந்தியாவுக்குச் சமஸ்கிருதமும் போல, தமிழகத்துக்கும் அது சூழ்ந்த இந்திய தென்கிழக்காசியப் பகுதிக்கும் தமிழே நெடுங்காலமாக உயர்தனிச் செம்மொழியாய் இயங்கி வந்துள்ளது. இதனாலேயே இந்திய மொழி இலக்கியங்களில் தமிழ் பக்தி இலக்கியத்தின் செல்வாக்கு மிகுதியாய் உள்ளது. மேலும் சமஸ்கிருத அத்யாத்ம

இராமாயணத்திலும், இந்தியத் தாய்மொழிகளின் இராமாயணங்களிலும், தமிழ்க் கவிஞர் கோமான் கம்பனின் சீரிய தமிழ்ப் பண்பின் தடத்தைக் காண முடிகிறது. தவிர பர்மிய மொழி, சிங்களம், மலேசிய, இந்தோனேசிய மொழிகள் ஆகியவற்றில் சங்க இலக்கியத்தின் சாயலைக் காண்கிறோம். இம் மொழிகளின் இராமாயண பாரதங்கள் நமக்கு முழுதும் வந்தெட்டாத சங்ககாலத் தமிழ் பாரத இராமாயணங்களின் பெயர்ப்பாகவே நிலவியிருந்தன என்று அறிகிறோம்.

அகல் உலகின் வேதங்களாக விவிலியமும் திருக்குரானும், இந்தியாவின் வேதங்களாக இருக்காதி மூவேதங்கள் அல்லது நால்வேதங்களும் புத்தரின் திரிபிடகமும் விளங்கி வருவது போல, தமிழகத்துக்கு உலகப் பொது மறையாம் முப்பால் அல்லது நாற்பால் கூறும் திருக்குறளும், சைவரின் வேதமான தேவார திருவாசகங்களும், வைணவரின் வேதமான திருநாலாயிரமும், முத்திர வேதங்களாய் மிளர்கின்றன. சிவபிரான் தம் தென்முகத் திருவருவில் (தட்சிணாமூர்த்தி வடிவில்) நான்முகத்துடன் கல்லா லின் கீழிருந்து நால்வர்க்கு அருளிய அறம், பொருள், இன்பம், வீடு என்பனவே நான்மறைகள் என்று சம்பந்தர் தேவாரம் கூறுகிறது.

இந்தியாவின் பழம்பெருஞ் சமயங்களான சைவம், வைணவம், புத்தம், சமணம் ஆகிய நான்குடன், அகல் உலகின் பெருஞ் சமயங்களான கிறித்துவம், இசுலாம் ஆகிய எல்லாச் சமயங்களின் சார்பாகவும் பேரளவான, தனி உயர் சிறப்பும், பண்பும் வாய்ந்த இலக்கியப் பரப்புத் தமிழிலே உள்ளது. உண்மையில் இச்சமயங்களுக்கு உரிமையுடைய மற்ற உலக நாடுகளில், உலக மொழிகளில் சமய சாத்திரங்கள், ஏடுகள் மலிந்துள்ள அளவிற்கு மணிமேகலை போல, சிந்தாமணி போல, சீறாப்புராணம் போல, தேம்பாவணி போல, உயரிய நல்லிலக்கியங்கள் காண்பதரிது என்னலாம். ஈழம், மலேசியா போன்ற கடல் கடந்த பகுதிகளிலும் இத்துறைவளம் பெருகியுள்ளன, பெருகுகின்றன.

தற்கால உலகுக்கு மேலை மருத்துவமும், இசுலாமிய உலகுக்கு யூனானியும், இந்தியாவுக்கு ஆயுர்வேதமும் அமைந்துள்ளமை போல, தமிழகத்துக்கு வைத்தியநாதர் என அழைக்கப்படும் சிவபெருமானும், முருகனும் பதினெண் சித்தரும் வளர்த்த சித்த மருத்துவ நெறி தனி நெறியாகத் திகழ்கிறது. மலைவளம், பூண்டுவளம், வைப்புமுறை, நோய்க் குணம் முதலிய ஏட்டுப் பெயர்களே இதன் நேர்க்காட்சி, அறிவியல் தன்மைகளைப் புலப்படுத்தும், உலகின் பிறநெறிகளுக்கு நாடித் தேர்வு முறையை வழங்கியதும், கற்பம் (சாவாநிலை, ஊறுபடா உடல் உறுதி) என்னும் நெறியை வழங்க இருப்பதும் இதன் தனிச் சிறப்புகள் ஆகும்.

சங்க காலம் வரை தமிழர் நள்ளிரவை நடுநாள் அல்லது நடுநாள் யாமம் என்றே குறித்தனர். நண்பகலைப் பகல் என்றனர். ஒரு நாளை மறு நாளிலிருந்து பகுத்துக் காட்டும் எல்லையாதலால், அது பகல் எனப்பட்டது. இச்சொல் வழக்குகள் தமிழரின் நாட் கணிப்பைத் தெளிவாகக் காட்டுகின்றன.

உலகெங்கும் ஆண்டுக் கணிப்பும் மாதக் கணிப்பும் ஒத்திசைவில்லாமல் செயற்கையாக இட்டுக்கட்டப் பட்டவையாயிருக்க, இந்தியாவில் மட்டும் அது வானியல் கணிப்பு முறையில் அமைந்துள்ளது. இது தமிழரின் கதிரவன் நாள்மீன் ஆகியவற்றின் நேர்க் காட்சிக் கணிப்பு முறையின் அடிப்படையிலேயே யாகும். ஏனெனில், இது வேத மரபு அறியாத ஒன்று.

தமிழகம் தனக்கென்று அமைத்துக் கொண்ட கலை முறைகளும், அறிவியல் முறைகளும் இன்னும் பல. இவற்றுள் சில கீழே விளிக்கப்படுகின்றன.

தனித்தன்மை

(அ) முத்தமிழ் மரபு

தமிழர் தொல்மரபுகளில் முதன்மையானது முத்தமிழ் மரபேயாகும். கலைகளிலே மொழித் தொடர்பு கொண்ட கவின் கலைகள் இலக்கியம், இசை, நாடகம் ஆகிய மூன்றே என்று கண்டவர் தமிழர். இதனாலேயே அவர்கள் அவற்றை இயல்

தமிழ், இசைத்தமிழ், நாடகத்தமிழ் என மூன்று தமிழ்களாகக் கொண்டனர். ஏனெனில், சிலப்பதிகாரம் மூலமாகவும், அதன் உரைகள் மூலமாகவும் நாம் இயல் இலக்கியம், இயல் இலக்கணம், இசை இலக்கியம், இசை இலக்கணம், நாடக இலக்கியம், நாடக இலக்கணம் என மூன்றிலும் விரிவான இலக்கிய இலக்கணப் பரப்பு இருந்ததாக அறிகிறோம். மூன்று தமிழில் முதல் தமிழைத் தமிழர் இலக்கியம், என்று குறியாமல் இயல் என்றே குறிப்பிட்டது இதனாலேயே யாகும். இம் முத்தமிழ் மரபு தொல்காப்பியத்துக்கு முந்தியது என்று திண்ணமாகக் கூறலாம். ஏனெனில், தொல்காப்பியக் காலத்திலிருந்து சங்க காலம் வரை இது படிப்படியாகத் தேய்ந்து கொண்டே வந்தது. கி.பி. ஏழாம் நூற்றாண்டில் சம்பந்தராலும், எட்டு, ஒன்பது, பத்தாம் நூற்றாண்டுகளில் சோழப் பேரரசராலும் ஓரளவு புதுப்பிக்கப்பட்டு அது முற்றிலும் அழியாமல் சில காலம் பாதுகாக்கப்பட்டது.

இன்று தமிழகத்துக்கு நாகரிக உலகிலேயே பெரும் புகழ் அளித்துவரும் கலைகளில் முதன்மையானவை கருநாடக இசையும் பரத நாட்டியமுமேயாகும் என்பதை எவரும் அறிவர். ஆனால், இவற்றுக்குத் தாய் தேவார கால, சோழப் பேரரசர் கால இசை நாடகமே என்பதும், தாய் பெற்ற தாய் அல்லது பாட்டி சங்க கால இசை நாடகம் என்பதும், பாட்டியைப் பெற்ற முப்பாட்டி முத்தமிழ் மரபுக்கால இசை நாடகம் என்பதும் ஆராய்ச்சியால் காணப்படவேண்டிய, காணப் படத்தக்க செய்திகள் ஆகும். ஏனெனில், கருநாடக இசைக்கும் பரத நாட்டியத்துக்கும் மூல ஏடாகக் கருதப்படும் சமஸ்கிருத பரத நாட்டிய சாத்திரம் தமிழ் மரபிலே நின்று இலக்கியம் அல்லது கவிதை, இசை, நாட்டியம் அல்லது நாடகம் ஆகிய மூன்றுக்கும் பொதுவாகவே இயல்வதாகும். அதனுடன் அது முத்தமிழ் மரபுக்காலத் தவிரான ஆதிபரத முனி இயற்றிய பரத நூலன்று. அதன் தழுவல் சுருக்கமேயாகும்.

தவிர, கருநாடக இசையும் பரத நாட்டியமும் மத குருக்களின் நலனும் சமுதாயத்தில் இன்ப வாழ்வினர் நுகர்ச்சியும் மட்டும் கருதி பக்தி, காதல்

என்ற இரு சுவைகளுக்குள்ளும் கட்டுண்டு குறுக்கப்பட்டு, தனிமனிதர் கலைகளாக, சமுதாயக் கலைகள் என்ற நிலையினின்றும் விலகியவை ஆகும், பண்டைத் தமிழர் மரபின் இசை நாடகங்களோ தனிமனிதர் கலைகள் அல்லது தொழிற் கலைகளாக இயங்காமல் மக்கட்கலைகளாக, சமுதாயக் கலைகளாக இயங்கின. அவை எல்லாச் சுவைகளையும் தழுவி வாழ்க்கை முழுவதும் பொருளாகக் கொண்டவை. விரைவு, நளினம், எளிமை, நுகர்ச்சி ஆகிய சமுதாய மக்கட்பண்புகள் கொண்டவை. முத்தமிழ்க் கால இசை நாடக மரபு இதனால் கருநாடக இசைக்கும் பரத நாட்டியத்துக்கும் மட்டும் மூல மரபன்று; இந்தியாவிலும் உலகிலும் உள்ள மற்ற இசை நாடக மரபுகள் எல்லாவற்றுடனும் தொடர்புடையது. சங்க கால இசை மரபு வேதகால இசை மரபுடனும், சீன, கிரேக்க இசை மரபுகளுடனும் ஒப்புடையதாயிருப்பது இதனை வலியுறுத்தும்.

(ஆ) தமிழக, கேரள நாடக மரபு

உலக வரலாற்றில் நாம் இரு வேறு நாடக மரபுகளைக் காண்கிறோம். முதலாவது, துன்பியல்(tragedy) என்றும் இன்பியல் (Comedy) என்றும் இரு பாகுபாடுகளுடன் கூடிய கிரேக்க இலத்தீன் ஐரோப்பிய மரபு ஆகும். இவை முறையே உயர் வகுப்பினருக்காகவும் பொது மக்களுக்காகவும் நடத்தப் பெற்றன. அதனுடன் இவை கிரேக்க தெய்வங்களான தயோனி சியசுக்கும் (சிவபிரான் போன்றவர்) அப்போலோவுக்கும் (திருமால் போன்றவர்) உரிமைப்பட்டவை. முந்தியது கட்டுக்கோப்புடையது. பிந்தியது பல்சுவையுடையது. இரண்டாவது மரபு, கட்டுக்கோப்புத் தளர்வான முழு வாழ்க்கை நாடகம், இது சமஸ்கிருதத்துக்கும், தென்கிழக்காசியா, சீனம், கொரியா, சப்பான் ஆகிய கீழ்த்திசைப் பரப்புக்கும், சேக்சுப்பியர் கால இங்கிலாந்துக்கும் உரியது ஆகும். இந்த இரு மரபுகளில் முந்தியதன் இரு பிரிவுகளும் கேரளத்தின் சாக்கியார் கூத்து (சிலம்பு கூறும் பறையூர்ச் சாக்கையர் கூத்து), துள்ளல் நாடகம் ஆகிய பிரிவுகளுடனும், சிலம்பின் உரைகள் கூறும் வேத்தியல் (வேந்து இயல், அதாவது அரசர் குடிமரபுக்குரியது), பொதுவியல்

என்ற பிரிவுகளுடனும் சாந்திக் கூத்து, வினோதக் கூத்து ஆகிய பிரிவுகளுடனும் தொடர் புடையவை ஆகும். பிந்திய மரபோ, தமிழில் உரையிடையிட்ட பாட்டுடைச் செய்யுள் என்றும், மலையாளத்திலும் சமஸ்கிருதத்திலும் சம்பூ என்றும் வழங்கப்படும் காப்பிய (தொல்காப்பிய தோல்) நெறி பின்பற்றிய நாடக மரபு ஆகும். மேலையுலகில் திருமறைகள், (Mysteries) திருவிளையாடல்கள் (Miracles), என்ற வடிவங்களில் வளர்ந்த வளர்ச்சி இது. (இவற்றின் விரிவினைக் கட்டுரையாசிரியரின் சிலம்புதரும் செல்வம் என்னும் ஏட்டில் காணலாம்.)

(இ) முச்சங்க மரபு

நாகரிக உலக வரலாற்றில் சங்கம் வைத்து மொழி, கலை, இலக்கியம் ஆண்ட நாட்டினங்கள் பிரான்சும் தமிழகமுமே. பிரான்சு நாட்டில் இது கி.பி. பன்னிரண்டாம் நூற்றாண்டுக்கும் பதினாறாம் நூற்றாண்டுக்கும் இடைப்பட்ட வளர்ச்சி, தமிழகத்தில் இதன் பழமையெல்லை அறியப் படவில்லை யாயினும், தமிழ் மரபுக்குரிய மூன்று சங்கங்களில் மூன்றாவது முடிவுற்ற காலம் கி.பி. இரண்டாம் நூற்றாண்டு (கி.பி. 150) என்று திண்ணமாக அறிகிறோம்.

தமிழகத்தில் சங்கம் என்பது மொழியையும், இலக்கியத்தையும், கலை இயல்களையும் ஆக்கவும், அரங்கேற்றி ஆராய்ந்து ஏற்கவும், துடைத்தொதுக்கவும் கல்வி அமைப்புகள் ஆளவும் ஏற்பட்ட தேசிய, தேசங் கடந்த நிறுவனம் ஆகும். ஏனெனில், மூவரசு வேறுபாடின்றி இது தமிழகம் முழுமைக்கும் ஒரே அமைப்பாய் இருந்ததுடன், தற்காலக் கேரளம், கருநாடகம், ஆந்திரம், ஈழம் (சிரீலங்கா) ஆகிய பரப்புகளின் புலவர்களையும் கொண்டிருந்தது. பிரகத்தன் என்ற ஆரிய அரசன்கூட அதில் வீறுமிக்க புலவனாயிருந்தான். இதில் புலவர் எண்ணிக்கை (600), பெண்பாலார் தொகை (31), அரசர், வணிகர், சோதிடர் (கணி), மருத்துவர், ஆசிரியர் (கணக்காயர்) தொடக்க ஆசிரியர் (இளம்பால் ஆசான்) ஆகிய புலவர் நிலை வேறுபாடு, பல நாடுகள், நகரங்கள், தெருக்கள் என அவர்களின் பெயர்களால் தெரிய வரும் இடப்பரப்பு, ஆடவரிலும் பெண்டிரிலும் குயவர், குறவர், எயினர் (வேடி), பேயர் (சுண்பாளர் அல்லது மலைக் குடியினர்) உட்பட்ட அவர்கள் இனப்பரப்பு

ஆகியவற்றை நோக்க, சங்க காலத்தின் கல்வி நிலையும் சங்கத்தின் விரிந்தகன்று ஆழ்ந்த பெயராண்மை நிலையும் நன்கு விளங்கும். உலகில் எந்த மொழியும் எந்தக் காலத்திலும் காணாத கனவு நிலைக் காட்சியாக இது திகழ்கிறது.

(ஈ) இலக்கண மரபு

இன்றளவும் சமஸ்கிருதத்திலும் ஏனைய நாகரிக உலக மொழிகளிலும் இலக்கணம் என்பது மொழியின் இலக்கணமாக, எழுத்தும் சொல்லும் மட்டும் ஆராய்வதாகவே உள்ளது. தமிழில் எழுத்து, சொல், பொருள் மூன்றாவதாகிய பொருளே பொருள், யாப்பு, அணி ஆகிய மூன்றும் உள்ளடக்கியது என்னும் தொல்காப்பிய மரபிலும், சங்க காலம் வரை தொல்காப்பியத்துக்கு எதிரிடையாக வழங்கிய எழுத்து, சொல், பொருள், யாப்பு, அணி என்னும் ஐந்திலக்கண மரபிலும் நாம் மொழியின் இலக்கணம் (எழுத்து, சொல்), இலக்கியத்தின் இலக்கணம் (யாப்பு, அணி) இலக்கியத்துக்குப் பொருளான இயற்கையைப் பின்னணியாகக் கொண்ட வாழ்க்கையின் இலக்கணம் (பொருள்) ஆகிய விரிவைக் காண்கிறோம். முத்தமிழ் மரபுக்காலத்தில் இலக்கணம் இன்னும் விரிவானதாக இருந்தது. ஏனெனில், இயல் இலக்கணம், இசை இலக்கணம், நாடக இலக்கணம் ஆகிய அதன் முப்பெரும் பிரிவுகளில், மேற் கூறப்பட்ட பிரிவுகள், அனைத்தும் முதற் பிரிவினுள்ளே அடங்கும். தமிழரின் இலக்கணத்தின் இம் மாபெரு விரிவினுள்ளே, அணியியல் சமஸ்கிருதத்தில் அலங்கார சாத்திரம் என்னும் தனி மரபாகவும், பொருள் தற்கால மேலையுலகில் திறனாய்வு (Criticism) என்னும் தனித்துறையாகவும், இது போலவே யாப்பும், இசையும் நாடகமும் எங்கும் தனித்துறைகளாகவும் வழங்கி வருகின்றன. ஒலிநூல், மொழிநூல், மொழியியல் ஆகிய பிற தனி இயல்களும் முத்தமிழ்க் கால, தொல்காப்பியர் கால இலக்கண மரபில் அடங்கி, இன்று தனிப் பெருந் துறைகளாகப் பிறங்கி வருபவையேயாகும்.

மொழியின் இலக்கிய வடிவத்தை மட்டும் அதன் மெய்யான வடிவமாகக் கருதுபவர் இன்றுகூட, உண்டு, ஆனால், தமிழ் இலக்கண

மரபு தொல்காப்பிய காலத்துக்கு முன்னிருந்தே “வழக்கும் செய்யுளும் ஆயிரு முதலின்” என விதிமுறைகளைத் தொடங்கி, பேச்சு மொழியையும் இலக்கிய மொழியையும் இலக்கணத்துக்கு ஒருங்கே உரியனவாகக் கொண்டு பேச்சு மொழியில் மட்டும் வழங்கிய சொல்லைத் ‘திசைச் சொல்’ என வகுத்துரைத்தனர். இதுபோலவே இலக்கணத்தைப் பின்பற்றித் தான் இலக்கியம் அமைகிறது என்று இன்றும் பலர் நம்புகின்றனர். ஆனால், உரையாசிரியர் அகத்திய சூத்திரம் என்று எடுத்துக்காட்டும் தொல்காப்பியத்துக்கு முற்பட்ட பழஞ் சூத்திரம்.

“இலக்கியம் இன்றி இலக்கணம் இன்றே,
எள்ளு றாகில் என்னெயும் இன்றே !
எள்ளினின்று என்னெய் எடுப்பது போல,
இலக்கியத் தினின்று எடுபடும் இலக்கணம்”

என்று கூறுகிறது. மொழி நடையாலும் கருத்தாலும் இஃது இருபதாம் நூற்றாண்டின் ஓர் அறிஞர் கூறுவதோ என்ற தோற்றம் அளிக்கிறது.

(உ) இலக்கிய மரபு

தொல்காப்பியம் மூலமே, தொல்காப் பியருக்கு முற்பட்ட முத்தமிழ் மரபுக்கால இலக்கியப் பரப்பில் தோல் (இதிகாசம்), தொன்மை (புராணம்), விருந்து (பஞ்ச தந்திரம் போன்ற விலங்குக் கதைகள், பிற்காலத்து 96 பிரபந்தங்கள் அல்லது சிற்றிலக்கியங்கள் போன்ற படைப்புகள்), அங்கதம் (வசைப் பாட்டு), அம்மை, அழகு, வண்ணம் முதலிய படிவங்கள் இருந்தன என்று அறிகிறோம். தவிர, சிலம்பின் உரையால் பதினெட்டு, பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டுகளில் புதிதாகத் தோன்றிய சிந்து முதலிய நாடக மெட்டுகள் முத்தமிழ் மரபுக் காலத்தின் மக்கள் மரபுத் தொடர்ச்சியே என்று அறிகிறோம். ஏழாம் நூற்றாண்டில் புதிது தோன்றியதாக, அல்லது சமஸ்கிருதத்திலிருந்து மேற்கொள்ளப்பட்டதாகக் கருதப்படும் விருத்தம், துறை போன்ற பாவினங்களுக்கும் இது பொருந்தும். உண்மையில் தமிழ் இலக்கணங்கள் காட்டும் மேற்கோள்களான பாவின வகைகள் விருத்தமும் துறையும் காணாத விரிவும் பழமையும் உடையவை.

(உ) ஐந்திணை மரபு

இலக்கியத்துக்கு இலக்கியமான உலகவாழ்வையே தொல்காப்பியர் பொருள் எனக் கொண்டார். இதனை அவர் காண்போர் வேறு, நடிப்போர் வேறு என்ற வேறுபாடில்லாத உலகளாவிய அகண்டமான நாடகமாகக் கருதினர். இதில் நிலம் காலம் என்னும் முதற்பொருள்கள், முறையே அந்த நாடகத்துக்குரிய அரங்க மேடை, காட்சிக் களங்கள் ஆகும். மக்கள் எல்லாருமே நாடக உறுப்பினராகவும் பார்வையாளராகவும் ஒருங்கே அமைகின்றனர். அதனுடன் அவர்களும் அவர்கள் உணவு, உடை, உறையுள், வாழ்க்கைச் சூழல்கள், தொழில்கள், கலைகள், (இசை, இசைக்கருவிகள்) ஆடல் பாடல் கேளிக்கைகள், சமுதாய வழிபாடுகள், விழாக்கள், தெய்வங்கள், ஆட்சி, போர்முறைகள், ஆகிய யாவும் திரைகள், திரைக்காட்சிகள் போன்ற நாடகத் கருவிகளாகிய கருப்பொருள்கள் ஆகின்றன. அவர்களது வாழ்க்கை நிகழ்ச்சிகளே-காதலும் போரும், சமுதாய சமய அரசியல் கலை வாழ்வுகளே நாடகக் கதை நிகழ்ச்சியாகிய உரிப்பொருள் ஆகிறது.

மேலே கண்ட முதல், கரு, உரி என்னும் மூப் பொருளையும், அகம், புறம் என்னும் பாகுபாடு இரண்டாகவும், இந்த இரண்டினையுமே எழுதிணை என்னும் கூறுபாடு பதினான்காகவும் வகைப்படுத்துகின்றன. அகத்தின் எழுதிணை, புறத்தின் எழுதிணை ஆகிய இந்த இருமை எழுதிணைகளிலும் உண்மையான தமிழ்க்காதல் அதாவது காதலுடன் இணைந்த மணம், மணத்துடன் இணைந்த காதல் அகத்திலும், உண்மையான தமிழ்ப்போர் அதாவது அறத்துடன் இயைந்த போர் புறத்திலும் முறையே அகன் ஐந்திணை அல்லது அன்பின் ஐந்திணை என்றும் புறன் ஐந்திணை அல்லது பண்பின் ஐந்திணை என்றும் அழைக்கப்பட்டன. இங்கே காதல் என்பது உலகியல் காதலை மட்டுமன்று, ஆன்மிகக் காதலாகிய உயிர்-இறை ஒருமைப்பாடு அதாவது உயரிய சமய வழிபாட்டையும் உட்படுத்தும் அதுபோல, போர் என்பது நட்பையும் கல்வியையும், சமுதாய வழிபாடு விழா கேளிக்கைகளையும், மற்றச் சமுதாய, அரசியல், பொது வாழ்வுச் சமயச் செய்திகளையும் உள்ளடக்கும். இவற்றுள் சமய

வழிபாடு அகம் புறம் என்னும் இரண்டிலும் இடம்பெறுவது குறிப்பிடத்தக்கது. ஏனெனில், உண்மைக் காதல் எவ்வாறு காதலிருவர் அன்றிப் புறத்தே சமுதாயம் அறியாமல், அக் காதலர் தாமும் தம் இருமை மறந்து உள்ளத்துள் ஒருமைப்பட்டு நுகர்வதாகுமோ அவ்வாறே, உண்மை வழிபாடும் பக்தன் இறைவன் ஆகிய இருவரன்றிப் புறத்தே எவரும் அறியாமல், அவ்வுயிர் இறை ஆகியவரும் இருமை மறந்து உள்ளொருமையுடன் நுகர்வதாகும்.

தமிழ்ப்பண்புக்கு மாறான காதல் (முணமில்லாக் காதல், காதலில்லா மணம்), தமிழ்ப் பண்புக்கு மாறான போர் (முறையற்ற போர்) பயனில் கல்வி, பயனில் வாழ்க்கை (நிலையாமை போதனை), பண்பிலாச் சமய வழிபாடு ஆகியவை அகத்தில் புறமாகிய அகப்புறத்திணை இரண்டாகவும், புறத்தில் புறமாகிய புறப்புறத்திணை இரண்டாகவும் வகுத்து உணர்த்தப்பட்டன.

தனிமனித, சமுதாய, அரசியல், சமய, குடும்ப, கலை வாழ்வுகளில் இலக்கு வாழ்வும் (இலக்கு நழுவின போக்குமாக) இலக்கியம் காட்ட வேண்டிய இப்பண்புகளையே தமிழ் இலக்கணம், சிறப்பாகத் தொல்காப்பியம் ஐந்திணை மரபாக வகுத்துரைத்துள்ளது.

(எ) தேசிய, அரசியல் மரபுகள்

மனித இன வரலாற்றில் ஆங்கில இனம், டச்சு இனம், போர்ச்சுகீசிய இனம், பின்சிய இனம், அரபு மலேசிய இனங்கள் ஆகியவற்றைப் போலவே தமிழினமும் தொன்றுதொட்டுக் கடலோடி இனமாக வாழ்ந்து வந்துள்ளது. இஃது உலகளாவிய கடல் வாணிகத் தொடர்பாகப் பரவி, பல நாடுகளில் வாணிகக் கழகங்களை நிறுவி யாண்ட வாணிகக் குழுக்களைத் தோற்று வித்திருந்தது. இதனால் தொல்காப்பியம் முதலிய அகத்திணை இலக்கியங்களில் காதலர் பிரிவு வகைகளில் ஒன்றாகக் கடல் வாணிகப் பிரிவு கூறப்படுகிறது. வாணிகச் செல்வாக்கு மூலம் அரசரால் மதிக்கப்பட்டவர்கள் செட்டி, எட்டி, காவிதி என்ற படிப்படியான உயர் பட்டங்கள் பெற்றனர். பல நாடுகளிலும் தற்காப்புக்காக வாணிகக் குழுக்கள் தனிப் படைகளை வைத்திருந்தன. இவை

கைக்கோளர் படைகள் எனப்பட்டன.

அராபியருடனும் மலேசியருடனும் கடல் வாணிகப் போட்டி காரணமாகக் கடற்போர்கள் நிகழ்ந்தன. இது தமிழகப் பேரரசுகளைக் கடலாண்ட, கடல் கடந்த நாடாண்ட பேரரசுகளாக்கின, கலிங்கர் ஆந்திரருடன் பல்லவரும், பாண்டியரும், சோழரும் இலங்கையையும் தென்கிழக்காசியப் பேரரசுகளையும் வென்று தம்நாளைய உலகக் கடற்பேரரசராக ஆண்டனர். பேரரசுகள் (கி.பி. பதினான்காம் நூற்றாண்டுக்குப் பின்) வீழ்ச்சியடைந்த பின்னும் கூடச் சிற்றரசராகிய பாண்டியரும் கேரள சாமுத்திரியும் மற்ற இந்தியப் பேரரசுகளைப் போலவே கடல் வலிமையற்றிருந்த விசயநகரப் பேரரசுக்கு உதவும்படி கடல் கடந்த நாடுகளில் படையெடுத்து வெல்லும் ஆற்றலுடைய வரையிருந்தனர்.

(ஏ) குடியரசு மரபு

கிரேக்க உரோம நாடுகளைப் போலவே, இந்தியாவிலும் தமிழகத்திலும் குடியரசுகள் முடியரசினும் முற்பட்ட பழமையுடையவையாயிருந்தன. புத்தர் பிரான் பிறந்த சாக்கியர் குடியும், குப்தப் பேரரசர் பெண் கொண்ட லிச்சாவியர் குடியும், ஆந்திரப் பேரரசும், தமிழரசர் மணத்தொடர்பு கொண்ட வேளிர் குடிகளும் யாவும் குடியரசுகள் அல்லது குடியரசுக் குழுக்களே. பல குடியரசுகளின் இணைவாகவே சேர அரசு அப்பெயர் பெற்றது. கி.பி. பதினான்காம் நூற்றாண்டுவரைக்கூடச் சேர அதாவது கேரள நாட்டு அரசர் இக் குடியரசுகளால் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டுப் பெயரளவிலேயே பேரரசராக நிலவினர். இது பாண்டியருக்கும் சோழருக்கும் பொருந்தும். ஏனெனில் சேரர் ஏழு வேளிரின் கூட்டாக அமைத்து சேரர் எனப்பட்டது. போலவே, பாண்டியர் ஐந்து வேளிரின் கூட்டாக அமைந்து பஞ்சவர் எனப்பட்டனர். சோழரும் ஐந்துவேளிர்களின் கூட்டாகவே வாழ்ந்தனர். முடியரசர் வலிமையான காலங்களில் குடியரசுப் பண்பு மறைந்து முடியரசர் வலிமையிழந்த காலங்களில் அது மீண்டும் தலை ஓங்கிற்று. ஆந்திர நாட்டில் குடியரசர் சளுக்கர், குறும்பர் என்றழைக்கப்பட்டனர். குடி மன்னராகிய வேளிரே மன்னருக்கு முடிசூட்டும் உரிமையுடையவர்;

இதனையே கம்பர் பெருமான் வேளாளர் முடிசூட்டும் உரிமை எனக் கூறியுள்ளார்.

முடியரசின் கீழும் குடியரசுப் பண்புகள் தொடர்ந்தன. ஐம்பெருங் குழு இந்நாளைய பொதுமக்கள் அவை போன்றும், எண்பேராயம் இந்நாளைய மேலவைபோலவும் இயங்கின, பெரியாரைத் துணைக் கோடல், பெரியாரைப் பிழையாமை என்னும் அதிகாரங்கள் மூலம் அரசனுக்கும் அமைச்சருக்கும் திருவள்ளுவர் அறிவு கொளுத்தும்போது, அவர் பெரியார் என்று கூறியது இந்த எண்பேராயத்தையேயாகும். ஏனெனில், அமைச்சரைத் தேர்வதும், அவர்களையோ அரசரையோ வீழ்த்துவதும் இந்தப் பெரியார் அவையின் உரிமைகள் ஆகும்.

இப்பண்புகள் தமிழகத்துக்கு மட்டும் உரியன அல்ல: நாகரிக உலக முழுவதும் பரவியிருந்தவை. பெயர்களில்கூட இதனைக் காணலாம். ஆயம் என்பதன் பகுதியான ஆய்தலைவன், அறிவன் - தந்தை என்னும் பொருள்கள் உடையது. கிரேக்க நாட்டில் பேராயம் அரியொ பகசு(அறிவர் மலை அல்லது அறிவர் மன்றம்) எனப்பட்டது. பண்டை இங்கிலாந்தில் பேரவை விட்டெனா யெமோட் (writeno Gemot) அல்லது அறிஞரின் கூட்டம் எனப்பட்டது.

பண்டைக்காலக் குடியரசுகளில் வேள் தலைவனாய் வேள் குடியில் மூத்தவர் அல்லது திறமையுடையவர் என்ற முறையில் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டார். முடியரசில் அரசரே இவ்விடம் ஏற்றார். இந்நாளைய குடியரசுகளின் வகையிலும், இங்கிலாந்தில் அரசர், பிரான்சு அமெரிக்கா இந்தியா முதலிய நாடுகளில் தலைவர் அதே இடம் பெற்றுள்ளார்.

திருவள்ளுவர் பொருட்பாலில் விளக்கும் ஆட்சி முறை இவ்வாறு இன்றைய இங்கிலாந்தைப் போல அரசரைத் தலைவராகக் கொண்ட குடியரசேயாகும். பொருட்பாலின் மூன்றாவது பிரிவாகிய குடியியல் இக் குடியாட்சியின் அடிப்படைப் பண்புகளை, குடியாட்சியை நல்லாட்சியாக்கும் சமதருமப் பண்பு, பொதுவுடைமைப் பண்பு ஆகியவற்றை வலியுறுத்துவதேயாகும்.

(ஐ) கல்வி மரபு

திருவள்ளுவர் கல்வி, கல்லாமை, கேள்வி,

அறிவுடைமை என்னும் நான்கு அதிகாரங்களையும் பொருட்பாலில் இறை மாட்சியை அடுத்து அமைத்திருப்பதை நோக்க, உரையாசிரியர் கருதுவதுபோல அது தனிமனிதர் அல்லது அரசர் கல்விபற்றியது அன்று; பள்ளி, கல்லூரி, பல்கலைக்கழகம் உட்பட்ட தேசியக் கல்விபற்றியதே ஆகும் என்று கூறத்தகும். ஏனெனில், கல்லாமை அதிகாரம் கல்லாமை ஒழிப்புக் குறித்ததேயாகும். கேள்வி அதிகாரம் மக்கட் கல்வி முறையே யன்றி வேறன்று. அறிவுடைமை அதிகாரம் வாழ்வில் கல்வியின் பயன்பற்றியதாகும். முச்சங்க மரபு காட்டும் கல்வி நிலையுடன் திருக்குறளில் கூறப்படும் கல்வியின் குறிக்கோளை நோக்க, தமிழர் தேசியக் கல்வி இலக்கு எல்லாரும் எழுத்தறிவு பெறுதல் என்னும் இன்றைய கல்வி இலக்கினும் எத்தனையோ உயரியது என்னலாம். அது வாணிக நலனோ அரசு நலனோ மட்டும் குறித்த தேசியக் கல்வி இலக்கன்று; மனித இனநலன் குறித்த உலகக் கல்வியாகும். “அறிதோற்றியாமை,” “இலங்கு நூல் கற்றார்,” கற்றதனாலாய் பயன்...வாலறிவன் நற்றாள் தொழல் என்னும் திருவள்ளுவர் குறிப்புகள் அந்த இலக்கை முழு உலக நலனாகிய இறைவனடி சேர்தல் வரை கொண்டு செல்கின்றன.

(ஓ) பண்பு மரபு

பக்தித் துறையிலும் ஒழுக்கத் துறையிலும் உலகின் ஒப்புயர்வற்ற இலக்கியம் படைத்த மொழி தமிழ், உண்மையில் இவ்விரு துறைகளுக்கும் ஒரு முத்தாய்ப்பாக விளங்குவதே திருக்குறள். ஏனெனில் அது பக்தியையும் ஒழுக்கத்தையும் மட்டுமின்றி, கல்வியையும், அறிவையும், காதல், அன்பு, அருள் ஆகியவற்றையும், கலை, அழகு ஆகியவற்றையும், வீரம், ஆற்றல், இன்பம் ஆகியவற்றையும் இணைத்து முதல் அதிகாரத்திலேயே எல்லா மனித இன நலக் குறிக்கோள்களையும் தன்னகம் கொண்ட குறிக்கோளாகக் கடவுளை நமக்குச் சித்திரித்துக் காட்டுகிறது. நாத்திகர்கள் கூட ஏற்கும் கடவுட் குறிக்கோள் இது. மக்களுக்காக ஆட்சி என்ற குடியாட்சிப் பண்பு போல, மக்களுக்காகச் சமயம், மக்களுக்காகக் கடவுள் என்ற தமிழ் வள்ளுவர்க் குறிக்கோளை இது புலப்படுத்துகிறது.

தமிழில் எல்லாச் சமய இலக்கியங்களும்

இத்தமிழ்ப் பண்பில் குளித்து அவ்வச் சமயத்துக்குத் தூய்மையும் உயர்வும் அளித்துள்ளன. புத்தர் தோத்திரமாயினும், அருகன் தோத்திரமாயினும், சைவ வைணவத் தோத்திரமாயினும், கிறித்துவ இசுலாமியத் தோத்திரமாயினும், எல்லாவற்றிலும் இத் தமிழ்ப் பண்பு மிளிர்வது காணலாம். சமயங்கடந்த, நாடு மொழி இனங்கடந்த, உயர்வு தாழ்வு வேறுபாடற்ற, அன்பில் நிறைந்த தன்மையே கடவுட்பண்பு, அதுவே தமிழ்ப் பண்பு, “யாதும் ஊரே யாவரும் கேளிர்”, “ஒன்றே குலம்”, “ஒருவனனே தேவன்”, வானுலகம் வேண்டேன், நரகம் புக அஞ்சேன், உன் பெயர் கூறும் உரிமை போதும், புழுவாய்ப் பிறக்கினும் உன் அடி வழுவாதிருக்க வேண்டும், “யான் பெற்ற இன்பம் பெறுக இவ்வையகம்”, மேல் உலகம் இல் எனினும் ஈதலே நன்று என்ற சீரிய கருத்துகளைத் தமிழிலக்கியத்தில் தொடக்கமுதல் இன்றுவரை தொடர்ந்தே காணலாம்.

தீது தீர்ந்த, வடு நீங்கிய, மாசிலாத, அலகிலாத என்னும் அடைமொழிகளைக் கடவுளுக்குப் பண்புகளுக்கும் வழிவழியாகத் தமிழர் வழங்கியுள்ளனர். திருவள்ளுவரின் அதிகாரங்களில் பெரும்பாலானவை எதிர் மறையாகவே அமைந்துள்ளதன் குறிப்பு இதுவே, தீமையைப் படிப்படியாக விலக்கிய தூய பயிற்சி நலப்பண்பையே தமிழர் யோக முறையாகக் கொண்டிருந்தனர் என்பதை இது காட்டுகிறது. தீமையையே இப்பயிற்சியால் நன்மையாக்கி நன்மைக்கு ஆற்றல் தரும் பண்பாக, இதனை வள்ளுவர் மரபில் நின்ற தமிழ் மரபு கொள்கிறது.

5. முடிவுரை

தமிழ் ஒரு மொழி மட்டுமின்று, ஒரு பண்பு. அது மொழி கடந்த, சமயங் கடந்த, நாடு கடந்த, இனங் கடந்த பண்பு. தமிழ்க் கண்ணோட்டத்துடன் ஒருவர் எம்மொழி பயின்றாலும், எச்சமயம் தழுவினாலும், எந்நாட்டுக்குத் தொண்டாற்றினாலும், அவர் அவ்வம்மொழியையும் சமயத்தையும் நாட்டையும் தம்மையும் உடனடி வெற்றி அதாவது உலகியல் வெற்றி நோக்கி மட்டுமன்று, நிலையான வெற்றியாகிய ஆன்மிக வெற்றி நோக்கியும் உயர்த்திவிடுவர் என்பது உறுதி.

நன்றி : பன்மொழிப் புலவர் திரு. அப்பாத்துரை

பாவேந்தர் வாழ்வும் இலக்கியப்பணியும்

தமிழ் இலக்கிய கலை மன்றம்
சிட்னி - ஆஸ்திரேலியா

பாவேந்தர் வரலாற்றைக் காணும் பொழுது, அவர்தம் வாழ்க்கை ஒரு போராட்டக் களமாகவே இருந்து வந்ததை நாம் உணர்கிறோம். துணிச்சல் என்னும் கணிச்சி கொண்டு, ஒளிறுவாள் அருஞ்சமம் முருக்கி, எதிர்ப்புகள் என்னுங்களிறெறிந்து பெயருங்காளையாகவே வாழ்ந்திருக்கிறார்... அவர்தம் இலக்கியப் பணியும் ஒப்பற்ற சமர்க்களமாகவே இயங்கியதை நாம் அறிகிறோம். தமிழினத்தின் விடுதலைக்காக மேற்கொள்ளப்பட்ட பணியாதலின் இலக்கியப் பணியையும் அமர்க்களமாகவே ஆக்கிக் கொண்டு, 'தருக்கினால் பிறதேசத்தார் தமிழன்பால் என் நாட்டான் பால் வெறுப்புறுங் குற்றஞ் செய்தார் ஆதலால் விரைந்து அவர்தம் முதுகெலும்பை நொறுக்கடா' என்றும், 'கொலை வாளினை எட்டா மிகு கொடியோர் செயல் அறவே' என்றும் எக்காளம் இடுகிறார். அப்போர்க்கள வரலாறு தான் பாவேந்தரின் வாழ்க்கையாகும்.

இளவேனிற் பருவத்தே யுஞ்சோலையிற் றவும் மாங்குயில் இனிய குரலிற் றவும். அது நமக்குக் கீதமாகக் கேட்கும். ஆனால் குயில், பாலையிலே துரத்தப்படும் போது பறந்து திரியும் உரிமை தடுக்கப் படும்போது நசுக்கப்படும் போது இனிய குரலிலா னவும்? உரத்த குரலில் கருத்த குரலில் தானே கத்தும். நமது புதுவைக் குயிலும் தனக்குரிய சோலையிலிருந்து பாலைக்குத் துரத்தப்பட்ட போது உரிமை பறிக்கப்பட்ட போது அழுத்தப்பட்ட போது உரத்தும் கருத்தும் குரல் எழுப்பியது. அக்குரலில் சூடு மிகுந்து காணப்பட்டது.

ஆதலின் அக்குரல் நெருப்புக் குரலாகவே தோன்றுகிறது.

ஏன் நெருப்புக் குரலாயிற்று?

பாவேந்தர் கறுத்தெழக் காரண மென்ன? அவர்தம் இலக்கியக் குரல் நெருப்புக் குரலாகியது ஏன்? அவரே காரணம் கூறுகிறார். 'தமிழருக்கும் புரட்சி மனப்பான்மை, தம் பகைவரால் நசுக்கப்படுவதிலிருந்து உண்டாகும்; ஆகையால் தமிழர்தம் பகையால் அடையும் எவ்விதத் தொல்லைகளையும் நான் வரவேற்கிறேன்' என்று தொல்லைகளுக்கு வரவேற்புக் கூறுகிறார். அதன் பின்னர் இப்போது தமிழன் அத்தனை மோசமில்லை. 'காதைப் பிடித்துத் தூக்கினாலும் கீ என்று கத்துகிறான்' எனச் சற்று அமைதி கொள்கிறார். அதன் பின்னர், அநேகமாக இன்று தமிழரால் ஒரு புரட்சி ஏற்படலாம். நலிந்த தனி மனிதன் செத்துப்போவான் ஆனால் நலிந்த ஒரு

சாதி சாகாது எழுச்சியுறும். இது இயற்கைச் சட்டம்; எனது இன்பக் கனவு என்று இன்பக் கனவு காணுகிறார். (10-10-1937 குடியரசு இதழ்) நசுக்கப்பட்டுத் தொல்லைப்பட்டுப் பின்னர்ப் பொறுமையிழந்து, கீ என்று கத்தி, அதன் பின் எழுச்சி பெற்று, கறுத் தெழுந்த குயிலின் குரல் எவ்வாறிருக்கும்? கனல் தெறிக்கத்தானே செய்யும்?

பசைப் பாட்டு

குயில் பாட்டுப் பாடிய பாரதியார், அக் காப்பியக் குயிலின் உண்மை நிலையறியாது, அதன் நடத்தையை ஐயுற்று, 'நீசக் குயில்' என்று திட்டி, விடுகிறார். திட்டினும் பாட்டின் இனிமையில் மயங்கி,

**'நீசக் குயிலும் நெருப்புச் சுவைக்குரலில்
ஆனா தகும்பி அழகூறப் பாடியதே'**

என்று கூறிவிடுகிறார். 'நீசக்குயில்', 'நெருப்புக் குரல்', என்று சினந்து கூறிய அவரே, அதே இடத்தில் 'சுவைக்குரல்' எனவும் 'அமுதூறப் பாடியதே' எனவும் வியந்து மகிழ்கிறார். அதுபோலவே நம் பாட்டுக் குயிலை-புரட்சிக் குயிலைத் தமிழகமும் 'நாத்திகக் குயில்' என்றது; 'நடுக்குறுத்துங்குரல்' என்றது. எனினும் அதே தமிழகம் அதே சமயம் 'நாம் வளரப் பாடியதே' என்றும் பூரித்தது.

பேராசிரியர் சாமிநாதன் என்பவர், பாவேந்தர் பாடலைத் திறனாய்வு செய்கிறார். பாவேந்தரின் கவிதைகளிலும் நாடகங்களிலும் குற்றங் குறைகள் கணக்கில்லை என்கிறார். பாட்டுக்குப் பாட்டுக் கொள்கை முரண்பாடு காணப்படுகிறது என்கிறார். கவிதை யென்னும் தீயை பக்தி என்னும் எண்ணெய் விட்டு வளர்க்காது, பகுத்தறிவு என்னும் தண்ணீர் வார்த்து வளர்க்கப் பார்க்கிறார் எனச் சாடுகிறார். இன்னும் சில இடங்களில் கிண்டலாக எழுதுகிறார். இப்படித் தமது வெறுப்பை- உள்ளக் குமுறலைக் கொட்டி விட்ட பேராசிரியரே, அதே பகுதியில், "ஆனால் இவையெல்லாம் தீவ்யமான தேன் கூட்டில் பதுங்கிக் கிடக்கும் தேனீக் கொட்டல்" என்றும், "தமிழ் நாட்டில் இன்று உயிருடன் இருக்கும்

கவிகளுள் உண்மைக் கவி யார்? உயிர் கவி யார்? சிரஞ்சீவிக் கவி யார்? என்று கேள்விகள் கிளம்பினால், சற்றும் சந்தேகமின்றிப் பாரதிதாசன் என்று ஒரு விடைதான் நம்மால் கொடுக்க முடியும்" எனவும் அறுதியிட்டுக் கூறிவிடுகிறார்.

தேனை எடுத்தால் தேனீ கொட்டாமலா இருக்கும்? கொட்டப்பட்ட பேராசிரியர் தேனின் சுவையை மறந்துவிட வில்லை. வெகுவாகப் பாராட்டுகிறார். எரிச்சல் கொள்ளும் உள்ளங்களும் பாராட்டக் காரணம் என்ன? 1938இல், வ.ரா. என அழைக்கப்படும் வ. ராமசாமி ஐயங்கார் எழுதிய எழுத்து, இதற்கு விடைதருவது போல அமைந்துள்ளது. "ஆவேசத்தையும் உணர்ச்சியையும் வெள்ளமாகக் கொட்டும் உயிர்க்கவி பாரதிதாசன் என்பது எனது தாழ்மையான எண்ணம். அவர் கையாளும் சொற்களின் எழிலையும் பசையையும் விசித்திரத் தன்மையையும் கண்டு அனுபவிப்பவர்கள் நான் சொல்வதை ஆதரிப்பார்கள் (க.கு.நெ.கு.- பக் 265) என்று எழுதுகிறார். ஆம்; பாவேந்தரின் பாடல்களிலே உள்ள 'பசை' தான் எரியும் உள்ளங்களையும் அருகில் கொணர்ந்து ஒட்டிவிடச் செய்கிறது.

துணிச்சல் மிக்க தமிழன்

தனி வாழ்வில் எதிர்ப்பு; பொது வாழ்வில் எதிர்ப்பு; இலக்கியத் துறையா? அங்கே எதிர்ப்பு; அரசியல் துறையா? அடாத எதிர்ப்பு; சமயம், சமுதாயம் அனைத்தும் எதிர்ப்பு; இவ்வாறு துறைதோறும் எழுந்த வந்த எதிர்ப்புகளே பாவேந்தரைப் போர்மறவனாக மாற்றின. தமிழ்க் குடிமகன் துறைதோறும் அழுத்தப் படுவதும், அவன் தலைதூக்கினால் எதிர்க்கப்படுவதும் பழி தூற்றப் படுவதும் கண்ட பாரதிதாசன் களத்தில் நிற்கும் காளையாக மாறினார்.

**'நாமினுங் கீழாய்ச் செந்துமிழ் நாட்டார்
நுவிவனது நான் கண்டே
ஓயுதல் இன்றி அவர்நலம் எண்ணி
உண்டத்திட நான் துவறேன்.'**

என்னும் பாடலை உன்னிப்பாக நோக்குதல் வேண்டும். தமிழ் நாட்டார் நலிவதைக் காணுங்கள் என்று காட்டவில்லை. 'நான் கண்டேன்' என்று

நவில்கிறார். உழைத்திட ‘வாருங்கள்’ என்று அழைப்பு விடுக்கவில்லை. உழைத்திட ‘நான் தவறேன்’ எனத் தாமே பொறுப்பேற்கிறார். இவ்வாறு பாரதிதாசன் வாழ்க்கை வேறு, இலக்கியப் பணி வேறு என்று வேறு பிரித்துக் காண இயலாத அளவு, இரண்டும் ஒன்றாக ஒன்றிப் போனவர் அவர்.

உரிமைத் தமிழன்

“பாரதிதாசன் உண்மை, நியாயம், அறிவு முதலியவற்றைச் சிறிதும் விட்டுக் கொடுக்க இசையாத, இயற்கையான ஒரு பிடிவாதம், உடையவராதலால் அவர் புகழை எதிர்பாராமல், தம் கொள்கைகளில் விடாப் பிடியாய் இருந்து வருகிறார்” என்று தந்தை பெரியார் எழுதியிருப்பது முற்றிலும் உண்மை. அவர் புகழை எதிர்ப்பார்க்கவே இல்லை. உண்மை நிலைமை இவ்வாறிருக்கச் சிலர், “பாரதிதாசன் இந்தியத் தமிழனாக வாழ எண்ணாமல், தமிழனாக வாழ எண்ணுவதால் இவர் புகழ் குன்றுகிறது” என்று குறை கூறுகின்றனர்.

தமிழனுக்கு மட்டுந்தான் இந்த அறிவுரை கூறப்படுகிறதே தவிர, மற்றைய மாநிலத்தானுக்கு எவனும் கூற முற்படுவதில்லை. மற்ற மாநிலத்தான் வங்காளி இந்தியனாக, மராட்டிய இந்தியனாக, பஞ்சாபி இந்தியனாக, கேரள இந்தியனாக, கன்னட இந்தியனாக வாழும்போது, தமிழ் நாட்டில் உள்ள இவன் மட்டும் ஏன் தமிழ் இந்தியனாக வாழக்கூடாது? இந்தியத் தமிழனுக்கும் தமிழ் இந்தியனுக்கும் சிறு வேறுபாடு உண்டு. இந்தியாவுக்குள் அடைக்கப்பட்ட தமிழன் இந்தியத் தமிழன். தமிழனாகவே வாழ்ந்து இந்தியாவுடன் சேர்ந்து நிற்பவன் தமிழ் இந்தியன். பாரதியார் பாடல்களை உற்று நோக்கின் பாரதிகூடத் தமிழ் இந்தியனாகத் தான் வாழ்ந்திருக்கிறார் என்பது புலனாகும். அதுவுங்கூட அன்றுள்ள சூழல், அவரை அவ்வாறு எண்ண வைத்தது. அவர் விடுதலைக்குப் பின்னும் வாழ்ந்திருப்பின் தமிழனாக மட்டுமே வாழ்ந்திருப்பார் என்பது உறுதி. பாரதிதாசன் விடுதலைக்குப் பின்னும் வாழ்ந்தமையாலே தான் இந்தியனாக வாழ்ந்த அவர், தமிழனாக வாழ முற்பட்டார் எனத் தெளிய வேண்டும். காலமும் சூழலும் தமிழக நிலைமையை

உணர்த்தின. உண்மைத் தமிழனாக-உரிமைத் தமிழனாக-உயர்ந்தார் அவர்.

இரு வேறு குரல்கள்

தமிழரில் இரண்டு வேறுபட்ட குரல்கள் ஒலிப்பதை நாம் கேட்டுக் கொண்டுதான் இருக்கிறோம். “சாதிகள் இல்லையடி பாப்பா” எனச் சாற்றுகிறது ஒரு குரல், “அது சாத்திரங்களுக்கு மாறானது” என ஆத்திரங் கொள்கிறது மறுகுரல், பொதுமை காணப் புதுவிதி செய்யப் புகல்வது ஒரு குரல்; எழுதிய விதியை அழிவுறச் செய்ய எவரால் இயலும்? என்பது மறுகுரல். “மூடப் பழக்கம் ஒடச் செய்க என்பது மறுகுரல்; நாத்தமும்பேறிய நாத்திகம் பேசல் தீத்திறம்” என்று செப்பிடும் மறுகுரல். “அர்ச்சனை பாட்டேயாகும் ஆதலால் மண்மேல் சொற்றமிழ் பாடுக” என்று கெஞ்சுவது ஒருகுரல்; “வேதம் தந்த வித்தகன் முன்னர் ஓதுவது தமிழா? ஒவ்வோம்! ஒவ்வோம்!” என விஞ்சுவது மறுகுரல். “இசையோடு தமிழ்பாடு” என்பது ஒரு குரல் “இசையிலை தமிழில்” என்பது மறுகுரல் “இருளை அகற்றி ஒளியை நல்கும் குறளே நம்மறை” எனக் கூறுவது ஒரு குரல் “வேதம் ஒன்றே. மோட்சம் நல்கும்” என ஓதுவது மறுகுரல். மண்மிசை மாந்தர் வாழும் நெறியைக் கண்முன் காட்டி அழைக்கும் ஒரு குரல்; மண்ணுலக நித்தியம், மாயை அகற்றி செல விழைக என்பது மறுகுரல்.

இவ்வாறு வேறுபட்ட இரண்டு குரல்கள் ஒலிப்பது வைத்து ஒரே குரல் ஒலிக்க வேண்டும். அதுவும் தமிழ்க் குரலாக ஒலிக்க வேண்டும். அக்குரல் கேட்கும் வரை நெருப்புக் குரல் ஒலித்துக் கொண்டுதான் இருக்கும். பனி நடுக்கம் ஒழியும் வரை, தண்புக்கென்று கொண்டுதானே இருக்கும்? இஃது இயற்கையின் ஆணை.

துணிந்த கவிஞன்

கவிஞன், கட்டுப்பாடுகளுக்கு அப்பாற் பட்டவன்; இலக்கண நெறிகளுக்குங்கூட அவன்கட்டுப்படமாட்டான்; இலக்கணத்தையே தன் கட்டுப் பாட்டுக்குள் கொணர்ந்து, அதனை ஏவல் கொள்ளும் அதிகாரம் படைத்தவன். எவ்வகைச் சட்ட திட்டங்களும் கட்டுப்பாடுகளும் அவனை

அடிமைப் படுத்திவிட முடியாது; அடக்கியாளவும் முடியாது; தன்விருப்பம்போல் இன்ப வானில் சிறகடித்துத்து அலையும் வானம் பாடிதான் கவிஞன்.

இறந்த காலத்தையும் நிகழ்காலத்தையும், பாடுவதோடமையாது, எதிர்காலத்தையும் உணர்ந்து; பாடுவது தான் உண்மைக் கவிஞன் இயல்பாகும். நம் பாவேந்தரும் வருங்காலத் தேவைகளை உணர்ந்து பல மேலான கருத்துக்களைப் பாடியுள்ளார். போரால் விளையுந் தீமைகளைக் கண்டறிந்து, மனித இனத்தைக் கவ்விக் கொண்டுள்ள அச்சவுணர்வை அகற்றி, அமைதியாக வாழவிட வேண்டும் என்ற நல்லுணர்வுடன் இந்தியா, உருசியா போன்ற நாடுகள் அரிதின் முயன்று வருகின்றன. இந் நன்முயற்சி உலகில் அரும்புவதன் முன்னரே நம் பாவேந்தர்.

**‘புதியதோர் உலகம் எவ்வோர்-எகபட
பேரரிடும் உலகத்தை வேரொரு சாய்ப்போர்’**

என்று உறுதியுடன் முடிவுகட்டுகிறார்.

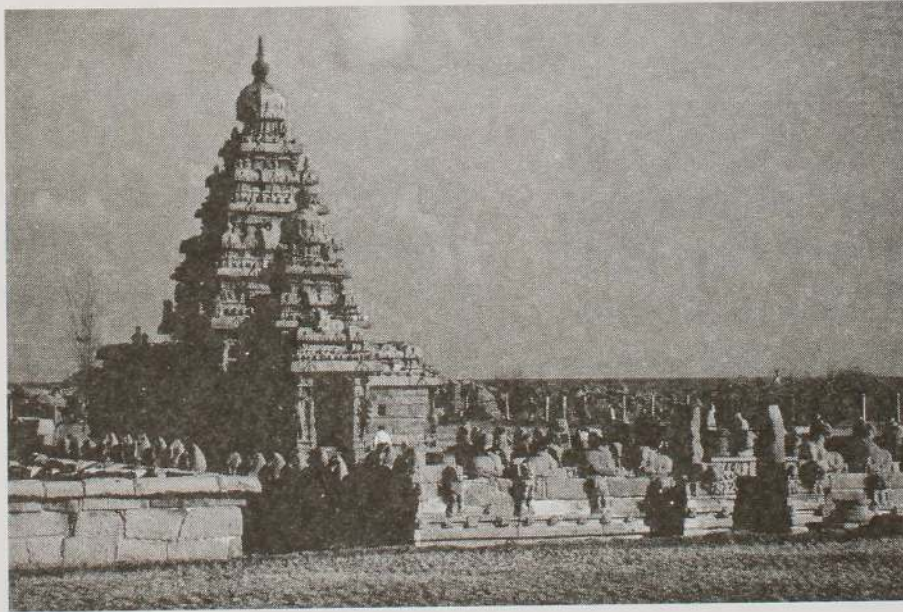
குடும்பக் கட்டுப்பாட்டியக்கம் இன்று இந்தியாவிலும் உலகிற் பிற பகுதிகளிலும் பரப்பப்பட்டு வருகிறது. இவ் வெண்ணம் கருக்கொள்ளு முன்பே நம் பாவேந்தர் காதலுக்கு வழிவைத்துக் கருப்பாபதை சாத்துதற்குக் கதவொன்று காண்போம் என முன் கூட்டியே திட்டம் தந்துள்ளார்.

இவ்வாறு பாவேந்தரின் வாழ்வும் இலக்கியப் பணியும் ஒன்றோடொன்று இரண்டறக் கலந்து; புதிய தமிழகத்தை உருவாக்கப் போராடும் போர்க் களமாகி, வழி வழிமறவர் பலரை உருவாக்கிப் போர் பயிற்சி தந்து வருவதை, அவர்தம் பாடல்களால் நாம் உணர்கிறோம்.

பாவேந்தர் வாழ்க்கை நமக்கு ஒரு வழிகாட்டி !

அவர்தம் இலக்கியம் புதிய தமிழகத்தின் வரைபடம் !

நன்றி : கவியரசு முடியரசன்

பீஜி நாட்டில் தமிழ்க் கவிதை

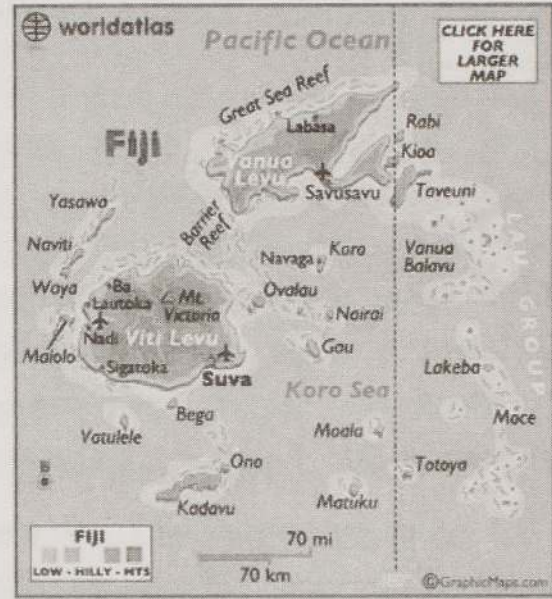
பகவதாஸ் ஸ்ரீஸ்கந்ததாஸ்
சிட்னி - ஆஸ்திரேலியா

மகாகவி சுப்பிரமணிய பாரதியார் தாம் காலமாவதற்குச் சுமார் இரண்டு வருடங்களுக்கு முன் எழுதிய 'கரும்புத் தோட்டத்திலே' என்ற சோகப் பாடல் மூலம் பாரத நாட்டிற்கும் பீஜி நாட்டிற்குமிடையில் ஒரு கலைப் பாலத்தை அமைத்தார். பீஜி நாட்டில் தென் இந்தியர்கள் கூடும் இடங்களில் பாரதியாரின் பாடல்கள் ஒலித்தன.

முதல் முதலாகத் தொழிலாளர் பாரத நாட்டிலிருந்து பீஜி நாட்டிற்கு ஒப்பந்த அடிப்படையில் வேலை செய்வதற்கு 1879ம் ஆண்டு கொண்டு வரப்பட்டனர். இவர்கள் வடநாட்டினர் என்பது கவனிக்கத் தக்கது. தென் இந்தியத் தொழிலாளர் முதலில் 1903ல் பீஜி நாட்டில் கரும்புத் தோட்டங்களில் வேலை செய்வதற்கு அழைத்து வரப்பட்டனர். 1916ம் ஆண்டு ஒப்பந்த முறையில் தொழிலாளர் வரவழைக்கப்படும் செயல் தடுக்கப்படும் வரை இவர்களது வருகை தொடர்ந்தது.

ஆரம்பத்தில் பீஜி நாட்டிற்குக் கொண்டுவரப்பட்ட வட இந்தியர்களுக்கும் பின்பு அழைத்து வரப்பட்ட தென் இந்தியத் தொழிலாளர் களுக்கும் மிடையில் கசப்பான உறவு காணப்பட்டது. தென் இந்தியரின் மொழி, பழக்க வழக்கங்கள் என்பவற்றை வடநாட்டினர் கேலிக்குட்படுத்தியதுடன் அவர்களின் மத வழிபாட்டு முறைகளைப் பேணுவதற்கும் போதிய ஆதரவு நல்கவில்லை.

இக்காலகட்டத்தில் தனது ஐந்து வருடகால ஒப்பந்த சேவையை நிறைவேற்றிய

முருக பக்தரான திரு இராமசாமிப்பிள்ளை என்பவரின் கடும் முயற்சியின் பயனாக 1913ம் ஆண்டளவில் நந்தி நகரில் ஒரு கொட்டில் நிறுவப்பட்டு இங்கு வழிபாடு தென்னிந்திய முறையில் நடத்தப்பட்டது. இக் கோயில் தென் இந்தியர்கள் கூடுவதற்கான ஒரு மத்திய நிலையமாக அமைந்தது. 1926ம் ஆண்டு இக்கோயில் அமைந்துள்ள இடத்தில் சாது குப்புசாமி அவர்களின் தலைமையில் தென் இந்திய சன்மார்க்க ஐக்கிய சங்கம் உத்தியோக பூர்வமாக ஆரம்பித்து வைக்கப்பட்டது.

பீஜியில் வாழ்ந்த பல தென் இந்தியர்கள் கலை, இலக்கியம் என்பவற்றில் ஆர்வம் உடையவர்களாக இருந்தனர். இவர்களில் சிலர் தமிழில் கவிதை புனையும் ஆற்றல் படைத்தவராக விளங்கினர் என்பதை பீஜியிலிருந்து வெளி வந்த தமிழ்ப் பத்திரிகைகள், சஞ்சிகைகள் மூலம் அறியக் கூடியதாக உள்ளது.

புயல் விளைத்த கொடுமை

திரு கோபால் முதலியார் என்பவர் 1910ம் ஆண்டு ஒப்பந்த அடிப்படையில் பீஜி நாட்டிற்கு அழைத்து வரப்பட்டார். ஐந்து வருடகால ஒப்பந்த அடிப்படையிலான சேவை முடிவிற்கு வந்ததைத் தொடர்ந்து தனியார் நிறுவனம் ஒன்றில் கடமையாற்றினார். இங்கு இவரது மேற்பார்வையில், பிற்காலத்தில் பீஜி நாட்டில் ஆரம்பிக்கப்பட்ட தென் இந்திய சன்மார்க்க சங்கத்தின் தலைவராகத் தெரிவு செய்யப்பட்ட சாது குப்புசாமி அவர்கள் கடமையாற்றினார் என்பது கவனிக்கத் தக்கது. அன்று இவர்களிடையே மலர்ந்த நட்பு கோபால் முதலியார் காலமாகும் வரை நீடித்தது.

சில காலம் இவர் வடநாட்டினரால் நடத்தப்பட்ட பாடசாலைகளில் தமிழ் ஆசிரியராகவும் பணி புரிந்துள்ளார். கோபால் முதலியார் தென் இந்திய சன்மார்க்க ஐக்கிய சங்கம், மகாத்மா காந்தி, சக்தி வழிபாடு ஆகிய தலைப்புகளில் நூறு கவிதைகளை இயற்றியுள்ளார். (1)

இவர் பீஜி நாட்டில் வாழ்ந்த காலத்தில் கோரமான புயல் ஒன்று வீசியது. இப்புயலின் விளைவாக ஏற்பட்ட அழிவையும், மக்கள் அனுபவித்த துயரையும் இக்கவிஞர் இருபத்து நான்கு செய்யுட்களைக் கொண்ட கவிதையாக வாசகர்கள்முன் வைத்துள்ளார். (2) கோரமான இப்புயலைப் பற்றி இவர் எழுதிய செய்யுட்கள் சிலவற்றை நோக்கும்போது இவரின் கற்பனை வளம் புலனாகின்றது.

மரபிற்கமைய முதலில் தான் எடுத்துக் கொண்ட விடயத்தை வெளிக்கொணர்வதற்கு இறைவன் அருளை வேண்டுகிறார்.

**ஐங்கரனே எண்ணியாரும் துயர்பர
நுர்மலனே உணை வேன்றடி நுன்றேன்
சங்கரனார் மகிழ் பரவுகனே புயல்
வர்மதுதப் பரட அருள் புரிவரம்**

கடவுள் வாழ்த்தைத் தொடர்ந்து பாரத தேசத்திலிருந்து எப்படி மக்கள் தொழில் புரிவதற்காக பீஜி தீவிற்கு கொண்டு வரப்பட்டார்கள்

என்றும் இத் தொழிலாளர்கள் எவ்விதமான நாட்டை அபிவிருத்தி செய்தார்கள் என்றும் கவிஞர் தனக்கே உரிய நடையில் வெளிப்படுத்துகின்றார்.

**ஆணவகள் அங்கங்கு செப்பனிடார் அணவ
மோக்யங் கடனையும் தூர்த்து விட்டார்
நூணை வுருங் கப்பல் தங்குவதற்காகவே
நல்ல சூறைமுகம் செங்கு விட்டார்**

இதனைத் தொடர்ந்து தென் இந்திய மக்கள் பெரும்பான்மையாக வாழும் நந்தி ஜில்லாவில் புயலின் கோரத்தை விளக்க முற்படுகிறார் கவிஞர்.

**ஆயிரத் தொள்ளாயிரத்து முப்பதும் ஆண்டினில்
அந்தோ நவம்பர் மாதத்தினிலே
பரவும் புயல் நந்தி ஜில்லாவைத் தூண்
அழித்து மோதின விந்நை கெளர்**

புயல் வீசியதன் காரணமாக கட்டிடங்கள் விழுந்ததையும், மரங்கள் சரிந்ததையும் தமது கவிதையில் எடுத்துக் காட்டும் கோபால் முதலியார் நந்தி ஜில்லாவில் ஏற்பட்ட மாற்றங்களையும் அவதானிக்கத் தவறவில்லை.

**காற்று மண்டியும் கலங்கு கெண்ணு பெரும்
சீற்றமரக மாரி விட்டது
ஆற்ற முடியாத அவங்கேரலம் செங்குதரல்
மாற்றுது வெங்கும் உண்டானது**

புயலில் சிக்கிய மக்கள் முகம் கொடுத்த இன்னல்களை வாசகர் முன் படம் பிடித்துக் காட்டுகிறார் கவிஞர்.

**தூவ இடமில்லை மக்களுக்கு அங்கு
கூவி அழைத்தாலும் கேட்பாரில்லை
ஆவலுடன் மக்கள் பிள்ளைகளை ஏந்தியே
அந்தோ நீரில் மிகுந்திட்டாரிங்கே**

இப்புயல் காரணமாக உயிரிழந்தோர் எண்ணிக்கை நானூறையும் தாண்டி விட்டதாகக் கணிக்கப்பட்டது. என்றாலும் பலர் தமது மறைந்த உறவினரைத் தொடர்ந்தும் தேடும் முயற்சியில் ஈடுபட்டிருந்ததை வாசகர் மனதை உருக்கும் வகையில் கவிஞர் எடுத்துக் கூறுகிறார்.

**மண்ணவியைத் தேடி அணைக்கின்றாரே சிவர்
மக்களைத் தேடி நடக்கின்றாரே**

**நினைவற்று வீழ்ந்து கதறுகின்றாரே சிவர்
நிற்கச் சக்தியற்று பதறுகின்றாரே**

பாரத மாதாவிடம் மறைந்தவர்களின்
ஆத்மா சாந்தியடைய ஆதரவு வேண்டும் கவிஞரின்
இறுதி வரிகள் அவையடக்கத்தை
வெளிப்படுத்துவனாக அமைந்துள்ளன.

**சொல்லும் அகராதி நன்னூல் நிகண்டாடலுடன்
எள்ளவும் கற்றுணராதவன் நான்
வல்லவன் முன் சிறு கிள்ளையாய் பேரவலே
அல்லல் பட்டனது எழுதி வந்தேன்**

கட்டுவோம் கங்கணம்

சென்ற நூற்றாண்டின் ஆரம்பத்தில் ஒப்பந்த
அடிப்படையில் தென் இந்தியாவில் இருந்து பீஜி
நாட்டுக் கரும்புத் தோட்டங்களில் வேலை
செய்வதற்கு கொண்டு வரப்பட்டவர்களில் பலர் தாம்
முன்பு வாழ்ந்து வந்த பிரதேசங்களில் வழங்கி
வந்த மொழிகளில் போதிய பாண்டித்தியம்
வாய்ந்தவர்களாக இருந்தனர். மலையாள
மொழியைத் தாய் மொழியாகக் கொண்ட திரு. சாமி
நாயர் என்பவர் இத்தகையவர்களில் ஒருவர். இவர்
பீஜியில் வாழ்ந்த காலத்தில் புனைந்த பல
கவிதைகளில் இவரது தமிழ்ப் பற்றினை நாம்
காணக் கூடியதாக உள்ளது. சாமி நாயர் அவர்கள்
கட்டுவோம் கங்கணம் (3) எனும் தலைப்பில்
எழுதிய நீண்ட கவிதையிலிருந்து எடுக்கப்பட்ட சில
செய்யுட்கள் இதனை விளக்கக் கீழே
தரப்பட்டுள்ளன.

**தமிழ்மொழிப் பற்றினைப் பற்றுவேளும் - இனித்
தமிழ்மொழி சினைவனது நீக்குவேளும்
தமிழ்மொழி தமிழரின் உயிரிடம் - இனதுத்
தரணியேயர் மதித்திடச் செங்குவேளும்.**

**பீஜித்தீவனில் பற்பல ஊருக்கும் - நம்
படிந் தமிழ்த் கூகுரைப் பேரக்குவேளும்
சக்தியச் செந்தமிழ்ப் பரட்டு - இனது
நித்தமும் பரடியே மகிழுவேளும்.**

**எம்மொழி பேசவும் தெரிவேளும் - ஆனாலு
செம்மொழி பேசவும் வேண்டாமே
கும்மொழி மறைந்திடும் விந்னது - அதில்
நம் வடி மறைந்திடும் கேடு !**

**தமிழ்ப் பணி செய்திடக் கடவுளேளும் - இந்து
தமிழ்ப் பணிக் காங்கணம் காணுவேளும்
தமிழ்மொழிப் பற்றினைத் தூற்றும் - அந்து
தமிழ்ப் பணை மரக்கணை ஓட்டுவேளும்**

சாமி நாயர் தான் வாழ்ந்த சமுதாயத்தில்
நிகழ்ந்த பெருமை தரக்கூடிய விடயங்களை
மாத்திரமன்றி கவலை தரும் நிகழ்வுகளையும்
வருங்கால சந்ததியினரின் கவனத்திற்குக்
கொண்டு வரும் பொருட்டு கவிதை வடிவில்
ஆவணப் படுத்தியுள்ளார். 1961ம் ஆண்டு
'ராக்கிராக்கி' என்ற இடத்தில் வாழ்ந்த செங்கோட
கவுண்டர் என்பவர் கொடூரமான முறையில்
கொலை செய்யப்பட்டதை கேள்விப்பட்ட சாமி நாயர்
எழுதிய இரங்கற்பா இத்தகைய ஒன்றாகும். இவர்
திரு செங்கோட கவுண்டர் மறைவு (4) என்ற
தலைப்பில் எழுதிய கவிதையிலிருந்து எடுக்கப்பட்ட
சில வரிகள் கீழே தரப்பட்டுள்ளன.

பல்லவி

**திருச் செங் கோட கவுண்டர் நம்மைப்
பிரிந்தாரே. (திரு)**

அனு பல்லவி

நம்மைப் பிரிந்தாரோ நம் புனியை விட்டாரோ (திரு)

சரணம்

**கௌரவ குலத்தில் வாழ்ந்து கத்திக்குத்தரவே
ஓய்ந்து**

கவுண்டரே யமது தேகம் பரகதி யரசே.

பரகதி யரசே சங்க பலமெவளும் பேரசே. (திரு)

**ஐனவரி இருபத்தி மூன்றில் திங்கள் அறுபத்தி
வெள்ளறில்**

**அனைவரும் அயர்ந்த இரவில் அடைந்தாயிரமே
இறந்த மரமே துலையில் தாக்கு மரமே. (திரு)**

தமிழை மறக்கலாமா?

தென் இந்திய சன்மார்க்க ஐக்கிய
சங்கத்தினரின் கொள்கைகளை முன்னெடுத்துச்
செல்லும் பொருட்டுத் தமிழில் 'சங்கம்'
என்றபெயரில் ஒரு பத்திரிகை, 1952ம் ஆண்டு
முதல் வெளிவந்தது. மாதம் ஒரு முறை வெளிவந்த
இப்பத்திரிக்கையில் உள்நாட்டு விடயம், அரசியல்,
பொருளாதாரம் சம்பந்தமான கட்டுரைகளுக்கு

மாத்திரமன்றி கவிதைகளுக்கும் இடம் ஒதுக்கப்பட்டது. இப்பத்திரிக்கையில் பிரசுரிக்கப்பட்ட பல கவிதைகள் சொந்த மண்ணைத் துறந்து பீஜி நாட்டில் வாழ்பவர்களின் மொழிப் பற்றை வெளிப்படுத்துவனவாக அமைந்தன. திரு குருசாமி பக்தர் என்பவர் 'தமிழா' (5) என்ற தலைப்பில் எழுதிய கவிதையில் இருந்து எடுக்கப்பட்ட செய்யுள்கள் இதனைக் காட்டுகின்றன.

குமினாடி மறுக்கலர்மா - குமினாடி
குமினாடி வெறுக்கலர்மா - குமினாடி
குமினாடி மறுக்கலர்மா

பக்தி செய்வதும் குமினாடிலே - பா
பக்தர்களாவதும் குமினாடிலே - பலர்
பரவசமாணதும் குமினாடிலே - பணகப்
பரவதூதகக் கழித்ததும் குமினாடிலே - குமினாடி

முன்னோரர் களாண்டது குமினாடிலே - மணி
முறைமை கண்டது குமினாடிலே - பல
முனிவர்கள் கண்டதும் குமினாடிலே - பா
முத்தி யடைந்ததும் குமினாடிலே - குமினாடி

பக்தன் குருசாமி குமினாடிலே - தினம்
படிப்பவர் கேட்பவர் குமினாடிலே - இனது
எங்குச் சொன்னதும் குமினாடிலே - நீங்கள்
ஏற்றுக் கொள்வதும் குமினாடிலே - குமினாடி
கவிதை புனைந்த துறவி

பெரும்பான்மையான பீஜி வாழ் தென் இந்தியர்கள் சுவாமி இராமகிருஷ்ணரைப் பற்றியும் அவரது சீடரான சுவாமி விவேகானந்தரைப் பற்றியும் கேள்விப் பட்டிருப்பினும், இராமகிருஷ்ண மடத்துடன் இவர்கட்கு நேரடியான தொடர்பு 1937ல் தான் ஏற்பட்டது. இந்த வருடத்தில் தென் இந்திய சன்மார்க்க ஐக்கிய சங்கத்தினரின் அழைப்பின் பேரில் சுவாமி அவினவானந்த என்ற இராமகிருஷ்ண மடத்தைச் சேர்ந்த சிறந்த கல்விமான் பீஜி நாட்டிற்கு விஜயம் செய்திருந்தார். இவர் நாடு திரும்பிய பின் சுவாமி ருத்ரானந்தா என்பவர் பாரதத்திலிருந்து பீஜி நாட்டிற்கு 1939ல் அனுப்பி வைக்கப்பட்டார்.

சுவாமி ருத்ரானந்தா தெலுங்கு, தமிழ், வடமொழி, ஆங்கிலம் உட்பட பல மொழிகளில்

பாண்டித்தியம் பெற்றவராக விளங்கினார். இவர், 1985ல் மறையும் வரை பீஜியில் வாழ்ந்து சமய, சமூக, இலக்கியப் பணிகளில் ஈடுபட்டார். சுமார் இருபது ஆண்டுகளாக பீஜி நாட்டிலிருந்து வெளிவந்த 'சங்கம்' என்ற தமிழ் மாத சஞ்சிகையின் வளர்ச்சியில் சுவாமி ருத்ரானந்தாவின் பங்களிப்பு அளப்பரியது. எவ்வித சிரமமுமின்றி தமிழில் இலகுவாக கவிதை புனையும் ஆற்றல் படைத்த சுவாமி அவர்கள் 1963ல் சுவாமி விவேகானந்தரின் நூற்றாண்டு விழா கொண்டாடப்பட்ட போது 175 பாங்கங்களைக் கொண்ட 'விவேகானந்த விசயம்' என்ற நூலை கவிதை நடையில் எழுதி வெளியிட்டார். இத்துறவி எண்ணற்ற தமிழ்ச் செய்யுட்களை தனது பெயரிலும், புனைபெயரிலும், அநாமதேயமாகவும் எழுதியதன் மூலம் அன்று பீஜி நாட்டில் தமிழ்க் கவிதை வளர்ச்சிக்குப் பெரும் தொண்டாற்றினார். தென்னிந்திய சன்மார்க்க ஐக்கிய சங்கத் தலைவராக பீஜியில் வாழ்ந்து மறைந்த சாது குப்புசாமி அவர்களின் நினைவாக சுவாமி ருத்ரானந்தா எழுதிய கவிதையிருந்து எடுக்கப்பட்ட செய்யுட்கள் இவர் ஓர் சிறந்த கவிஞர் என்ற கருத்தை உறுதி செய்கின்றன. (6)

நன்னீருள் இரவிவழி நலிந்தவர் துமக்கொரு
ஒள்ளிய வழி தரும் ஒருதணி மின்னல் நேர்
வெள்ளித் திரைபெறி விரிந்த இத் தீவின்
கள்ளக் கணையினைக் கணர்த்த நற்கணியே

துங்கம் பேரன்றொரு சங்கம் இயற்றினாய்
சங்கம் என்பது சன்மார்க்க மரபு
எங்கும் பஜனைகள் ஏகமாய் நிகழ்ந்தன
சங்கம் என்ற பேர் துங்கி நின்றது

கல்வி ஓங்கவும் காரணம் ஆயினாய்
பல்வகைச் சேவைகள் பயிவவும் வைத்துனை
நல்வகைக் குறைங்கள் நல்கவும் செய்துனை
செல்வன வாயின தீமைகள் பல்வும்

மாணவி இயற்றிய கவிதை

ஒப்பந்த முறையின் கீழ் பீஜி நாட்டிற்கு வந்த தென் இந்தியர்கள் தமது பிள்ளைகள் தாய் மொழியினையும், தமது கலாச்சாரத்தையும் மறக்காமல் இருக்க வேண்டும் என்ற கருத்தை

உடையவராக இருந்தனர். ஆரம்ப காலத்தில் வட இந்தியர்களால் நடத்தப்பட்ட பாடசாலைகளில் தமிழ் மொழியை கற்பிக்கும் பொருட்டுத் தம்மிடையே போதிய ஆற்றல் உள்ளவர்களாக கருதப் பட்டவர்களை நியமித்தனர். பின்பு தென்னிந்திய சன்மார்க்க சங்கத்தினரால் நடத்தப்பட்ட பாடசாலைகளில் தென் இந்திய மொழிகளை போதிப்பதற்கு உரிய ஏற்பாடுகள் செய்யப்பட்டன.

இத்தகைய சூழலில் மாணவர்கள் தமது தாய் மொழியில் பேசுவதற்கு மாத்திரமன்றி எழுதுவதற்கும் ஊக்கப் படுத்தப்பட்டனர். சில மாணவர்கள் தமிழில் கவிதை புனைவக் கூடியவர்களாக விளங்கினர். 1954ம் ஆண்டு நந்தி விவேகானந்தா உயர் கல்லூரி வருடாந்த சஞ்சிகையில் மனோரஞ்சிதம் என்ற மாணவியினால் தென்னிந்திய சன்மார்க்க ஐக்கிய சங்கம் பற்றி எழுதப்பட்ட தமிழ்க் கவிதை இதற்கு சிறந்த எடுத்துக் காட்டாகும். (7)

(பல்லவி)

சங்கம் சங்கமே நமது நல்ல துங்கமே
தென்னிந்திய சன்மார்க்க ஐக்கிய சங்கமே சங்

(சரணம்)

சர்ச்சனர்கள் சேருவதும் நமது சங்கமே
சாகு குப்புசாமி அவர்கள் நமது சங்கமே சங்
சத்ய நினைவ கரடபுவதும் நமது சங்கமே
சன்மார்க்கம் உரைப்பதும் நமது சங்கமே சங்
எத்திசையும் பேர் பேரனது நமது சங்கமே

எல்லோருக்கும் வலி கரடபும் நமது சங்கமே சங்
ஸ்ரீ பகவான் ராமகிருஷ்ணர் நமது சங்கமே
ஸ்ரீ சுவாமி விவேகானந்தர் நமது சங்கமே சங்
சுர்ச்சனர்க்கு இடங்கொடாக நமது சங்கமே
சுரண்டர விளக்கெரியும் நமது சங்கமே சங்
அபுத்தோரை ஆதரிக்கும் நமது சங்கமே
அன்புகொண்டு நிறுந்திருப்பார் நமது சங்கமே சங்

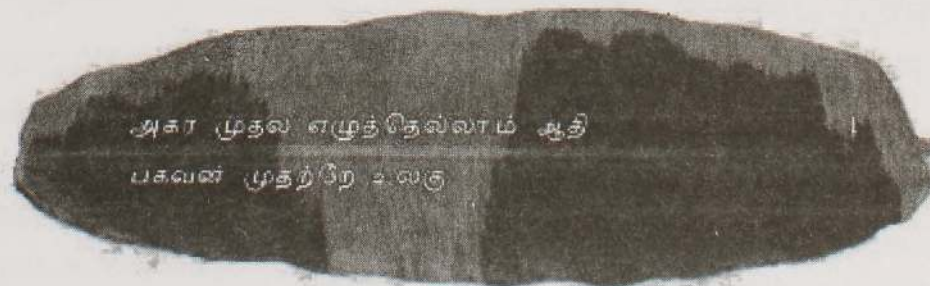
பரஸுக்கு போதிக்கும் நமது சங்கமே

பண்புடன் ஆதரிக்கும் நமது சங்கமே சங்

அன்று பீஜி நாட்டிற்கு அழைத்து வரப்பட்ட தென் இந்தியர் பல இடைஞ்சல்கள் மத்தியில் தமது மொழியை வளர்த்தார்கள். பல இலக்கியக் கட்டுரைகளும், கவிதைகளும் அன்று அங்கு வெளிவந்த தமிழ்ப் பத்திரிகை, சஞ்சிகை என்பவற்றில் வெளிவந்தன. இவற்றில் அங்கு குடியேறியவர்களால் மாத்திரமன்றி தமிழ் நாட்டில் வாழ்ந்தவர்களால் எழுதப்பட்ட கவிதைகளும் பிரசுரிக்கப்பட்டன. இவற்றையெல்லாம் தேடிப் பாதுகாப்பது தமிழ் அறிஞர்களின் கடமையாகும்.

மேற்கோள்

1. Sangam Golden Jubilee Commemoration Volume P.30 - 31.
2. Sangam Golden Jubilee Commemoration Volume P.132 - 135.
3. சங்கம் - (1966) ஆவணி P5
4. சங்கம் - (1961) பங்குனி P6
5. சங்கம் - (1958) பங்குனி P7
6. சங்கம் - (1961) ஆனி P12
7. Vivekananda High School Times (1954 - P 75)

**கறுத்தின்னா செய்தவக் கண்ணும் மறுத்தின்னா
செய்யாமை மாசற்றார் கோள்.**

- குறள் 312

பொருள் : பகையினால் தீங்கு இழைப்பவனுக்கும் திரும்பத்
துன்பம் செய்யாதிருத்தல், நல்லோர்களின் பண்பாகும்.

பெரிய குமிழ் :- சூன்குமிழ்

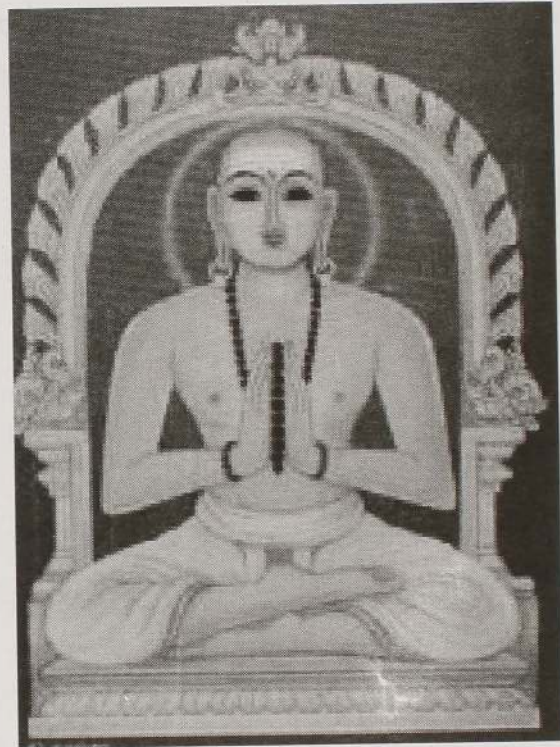
சிவசண்முக குருக்கள்
சிட்னி - ஆஸ்திரேலியா

அங்கத்தில் பாதி தந்த பெரியோன்
கங்கை சிரம் கொண்டு திங்கள் வளர்நாயகன்
எங்கள் தாய் ஓங்கல் இடைவளர்ந்து இன்தமிழை - வாரீர்
தங்கம் விளையும் சிட்னியில் பெரும் புகழ்பரப்புவேரம்

சத்திய மொழியான சங்கத் தமிழுக்கு
எத்துணை சிறப்பு செய்தாலும் அது அதன்
அழகுக்கு அழகு கூட்டுவது போலயாகும்.
தொன்மையான செம்மொழியான நமது
தாய்தமிழுக்கு தங்கம் விளையும் பூமியான
ஆஸ்திரேலியாவில் சிட்னியில் ஒரு பெரும் விழா
ஒழுங்கு செய்து அதனை ஒட்டி வரும் வாடாத
இனிய மலரில் பெரிய இன் தமிழை பருகுவோம்
வாரீர்.

பெரிய என்று நான் உருவகப் படுத்தும் நமது
தாய் தமிழ் அளவில் அதன் சிறப்பிலும் பெரியது
அது மட்டுமல்லாது நமது பெரிய புராணத்தில்
அருளாளர்கள் அடியார்கள் அருளால் ஆட்சி
செய்த அவ்வரிய நூலில் தமிழும் ஆட்சி எவ்வாறு
செய்துள்ளது என்பதை அரிய முற்படும் முயற்சிக்கு
கடல்நீரை எனக்கு முழுவதுமாக குவளையுல்
அடைக்க ஆசை இருந்தாலும் அது எவ்வாறு
பேராசையோ! அது போலத்தான்

பெரியபுராணம் முழுவதுமே இன்தமிழ்
ஆனந்த தாண்டவம் விளையாடும் அற்புதக் களம்,
அங்கு தமிழை தெய்வச் சேக்கிழார் கையாண்ட
விதம், புதிய புதிய வார்த்தைகளை அவர்
அனுபவித்து எழுதிய பாங்கு தமிழுக்கு செய்த
உயரிய பங்கு என்றால் அது மிகையில்லை.

விநாயகர் வணக்கம் பாடலிலேயே அதுவும்
முதல் வரியிலேயே நம்மைப் போல் ஒரு ஆயிரம்
ஆயிரம் தமிழ் விழாக்களை நடத்தி தமிழ் தாய்க்கு
மகுடம் சூட்டி அழகு வார்த்து மிக மகிழ்ந்திருக்கிறார்.
சீர்மிகு பண்பட்ட தமிழை சீராட்டி இருக்கிறார்.

“எங்கும் மாக்களை இன்தமிழ் எய்யுளரம்
நடக்கும் மேன்மை நமக்கு அருள்செய்திட
முதல் படியிலேயே சிகரத்தை தொட்ட அந்த தமிழ்
பெரிய குமிழே !”

திருக் கூட்டப் புகழ்ச்சி எனும் தலைப்பில்
தமிழை மட்டுமல்லாத தமிழைவாசிக்கின்ற
தமிழை நேசிக் கின்ற எல்லோரையுமே சிறப்போடு
உயர்த்தி புது மொழியால் புகழ்ந்திருக்கிறார்.

மதிவளர் சடை முடி மன்றிள்ளாரை முன்
கூதி செய்யும் நாயன் மார் கூடிய சொல் மலர்
பொதி, நவன், நுகர்துகும் புனிதர் பேரவை
விதிமுறை உலகினிள் விளங்கி வெல்கவே.

விரிந்த விழிகளை மூட முடிய வில்லை
எத்துணை சொல் ஆளுமை எத்துணை நயம்,
“தூய சொல் மலர்” எனும் புதிய வார்த்தை
அதுமட்டுமா இதை விட நாயன்மார் திருக்
கூட்டத்தை, அவர்கள் பரம் பொருளான சிவ
பெருமானை மட்டுமே லட்சியமாக கொண்டனர்
என்பதற்கு “புனிதர் பேரவை” என்று
உயர்சொல்லில் நான்மார் திருக்கூட்டத்தை அவர்
கொண்டாடிய விதம் கண்டு தமிழன்னையே
எத்துணைபோருவகை கொண்டிருப்பாள் என்று
சிந்தித்தால் அந்த தமிழ் பெரிய தமிழே !

பெருக்கத்து வேண்டும் பணிவு என்பார்
நமது தமிழ் தெய்வம் திருவள்ளுவப்
பெருந்தகை.

மேலும் ஒரு இடத்தில் “புற இருள்
போக்குகின்ற சொங்கதிரவன் போல்நீக்கும்
திருத்தொண்டர் புராணம் என்பாம்” இப்பாடல்
முன்வரிகளில் “மாக்கள் சிந்தையில் சார்ந்து
நின்ற பொங்கிய இருளை” என்று முன் மொழிந்து
இருப்பார்

இவ்வண்மை சொல் ஆட்சி பெரிய தமிழே !
இன்னும் ஒரு இடத்தில் சிவபெருமானை
“எப்போதும் இனியபிரான்” என்று அவருக்கு
சிறப்பு மிகு பட்டம் வழங்கி சிறப்பித்திருப்பார்.
இதற்கெல்லாம் காரணமாக நாம் முருகப்
பெருமானை செந்தமிழ் கடவுள் என்று தான்
இதுகாரும் உணர்ந்து வந்தோம்.

ஆனால் சிவப்பரம் பொருளோ அதற்கும்
ஒரு படி மேலே சென்று சேக்கிழார் பெருமான்
நாள் தோறும் எழுதிய பாடல்களை
அம்பலவாணனிடம் வைத்து இரவு சென்று
விடிந்து பார்த்தால் அதில் அரியாத பிழைகள்
திருத்தி “திருச்சிற்றம்பலமுடையன்” என்று
கையொப்பம் இடப்பட்டிருக்கும் எனில் இதற்கு மேல்
நமது தமிழுக்கு சிறப்பு எப்படி? யாரால்? செய்ய
முடியும் பெரிய பொருளாகிய யவரே இயம்பியதால்

தமிழ் ! அது பெரிய தமிழ் !

பெரிய தமிழே !

பெரிய தமிழைப் பேரற்றி

பெரிய பெருமை கொள்வேம்

திருச்சிற்றம்பலம்.

CONTRIBUTION TO TAMIL LITERATURE BY EUROPEAN MISSIONARIES

A Arulanandam

MBA(Sydney), MSc(London)

'Work is superior to the institution of Manu and is worthy of the divine Plato himself.'

- Rev H Bower, speaking of *Tirukural*

"We assume from various shreds of evidence that they were proto-Dravidian, possibly using a language that was a grandfather of modern Tamil."

- Stanley Wolpert referring to the *Indus Valley Civilisation*

Introduction

The missionaries, since the beginning of the 16th century, came to the Indian subcontinent, predominantly from Europe, including Portugal, Spain, the United Kingdom, France, Denmark, Germany, Holland, Ireland as well as the USA. This was at the time, when Tamil literature was going through a bad patch after the decline of its glorious Sangam period. They consecrated themselves to God, by means of a public act of oblation and offered to serve the community without receiving any financial benefits.

The missionaries considered that serving the community in their local languages would give the local community confidence, trust, independency and better

thinking ability. While the intention of the missionaries was to pick up the local language to better reach out to the masses, they were enamoured by the richness and beauty of the Tamil language and literature, as they delved into it. They went to the recent past as well as the distant past to and this is evident from their contribution to the language, literature and Indology amongst others.

Many of them wanted to open the eyes of the Tamil people themselves to the richness of the Tamil literature and then wanted to spread this richness to make India and the rest of the world appreciate the value of these treasures and utilise them appropriately.

The richness of Tamil language and literature

The New Indian Express on 20 June 2010 published an article praising the European missionaries who have written religious texts in Tamil language and indicated that the list of such text names is inexhaustible. It also quoted that, what distinguished them was their regard for Tamil literature. Rev H Bower, speaking of *Thirukural*, said, **'Work is superior to the**

institution of Manu and is worthy of the divine Plato himself¹.

Many missionaries, like Constantino Giuseppe Beschi (Veeramamunivar), from Italy, were responsible for Tamil resurgence in the 18th century. Tamil, which thrived in its quintessential poetic form during the Sangam period and in the subsequent era, was 'born again' in the 18th century to gain its prose style, thanks to European missionaries.

Beschi's contribution to Tamil was acknowledged during the Second World Tamil Conference as his statue was one among the statues unveiled in Chennai, Tamil Nadu, India. The other two missionaries honoured with statues then were George Uglow Pope, and Robert Caldwell, **who coined the term Dravidian**².

Henrique Henriques, a Portuguese missionary who landed in India in 1546, is regarded as the first European Tamil scholar. Robert Caldwell, through his seminal work, 'A comparative grammar of Dravidian languages' (1856), established the uniqueness of Tamil, paving the way for later day research in the language.

Rev Pope translated a number of Tamil texts into English and his popular translations include *Tirukural*, *Tiruvassagam* and *Naaladiyaar*³.

Bartholomaeus Ziegenbalg, a German who landed on the shores of Tarambadi in 1706 was a 'royal missionary' of King Frederick IV of Denmark, wrote religious texts and schoolbooks in Tamil, besides translating the New Testament. He set up the first printing press in Tamil Nadu in 1712.

Much before him, Robert de Nobili, a Jesuit missionary from Italy wrote a few

religious books in Tamil like *Nanopathecam*, *Aathma Nirunyam*, *Anna Nivaranam* and *Thivviyamanathiriaki* during his stay in India, between 1605 and 1656.

Another missionary, Johann Phillip Fabricius, a German, whose contribution to Tamil in translating 335 religious hymns in Tamil, most of them from German, and published the first Tamil to English dictionary with 9000 headwords. He also completed the translation of the Bible to Tamil, a project started by Ziegenbalg.

The following paragraphs give additional details of selected European missionaries:

Rev Henrique Henriques (1520–1600), was a Portuguese missionary who spent most of his life in missionary activities in South India. After his initial years in Goa he moved to Tamil Nadu where he mastered Tamil and wrote several books including a dictionary. He is considered to be the first European Tamil scholar.

He strongly believed that books of religious doctrines should be in local languages and to this end he wrote books in Tamil. His efforts made Tamil the first non-European language to be printed in moveable type. Hence he is sometimes called *The Father of the Tamil Press*. Henriques died at Punnaikayal, Tamil Nadu on 22 February 1600.

According to available records, on the day he died all the Muslims of the neighbouring village Patanam (Kayalpattanam) fasted and the Hindus also of the neighbouring places fasted two days and closed all their shops and bazaars to express their grief over the death of the good and holy old man. So great was the respect and consideration every one had concerning his holiness. After his death his mortal remains

were buried in Our Lady of Snows Basilica in Tuticorin, India. Some of his Tamil works are as follows:

- Thambiran vanakkam. (Adoration to God.) 1578. First book printed in Tamil
- Girisithiyar vanakkam. (Adoration to the Lord of the Mount.), 1578.
- Grammar and dictionary for the Malabar (Tamil) language.[Doyle (2006)]
- Punitar varalaru - Flos Sanctorum. 1586.

Rev George Uglow Pope (1820–1908) was a Christian missionary born in Canada and then migrated to England when he was an infant. He spent several years in Tamil Nadu and translated a number of Tamil texts into English. His popular translations include *Tirukkural* and *Tiruvachagam*. He was awarded a gold medal by the Royal Asiatic Society in 1906 for his efforts. He was the head of the Bishop Cotton Boys' School, Bangalore before returning to Oxford.

Pope turned into a scholar of Tamil, Sanskrit and Telugu. He set up several schools and taught Latin, English, Hebrew, Mathematics and Philosophy.

He completed his translation of *Tirukkural* on September 1, 1886. His *Sacred Kural* contains introduction, grammar, translation, notes, lexicon and concordance. It also includes the English translation of F. W. Ellis and the Latin Translation of Constanzo Beschi with 436 pages. He had, by February 1893, translated *Naaladiyaar* a didactic work of moral sayings in, 400 in number in 40 chapters, each by a Jain ascetic, according to a Tamil tradition.

His translation of *Tiruvachakam* appeared in 1900. Of this he said: "I date this on my eightieth birthday. I find, by reference,

that my first Tamil lesson was in 1837. This ends, as I suppose a long life of devotion to Tamil studies. It is not without deep emotion that I thus bring to a close my life's literary work".

Bishop Robert Caldwell (1814–1891) from Clady, Ireland, born for Scottish parents, was an Evangelist missionary and linguist, who academically established the Dravidian family of languages. He served as Assistant Bishop of Tirunelveli from 1877. He was described in *The Hindu* as a 'pioneering champion of the downtrodden' and an 'avant-garde social reformer'. The Government of Tamil Nadu honoured his 'historic contribution to Tamil with a memorial and issued a stamp in his name. On the Madras Marina, a statue of Garrett Caldwell was erected as a gift of the Church of South India in 1967.

Caldwell, after arriving in Madras in 1838, realised that he had to be proficient in Tamil to proselytise the masses and he began a systematic study of the language. He was consecrated Bishop of Tirunelveli in 1877. In 1844, Caldwell's wife Eliza Mault (1822–99, for forty years, worked in Nagercoil and Tirunelveli proselytising the vulnerable, especially Tamil-speaking women.

Robert Caldwell used the term *Dravidian* to separate languages prevalent in South India from other, more Sanskrit-affiliated languages of India. Apart from the main South Indian languages of Tamil, Telugu, Kannada Malayalam, Tulu, Brahui in Pakistan is considered to belong to the Dravidian language family. A few more languages have been identified as such. Scholars in the 19th century prior to Caldwell considered Tamil and other South Indian languages to be rooted in Sanskrit and affiliated to the Indo-European language family. Many linguists have accepted

and confirmed Caldwell's work.

While serving as Bishop of Tirunelveli (alongside Edward Sargent), Caldwell did much original research on the history of Tirunelveli. He studied palm leaf manuscripts and Sangam literature in his search, and made several excavations, finding the foundations of ancient buildings, sepulchral urns and coins with the fish emblem of the Pandyan Kingdom. This work resulted in his book *A Political and General History of the District of Tinnevely* (1881), published by the Government of the Madras Presidency.

In summary, Caldwell the Tamil language scholar, Christian evangelist and champion of the native church, remains today an important figure in the modern history of South India. He is still remembered there, and his statue, erected eighty years after his death, stands near the Marina Beach at Chennai. The Indian historian Dr M.S.S. Pandian, Visiting Fellow at the Centre for the Study of Developing Societies in Delhi, recently commented that Caldwell's "contribution to both Christianity in South India and the cultural awakening of the region is unmatched during the last two hundred years".

Veeramamunivar (Fr. Constanzo Beschi, S.J. (1680 - 1746) is a Catholic priest, Born at Castiglione in the Venetian Republic and died at Manapar, India.

For almost forty years of apostolic life, he proved himself a worthy successor of the founder of the Mandura Mission, the celebrated Roberto de' Nobili. Though primarily a missionary and always at the head of a district, he is better known as one of the classical writers of Tamil literature.

No sooner had he arrived in India than he began the study of Sanskrit, Telugu, and

Tamil. Thanks to his genius and indefatigable industry, he mastered the Tamil grammar in five years, and for the next twenty years made so thorough a study of the available field of Tamil literature that the native men of letters bowed to him as their master.

He composed a grammar of rich Tamil, and was the first to write a grammar of simple Tamil (the common dialect) which still remains the foundation of scientific Tamil philology. He is also the compiler of several Tamil dictionaries, among them the quadruple lexicon containing words, synonyms, categories of words, and rhymes; a Tamil-Latin and Latin-Tamil-Portuguese dictionary. He wrote several ascetical books in Tamil, especially doctrinal instructions for the use of the native catechists. Beschi is best known as a Tamil poet. In a poem of 1100 stanzas, "Kittêri ammalle saritiram" he sings the praises of the martyr St. Quiteria.

His greatest poetical work is the "Tembavani" (The Unfading Garland), one of the Tamil classics. This Tamil "Divina Comedia" is divided into thirty-six cantos, containing 3,615 stanzas. It is the noblest epic poem in honor of a Saint written in any literature, East or West. In one of the most comprehensive languages of southern India Rev Beschi produced a poem which for richness and beauty of language, for elegance of meter, popular treatment, and true poetical conception and execution, is the peer of the native classics.

Another poem "Paramartaguru Kadey" (the adventures of Guru Paramarta), in which he delightfully satirizes the foibles and conceited ignorance is one of the most entertaining books in Tamil literature, bubbling over with wit and humor. It has also been

translated into English, French, German, Italian, and Canarese.

In 1744, he was rector of the mission of Manapar, where he died. His memory lives to this day in Southern India.

Fr Heras - Enric Heras de Sicars (later in India he anglicised his Christian name to Henry, 1888 - 1955) from Barcelona, Spain was a Spanish Jesuit priest, archeologist and historian in India. He was affectionately called Fr Heras.

After his arrival in India (1922), he chose to teach Indian history at St Xavier's College, Bombay. He wrote a short book on historical methodology, *The Writing of History*, which became compulsory reading for his students.

He founded the Indian Historical Research Institute (1926), which trained numerous historians and Indologists. From 1935 on, he turned his attention to the newly excavated archeological sites of Mohenjo-Daro and Harappa, as he was particularly keen on deciphering the inscriptions of the so-called Indus Valley Civilization. He wrote numerous articles on the topic, summing up finally his research in what will remain his master piece: *Studies in Proto-Indo-Mediterranean Culture* (1953) in which he proposed a solution to the mysterious script of Mohenjo-Daro, and established cultural links between the Indus Valley Civilization and the Sumerian-Egyptian civilization.

It was Fr. Henry Heras, the Dravidian from Spain as he proudly called himself, who first declared 60 years ago, that the language of the Indus Valley seal inscriptions was proto-Dravidian. He was also the first to suggest that the Indus seals must be interpreted using Tamil, at that time when all other scholars, Indian and foreign, were trying to interpret the

seals using Sanskrit, without any success. His *Studies in Proto-Indo-Mediterranean Culture, Volume I* (1953) is a classic that gives rare insights. Although experts who tried to decipher the Indus script later have not accepted the particular readings given by Fr. Heras, no reputed scholar has contested his conclusion.

Among those who have tried to decipher the Indus script as proto-Dravidian are Walter A. Fairservis, Asko Parpola, Y.V. Knorozov and Iravatham Mahadevan. Among the eminent archaeologists and philologists who endorse this view are the great Sanskritist Dr. Burrow Bridget and Raymon Allchin (archaeologists) and Kamil V. Zvelebil, one of the foremost Dravidian linguists. The best summary of this issue has been given by Zvelebil in *Dravidian Linguistics, An Introduction* (Pondicherry Institute of Language and Culture, Pondicherry, 1990). No reasonable person can cavil against his conclusion that "the most probable candidate is and remains some form of Dravidian".

Stanley Wolpert paraphrases this scholarly consensus in a more telling manner in his *An Introduction to India* (University of California Press, 1991): "We assume from various shreds of evidence that they were proto-Dravidian, possibly using a language that was **a grandfather of modern Tamil.**"

Rev Dr HS David, an Etymologist, who compared the grammar and words of over 33 languages from the east and west, considered that the current Tamil Language was preceded by *Taamili* (a name he used to refer this) which in fact gave birth to both present day Tamil and Sanskrit. *Taamili* being a matriarchal language accepted visitors as well as settlers to India over the centuries, which eventually gave birth to the present day matriarchal Tamil

and patriarchic Sanskrit languages. This makes sense because Sanskrit means polished language, hence it was polished from another language that existed before Sanskrit, which now appears to be *Taamili*. Rev Fr. David's contention is that the Sanskrit Language borrowed so many *Taamili* words, and those words appear to be that of Sanskrit origin and gave the impression that Tamil borrowed them from Sanskrit. Fr David asserted that the present day Tamil Language inherited significant bulk from mother *Taamili*.

Some of publications of Fr Heras are indicated below:

- *The Writing of History*, Madras, 1926.
- *The Aravida Dynasty of Vijayanagara*, Madras, 1927.
- *Beginning of Vijayanagara History*, Bombay, 1929.
- *The Conversion Policy of the Jesuits in India*, Bombay, 1933.
- *Studies in Pallava History*, Madras, 1933.
- *Studies in Proto-Indo-Mediterranean Culture*, 1955.

Bartholomaeus Ziegenbalg (1683 - 1719), the great missionary of South India, came from Denmark in September 1706, wrote the first Tamil dictionary and translated Tamil grammar prose into Latin. He established the first Tamil-German scholarly link.

Apart from the numerous Tamil translations of Christian publications he made, he wrote several books and booklets that could be described as being Indological in nature. He also had the press printing educational material of a more general nature. In 1708, he had compiled his *Bibliotheca Malabarke*, listing the 161 Tamil books he had read and describing their content. His works, like

Nidiwunpa (Malabari moral philosophy), Kondei Wenden (Malabari morals) Ulaga Nidi (Malabari civil justice), and his books on Hindusim and Islam were printed only 150-250 years later in Europe and Madras.

Percival Peter compiled about 5,000 proverbs in Tamil and also translated the aphorisms of Auvaiyar into English. He also served as Principal of Central College, Jaffna. He also received the services of Arumuga Navalar in translating Holy Bible into Tamil.

• *Percival, Peter, Tamil proverbs with their English translation, containing upwards of six thousand proverbs. Madras, Rigginbotham; London, H. S. King, 1877.*

• *Percival, P, Percival's Tamil-English dictionary = Tamil-Ankila akarati, AES reprint. New Delhi : Asian Educational Services, 1993.*

It is also important to add the following names to appreciate their contribution to Tamil literature and the Tamil nation, as well as for some readers who may be interested in their research works:

Albert Henry Arden (1841-1897), Alain Danielou (1907-1994), Johann Philip Fabricius, (1711-1791), John Stirling Morley Hooper, M.A Lap, John Lazarus, John Murdoch, (1819-1904), Charles Theophilus Ewald Rhenius, (1790-1838), Hilko Wiardo Schomerus, (1879-), Julian Vinson, (1843-1926), Miron Winslow, (1789-1864), Bartholomaeus Ziegenbalg, (1683 - 1719).

There are those missionaries who sought donations from the USA, UK and other countries and built colleges as well as libraries. Students from such institutions have become scholars in Tamil language and literature as well as in other fields. Omission of all those names is very much regretted.

CONTRIBUTION TO TAMIL LITERATURE BY JAIN, BUDDHIST AND ISLAMIC SCHOLARS

A Arulanandam

MBA(Sydney), MSc(London)

Introduction

History indicates that, Tamil population at various periods, adopted and practised different religions, creeds and beliefs, as part of their heritage. This article compiles the contribution to Tamil literature by selected Tamil Jain, Buddhist and Islamic scholars. A number of these scholars were also fluent in Sanskrit, Pali and Chinese languages, amongst others also utilised their rich Tamil way of thinking, in their commentaries and translations.

The richness in such Tamil literature is further enhanced by ethics, morality, and respect for all living beings.

The Jains and Buddhists, whose presence between 2nd century B.C. to 2nd century A.D. were accepted as two groups of ascetics or renouncers concerned more with the spiritual aspects of existence and who, by their exemplary attitudes, were to be respected as an important section of society

and to whom the lay followers extended their material support. Their contribution to Tamil literature is very commendable.

Contribution by Jain Scholars

Three of the five major epics in Tamil, *Silappatikaram*, the *Manimekalai* and the *Civaka Cintamani* are attributed to Jains. The other two major epics are attributed to Buddhism and the Table indicated below the summary accordingly:

All the five minor epics in Tamil, the *Yasodharakavya*, *Culamani*, *Udayanan Kathai*, *Nilakesi* and *Nagakumara Kavya*, are said to have been composed by Jaina authors, practically nothing is known about the author of the *Yasodharakavya* except that he was a Jaina ascetic.

Jains have contributed to India's classical and popular literature. For example, almost all of the early Kannada literature and many Tamil classics are written by Jains or with Jain beliefs and values, as the core subject.

No	Name	Author	Notes	Author
1	Silappatikaram	Ilango Adigal	Non religious work of 1st century AD	Jain
2	Manimegalai	Seethalai Sathanar	Buddhist religious work of 1st or 5th century AD	Buddhist
3	Civaka Cintamani	Tirutakkatevar	Jain religious work of 10th century AD	Jain
4	Valayapathi	Unknown Jain ascetic	Jain religious work of 9th century AD	Jain
5	Kundalakesi	Nagakuthanar (Nagasena)	Buddhist religious work of 5th century AD	Buddhist

Some of the oldest known books in Hindi and Gujarati were also written by Jain scholars.

The relationship between Buddhist and Jain monks resulted in the publication of a number of works competing with each other. For example, the minor epic *Nilakesi* is considered to be the Jain retort to *Kundalakesi* of the Buddhists. There also appears to be a kind of latent partnership at some stage, as the titles of the 5 major Tamil epics, 3 written by Jains and 2 by Buddhist scholars, define and complement to cover all the 5 ornaments of the Tamil Mother.

The outstanding feature of the major epic *Silappathikaram* is the equanimity of its author, Ilango Adigal towards religion, society and politics. Though he was a Jain monk, Ilango Adigal did not use this epic to spread the principles of Jainism. Ilango Adigal emphasises 3 aspects, such as, those in power will be punished if they deviate from righteous principles, hails the nobility of chastity in women and elaborates the inevitability of the effects of wrong doings in the previous birth. The last point was perhaps based on his Jain background.

List of literary works contributed by Jain Scholars

• 5 Great Epic Poems:

- o (Ceevaka Sinthaamani)
- o (Silappathikaram)
 - § (Part 1 – Puranakaandam)
 - § (Part 2 – Madhuraikaandam)
 - § (Part 3 – Vachikaandam)
- o (Valaiyaapathi)

• 5 small Epic Poems:

- o (Soolaamani)

- o (Yasothara Kaaviyam)

- o (Udhayana Kaaviyam)

- o (Naakumaara Kaaviyam)

- o (Neelakesi)

• Grammatical works:

- o (Yaaperungala Kaarigai
Amirthasaakar Grammar)

- o (Tholkaapiyam – Tholkaapiyar Grammar)

- o (Neminaatham Kunaveera
Pandithar Grammar)

- o (Soodamani Nikandu Mandala
Purudar Grammar)

- o (Nanool Bavananthi Munivar Grammar)

- § (Another edition of Nanool
Bavananthi Munivar Grammar)

- o (Nambiyakkaporul)

- o (Yapparungalam)

- o (Avinayam)

- o (Venpapatiyial)

- o (Indirakaliyam)

• Ettuthogai

- o (Puranaanooru)

- o (Kurunthogai)

- o (Narrinai)

- o (Ara neri chaaram)

- o (Thirunoorru anthaathi)

- o (Kalingathu Parani)

- o (Aathichoodi)

- o (Arungalaseppu)

- o (Sirupanchamoolam)

• Pathinen Keezhkanakku

- o (Thirukkural) and (English Translation
of Thirukkural) o (Naanmanikadikai)

- o (Thirukadukam)
- o (Thinaimalai Nooraimbathu)
- o (Naaladiyaar)
- o (Aasaara Kovai)
- o (Innaa Naarpathu)
- o (Iniyavai Naarpathu)
- o (Kalavazhi Naarpathu)
- o (Eelaathi)
- o (Pazhamozhi Naanooru)
- Prabanthangalo (Thothirathirattu)
- o (Thiruvembaavai)
- Books written by Jeevabanthu Sripal
- o (Jainism in Tamilnadu)
- o (Aadhibagavaan Vinobaaji)
- o (Inthavithaan yaar)
- o (Thiruvalluvar Vaazhthum Aadhibagavaan)
- o (Neeludaimai)
- o (Illangovadigal Samayam)
- o (Jainism and Lenin)
- o (Nayinaar Kovil)
- o (Samanar Malai)
- o (Pagutharivyathan Pzahimai)
- o (Emmaan Kovil)
- o (Koolaapur)
- o (Vijayamangalam)
- o (Ponulanaathan)
- o (Narkaatchi)
- o (Jeevakaarooniyam)
- o (Sattam Pesukirathu)
- o (Aruga Peruman Paadalgal)
- o (Mahaveer's History)

Source of information: List of contribution by Jain Scholars

Tamilnadu Chief Minister on Jainism and Tamil (Feb 15, 2010)

ஜைன அறவோர்கள் இயற்றியருளிய தமிழ் நூல்கள்

1. இலக்கியம்

1. பேரகத்தியம்
2. * தொல்காப்பியம்
3. * திருக்குறள்
4. * சிலப்பதிகாரம்
5. * சீவகசிந்தாமணி
6. * நரிவிருத்தம்
7. * சூளாமணி
8. * பெருங்கதை
9. வளையாபதி
10. * மேருமந்தரபுராணம்
11. நாரதர் சரிதம்
12. சாந்தி புராணம்
13. * உதயணகுமார காவியம்
14. * நாககுமார காவியம்
15. * கலிங்கத்துப் பரணி
16. * யசோதர காவியம்
17. இராமகாதை
18. கிளிவிருத்தம்
19. எலிவிருத்தம்
20. இளந்திரையம்
21. புராணசாகரம்
22. அமிர்தபதி
23. மல்லிநாதர் புராணம்
24. பிங்கல சரிதை
25. வாமன சரிதை
26. வர்த்தமானம்

2. இலக்கணம்

1. * நன்னூல்
2. * நம்பியகப்பொருள்

3. * யாப்பருங்கலம்
4. * யாப்பருங்கலக்காரிகை
5. * நேமிநாதம்
6. * அவிநயம்
7. * வெண்பாப் பாட்டியல்
8. சந்தநூல்
9. * இந்திர காளியம்
10. அணியியல்
11. வாய்ப்பியம்
12. மொழிவரி
13. கடிய நன்னியம்
14. காகைப்பாடினியம்
15. சங்கயாப்பு
16. செய்யுளியல்
17. நக்கீரர் அடிநூல்
18. கைக்கிளைச் சூத்திரம்
19. நத்தத்தம்
20. தக்காணியம்

3. நீதிநூல்கள்

1. * நாலடியார்
2. * பழமொழி நானூறு
3. * ஏலாதி
4. * சிறுபஞ்சமூலம்
5. * திணைமாலை நூற்றைம்பது
6. * ஆசாரக்கோவை
7. * அறநெறிச்சாரம்
8. * அருங்கலச்செப்பு
9. * ஜீவசம்போதனை
10. * ஒளவை (அகத்தில்கூடி)
11. * நான்மணிக்கடிகை
12. * இன்னா நாற்பது
13. * இனியவை நாற்பது
14. * திரிகடுகம்

4. தர்க்க நூல்கள்

1. * நீலகேசி
2. பிங்கலகேசி

3. அஞ்சனகேசி
4. தத்துவதரிசனம்
5. தத்துவார்த்த சூத்தை (தமிழ்)

5. இசை நூல்கள்

1. பெருங்குருகு
2. பெருநாரை
3. சேயிற்றியம்
4. பரதசேனாபதியம்
5. சயந்தம்
6. இசைத்தமிழ் செய்யுட் கோவை
7. இசை நுணுக்கம்
8. சிற்றிசை
9. பேரிசை

6. நாடக நூல்கள்

1. குணநூல்
2. அகத்தியம்
3. கூத்தநூல் சந்தம்

7. ஓவிய நூல்கள்

1. ஓவிய நூல்கள்
2. கலைக்கோட்டுதண்டம்
(நிகண்டனார் இயற்றியது)

8. நிகண்டுகள்

1. * சூடாமணி நிகண்டு
2. * திவாகரம்
3. * பிங்கலந்தை

9. கணித நூல்கள்

1. * கெட்டி எண்சுவடி
2. கணக்கதிகாரம்
3. * நெல்லிலக்க வாய்ப்பாடு
4. * சிறுகுழி வாய்ப்பாடு
5. கீழ்வாய் இலக்கம்
6. பெருக்கல் வாய்ப்பாடு
7. அவினந்த மாலை

10. சோதிட நூல்கள்

1. * ஜிணேந்திரமாலை
2. * உள்ளமுடையான்

11. பிரபந்தங்கள்

1. * தோத்திரத்திரட்டு
2. * திருக்கலம்பகம்
3. * திருநூற்றந்தாதி
4. * திருவெம்பாவை
5. * திருப்பாமாலை
6. * சினைந்திர ஞானதிருப்புகழ்
7. * ஆதிநாதர் பிள்ளைத்தமிழ்
8. * அப்பாண்டைநாதர் உலா
9. * திருமேற்றிசைந்தாதி
10. தர்ம தேவியந்தாதி
11. * திருநாதர் குன்றத்துப் பத்தும் பதிகம்

12. சதகங்கள்

1. * கொங்கு மண்டல சதகம்
2. நேமிநாத சதகம்

*இக்குறியிட்டுள்ள நூல்கள் வெளியாகிய நூல்கள், மற்றவை மறைந்து போனவை ; உரை ஆசிரியர்களின் மேற்கோள்களினின்றும் திரட்டப் பட்டவைகளாகும்.

Contribution by Buddhist Scholars

The first Tamil Buddhist poet was **Ilambodhiyar**, who flourished during the last Sangam period of Tamil literature (2nd century AD). Since the Buddhists worshipped the Bodhi Tree, the Shaiva and Jaina Tamil works often refer to Buddhists as “bodhiyar” or worshippers of Bodhi tree. Several of Ilambodhiyar are found in a Tamil literary work called *Nattrinai* or *Narrinai*, composed during the last Sangam period.

The most famous Buddhist poet (2nd century AD) in the Tamil land was **Sittalai Sattanar**, the author of the celebrated Tamil epic *Manimekhalai*, a Buddhist Nun, Bhikkhuni . While narrating the story of *Manimekhalai*, Sattanar shows the superiority of Tamil literary richness in his Buddhist doctrine. The epic

Manimekhalai is a lasting monument to his scholarship, encyclopaedic knowledge, and excellence as a Tamil poet. Several verses from other poems of Sattanar are found in other works, like, *Nattrinai*, *Kurunthokai*, *Purananuru* and *Ahananuru*.

Aravana Adigal (second century AD) was the first Tamilian Buddhist monk who engaged himself in propagating righteous path. The Dhamma expounded by Aravana Adigal has been summed up by the poet in Book XXX of *Manimekhalai*. The saint begins with the Four Noble Truths and then goes on to explain the essence of twelve Nidanas, (Dependent Origination) and finally exhorts the epic *Manimekhalai*.

Nagaguttanar, who lived in the fourth century AD, was, another Buddhist poet of eminence. He was the author of the epic *Kundalakesi*, one of the five major epics in Tamil language. A commentary on the minor epic *Nilakesi* also refers major *Kundalakesi*.

The first Pali scholar of Tamil Nadu was **Buddhadatta** (fifth century AD). Buddhadatta was contemporary of the great Pali and commentator, Buddhaghosha. He wrote *Madhurattha Vilasini* (Commentary on the Buddhavamsa). He also wrote another famous work *Abhidhammavataara* (Summary of Buddhaghosha’s commentaries on the *Abhidhammapitaka*) at the request of a bhikkhu named Sumati. His another important work is *Vinaya Vinicchaya* (Summary of the Buddhaghosha’s commentaries on the *Vinaya-Pitaka*). Another work attributed to Buddhadatta is the *Ultara Vinicchaya* which he is said to have written while he was residing at Anuradhapura.

The greatest Pali scholar and commentator was **Buddhaghosha** (fifth

century AD). According to Mahavamsa, a chronicle of Sri Lanka, where Buddhaghosha accomplished his literary pursuits. By the time Buddhaghosha came on the scene Pali Buddhism had lost lustre in India. More and more scholars were turning to Sanskrit. But the Bodhi Gaya monks stood firm in their allegiance, to Pali. Under their guidance, Buddhaghosha studied Buddhist Philosophy diligently and compiled a treatise on Buddhism 'Nanodaya'.

Buddhaghosha went to Sri Lanka during the reign of King Mahanama (410-432) AD. While staying in the Mahavihara at Anuradhapura (Sri Lanka), Buddhaghosha made a thorough study of the Sinhalese commentaries. He also heard the tradition of the elders from him. Buddhaghosha compiled a compendium of the whole of the tripitaka, and named it *Visuddhimagga* or "The Path of purification". Buddhaghosha also wrote commentaries on the *Vinaya-Pitaka*, *Patimokkha*, *Digha-Nikaya*, *Vhima-Nikaya*, *Anguttara-Nikaya* and *Khuddaka-Patha*. The commentaries on the Dhammapala and the Jataka are also attributed to Buddhaghosha. The voluminous literature produced by Buddhaghosha exists to this day and the basis for the explanation of many crucial points of Buddhist philosophy, which, without them would have been unintelligible.

Another Pali scholar produced by Tamil Nadu was **Dhammapala** (sixth century AD), wrote seven commentaries on such books of the *Khuddaka-Nikaya*, which had not been covered by Buddhaghosha. His famous work the *Parmattha-dipani*, is an exposition of the *Khuddaka-Nikaya* covering mainly *Udana*, *Itivuttaka*, *Vimanavatthu*, *Peta-Vatthu*, *Theragatha*, *Therigatha*, and *Cariya-Pitaka*. The other commentaries attributed to

Dhammapala are: *Parmatta-manjusa* (Commentary on Buddhaghosha's *Visuddhimagga*), and *Netti-Pakarnassa Attha Samvannana* (Commentary on Netti, a post-Ancanonical work).

A mighty Buddhist intellectual of the early fifth century AD was **Dinnaga** or **Dignaga**. He was the founder of the Buddhist logic, and is often referred to as the Father of the medieval Nyaya as a whole. Dinnaga wrote about a hundred treatises on logic, most of which are preserved in Chinese and Tibetan translations. His most important works are *Pramanasamuccaya* (The totality of means of correct knowledge), *Alambana-Pariksha* (The lamination of the Three Times), *Hetuchakradamru* (The wheel of capital Reasons), *Nyaya-mukha*, *Hastavala-prakarna*, *Arya-naparmitavivarana*, and *Abhidharmakosha-MArma-Pradipa*, a commentary on Vasubandhu's *Abhidharmakasa*.

An outstanding Indian missionary and intellectual who went to China was, **Buddhidharma**, a seer of royal family of Kanchi in Tamil Nadu. He popularised the Dhyana teachings in India and later, he left for China in A.D. 526 for propagating his system of philosophy. The word Dhyana is also referred to as "Zen". The recent Tamil movie "7th Sense" was based on his achievements. The mystic philosophy of Bodhidharma has exercised an abiding spiritual influence among the Japanese Buddhists, where the Dhyana Buddhism became Zen Buddhism, with certain modifications.

Dharmapala was the only South Indian Buddhist savant who became the Vice-Chancellor of the world famous Nalanda University and was later selected to head the Nalanda Mahavihara.

Dharmakirti, (seventh century AD), was the great Buddhist logician. Dharmakirti wrote seven important works. These are *Pramanavartika*, *Pramanavinischaya*, *Nyayabindu*, *Hetubindu*, *Vadanyaya*, *Sambandhaparikasha*, and *Santanantarasisidhi*. As in other cases, all the works of Dharmakirti were lost in India. For a long time in modern India, nothing was known of Dharmakirti's works except *Nyayabindu*. Thanks are due to the Tibetan scholars who preserved his works, some in original Sanskrit and all in Tibetan translation. All the works of Dharmakirti generally deal with the Buddhist theory of knowledge. Dharmakirti was a subtle philosophical thinker and dialectician, and his writings mark the highest summit reached in epistemological speculation by later Buddhism.

Bodhiruchi, (seventh century AD) devoted all his time and talents to the work of translating Sanskrit works. During the period AD 693 - 713, he translated 53 works which ran into 111 volumes in Chinese.

Vajrabodhi (661 - 730) was a contemporary of the Pallava king, Narasimhavarman II (c.700 - 728 AD). His missionary tours took him to Sri Lanka and later, along with his disciple Amoghavajra, went to China for missionary work. He is said to have carried the text of *Mahaprajnaparamita* with him to China.

Contribution by Islamic Scholars

The richness of Tamil literature in the Islamic works such as *Sirappuranam* is beyond comprehension, especially when one considers the hardships and challenges the authors went through.

Tamil people, after recognizing that the life and teachings of the prophet Mohammed

were in Arabic, and the details were not easily be accessible to them, Sithakkathi commissioned a Tamil scholar, Umarup Pulavar to write a detailed account of the biography and spiritual philosophy of the prophet. The great Tamil *Sirappuranam* (Sira meaning biography) was written by Umarup Pulavar. This is one of the highly respected Tamil literary works. The singular beauty of *Sirappuranam* is not only rich in Tamil literary style, but also captures the spiritual philosophy of the prophet in an appealing manner to all readers.

It is significant to point that even in this essentially religious work, the author, Umarup Pulavar could not help displaying his Tamil background in describing the Arabian peninsula, where the religious events took place. One cannot miss the Tamil landscape with which the author was familiar. The other noteworthy feature of *Sirappuranam* is that it is filled with deep devotional appeal befitting the Tamil tradition. In the very first invocation poem, Umarup Pulavar described the omnipresence and omnipotence of the Absolute Being, in a heart rendering fashion.

Unfortunately Sithakkathi died before *Sirappuranam* could be completed. The project was then supported by another patron, Abdul Kasim Maraikkayar. The compilation *Sirappuranam* contains 5027 songs. After Umarup Pulavar death, it was left to Pani Mohammed Maraikkayar to finish the project with additions referred to as Chinna SIRA. Kunankudi Mastha, whose given name is Sulthan Abdul Kadir, became an ascetic and was well known for his literary proficiency as well as for his religious equanimity. This is evident from the tributes paid to him by his peers belonging to the Hindu faith. Kunankudi Nathar Pathirrup patthanthathi written by

Ayyaswami Muthaliyar is an example of such a tribute.

Another Tamil literary work, considered to be the one of the best in the century is by Kavirayar which contains 3663 kannikal and deals with the teachings of Prophet the Great Prophet Nayaka Adigal.

Scholars from the Islamic faith are held in very esteem by the Tamil literary community. Over the centuries, scholars and poets belonging to the Islamic faith had become an integral part of the Tamil culture, not only through literary contributions on topics related to their religion but also by their deep appreciation of the literary niceties of the Tamil language. In recent years, commentaries by Justice M.M. Ismail on various aspects of Kamparamayanam are illustrious examples of how love for the language can overcome religious boundaries.

This article is written to provide an overview of the contribution of only a selected Jain, Buddhist and Islamic Scholars. Detailed research would be needed to cover all the contributions from the past to modern times. Hence, any omission and errors are regretted.

Summary of part of the Tamil Muslim literary works and achievements

(From http://en.wikipedia.org/wiki/Tamil_Muslim)

- Palsanthmalai, in the form of a small work of eight stanzas (14th century)
- In 1572, Seyku Issaku, better known as Vanna Parimala Pulavar, published Aayira Masala Venru Vazhankum Adisaya Puranam detailing the Islamic principles and beliefs.
- In 1592, Aali Pulavar wrote the Mikurasu Malai.

- The epic Seerapuranam by Umaru Pulavar is still considered as the crowning achievement of Tamil Muslim literature (17th century).
- Other significant works of 17th century include Thiruneri Neetham by Sufi master Pir Mohammad, Kanakabhisheka Malai by Seyku Nainar Khan (alias Kanakavirayar), Tirumana Katchi by Sekathi Nainan and the Iraq war ballad Sackoon Pataippor.
- Notable publications of 18th century include Yakobu Sithat Patal, a medical primer on Siddha Vaithyam (different from Ayurvedic medicine).
- The world's first Tamil Islamic Literature Conference was held in Trichy in 1973.
- In early 2000, the Department of Tamil Islamic Literature was set up in the University of Madras.
- The pioneering fortnightly journal Samarasam was established in 1981
- Aayiram Masala (Questions) was dated to be 450–500 years old, other than the popularly known Seera Puranam written by Umaru pulavar.
- In the modern times, Tamil poetry was enriched by contributions from Literati Kavikko Abdur Rahman, Kavi Kaa Mu Sheriff, Kavignar Mu Metha, Jainulabudeen, Pavalar Inqulab, A. Rokkiah, Bismi, Manavai Musthafa, Salma, APJ Abdul Kalam (11th President of India), to mention a few. Contribution by retired Dr Nuhun, Professor of Tamil, University of Peradeniya, Sri Lanka in Tamil and was a visiting Professor at the Tamil University in India and the University of Malaya, Malaysia, is

commendable. As a linguist, poet, literary critic and translator, he has published thirty books which include Language and Literature (2006) A contrastive Grammar of Tamil and Sinhala Noun Phrase (2000), Lankan Mosaic: Translation of Sinhala and Tamil Short Stories (Co Ed. 2002) and Sri Lankan Muslims: Ethnic Identity within Cultural Diversity (2007).

Established in 1979, Islamic Foundation Trust has published 129 books in Tamil, 14 in English and 16 in Arabic languages. It has also brought out audio Cassettes and CDs of the Noble Quran in Tamil language.

Reference:

<http://bliachennai.org/buddhism.php>

Tamilnadu Chief Minister Dr. M.Karunanidhi on Jainism and Tamil (Presentation on 15.02.2010)

<http://www.lakehouse.lk/mihintalava/gaya05.htm>, <http://ckrishnamurti.tripod.com/chap10a.html>

Kamil V Zvelebil, A History of Indian Literature, Otto Harrassowitz Wiesden 1974

http://en.wikipedia.org/wiki/Tamil_Muslim http://www.ices.lk/aboutus/staff_m_a_nuhman.shtml

TAMIL IS ONE OF THE GREAT CLASSICAL LITERATURES AND TRADITIONS OF THE WORLD

Prof. George Hart,
University of California Berkeley

I have been a Professor of Tamil at the University of California, Berkeley, since 1975 and am currently holder of the Tamil Chair at that institution. My degree, which I received in 1970, is in Sanskrit, from Harvard, and my first employment was as a Sanskrit professor at the University of Wisconsin, Madison, in 1969. Besides Tamil and Sanskrit, I know the classical languages of Latin and Greek and have read extensively in their literatures in the original.

I am also well-acquainted with comparative linguistics and the literatures of modern Europe (I know Russian, German, and French and have read extensively in those languages) as well as the literatures of modern India, which, with the exception of Tamil and some Malayalam, I have read in translation. I have spent much time discussing Telugu literature and its tradition with V. Narayanarao, one of the greatest living Telugu scholars, and so I know that tradition especially well. As a long-standing member of a South Asian Studies department, I have also been exposed to the richness of both Hindi literature, and I have read in detail about Mahadevi Varma, Tulsi,

and Kabir.

I have spent many years -- most of my life (since 1963) -- studying Sanskrit. I have read in the original all of Kalidasa, Magha, and parts of Bharavi and Sri Harsa. I have also read in the original the fifth book of the Rig Veda as well as many other sections, many of the Upanisads, most of the Mahabharata, the Kathasaritsagara, Adi Sankaras works, and many other works in Sanskrit.

I say this not because I wish to show my erudition, but rather to establish my fitness for judging whether a literature is classical. Let me state unequivocally that, by any criteria one may choose, Tamil is one of the great classical literatures and traditions of the world.

The reasons for this are many; let me consider them one by one.

First, Tamil is of considerable antiquity. It predates the literatures of other modern Indian languages by more than a thousand years. Its oldest work, the Tolkappiyam, contains parts that, judging from the earliest Tamil inscriptions, date back to about 200 BCE. The greatest works of ancient Tamil, the

Sangam anthologies and the Pattuppattu, date to the first two centuries of the current era. They are the first great secular body of poetry written in India, predating Kalidasa's works by two hundred years.

Second, Tamil constitutes the only literary tradition indigenous to India that is not derived from Sanskrit. Indeed, its literature arose before the influence of Sanskrit in the South became strong and so is qualitatively different from anything we have in Sanskrit or other Indian languages. It has its own poetic theory, its own grammatical tradition, its own aesthetics, and, above all, a large body of literature that is quite unique. It shows a sort of Indian sensibility that is quite different from anything in Sanskrit or other Indian languages, and it contains its own extremely rich and vast intellectual tradition.

Third, the quality of classical Tamil literature is such that it is fit to stand beside the great literatures of Sanskrit, Greek, Latin, Chinese, Persian and Arabic. The subtlety and profundity of its works, their varied scope (Tamil is the only pre modern Indian literature to treat the subaltern extensively), and their universality qualify Tamil to stand as one of the great classical traditions and literatures of the world. Everyone knows the Tirukkural, one of the world's greatest works on ethics; but this is merely one of a myriad of major and extremely varied works that comprise the Tamil classical tradition. There is not a facet of human existence that is not explored and illuminated by this great literature.

Finally, Tamil is one of the primary

independent sources of modern Indian culture and tradition. I have written extensively on the influence of a Southern tradition on the Sanskrit poetic tradition. But equally important, the great sacred works of Tamil Hinduism, beginning with the Sangam Anthologies, have undergirded the development of modern Hinduism. Their ideas were taken into the Bhagavata Purana and other texts (in Telugu and Kannada as well as Sanskrit), whence they spread all over India. Tamil has its own works that are considered to be as sacred as the Vedas and that are recited alongside Vedic mantras in the great Vaisnava temples of South India (such as Tirupati). And just as Sanskrit is the source of the modern Indo-Aryan languages, classical Tamil is the source language of modern Tamil and Malayalam. As Sanskrit is the most conservative and least changed of the Indo-Aryan languages, Tamil is the most conservative of the Dravidian languages, the touchstone that linguists must consult to understand the nature and development of Dravidian.

In trying to discern why Tamil has not been recognised as a modern language, I can see only a political reason: there is a fear that if Tamil is selected as a classical language, other Indian languages may claim similar status. This is an unnecessary worry. I am well aware of the richness of the modern Indian languages -- I know that they are among the most fecund and productive languages on earth, each having begotten a modern (and often medieval) literature that can stand with any of the major literatures of the world. Yet

none of them is a classical language. Like English and the other modern languages of Europe (with the exception of Greek), they rose on pre-existing traditions rather late and developed in the second millennium. The fact that Greek is universally recognised as a classical language in Europe does not lead the French or the English to claim classical status for their languages.

To qualify as a classical tradition, a language must fit several criteria: it should be ancient, it should be an independent tradition that arose mostly on its own not as an offshoot of another tradition, and it must have a large and extremely rich body of ancient literature. Unlike the other modern languages of India, Tamil meets each of these requirements. It is extremely old (as old as Latin and older than

Arabic); it arose as an entirely independent tradition, with almost no influence from Sanskrit or other languages; and its ancient literature is indescribably vast and rich.

It seems strange to me that I should have to write an essay such as this claiming that Tamil is a classical literature -- it is akin to claiming that India is a great country or Hinduism is one of the world's great religions. The status of Tamil as one of the great classical languages of the world is something that is patently obvious to anyone who knows the subject. To deny that Tamil is a classical language is to deny a vital and central part of the greatness and richness of Indian culture.

THIRUKKURAL

English Translation & Commentary (in italics)

Rev. G.U. Pope
United Kingdom

1.1.1 The Praise of God

1. A, as its first of letters, every speech maintains;
The "Primal Deity" is first through all the world's domains.
As the letter A is the first of all letters,
so the eternal God is first in the world.
2. No fruit have men of all their studied lore,
Save they the 'Purely Wise One's' feet adore.
What Profit have those derived from learning, who worship not the good feet of Him who is possessed of pure knowledge ?
3. His feet, 'Who o'er the full-blown flower hath past,' who gain
In bliss long time shall dwell above this earthly plain.
They who are united to the glorious feet of Him who passes swiftly over the flower of the mind, shall flourish long above all worlds.
4. His foot, 'Whom want affects not, irks not grief,' who gain Shall not, through

every time, of any woes complain.

To those who meditate the feet of Him who is void of desire or aversion, evil shall never come.

5. The men, who on the 'King's' true praised delight to dwell,
Affects not them the fruit of deeds done ill or well.
The two-fold deeds that spring from darkness shall not adhere to those who delight in the true praise of God.
6. Long live they blest, who 've stood in path from falsehood freed;
His, 'Who quenched lusts that from the sense-gates five proceed'.
Those shall long proposer who abide in the faultless way of Him who has destroyed the five desires of the senses.
7. Unless His foot, 'to Whom none can compare,' men gain,
'Tis hard for mind to find relief from anxious pain.
Anxiety of mind cannot be removed, except from those who are united to the feet of Him who is incomparable.

8. Unless His feet 'the Sea of Good, the Fair and Bountiful,' men gain,

'Tis hard the further bank of being's changeful sea to attain.

None can swim the sea of vice, but those who are united to the feet of that gracious Being who is a sea of virtue.

9. Before His foot, 'the Eight-fold Excellence,' with unbent head,

Who stands, like palsied sense, is to all living functions dead.

The head that worships not the feet of Him who is possessed of eight attributes, is as useless as a sense without the power of sensation.

10. They swim the sea of births, the 'Monarch's' foot who gain;

None others reach the shore of being's mighty main.

None can swim the great sea of births but those who are united to the feet of God.

1.1.2. The Excellence of Rain

11. The world its course maintains through life that rain unfailing gives;

Thus rain is known the true ambrosial food of all that lives.

By the continuance of rain the world is preserved in existence; it is therefore worthy to be called ambrosia.

12. The rain makes pleasant food for eaters rise;

As food itself, thirst-quenching draught supplies.

Rain produces good food, and is itself

food.

13. If clouds, that promised rain, deceive, and in the sky remain,

Famine, sore torment, stalks o'er earth's vast ocean-girdled plain.

If the cloud, withholding rain, deceive (our hopes) hunger will long distress the sea-girt spacious world.

14. If clouds their wealth of waters fail on earth to pour,

The ploughers plough with oxen's sturdy team no more.

If the abundance of wealth imparting rain diminish, the labour of the plough must cease.

15. 'Tis rain works all: it ruin spreads, then timely aid supplies;

As, in the happy days before, it bids the ruined rise.

Rain by its absence ruins men; and by its existence restores them to fortune.

16. If from the clouds no drops of rain are shed.

'Tis rare to see green herb lift up its head.

If no drop falls from the clouds, not even the green blade of grass will be seen.

17. If clouds restrain their gifts and grant no rain,

The treasures fail in ocean's wide domain.

Even the wealth of the wide sea will be diminished, if the cloud that has drawn (its waters) up gives them not back again (in rain).

18. If heaven grow dry, with feast and offering never more,
Will men on earth the heavenly ones adore.

If the heaven dry up, neither yearly festivals, nor daily worship will be offered in this world, to the celestials.

19. If heaven its watery treasures ceases to dispense,

Through the wide world cease gifts, and deeds of 'penitence'.

If rain fall not, penance and alms-deeds will not dwell within this spacious world.

20. When water fails, functions of nature cease, you say;

Thus when rain fails, no men can walk in 'duty's ordered way'.

If it be said that the duties of life cannot be discharged by any person without water, so without rain there cannot be the flowing of water.

3.2.18. The Pleasures of 'Temporary Variance

1321 Although there be no fault in him, the sweetness of his love

Hath power in me a fretful jealousy to move.

Although my husband is free from defects, the way in which he embraces me is such as to make me feign dislike.

1322 My 'anger feigned' gives but a little pain;
And when affection droops, it makes it bloom again.

His love will increase though it may (at first seem to) fade through the short-

lived distress caused by (my) dislike.

1323 Is there a bliss in any world more utterly divine,

Than 'coyness' gives, when hearts as earth and water join?

Is there a celestial land that can please like the feigned dislike of those whose union resembles that of earth and water?

1324 'Within the anger feigned' that close love's tie doth bind,

A weapon lurks, which quite breaks down my mind.

In prolonged dislike after an embrace there is a weapon that can break my heart.

1325 Though free from fault, from loved one's tender arms

To be estranged a while hath its own special charms.

Though free from defects, men feel pleased when they cannot embrace the delicate shoulders of those whom they love.

1326 'Tis sweeter to digest your food than 'tis to eat;

In love, than union's self is anger feigned more sweet.

To digest what has been eaten is more delightful than to eat more; likewise love is more delightful in dislike than intercourse.

1327 In lovers' quarrels, 'tis the one that first gives way,

That in re-union's joy is seen to win the

day. 160

Those are conquerors whose dislike has been defeated and that is proved by the love (which follows).

1328 And shall we ever more the sweetness know of that embrace

With dewy brow; to which 'feigned anger' lent its piquant grace.

Will I enjoy once more through her dislike, the pleasure of that love that makes her forehead perspire?

1329 Let her, whose jewels brightly shine, aversion feign!

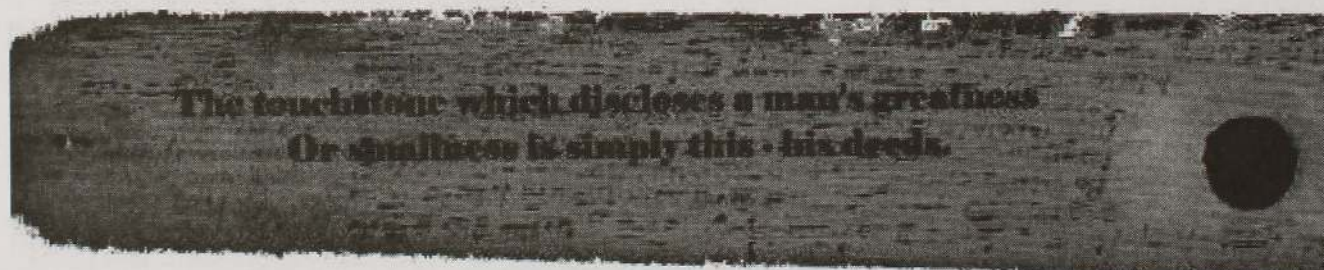
That I may still plead on, O night, prolong thy reign!

May the bright-jewelled one feign dislike, and may the night be prolonged for me to implore her!

1330 A 'feigned aversion' coy to pleasure gives a zest;

The pleasure's crowned when breast is clasped to breast.

Dislike adds delight to love; and a hearty embrace (thereafter) will add delight to dislike.

IMPROVE THE WAY OF LIFE, MOVE TAMIL SOCIETY TO THE HIGHEST LEVEL OF EVERY FIELD AND ACHIEVE GLOBAL INFLUENCE

Eliathamby Logeswaran,
Researcher, Ireland

The problem, cause and solution

The way of life (culture) of many Tamils is based on symbols, language, values, beliefs, norms and material objects. Over the years, this Tamil culture has not been built correctly, followed consistently, or most importantly, transferred to the next generation. This has resulted in the inability of the global influence. To change this situation, we need to set a clear vision for the Tamils, understand the different ways of life, close the gaps between the “current way of life” and the “best way of life” and transfer this best way of life to the next generation.

1. Tamil vision

Tamils will unite, exercise their rights, control the factors that pose threats of their survival, ensure their social existence, preserve their identity, improve their way of life, raise their standard of living, make changes that will give happiness and move Tamil society to the highest level in their country of residence effectively, efficiently and continuously.

2.1 Culture

A culture, of any society, consists mainly of 6 components: symbols, language, values, beliefs, norms and material objects. Every components has numerous products. These products together constitute our way of life (culture). To illustrate this, an example is shown in fig 1:

People can create a way of life. A way of life is a strategy for survival, ties people together and gives them an identity. A way of life is a design for living, poses solutions for everyday problems, a bridge to the past, a guide to the future and it is passed down from generation to generation by parents, grandparents, teachers and others.

2.2 Different cultures in different countries

The table Fig 2, illustrates different cultures in different countries. it shows that the major components of culture are the same in the Tamil, English, Chinese and African ways of life, but the products of the components are different. The table shows 3 products per component, as an example. The products are shown using abbreviations in red, purple, blue and green, where the colours represent different cultures and their associated country of origin.

Fig: 1

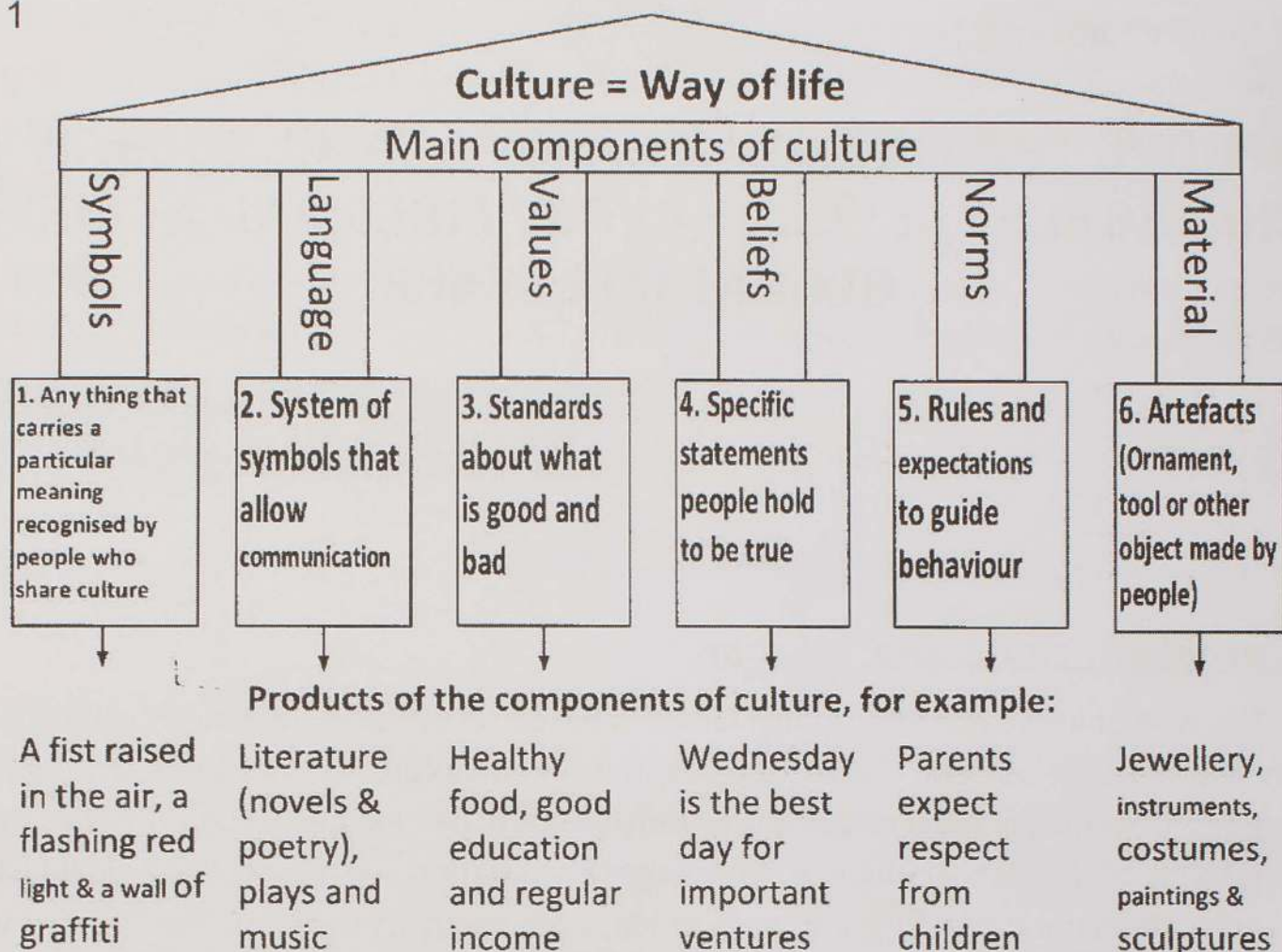

Fig: 2

Different cultures (different ways of life)												
Components	Different products of the same components											
	Tamil			English			Chinese			African		
Symbol (S)	S1	S2	S3	S1	S2	S3	S1	S2	S3	S1	S2	S3
Language (L)	L1	L2	L3	L1	L2	L3	L1	L2	L3	L1	L2	L3
Values (V)	V1	V2	V3	V1	V2	V3	V1	V2	V3	V1	V2	V3
Beliefs (B)	B1	B2	B3	B1	B2	B3	B1	B2	B3	B1	B2	B3
Norms (N):	N1	N2	N3	N1	N2	N3	N1	N2	N3	N1	N2	N3
Folkways (F)	F1	F2	F3	F1	F2	F3	F1	F2	F3	F1	F2	F3
Mores (M)	M1	M2	M3	M1	M2	M3	M1	M2	M3	M1	M2	M3
Taboos (T)	T1	T2	T3	T1	T2	T3	T1	T2	T3	T1	T2	T3
Laws (LA)	LA1	LA2	LA3	LA1	LA2	L3	LA1	LA2	LA3	LA1	LA2	LA3
Artefacts (A)	A1	A2	A3	A1	A2	A3	A1	A2	A3	A1	A2	A3

Every country, city, town, centre, road, house and even each person has their own culture. There are millions of different cultures around the whole world.

2.3 Multicultural society in a country

A multicultural society in a country is a single society united by shared laws, values, aspirations and responsibilities, within which people have freedom and opportunities to express and foster their cultural heritage, and participate in the broader life of society. They have a responsibility to abide by and contribute to the laws and aspirations that unite society. They co-exist peacefully and equitably in a single country and co-create a community.

Multiculturalism recognises the past and present cultural diversity in its society and promotes the equality of all cultural traditions. It is a beautiful rainbow which encompasses different people, beliefs, yearnings, hopes, and dreams. Multiculturalism embraces and preserves these differences as part of both our national and individual identities. The core element of multiculturalism is for people to have their own culture, but in addition, are able to understand, accept, appreciate different cultures and co-exist with people of different cultures. The table below demonstrates how an individual from one culture can choose products of other cultures that they want to learn about and create their own individual culture.

Fig: 3 **Immigrant culture in the multicultural Ireland**

Immigrant culture in the state of Ireland											
Components of culture	Some of the products of the components of the culture										
	Indian			Chinese			African				
1. Symbol	Own statue	S1	S2	S3	S1	S2	S3	S1	S2	S3	
2. Language	Own languages	L1	L2	L3	L1	L2	L3	L1	L2	L3	
3. Values	Rice and curry	V1	V2	V3	V1	V2	V3	V1	V2	V3	
4. Beliefs	Good governance	B1	B2	B3	B1	B2	B3	B1	B2	B3	
5. Norms	Expectations	N1	N2	N3	N1	N2	N3	N1	N2	N3	
6. Material	Saree and Veil	MC1	MC2	MC3	MC1	MC2	MC3	MC1	MC2	MC3	
Immigrant following culture =	Some of the inevitable products of the components of the Irish culture followed by the immigrants				+ Some products of the components of their own and other cultures which could be practiced simultaneously using the facilities and the environment available in the state of Ireland						

There are no "pure", original cultures. Each culture has incorporated elements of other cultures. Cultures are the result of interactions with one another. Culture is a continuous process of change. In this sense, the cultures of immigrants are seen as opportunities for the enrichment of one's own culture, We can choose to learn about each other and grow.

The table Fig. 4 shows the culture, nationality, citizenship, ethnicity, colour and the Tamil identity of the child born to a Tamil father and an English mother. The child must understand and know his/her identity clearly to survive in this world.

2.5 Types of Tamil culture under the influence of different cultures & different environments

In the table Fig.5, the products of the components of the original Tamil culture are represented in red, and the products of the components of an oppressor's culture are represented in black. All the other colours represent the products of the components of the culture of three other randomly selected societies, The table shows that the Tamil culture is undergoing changes under the influence of different cultures and different environments resulting in the following six outcomes for the Tamil culture :

- Destroyed Tamil culture : All the products of the components of the Tamil culture were changed to the products of the components of the oppressor's culture.
- Lost Tamil Culture : Products of the components of the culture were not passed from the previous generation to the next

2.4 Mixed and enriched culture of a child

Tamil Father's culture				English Mother's culture				*Other cultures			
Components		Products of components		Components		Products of components		Components		Products of components	
Symbol		S1	S2	S3	Symbol		S1	S2	S3	Symbol	
Language		L1	L2	L3	Language		L1	L2	L3	Language	
Values		V1	V2	V3	Values		V1	V2	V3	Values	
Beliefs		B1	B2	B3	Beliefs		B1	B2	B3	Beliefs	
Norms:		N1	N2	N3	Norms:		N1	N2	N3	Norms:	
Folkways		F1	F2	F3	Folkways		F1	F2	F3	Folkways	
Mores		M1	M2	M3	Mores		M1	M2	M3	Mores	
Taboos		T1	T2	T3	Taboos		T1	T2	T3	Taboos	
Laws		LA1	LA2	LA3	Laws		LA1	LA2	LA3	Laws	
Artefacts		A1	A2	A3	Artefacts		A1	A2	A3	Artefacts	

Giving a child a broad cultural experience allows them to make choices about their heritage and about what is right for them. This allows them to develop self-confidence and a strong sense of pride in who they are and where they come from. Children should be encouraged to respect and value the cultures that make up our society.

Child's culture			
Components	Products of components		
Symbol	S1		S3
Language	L1	L2	L3
Values	V1	V2	V3
Beliefs	B1	B2	
Norms:	N1		N3
Folkways	F1	F2	F3
Mores		M2	M3
Taboos	T1		
Laws		LA2	
Artefacts			A3

Culture is the life you live. It shapes your life experience and you can choose to like, dislike, or identify with any culture you choose. Culture is a way of life so it is up to you to decide which one or ones you want to identify with. You can't change your heritage because you can't change who your parents are, but you can change your way of living and that would be your culture.

Fig: 4

* Other cultures: Home, school, work and social cultures.

Individual identity

Family	Nationality	Citizenship	Ethnicity	Colour
Father	Irish	Irish	Tamil	Brown
Mother	UK	UK	English	White
Child	Irish & UK	Irish & UK	Tamil	Beige or Tan

Fig: 5

Fig: 5

Components	Different environment									
	Under genocide			Within Tamil Diaspora			Under correct Tamil rule			
	Products of the components of the Tamil culture									
Symbol	S1	S2	S3	S1	S2	S3	S1	S2	S3	S1
Language	L1	L2	L3	L1	L2	L3	L1	L2	L3	L1
Values	V1	V2	V3	V1	V2	V3	V1	V2	V3	V1
Beliefs	B1	B2	B3	B1	B2	B3	B1	B2	B3	B1
Norms:	N1	N2	N3	N1	N2	N3	N1	N2	N3	N1
Folkways	F1	F2	F3	F1	F2	F3	F1	F2	F3	F1
Mores	M1	M2	M3	M1	M2	M3	M1	M2	M3	M1
Taboos	T1	T2	T3	T1	T2	T3	T1	T2	T3	T1
Laws	LA1	LA2	LA3	LA1	LA2	LA3	LA1	LA2	LA3	LA1
Artefacts	A1	A2	A3	A1	A2	A3	A1	A2	A3	A1
Types of Tamil Culture	Fully destroyed			Mixed and partly enriched or degraded			Original		Enriched fully	

c. Degraded Tamil culture : Some of the bad products of the components of other cultures were absorbed into the Tamil culture.

d. Mixed Tamil Culture : Products of the components of the Tamil culture are mixed with the products of the components of other cultures

e. Original Tamil culture : Products of the components of Tamil culture are preserved and not mixed with other cultures

f. Enriched Tamil culture : Some of the high value products of the components of other

cultures and newly developed products of the components of the Tamil culture were absorbed into the Tamil culture

The global Tamil community, must select our individual way of life which will help us to enrich our culture and achieve our Tamil vision under different environments.

2.6 Judging cultures

All people are the same, only their individual habits are different. We often judge another culture by the standards of our own culture, but we should instead judge a culture by its own standards. To do this, we need to be open to understand other cultures fully.

2.7 General benefits of culture

Culture is a means of communication between people. It ties people together and gives them an identity. It is necessary to establish order and discipline in society, It creates a feeling of belonging and togetherness among people in the society

2.8 Benefits of following the Tamil culture correctly and continuously

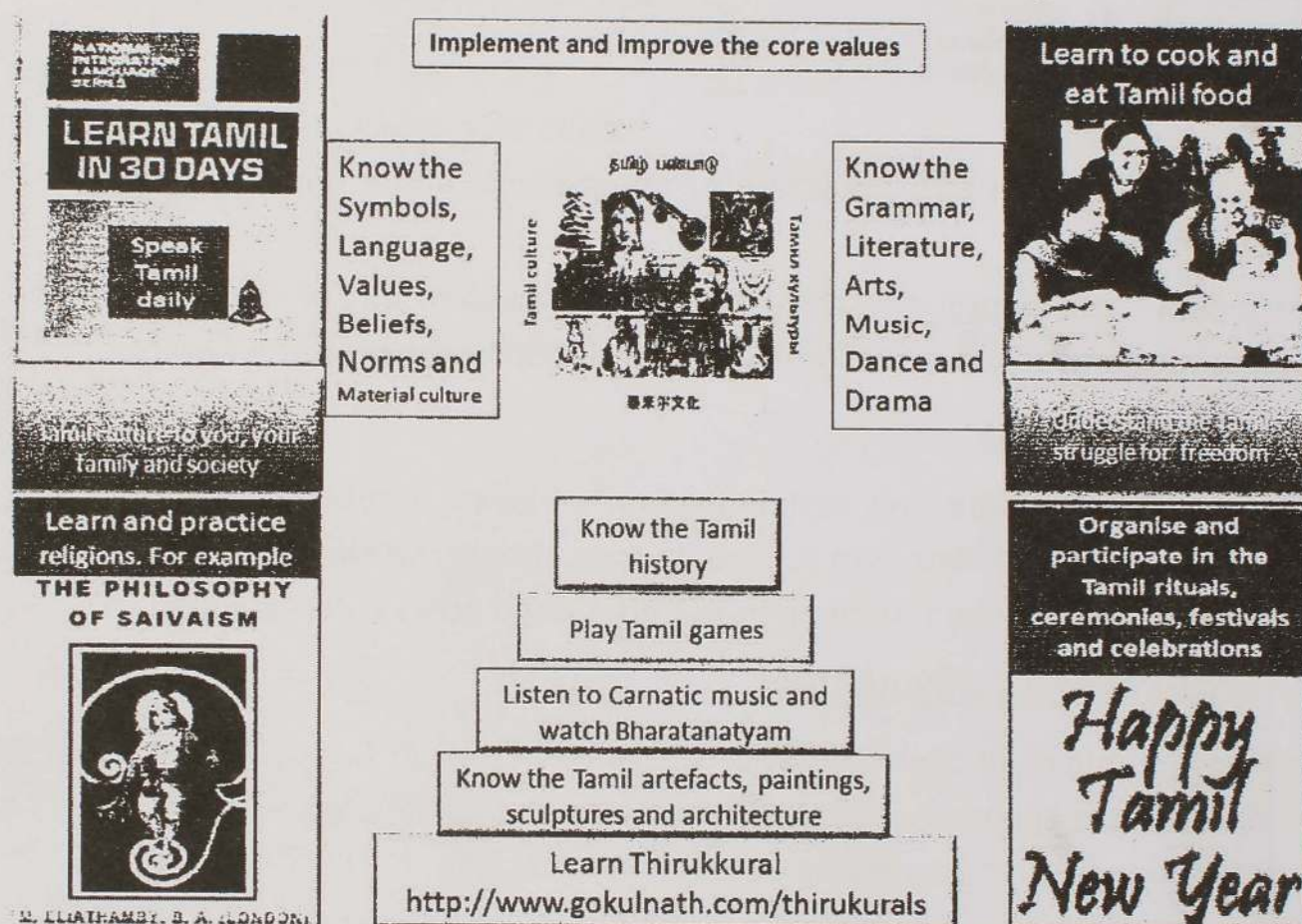
The Tamils way of life allows a continuous happy life, It helps to earn respect and support for Tamils worldwide. Individuals, families and societies can become role models and rise to the highest level in every field. Tamil culture focuses on developing an attitude of helping people who are suffering, and a thinking that others must live happily and grow. It allows for the preservation of the vital components of the old culture and the inclusion of new components with changing times.

3. How to achieve The Tamil vision

Tamils should close the gaps between the “current way of life” and the “best way of life”, which will help to achieve the vision. The table below illustrates some products, arbitrarily chosen in this example, of the best way of life and products of the current way of life. Understanding the differences between the two, highlights the gaps. when the gaps are known, they can then be closed, so that the best way of life can be realised and transferred to the next generation.

Best way of life to achieve the Tamil vision			Current way of life			Before closing the gaps			After closing the gaps		
Components	*Products of components			Components	*Products of components			Colour code	*Status of the products of the components of culture		
Symbol	S1	S2	S3	Symbol	S1	S2		= Gaps	Red	Original	Retain
Language	L1	L2	L3	Language	L1	L2	L3		White	New	Retain
Values	V1	V2	V3	Values	V1	V2	V3		Blue	Enriched	Retain
Beliefs	B1	B2	B3	Beliefs	B1	B2	B3			Degraded	Enrich and retain
Norms:	N1	N2	N3	Norms:	N1	N2	N3		Black	Lost	Find, enrich & reintroduce
Folkways	F1	F2	F3	Folkways	F1		F3		Brown	Useless	Preserve as a history
Mores	M1	M2	M3	Mores	M1	M2	M3				
Taboos	T1	T2	T3	Taboos	T1	T2	T3				
Laws	L1	L2	L3	Laws	L1	L2					
Artefacts	A1	A2	A3	Artefacts	A1	A2	A3				

4. How to preserve and transfer* the best way of life to the next Tamil generation

4. How to preserve and transfer* the best way of life to the next Tamil generation

*Culture transmission is the process by which one generation passes culture to the next.

The greatest and the most powerful gift a parent can give their children, is to pass on their language and the rest of their culture.

Note :

Some of the contents of this article were taken from websites and the book "Sociology, a global introduction", 4th edition by John J. Macionis and ken Plummer. Workshops will be conducted to do some exercises where we can discuss, understand and learn how to improve our way of life to achieve global influence. Specific information about the Tamil culture is given in a presentation which could be obtained from the author of this article. Author's e-mail address is e-logeswaran@yahoo.co.uk

